Brian Lumley
NEKROSKOP

Polaris & Leonardo

Brian Lumley

NEKROSKOP

(NECROSCOPE)

Copyright © 1986 by Brian Lumley
All Rights Reserved.

Translation © by Robert Čapek
Cover Art © by Ciruelo

ISBN 80-85911-03-5

Věnováno ‘Squidge’

DEFINICE

Tele – (řecky *tele:* ‘daleko’)

Teleskop je optický přístroj umožňující pozorování vzdálených objektů. Například povrch Měsíce je viditelný jako ze vzdálenosti sta kilometrů.

Mikro – (řecky *mikros:* ‘malý’)

Mikroskop je optický přístroj, který činí malé objekty viditelné lidskému oku. Mikroskopem se jeví kapka čisté vody jako bydliště nespočetných mikroorganismů.

Nekro – (řecky *nekros:* ‘mrtvola’)

Nekroskop je lidský přístroj, který umožňuje přístup do myslí mrtvých lidí. Harry Keogh je nekroskopem – zná myšlenky mrtvých v jejich hrobech.

Hlavní rozdíl mezi těmito přístroji je tento: první dva z nich pracují na čistě fyzikálním, jednocestném principu, nejsou schopné cokoli změnit. Měsíc se nemůže podívat teleskopem na člověka a améba ani neví, že je pozorována mikroskopem.

A právě to je velký problém Harryho Keogha: jeho nadání pracuje v obou směrech. MRTVÍ VĚDÍ A NENÍ JIM TO LHOSTEJNÉ!

Prolog

Hotel byl velký a poměrně známý, nápadný, pokud ne přímo okázalý, v nevelké vzdálenosti od Whitehallu a... naprosto jiný, než se zdál být. Jeho nejvyšší poschodí bylo pronajato mezinárodní podnikatelské společnosti, což bylo ovšem také všechno, co o něm hotelové ředitelství vědělo. Obyvatelé tohoto teritoria měli svůj vlastní výtah, umístěný v zadním traktu budovy, soukromé schodiště, nalézající se tamtéž a ve skutečnosti byli naprosto odděleni od zbytku hotelové budovy, dokonce i vlastním požárním východem. Ve skutečnosti jim – 'jim' bylo asi jediné označení, jež se za těchto okolností dalo použít – totiž nejvyšší patro patřilo a byli naprosto mimo možnosti kontroly ze strany hotelu. Při pohledu zvenčí by nikdo netušil, že budova *in toto* je něco jiného, než za co je vydávána, což byla přesně ta rouška, které 'oni' chtěli dosáhnout.

Co se týká 'mezinárodních podnikatelů' – ať se tím míní, co chce, 'oni' jimi nebyli. Ve skutečnosti byli pobočkou vlády, nebo víceméně jejím pomocným orgánem. Vláda je podporovala asi tak, jako strom podporuje popínavé rostliny na svém kmeni, a jejich kořeny byly na sobě naprosto nezávislé. A ve shodě s touto metaforou – protože byli velmi malými parazity, obrovské tělo stromu o nich ani nevědělo. Taková bývá praxe mnoha zkušebních, nevyhledatelných projektů, jejichž financování nemá žádnou přednost, a tak dostávají pouze 'drobné'. Údržba jejich kanceláří nebyla proto nijak zvlášť důležitou položkou v seznamu účtů, ale s tím se nedalo nic dělat.

Oproti jiným vyžadovala podstata tohoto projektu od jeho pracovníků naprosto pevné zásady. Při případném prozrazení jeho existence by nastaly velké problémy. Bezpochyby by na něj bylo pohlíženo s podezřením a pohrdáním, pokud ne rovnou s neochotou uvěřit a jednoznačným nepřátelstvím. Byl by odepsán jako naprosto nepotřebný výdaj, zbytečná zátěž daňových poplatníků a bezdůvodné plýtvání státními penězi. Nic by ho neomlouvalo: jeho výsledky zůstávaly ještě stále otázkou dohadů a i ten nejmenší 'průvan' je mohl navždy zničit. Pro tento druh poboček platila v podstatě stejná pravidla: a) být efektivní, a přitom paradoxně b) udržovat rouška

neviditelnosti a anonymity. Takže odhalit takovou pobočku znamenalo prakticky totéž jako zničit ji...

Jiný způsob, jak zlikvidovat takového parazita, byl také velice jednoduchý – odseknout jeho kořeny a popřít, že vůbec existoval. Nebo počkat, až bude vykořeněn někým jiným a pak se vzdát jeho přesazení.

Před třemi dny se událo právě takové přetnutí kořenů. Přelomil se hlavní stonek, který vázal celou rostlinu k jejímu hostiteli a který pečoval o stabilitu celého vztahu. Krátce řečeno, vedoucí pobočky dostal srdeční záchvat a zemřel na cestě z kanceláře domů. Problémy se srdcem trpěl už dlouhou dobu, takže to ve skutečnosti nebylo příliš udivující, ale přihodilo se ještě něco, co vrhalo na celou záležitost úplně jiné světlo, něco, čím se Alec Kyle zrovna teď nechtěl zabývat.

Dnes, v obzvlášť chladném lednovém pondělí, musel Kyle, který měl převzít vedení pobočky, odhadnout škody a možnosti opravy. A pokud bude oprava možná, musí podniknout svůj první tápavý pokus o strhnutí věcí na svou stranu. Financování projektu stálo vždycky na mírně vratkých nohou, ale teď, když chybělo vedení a vlajková loď, hrozilo, že celé představení velice rychle skončí, že bude smeteno jako hrad z písku, když přijde příliv.

Tyto myšlenky se honily Kyleovi hlavou ve chvíli, kdy vcházel otáčecími dveřmi do malé haly, z chodníku pokrytého tající břečkou, setřepával se svého kabátu zbytky vlhkého sněhu a ohrnoval si dolů límec. Ne že by nedůvěřoval opodstatněnosti projektu – ve skutečnosti tomu bylo právě naopak: Kyle považoval pobočku za veledůležitou – ale jak má bránit své postavení tváří v tvář nedůvěře zvenčí? Ano, to bylo to pravé slovo – nedůvěra. Starý Gormley to dokázal, se svými přáteli na vysokých místech, se svými známostmi ze školy, svou autoritou, nadšením a upřímným elánem, ale mužů, jako byl Keenan Gormley, je málo. Teď vlastně ještě méně.

A dnes odpoledne ve čtyři hodiny *bude* Kyle předvolán, aby obhájil své postavení, užitečnost svého projektu, svou existenci. Budou s ním velice rychle hotovi, velice rychle a Kyle věděl proč. Rozdrtí ho. Bez nejmenších výsledků, které by jim mohl předložit po pěti letech práce, byl projekt odsouzen k zániku. Co záleží na tom,

jak bude argumentovat? Ukřičí ho. Starý Gormley dokázal vždycky křičet hlasitěji než kdokoli z nich, ale kdo je Alec Kyle? Dovedl si v barvách představit svůj odpolední inkviziční výslech: „Ano, pane ministře, jsem Alec Kyle. Mé zařazení v pobočce? Tedy, kromě toho, že jsem zástupce sira Keenana, jsem byl – chci říct, že jsem – eh, jak bych to řekl, prognostik... jak prosím? Ano, to znamená, že jsem schopen předvídat budoucnost, pane. Ach ne, připouštím, že vám dost dobře nejsem schopen říct jméno vítěze zítřejších dostihů o půl čtvrté v Goodwoodu. Mé vědomí není natolik specifické. Ale...“ Ale bude to beznadějné. Před sto lety tihle lidé neuznávali hypnózu a ještě před patnácti lety se smáli akupunktuře. Takže jak může Kyle doufat v to, že je přesvědčí o důležitosti pobočky a její práci? Avšak, na druhé straně, přenese-li se přes svou malomyslnost a pocit osobní ztráty, zůstává tu ještě ta druhá věc. Kyle věděl, co to bylo: jeho nadání, které mu říkalo, že není všechno ztraceno, že je nějak může přesvědčit, že pobočka nezanikne. Proto tu vlastně dnes byl: aby prohledal věci Keenana Gormleyho a našel v nich sebemenší odůvodnění pro to, aby práce pobočky mohla pokračovat dále. A Kyle se znovu zamyslel nad svým podivným nadáním, nad svou schopností zahlédnout záblesky budoucnosti.

Ve skutečnosti se mu dnes v noci zdálo, že odpověď leží tady, v této budově, mezi Gormleyovými spisy. Ale ‘zdálo se’ je špatný výraz. Jeho zjevení – obrazy věcí, které se ještě nestaly, budoucích událostí – přicházely v těch mlžných chvílích mezi hlubokým spánkem a probuzením, bezprostředně před okamžikem, kdy si člověk uvědomuje, že se budí. Mohlo je způsobit tiknutí budíku nebo první sluneční paprsek na okně jeho ložnice. Tak se to stalo právě dnes ráno – šedý přísvit dalšího šedého dne se vkrádal do pokoje a útočil na jeho víčka, sdělující jeho líně se převalující mysli, že začíná další den. A s ním přišla i vize. Ale ‘záblesk’ je lepší výraz pro to, co Kyle prožíval: chvilkový záblesk. Všechno, co takto ‘viděl’, se pokaždé ukázalo jako důležité.

Tentokrát viděl tohle:

Viděl sám sebe, jak sedí u stolu Keenana Gormleye a probírá se jeho papíry. Horní zásuvka po jeho pravé ruce byla otevřená a papíry a složky ležící před ním na stole pocházely z ní. Gormleyho obrovská pancéřovaná registrační skříň stála zatím neotevřená u zdi

kanceláře. Tři klíče k jejím zámkům ležely na stole, kam je Kyle odložil. Každý z nich otevíral malou zásuvku ve skříni a každá zásuvka měla svůj vlastní zámek na heslo. Kyle hesla znal, ale zatím skříň neotevíral. Protože to, co hledal, bylo tady, v těchto spisech ze zásuvky.

Jako by skutečnost tohoto faktu podnítila jeho představu, Kyle viděl sebe, jak bere do ruky jednu složku. Byla žlutá, což znamenalo, že obsahuje údaje o budoucím pracovníku organizace. O někom, koho vedl Gormley v patrnosti. Možná o někom s opravdovým nadáním.

V okamžiku těsně před probuzením postoupil Kyle o krok blíž k místu, kde seděl. Pak jeho druhé já jakoby dramaticky zvedlo oči, podívalo se na něj a trochu nadzvedlo složku, takže mohl přečíst jméno napsané na obálce. Jméno znělo ‘Harry Keogh’. A to bylo všechno. V tomto okamžiku se Kyle probudil. Co to mělo znamenat, o čem to vlastně vypovídalo – kdo ví? Kyle se už dávno vzdal snahy vysvětlit smysl těchto záblesků a přestal hádat, co znamenají. Ale faktem zůstávalo, že hlavní důvod, který ho sem dnes přivedl, byla podstata tohoto krátkého a nevysvětlitelného ‘snu’ z dnešního rána.

Vlastně – ráno pořád ještě bylo. Kyle jen o několik minut předstihl první vlnu aut v londýnských ulicích. Během příští hodiny se venku rozpoutá chaos, ale zatím je všude klid jako v hrobě. Zbytek jejich týmu (celkem tři lidé včetně písařky) měl dnes i zítra z ohledu na zesnulého volno, takže kanceláře budou prázdné. V malé hale Kyle knoflíkem přivolal výtah. Když přijel a jeho dveře se otevřely, vstoupil dovnitř, vytáhl svou kódovou kartu a přejel s ní zvolna a plynule přes otvor snímače. Dveře se zavřely a výtah sebou škubl, ale nahoru se nerozjel. Kyle se zamračil. Podíval se na svou kartu a potichu zaklel. Od včerejška nebyla k ničemu. Obvykle obnovoval její platnost Gormley na hlavním počítači pobočky. Teď si ji bude muset Kyle obnovovat sám. Naštěstí měl s sebou kartu, která patřila Gormleymu. Přinesl si ji spolu s ostatními jeho věcmi: S použitím karty svého bývalého nadřízeného donutil výtah, aby ho odvezl do nejvyššího poschodí, kde prošel obdobnou procedurou, a konečně vstoupil do hlavní kanceláře.

Ticho uvnitř bylo téměř ohlušující. Vysoko nad úrovní ulice, se zvukotěsnou podlahou, izolující je od běžných zvuků hotelu, a

dvojitými tónovanými okny pro zvýšení pocitu soukromí, se toto místo zdálo být od ostatního světa odděleno vzduchoprázdnem. Vzbuzovalo v člověku pocit, že pokud bude takovému tichu naslouchat příliš dlouho, brzy se bude bát dýchat. Tak tomu bylo obzvlášť v Gormleyově soukromé kanceláři, kde někdo navíc nechal spuštěné žaluzie. Ty však stínily světlo jen z poloviny, takže teď, když paprsky slunce procházely dovnitř zeleně zbarvenými výplněmi oken, celá kancelář vypadala jako vyzdobená horizontálním podmořským přísvitem, který dělal z této jindy přátelské místnosti podivně cizí prostor. Bylo takřka neuvěřitelné, že se sem starý pán už nikdy nevrátí. Kyle stál ve dveřích a chvíli se díval do místnosti, než vstoupil. Potom za sebou zavřel dveře a vešel. Několik skrytých kamer ho zachytilo a identifikovalo už v ostatních kancelářích, ale hlavní kontrolní monitor, umístěný na stěně poblíž Gormleyova stolu, nebyl spokojený. Zapípal a na obrazovce se objevilo:

SIR KEENAN GORMLEY NENÍ MOMENTÁLNĚ PŘÍTOMEN. TOTO JE CHRÁNĚNÝ PROSTOR. PROSÍM, IDENTIFIKUJTE SE VZORKEM SVÉHO HLASU, NEBO OKAMŽITĚ OPUSŤTE TYTO MÍSTNOSTI. POKUD NEODEJDETE NEBO NEPROKÁŽETE SVOU TOTOŽNOST, ZAČNE ODPOČÍTÁVÁNÍ DESETI SEKUND. PAK BUDOU AUTOMATICKY ZABLOKOVÁNY VŠECHNY DVEŘE A OKNA... OPAKUJI: TOTO JE CHRÁNĚNÝ PROSTOR.

S podivným pocitem agresivity vůči chladnému a nemyslícímu stroji Kyle nic neřekl a čekal. Sotva napočítal do tří, obrazovka se vymazala a objevilo se na ní:

DESETISEKUNDOVÉ ODPOČÍTÁVÁNÍ ZAČÍNÁ... DESET... DEVĚT... OSM... SEDM...

„Alec Kyle,“ řekl Kyle s nechutí. Nestál o to nechat se tu zamknout. Stroj zachytil jeho hlasový vzorec, zastavil odpočítávání a na obrazovce se objevilo:

DOBRÉ JITRO, PANE KYLE.

SIR KEENAN GORMLEY NENÍ –

„Já vím,“ řekl Kyle, „je mrtvý.“ Přistoupil ke stolu a na klávesnici naťukal platný bezpečnostní kód. Na to stroj odpověděl:

PROSÍM NEZAPOMEŇTE ZADAT PŘED ODCHODEM KÓD, a odpojil se.

Kyle se posadil ke stolu. *Legrační svět,* pomyslel si. A *zatraceně legrační výbava! Roboti a romantika. Nákresy a nadpřirozeno. Telemetrie a telepatie. Počítačem navržené vzorce a věštby. Spínače a strašidla!*

Sáhl do kapsy po cigaretách a zapalovači a vytáhl je ven spolu s klíči od Gormleyho stolu. Bezmyšlenkovitě je odložil na okraj stolu. Pak se zarazil a podíval se na ně se vzpomínkou na záblesk z dnešního rána. *Dobře, jdeme na to.*

Vyzkoušel zásuvky. Zamčené. Z vnitřní kapsy svého kabátu vytáhl Gormleyův záznamník a vyhledal heslo. Znělo SEZAME OTEVŘI SE. S úšklebkem na tváři naťukal na klávesnici počítače SEZAME OTEVŘI SE a zkusil to znovu. Vrchní zásuvka po jeho pravé ruce se otevřela. A uvnitř – papíry, dokumenty, složky...

Tak tady začíná ta legrace, pomyslel si.

Vytáhl všechny papíry ven ze zásuvky a položil je před sebe na stůl. Zásuvku nechal otevřenou (podle svého snu) a začal se probírat dokumenty. Každý po přečtení odložil zpět do zásuvky. Věděl, že by ho teď už nemělo jeho nadání překvapovat, ale pokaždé se mu to podařilo – a tak sebou bezděčně trochu trhl, když se před ním objevila žlutá složka. Jméno na obálce znělo – přirozeně – Harry Keogh.

Harry Keogh. S výjimkou svého snu se Kyle s tímto jménem setkal pouze jednou a to ve hře, kterou hrál pomocí svého mimosmyslového vnímání s Keenanem Gormleym. Co se týkalo složky: nikdy v životě (to znamená v bdělém stavu) ji neviděl a teď tady seděl a díval se na ni, přesně jako ve svém snu. Velice zvláštní pocit. A –

Ve snu ale přece zvedl složku před sebe. Připadal si jako blázen – nechápal, proč to dělá, ale současně cítil příliv podivné, cizí síly na své kůži – zvedl složku nad stůl, jako ji ukazoval sám sobě v nedávné minulosti. A tak, jako vzpomínka na sen uvedla do pohybu jeho paži, pohyb jeho paže uvedl do pohybu ještě něco jiného – něco úplně mimo Kyleovo očekávání a znalosti.

Všemohoucí Bože! Spínače a strašidla!

Místnost byla vytopená na příjemnou teplotu – alespoň před okamžikem. Kanceláře díky centrálnímu vytápění nikdy nevychladly. Nebo alespoň vychladnout neměly. Ale teď, v jediném zlomku sekundy, se pocit tepla vytratil. Kyle to zaznamenal, cítil ten chlad, ale současně uvažoval, jestli náhodou spíš neklesla teplota jeho těla. Pokud tomu tak bylo, nebylo by to těžké vysvětlit. Muselo to být něco jako šok. Není divu, že se lidé třesou!

„*Ježíši Kriste!*“ zašeptal a jeho dech vytvářel v náhle chladném vzduchu malé obláčky. Složka vypadla z jeho třesoucích se prstů na stůl. Zvuk jejího dopadu – ten zvuk a současně to, co viděl – vyděsil Kylea tak, že nebyl schopen jakéhokoliv pohybu. Bezmocně klesl do křesla, které se rozjelo přes okraj koberce a zastavilo se teprve nárazem o parapet okna.

To – zjevení? – ta věc, která stála uprostřed pokoje mezi stolem a dveřmi, se nepohnula. V první chvíli si Kyle pomyslel (a tohoto pomyšlení se okamžitě vyděsil), že to může být jen on sám, koho tam vidí stát, jak se sám sobě zjevuje jako pokračování svého ranního snu. Ale pak si všiml, že to je někdo – *něco* – jiný. Až dosud si nikdy nepoložil otázku, nakolik jsou reálné vize, které vidí, a ani na chvíli neuvažoval o tom, že by v tom nemohlo být něco nadpřirozeného. Jak jinak by to také bylo možné? Kamery bez přestání kontrolovaly místnost a přilehlé prostory a ničeho si nevšimly. A mimoto, pokud by se nějaký vetřelec vloudil dovnitř, nebylo možné, aby přitom neaktivoval některý z dobře ukrytých snímačů, které by okamžitě spustily svůj poplašný pokřik nabývající na síle tak dlouho, dokud by někdo nevstal a nezjistil, co se děje. Ale všechna poplašná zařízení zůstávala zticha. To znamená, že tu *nebylo* nic, co by zaznamenala – a přitom to Kyle viděl.

To nebo on byl muž – mladý, pokud se dalo odhadnout – nahý jako novorozeně. Stál přímo naproti Kyleovi a díval se na něj. Ale jeho nohy jako by se ani nedotýkaly podlahy a nazelenalé světlo, prosvětlující místnost jako by pronikalo jeho tělem. Zdálo se, že tady ani není. Ksakru, vždyť tu opravdu není! Ale ta věc se na něj dívala a Kyle věděl, že ho sleduje. A ptal se sám sebe: je to přítel, nebo-?

Začal se opatrně posouvat s křeslem dopředu, zpátky ke stolu, když tu si najednou všiml věci, zastrčené až úplně vzadu v otevřené zásuvce. Byl to automatický devítimilimetrový Browning. Věděl, že Gormley nosí zbraň, ale o téhle nevěděl. Ale bude vůbec tahle pistole nabitá? A v případě, že bude, pomůže mu to proti tomuhle?

„Ne," prohlásilo rozhodně nahé zjevení s pomalým, skoro nepostřehnutelným potřesením hlavy. „Nepomůže." Co bylo ze všeho nejpřekvapivější, byl fakt, že jeho rty se přitom nepohnuly ani o centimetr.

„Ježíši Kriste!" řekl Kyle, tentokrát nahlas a znovu začal mimovolně s křeslem couvat pryč od stolu. A pak, když se zase začal kontrolovat, pomyslel si:

Ty... ty *mi čteš myšlenky!*

Zjevení se pousmálo: „Každý máme své nadání, Aleku. Já mám svoje a ty také."

Kyleova čelist, přestože měl ústa otevřená, klesla ještě níž. Pomyslel si, co bude asi jednodušší, jestli má jenom myslet na tu věc, anebo k ní mluvit.

„Klidně se mnou mluv," řekla ta věc. „Myslím, že tak to bude lehčí pro nás oba."

Kyle polkl, pokusil se něco říct, pak polkl znovu a konečně ze sebe vyrazil: „Ale kdo... co... co jste ksakru zač?"

„Nezáleží ani na tom, kdo jsem, ani na tom, co jsem byl a budu. Ale teď mě poslouchej, protože ti toho musím hodně říct a to, co uslyšíš, je pro tebe velice důležité. Bude to nějakou chvíli trvat, možná pár hodin. Potřebuješ něco, než začneme?"

Kyle hleděl na... cokoli to bylo. Hleděl na to, pak uhnul očima a znovu se po tom podíval. Stále to s ním bylo v jedné místnosti. Zapudil myšlenku, že dva z jeho smyslů mu vypověděly poslušnost – totiž zrak a sluch. Zdálo se to být docela reálné: existovalo to. Chtělo to s ním mluvit. Proč zrovna s ním a proč zrovna teď? To ale bezpochyby brzy zjistí. Ale – ksakru – on s tím chce mluvit také! Měl tady přímo před sebou opravdu živého ducha (anebo alespoň opravdu mrtvého)!

„Jestli něco potřebuji?" opakoval nechápavě poslední otázku.

„Chtěl sis zapálit cigaretu,“ poznamenalo zjevení. „Mohl by sis také sundat kabát nebo si dát kávu. Pokud tyhle věci uděláš teď, nebudeme se s nimi muset zdržovat později.“

Centrální vytápění zase naskočilo a přidalo na výkonu, aby vyrovnalo náhlý pokles teploty v místnosti. Kyle pomalu vstal, svlékl si kabát a přehodil ho přes opěradlo křesla. „Kávu,“ řekl. „Ano, jistě. Za chvilku jsem zpátky.“ Obešel stůl a prošel kolem svého návštěvníka. Ten se za ním otočil a sledoval, jak vychází z místnosti, bledý stín, který se vznášel, jemný, nehmotný jako sněhová vločka, jako obláček kouře. A přitom... ano, byla v něm spousta síly. Kyle byl rád, že to nešlo s ním...

Vhodil dvě pětipence do automatu na kávu, který stál v hlavní kanceláři a zamířil na toaletu. Rychle si ulevil a po cestě zpátky do Gormleyovy kanceláře si vzal z kávovaru papírový pohárek. Ta věc tam na něj stále ještě čekala. Opatrně kolem ní prošel a znovu se posadil ke stolu. Pak si zapálil cigaretu a pozorně se zadíval na svého hosta. Tohle bylo něco, co si chtěl pevně vrýt do paměti.

Když vzal v úvahu skutečnost, že se jeho nohy nedotýkaly podlahy, odhadoval, že je vysoký asi sto šedesát centimetrů. Kdyby bylo jeho tělo místo mléčné mlhy z masa a kostí, mohl by vážit něco kolem padesáti pěti kilogramů. Celá jeho postava podivuhodně zářila, jako by byla naplněna svým vlastním vnitřním světlem, takže si Kyle nemohl být úplně jist barvou její kůže. Vlasy přízraku se zdály být pískové barvy. Nejasné a nezřetelné skvrny na jeho tváři a na čele mohly být pihy. Mohlo mu být asi dvacet pět let. Vypadal o něco mladší než na první pohled, ale ten dojem při bližším zkoumání zmizel.

Jeho oči byly zajímavé. Sledovaly Kylea, a přitom se zdálo, že hledí přes něj, jako by on byl duchem, a ne naopak. Byly modré tou zvláštní bledou modří, která vždycky vypadá tak nepřirozeně, takže člověku připadá, že ten druhý musí nosit kolorované kontaktní čočky. Kromě toho v těch očích bylo něco, co říkalo, že už toho viděly daleko více než oči normálního pětadvacetiletého muže. Zdály se být naplněny moudrostí věků, jako by za jejich tenkou slupkou leželo vědění několika staletí.

Oproti tomu rysy jeho obličeje byly jemné jako porcelán a zdály se být stejně křehké. Ruce měl štíhlé a ramena trochu pokleslá, jeho pokožka celkově, pokud se daly přehlédnout pihy na obličeji, byla bledá a bez jizev. Byl to prostě... mladý muž. Nebo mladý duch. Nebo možná jeden z nejstarších.

„Ne," řekl objekt Kyleova pozorování, aniž otevřel ústa. „Nejsem žádný duch. Alespoň ne v obvyklém smyslu slova. Ale teď, když už sis mě prohlédl, bychom snad mohli začít, ne?"

„Začít? Eh, samozřejmě!" Kyle se najednou cítil jako hihňající se hysterická školačka. S obtížemi se ovládl.

„Jsi si jist, že jsi připraven?"

„Ano, ano. Můžete začít. ale – eh – mohl bych si vás nahrát? Pro příští generace a tak všelijak, rozumíte? Máme tady magnetofon a – "

„Magnetofon mě nezachytí," řeklo zjevení a znovu potřáslo hlavou. „Je mi líto, ale mluvím pouze k tobě, přímo k tobě. Myslím, že to chápeš, ne? Ale... můžeš si dělat poznámky, jestli chceš."

„Poznámky, ano..." Kyle se začal přehrabovat v zásuvce a vytáhl papír a tužku. „Dobrá, můžeme začít."

Duch pomalu přikývl. „Příběh, který ti budu vyprávět, je... podivný. Ale protože sám děláš to, co děláš, nebude ti nejspíš připadat příliš neuvěřitelný. Pokud budeš chtít... bude tě čekat ještě spousta práce. Pravda o věcech, které ti budu vyprávět, vyjde najevo. Co se týče pochybností, které cítíš ohledně budoucnosti vaší pobočky – zapomeň na ně. Vaše práce bude pokračovat a půjdete od úspěchu k úspěchu. Gormley byl hlavou, ale je mrtev. Teď jsi hlavou ty, alespoň na nějakou dobu. Zvládneš to, to ti slibuji. Tak jako tak, nic z toho, co věděl Gormley, nebylo ztraceno. Ve skutečnosti bylo daleko více získáno. Co se týče našich Protivníků, utrpěli ztráty, ze kterých se už nevzpamatují. Přinejmenším si to myslí."

Jak zjevení mluvilo, Kyleovy oči se otevíraly víc a víc a celý se v křesle napnul. To (on, ksakru!) vědělo o pobočce. O Gormleym. O „Protivnících", což byla v žargonu pobočky ruská organizace. A co to říkal o utrpěných ztrátách? Kyle o tom nic nevěděl! Kde tohle – stvoření – bralo informace? A kolik toho ve skutečnosti vědělo?

„Vím víc, než si vůbec dokážete představit,“ řeklo stvoření s unaveným úsměvem. „A to, co nevím, se mohu lehce dozvědět. To se týká takřka všeho.“

„Pochopte,“ bránil se Kyle,“ nesmíte si myslet, že vám nevěřím – nebo že nevěřím svému zdravému rozumu, abych tak řekl – ale chtěl bych si to všechno urovnat a –“

„Rozumím,“ přerušil ho. „Ale nech si to urovnání až na konec, pokud tě o to mohu požádat. V tom, co ti budu vyprávět, se časové vrstvy trochu překrývají, takže i to si budeš muset později urovnat. Ale pokusím se ti to vylíčit v co nejpřesnějším časovém sledu. Nejdůležitější ze všeho jsou informace samotné. A jejich důsledky.“

„Nejsem si jistý, jestli vám –“

„Já vím, já vím. Jen seď a poslouchej a později možná všechno pochopíš.“

První kapitola

Moskva, květen 1971

Uprostřed hustě zalesněné krajiny nedaleko města – tam, kde serpuchovská silnice prochází sedlem mezi nízkými kopci a hledí přes vrcholky hustě rostoucích borovic na město Podolsk, rýsující se na jižním obzoru jako nejasná skvrna kouře, prozářená tu a tam prvními večerními světly – stojí dům nebo zámek prakticky bez historické hodnoty, pokud pomineme jeho smíšenou architekturu. Některá z jeho křídel jsou postavena z nových cihel na starých základech, zatímco jiná jsou z levných škvárobetonových tvárnic

hrubě natřených zeleně a šedě k zmírnění jejich nevhodnosti. Usazeny ve svých základech v podmočených průčelních zdech se dvojité věže a minarety rozpadají jako prohnilé kly a prohnuté podpěry, parapety a opadávající spirálové ozdoby nic neubírají z dojmu celkové zpustlosti – a nad tím vším se rozbité cibulovité střechy zvedají vysoko nad nejvyšší vrcholky stromů a jejich zabedněná okna hledí smutně jako oči slepců. Rozmístění hospodářských budov, z nichž mnohé byly nedávno pokryty novými střešními taškami z červené pálené hlíny, by mohlo možná připomenout statek zemědělského družstva, i když ani úroda, ani zvířata a stroje nejsou nikde v dohledu. Vysoká, vše ukrývající obvodová zed, která svou masivní strukturou, posílenou pevnou výztuží a širokými opěrnými zdmi, připomíná spíše pozůstatek z feudálních časů, prokazuje podobné známky nedávných oprav, kdy těžké, šedé betonové bloky nahradily drolící se kameny a staré cihly. Na východ a na západ, kde hluboké zurčící potoky tečou přes černé kameny a pokračují mezi úzkými břehy, které je postupem času zakroutily do tvaru přírodních vodních příkopů, přes něž se na několika místech klenou staré kamenné můstky zezelenalé mechem a s mnoha odbočkami, vymletými do zdi statku, jejichž tmavá ústa jsou nyní uzavřena ocelovými branami.

Všechno je tu pochmumé a zlověstné. Jako by ten nejzběžnější pohled od silnice nebyl dostatečně odstrašující sám od sebe, značky na každé cestě odbočující z rozbité silnice do lesa oznamují, že tento prostor je chráněným územím a majetkem státu, ostře hlídaným a střeženým, a že každé narušení tohoto prostoru bude stíháno. Řidičům je v tomto úseku silnice zakázáno zastavení z jakýchkoliv důvodů. Vstup do lesa je přísně zakázán, stejně jako lov zvěře a rybaření. Trest je bez výjimky přísný. Ale jakkoliv se toto místo zdá být opuštěné a ztracené ve svém oparu bezútěšnosti, ve chvílích, kdy večer zvolna přechází v noc a z potoků stoupá mlha, aby zahalila celé okolí do mléčného závoje, světla, prošlehávající zpoza závěsů v oknech, umístěných na úrovni povrchu, ukazují, že je tomu docela jinak. Mezi stromy na cestách vedoucích ke kamenným můstkům se často objevují velké černé limuzíny a blokují cestu, opuštěné a prázdné, až na oranžové body hořících cigaret a kouř, vinoucí se z napůl stažených okének. A

stejně tak je tomu i uvnitř budov – dřepící, tiché stíny, které jsou ve skutečnosti muži, ukrývajícími se ve stínech dvora ve svých tmavě šedých kabátech, které vypadají jako uniformy, s tvářemi ukrytými pod sklopenými střechami klobouků a rameny strojově vyrovnanými...

Ve vnitřním dvoře hlavní budovy stála sanitka – nebo možná pohřební vůz – s otevřenými zadními dveřmi. Posádka v bílých pláštích postávala kolem a řidič se nepohodlně krčil za volantem. Poblíž, v otevřené stavbě, připomínající stodolu s prohnutou plachtovou střechou, probleskovaly ve stínu bezvýrazné barvy podélná skleněná okna vrtulníku, jehož trup nesl označení Nejvyššího sovětu. Z jedné z věží pozorovala postava, usazená opatrně na zpuchřelém parapetu, armádním infračerveným dalekohledem okolí budov, obzvlášť obvodovou zeď a hlavní dvůr. Na jejím rameni se rýsovala proti houstnoucímu soumraku ošklivá kovově modrá hlaveň speciálně upraveného kalašnikova.

V hlavní budově rozdělovaly moderní zvukotěsné zdi to, co kdysi byly obrovské prázdné místnosti, na příjemně velké pokoje, osvětlené řadami zářivek zavěšených na vysokých stropech. Všechny pokoje byly opatřeny dveřmi, na kterých byly visací zámky, malá okénka s posuvným krytem a červená světla, které znamenala ‘Zákaz vstupu – nerušit.’ Jedno z těchto světel, zhruba v polovině hlavní chodby po levé straně, nyní svítilo. Stranou od dveří se o stěnu opíral pracovník KGB s ostře řezanou tváří a držel v rukou samopal. I když se zdálo, že odpočívá, byl tento dojem naprosto klamný. Stačil by sebemenší pohyb dveří nebo náhlé zhasnutí červené žárovky nad nimi, a v mžiku by stál rovně jako jedle. Žádný z mužů v místnosti sice ve skutečnosti nebyl jeho nadřízeným, nicméně jeden z nich měl stejnou moc jako kdokoli z nejmocnějších mužů v KGB a patrně byl i jedním z nejmocnějších mužů v Rusku.

Za těmito dveřmi byli i jiní muži – ve skutečnosti za nimi nebyla jedna místnost, ale dvě, propojené dalšími dveřmi. V menším pokoji seděli tři muži v křeslech a kouřili s očima upřenýma na spojovací zeď, za níž se nacházela větší místnost, oddělená jednostranně průhledným zrcadlem. Na podlaze ležel koberec, na němž stál v dosahu křesel malý servírovací stolek, zaplněný

popelníky, sklenicemi a lahví prvotřídní slivovice. V místnosti bylo ticho, rušené pouze oddechováním mužů a slabým vrčením ventilátorů. Tlumené světlo ze zářivek na stropě se odráželo ve třech párech očí.

Muž sedící uprostřed byl asi pětapadesátiletý, ostatní byli nejméně o patnáct let mladší. Oba byli jeho chráněnci, ale každý z nich se díval na toho druhého jako na svého protivníka. Muž sedící uprostřed o tom věděl. Právě to bylo jeho úmyslem. Říkalo se tomu boj o přežití – jen ten silnější z nich mohl zaujmout jeho místo, až přijde ten pravý den. Ani jeden z nich nemohl být odstraněn – možná jenom z politického rozhodnutí, ale spíše díky snaze toho druhého, která se bude časem ještě stupňovat. Roky, které před nimi leží, se stanou jejich bojištěm. Ano, takový je boj o přežití.

Muž uprostřed se šedivými skráněmi, ostře kontrastujícími se zbytkem jeho vlasů, které byly černé jako havraní peří a vlnily se mu nad čelem, pokrytým hustou sítí vrásek, se napil ze své sklenice a potáhl z cigarety. Muž sedící po jeho levici zrovna zamačkával svůj nedopalek. Polovina hořícího tabáku vypadla z popelníku na podlahu a v okamžiku se z koberce zvedl oblak štiplavého kouře. Muž na druhé straně zůstal tíše sedět a s naprostým klidem ignoroval doutnající koberec. Oba věděli, že jejich nadřízený nesnáší nervozitu a vyrušování. Ale nakonec i starší muž zavětřil, vrhl na podlahu podezíravý pohled zpod svého hustého obočí a začal po koberec šlapat, až doutnající místo uhaslo.

Za průhlednou stěnou zatím přípravy vrcholily. Na Západě by se řeklo, že muž v místnosti ‘medituje’. Jeho metoda byla prostá... úžasně prostá ve světle toho, k čemu se připravoval: očišťoval se. Nejprve se svlékl do naha a osprchoval se, přesně a pečlivě namydlil a opláchl každý čtvereční centimetr svého těla. Pak se oholil po celém těle, s výjimkou nakrátko ostříhaných vlasů. Před koupelí i po ní se vyprázdnil, přičemž si pak omyl znečištěnou část těla v horké vodě. Poté se osušil velkým ručníkem a nyní, stále nahý, odpočíval.

Jeho styl odpočinku by se mohl nezúčastněnému pozorovateli zdát přinejmenším morbidní a děsivý, ale to všechno byla součást jeho příprav. Sedl si ke druhému muži v místnosti, který ležel na mírně nakloněném stole z leštěného hliníku a položil si hlavu na

jeho ruce, složené na břiše. Potom zavřel oči a – jak se zdálo – na čtvrt hodiny usnul. V jeho chování nebylo nic smyslného, natož pak homosexuálního. Druhý muž na stole byl také nahý, mnohem starší, s ochablým tělem, vrásčitý a holohlavý až na věneček šedivých vlasů kolem skrání. Byl mrtvý, ale i v okamžiku smrti si jeho bledá a otekli tvář s úzkými rty a hustým kartáčem šedivého obočí udržela výraz plný krutosti. Všichni tři muži na druhé straně zrcadla se dívali a byli lhostejní k faktu, že je muž ve větší místnosti naprosto ignoruje. Prostě jako by zapomněl na to, že tam vůbec jsou. Jeho práce si vyžadovala celou jeho pozornost a byla příliš důležitá, než aby se nechal vyrušovat vlivy zvenčí nebo vměšováním kohokoli cizího.

Náhle se jeho tělo napjalo, muž zvedl hlavu, dvakrát zamrkal očima a pomalu se postavil. Všechno bylo v pořádku, jeho zkoumání mohlo pokračovat. Tři pozorovatelé se ve svých křeslech napřímili a zadrželi dech, zatímco jejich oči byly přilepené na nahém muži ve vedlejší místnosti. Zdálo se, že se bojí, aby ho nějak nevyrušili, ale ve skutečnosti byla právě kvůli tomu místnost, ve které seděli, absolutně zvukově izolována. Nahý muž pootočil stůl s mrtvolou do svislejší polohy, takže část, přes kterou visely studené mužovy nohy, klesla o trochu níže. Chvíli počkal, pak upevnil stůl v této poloze a otevřel malou koženou brašnu, ležící vedle. Světlo zářivek se odrazilo na skalpelech, chirurgických nůžkách, pilkách a dalších, jako břitva ostrých nástrojích.

V pozorovací místnosti se na tváři starého muže objevil lehký úšklebek, který muži sedící po jeho bocích nepostřehli, neboť se uvolněně opírali ve svých křeslech, ukolébáni představou, že sem byli pozváni pouze proto, aby zhlédli nějakou, snad poněkud podivnou, pitvu. Jejich šéf jen stěží potlačil smích, který se mu divoce dral ven z hrudi, a chvění zvrhlého vzrušení, jež zachvacovalo jeho sedící tělo při představě toho šoku, kterému budou oba jeho společníci zanedlouho vystaveni. On sám už tuhle podívanou zažil, ale oni ještě ne. A jemu tohle představení poslouží k tomu, aby poznal, co v nich ve skutečnosti je.

Nahý muž mezitím vytáhl dlouhou chromovanou tyč, na niž nasadil jehlu, a bez jakéhokoliv zaváhání se naklonil nad mrtvým tělem, umístil hrot jehly na vrcholku nafouklého břicha a napřel

celou svou váhu na tyč. Ta vklouzla do mrtvého masa a plyny, nahromaděné v těle za čtyři dny, se syčením vytryskly přímo do tváře nahého muže.

„Zvuk!“ luskl prsty pozorovatel, sedící uprostřed, na muže v křeslech vedle něj. Jeho drsný hlas zněl spíše jako hrdelní zavrčení, když řekl netrpělivě: „Rychle, chci poslouchat!“ a namířil krátkým, tlustým prstem na reproduktor, umístěný na stěně.

Muž po jeho pravici nahlas polkl, vstal, přistoupil ke stěně a stiskl spínač označený ‘POSLECH’ u reproduktoru. Chvíli bylo ticho a pak se ozvalo ostré zasyčení, které pomalu utichalo, jak břicho mrtvoly ve vedlejší místnosti klesalo níž a níž. Ale než plyn unikl, sklonil nahý muž tvář, zavřel oči, zhluboka vdechl a naplnil si plynem plíce!

S očima přilepenýma na skle dotápal mladší muž neohrabaně ke křeslu a ztěžka do něj dopadl. Jeho ústa, stejně jako ústa jeho společníka sedícího na druhé straně, byla otevřena dokořán. Oba muži teď seděli na okrajích svých křesel se zády nepřirozeně narovnanými a s rukama křečovitě zaťatýma do opěradel. Z něčí zapomenuté cigarety v popelníku se ke stropu vinul úzký proužek namodralého kouře. Pouze muž uprostřed seděl nepohnutě a zdálo se, že je daleko více než podivným rituálem před sebou zaujat výrazy ve tvářích svých podřízených.

Nahý muž se narovnal a chvíli stál vzpřímeně nad mrtvým tělem. Jednu ruku měl na mužově stehně, druhou na jeho hrudníku a dlaněmi se o něj opíral. Jeho oči byly otevřené a obrovské jako talíře, ale jeho kůže prošla změnou. Obvyklá, zdravá růžová barva jeho těla zmizela. Zešedl stejně jako mrtvola pod ním. Zešedl jako smrt sama. Zadržel dech, jako by se pokoušel zachytit chuť smrti, a jeho ramena pomalu klesala níž. A pak –

Odtrhl ruce od těla, se slyšitelným húúúšš ze sebe vypustil zkažený plyn a na patách couvl o několik kroků zpátky. Už už se zdálo, že ztratí rovnováhu a spadne na zem, ale vtom se zase narovnal. A znovu jemně položil své ruce na mrtvé tělo. Takřka láskyplně se dotýkal jeho kůže zvrásněné a šedé jako kámen a jeho prsty, pohybující se lehce jako motýlí křídla, se pomalu přesouvaly od hlavy až k chodidlům a zpět.

A znovu na tom nebylo nic smyslného. Přesto se muž, sedící nalevo od starého muže, pohnul a zašeptal: „Je snad ten muž nekrofil? Co vlastně dělá, soudruhu generále?“

„Zmlkni a uč se,“ zavrčel muž uprostřed. „Víš přece, kde jsi, ne? Tady tě nic nesmí překvapit. A co se týká toho, co je zač a co dělá, to uvidíš brzy sám. Ale řeknu ti, že pokud vím, tak v celém Sovětském svazu jsou jenom tři muži, kteří dokážou to, co on. Jeden z nich je Mongol odněkud z Altaje, kmenový šaman, který je víc mrtvý než živý díky kapavce a pro nás naprosto bezcenný. Druhý je beznadějný šílenec, kterého se pokoušíme podrobit operaci mozku, ale kdoví co z toho nakonec bude... může se nám vymknout z rukou. Takže nám zbývá jen tenhle jediný, dokonale ovládající své přirozené nadání. A právě to z něj dělá sui *generis*. *To* je latina, chlapče, mrtvý jazyk. V téhle situaci nejvhodnější. Takže teď drž klapačku! Sleduješ unikátní talent.“

Mezitím ve vedlejší místnosti dosahoval ‘unikátní talent’ nahého muže vrcholu. Jako by se pohyboval na provázcích neviditelného loutkáře, zdály se jeho záchvaty náhlých, neočekávaných pohybů stejně nevyzpytatelné jako pohyby epileptika. Jeho pravá paže vystřelila směrem ke kožené brašně, až ji málem srazila ze stolu, a pohybovala se nad ní, jako by dirigovala nějakou neznámou symfonii. Pak se vnořila dovnitř a světlo se odrazilo na ostří skalpelu ve tvaru půlměsíce.

Všichni tři pozorovatelé se nyní natahovali dopředu s očima a ústy doširoka otevřenými. Ale zatímco tváře dvou mužů po stranách odrážely ve svých rysech bezděčný výraz děsu a zdálo se, že se chystají každou chvíli vykřiknout nebo sebou aspoň škubnout, tvář jejich nadřízeného vyjadřovala pouze vědění a morbidní dychtivost.

S přesností jen stěží očekávanou při vzrušených a zdánlivě zcela nekoordinovaných pohybech zbytku jeho těla – které sebou škubalo a trhalo jako mrtvá žába při pokusech s elektrickým proudem – sklouzla paže nahého muže dolů a bez potíží otevřela mrtvolu od spodního okraje hrudního koše přes břicho až k chomáči šedivých chlupů nad přirozením. Další dva zdánlivě náhodné, ale přitom naprosto přesné řezy, následující tak rychle, že se zdály být pokračováním prvního, rozřízly břicho mrtvého muže do tvaru písmene ‘I’ s prodlouženými okrajovými čarami. Bez jakékoli

přestávky teď autor této ohavné strojově přesné řezničiny naslepo odhodil skalpel přes celou místnost, ponořil ruce až po zápěstí do řezu a rozevřel zbytky břicha mrtvého muže do stran jako dvířka skříně. Ze studených vnitřností se nekouřilo, ani se neobjevila krev, ale když nahý muž vytáhl ruce zase ven, byly zbarveny sytou červení, jako by byly čerstvě natřeny.

Provést otevření těla tímto způsobem vyžadovalo herkulovskou sílu – která se dala vytušit z náhlého naběhnutím svalstva pod kůží nahého muže – neboť veškerá tkáň chránící vnitřní orgány před vlivy zvenčí musela být doslova roztrhána na kusy. Tato práce byla vykonána se zuřivým vrčením (jež bylo jasně slyšitelné díky reproduktoru), které stáhlo mužovy rty přes vyceněné zuby a způsobilo, že šlachy na jeho krku pod kůží ostře vystoupily.

Ale v okamžiku, kdy úplně odkryl vnitřnosti mrtvoly, na něj padla znovu jakási únava. Byl teď ještě více šedý než před chvílí, pokud to vůbec bylo možné. Znovu odstoupil pryč od mrtvoly a s rukama volně spuštěnýma podél těla balancoval na patách. Potom znovu vykročil kupředu a jeho bezvýrazné modré oči se asi na minutu zahleděly do vnitřností mrtvoly.

Ve vedlejší místnosti zatínal muž sedící nalevo ruce křečovitě do opěrek křesla a s tváří zalitou potem polykal naprázdno. Muž sedící vpravo s obličejem sinalým hrůzou a třesoucí se po celém těle, pozvolna rudl, jak se jeho srdce snažilo dohnat všechny vynechané údery za posledních několik minut. A mezi nimi seděl bývalý armádní generál Grigorij Borowitz, nyní vedoucí ‘Úřadu pro vývoj paranormální špionáže’, naprosto vyčerpaný, se svou lví hlavou vztyčenou a s hranatou tváří naplněnou strachem, jak si uvědomoval každý detail a celkový smysl této podívané a ignoroval zděšení mladších mužů vedle sebe.

Hluboko v jeho podvědomí ho napadlo: bude zajímavé sledovat, jestli se jim udělá špatně a *který* z nich odpadne jako první. A kam odpadne. Na polici pod deskou pojízdného servírovacího stolku, který stál mezi nimi, byl postaven malý kovový koš na odpadky, ve kterém leželo několik pomačkaných papírů a nedopalků cigaret. Aniž by spustil oči ze spojovací stěny, Borowitz po něm sáhl, vytáhl jej ven a postavil doprostřed stolu. *Ať se o něj třeba porvou,* pomyslel si. V každém případě, ať začne jako první kterýkoliv z

nich, zvracení jednoho určitě vyvolá jednoznačnou odezvu u druhého.

Jako by mu četl myšlenky, muž po jeho pravé ruce zasupěl: „Soudruhu generále, já myslím, že se ne –“

„Zmlkni!“ kopl ho Borowitz pod stolem do kotníku. „Dívej se – pokud můžeš. Pokud na to nemáš, tak sklapni a neotravuj!“

Nahý muž se nyní sklonil, přiblížil svou tvář na několik centimetrů k odkrytým vnitřnostem a orgánům. Jeho oči se pohybovaly zprava doleva, jako by po něčem pátraly. Chřípí měl rozšířené, jako by ostražitě větřil. Obočí, donedávna ještě klidné, bylo nyní zježené a tím vším budil dojem velkého nahého ohaře, sledujícího stopu své kořisti.

A pak... pak přelétl přes jeho rty jedovatý úšklebek a záblesk poznání – tajného objevu, nebo alespoň tušení – se objevil v jeho očích. Jako by si řekl: „Ano, něco tu je, *něco, co se přede mnou chce schovat!*“

Muž zaklonil hlavu, zasmál se – nahlas a krátce – a pustil se do ještě zběsilejšího pátrání. Ale ne, to nestačilo, ta skrytá věc se nechtěla nechat objevit. Unikala před ním a jeho veselost se rychle měnila v zuřivou zlost!

Vztekle zavyl a s tváří znetvořenou výrazem šílené zběsilosti vytáhl z brašny malý předmět, jehož ostří se studeně zalesklo jako zrcadlo. S jasným úmyslem – jak se zpočátku zdálo – začal odřezávat od těla různé orgány, trubice a měchýře. Ale jak jeho činnost pokračovala, stávala se stále zuřivější a nevybíravější, takže nakonec se vnitřnosti po kusech nebo vcelku povalovaly po těle a visely přes okraj stolu v podivných chuchvalcích, cárech, plátcích a útržcích. Ale ani to stále ještě nestačilo, ta věc mu stále ještě unikala.

Vyrazil ze sebe zaječení, které ve vedlejší místnosti znělo jako skřípění křídy na tabuli, jako zvuk lopaty klouzající po hrubém štěrku, a s příšerným výrazem ve tváři začal vytrhávat z těla zbytky vnitřností a rozhazovat je kolem. Rozmazával si je po těle, přikládal si je k uchu a ‘naslouchal’ jim. Metal jimi po celé místnosti, odhazoval je přes svá skloněná ramena a do sprchy, topil je. Všude kolem byla spousta sražené krve. A znovu se z reproduktoru ozval

jeho křik, plný zklamání, zlosti a podivné úzkosti: „Tam ne! *Tam ne!*“

Ve vedlejší místnosti se zatím přerývaný dech muže sedícího napravo změnil v zoufalý výkřik. Náhle popadl koš, stojící na stole, vrávoravě se postavil a odklopýtal do rohu. Borowitz zdráhavě připustil, že toho vydržel poměrně dost.

„Můj Bože! Můj Bože!“ začal ze sebe vyrážet muž po jeho levici, stále znovu a znovu, pokaždé hlasitěji, než předtím. „To je strašné, *strašné!* Je šílený, posedlý, ďábelský!“

„Je vynikající!“ zahřímal Borowitz. „Vidíš? Vidíš? Teď se teprve dostává k srdci celého problému...“

Za stěnou zatím vytáhl nahý muž chirurgickou pilku. Jeho ruka, paže a nástroj v ní tvořily jednu velkou skvrnu rudé, šedé a stříbrné barvy, když začal řezat do těla ve středu hrudní kosti. Pot stékal po jeho kůži, postříkané sraženou krví a kapal z něj jako krvavý déšť, jak se celou svou váhou opíral o hrudní koš mrtvoly. Ale pilka mu nepomohla, protože se zlomila a on jí zlostně mrštil na podlahu. Zařval jako zvíře, zvedl hlavu a začal se divoce rozhlížet po místnosti. Jeho oči krátce spočinuly na kovové židli a rozzářily se náhlou inspirací. V příštím okamžiku už měl židli v ruce a použil jejích dvou nohou jako páčidla.

Za příšerného zvuku lámaných kostí a trhajícího se masa se levá polovina hrudního koše pootevřela jako víko kufru, pak se zase zavřela a praskla. Mužovy ruce se ponořily dovnitř... něco praskalo a trhalo se... a znovu se vynořily ven a muž pozvedl svou výhru do výšky... ale jenom na chvíli. Pak nahý muž, držící srdce oběma rukama na délku paží před sebou, s ním protančil místností otáčeje si je v dlaních. Pevně je stiskl, přidržel si je u očí a u uší. Přitiskl si je k hrudi, mazlil se s ním a plakal přitom jako dítě. Plakal úlevou a horké slzy mu stékaly po tvářích. A v příštím okamžiku jako by ho všechna síla opustila.

Jeho nohy se roztřásly. Ještě stále si tiskl k hrudi srdce, které zničil, když klesl na podlahu, zkroucený jako plod v děloze se srdcem, ukrytým ve svém náručí. Ležel bez pohybu.

„A je to –“ řekl Borowitz, „– doufejme!“

Vstal, přešel k reproduktoru a stiskl tlačítko ‘Interkom’. Ale ještě předtím, než začal mluvit, vrhl krátký pohled na své

podřízené. Jeden z nich stále ještě seděl schouleně v rohu se svěšenou hlavou, odpadkový koš mezi roztaženýma nohama. V druhém rohu, ohnutý v pase a s rukama v bok, stál druhý a při každém nadechnutí se narovnal a při každém výdechu sklonil hlavu skoro až ke kolenům. Nahoru a dolů, nahoru a dolů. Tváře obou mužů byly zalité potem.

„Pche," zamručel Borowitz a řekl do mikrofonu: „Borisi? Borisi Dragosani? Slyšíš mě? Je všechno v pořádku?" Ve vedlejší místnosti sebou muž na podlaze trhl, protáhl se, zvedl hlavu a rozhlédl se kolem. Pak se otřásl a vstal. Teď už vypadal daleko více jako člověk než jako nepříčetný robot, i když jeho kůže byla stále ještě olovnatě šedá. Jeho zesláblé nohy klouzaly po špinavé podlaze a jednu chvíli se zdálo, že upadne, ale brzy se mu vrátila rovnováha. Pak si všiml, že stále ještě drží v ruce srdce, zhnuseně se otřásl, odhodil ho a otřel si ruce o stehna.

Vypadal (jak si Borowitz pomyslel) jako někdo, kdo se jen pomalu probouzí z bouřlivé noční můry... ale nesmí mu dovolit, aby se probudil příliš rychle. Bylo tu něco, co se od něj musel Borowitz dozvědět. A musí se to dozvědět hned, dokud je to v mysli toho druhého ještě čerstvé. „Dragosani," řekl znovu a snažil se mluvit tak klidně, jak to jen bylo možné. „Slyšíš mě?"

Borowitzovi společníci jen pomalu získávali zpět svou sebekontrolu, a když se k němu připojili u spojovací stěny, viděli nahého muže, jak stojí a dívá se na ni. Vůbec poprvé si Boris Dragosani všiml okna, které z jeho strany nebylo ničím jiným než zdí, pokrytou mnoha malými olověnými destičkami. Díval se přímo na ně, skoro jako by je mohl spatřit, podobným způsobem, jako se dívají slepci, a řekl: „Ano, slyším vás, soudruhu generále. Měl jste pravdu: chtěl vás zabít."

„Ha! Výborně!" Borowitz sevřel pravou ruku v pěst a udeřil jí do dlaně levé. „Kolik jich v tom jede s ním?"

Dragosani vypadal vyčerpaně. Šedá barva jeho kůže se pomalu vytrácela a s ní jako by z jeho těla mizely poslední zbytky síly a energie. Nakonec před nimi stál, živé maso a krev na pokraji zhroucení. Nezdálo se, že by zvednutí kovové židle, která ležela opodál, a usednuti na ni vyžadovalo mnoho síly, ale jeho to

očividně naprosto vyčerpalo. Opřel se lokty o kolena, obličej v dlani a jen tak seděl a díval se na zem mezi svýma nohama.

„Takže?“ řekl Borowitz do mikrofonu.

„Ještě jeden.“ odpověděl Dragosani nakonec, aniž by zvedl oči od podlahy. „Někdo, kdo je vám nablízku. Ale jeho jméno nemůžu přečíst.“ Borowitz byl zklamaný. „To má být všechno?“

„Ano, soudruhu generále.“ Dragosani zvedl hlavu, pohlédl znovu na stěnu a v jeho vodových modrých očích se zablesklo něco blízkého naléhavé prosbě. S důvěrností, které Borowitzovi společníci stěží uvěřili, pak řekl: „Grigoriji, prosím tě, neptej se mě na to.“

Borowitz mlčel.

„Grigoriji,“ promluvil znovu Dragosani, „slíbils mi –“

„Spoustu věcí,“ přerušil ho Borowitz náhle. „Ano, a máš je mít. Spoustu věcí! Za tu nejmenší věc, kterou pro mě uděláš, tě odměním mnohokrát. Za kteroukoli z nejmenších služeb, které prokážeš Sovětskému svazu, se ti odmění obrovským vděkem – i když žádný z nás neví, jak dlouho to bude trvat. Dostal ses do hloubek, větších, než je celý vesmír, a já vím, že máš víc odvahy než kdejaký kosmonaut. Ve vědeckofantastických knihách se píše o monstrech, která ve skutečnosti neexistují. Ale hranice, za kterými se pohybuješ ty, jsou doupata hrůzy! Já to vím...“

Muž ve vedlejší místnosti se narovnal a znovu se otřásl. „Ano, Grigoriji,“ řekl.

I když ho Dragosani nemohl vidět, Borowitz pokýval hlavou a zeptal se: „Takže chápeš?“

Nahý muž vzdychl, znovu svěsil hlavu a řekl: „Co chceš vědět?“ Borowitz si olízl rty a naklonil se ke stěně, když říkal: „Dvě věci. Jméno muže, který se paktoval s tamhletím vykuchaným prasetem, a důkaz, kterým bych se mohl prokázat před předsednictvem vlády. Jestliže se to nedozvím, nebudu v nebezpečí jenom já, ale i ty. A vůbec celá pobočka. Uvědom si, Borisi Dragosani, že v KGB jsou takoví, kteří by s radostí vykuchtili nás, jen kdyby věděli, jak na to!“

Na to muž za stěnou nic neřekl, ale ohlédl se ke stolu, na kterém ležely zbytky mrtvoly. Stál nad znesvěceným tělem a ve tváři se mu zračila touha po jeho naprostém zničení. Zhluboka dýchal, plnil si

plíce až po okraj a pak vzduch pomalu vypouštěl, pořád dokola. A po každém nádechu jako by se mu hrudník rozšířil o něco víc, než při nadechnutí předchozím, zatímco se barva jeho kůže měnila zpět do břidlicově šedého odstínu. Po několika minutách nakonec obrátil svou pozornost k brašně, skrývající soupravu chirurgických nástrojů.

Borowitz byl rozrušený, nervózní a vyčerpaný. Sedl si zpátky do svého křesla uprostřed a jako by se stáhl do sebe. „Vy dva," zavrčel na své podřízené, „jste v pořádku? Michaile, zůstalo v tobě vůbec ještě něco, co by se dalo vyzvracet? Pokud ano, postav se ode mne trochu dál." Tohle platilo muži po jeho levici, jehož rozšířené vlhké chřípí otevíralo v jeho křídově bledé tváři dva černé otvory. „A co ty, Andreji – už jsi skončil s vydýcháváním a rozcvičkou?"

Muž po jeho pravici otevřel ústa, ale neřekl nic, jen upíral své zavlhlé oči na stěnu a jeho ohryzek poskakoval nahoru a dolu. Muž ve vedlejší místnosti řekl: „Potřebuju se podívat, jak to všechno začalo. I když bych byl radši, kdyby se to obešlo bez toho. Mimoto, až bude po všem, byl bych rád, kdybys mi poskytl nějaké vysvětlení. Můžeš mi říct, co po něm chceš, soudruhu generále, ale osobně si myslím, že už je odepsaný."

Borowitz přikývl. „Dostaneš vysvětlení, až přijde čas," zabručel, „ale souhlasím s tebou, že by bylo lepší obejít se bez toho."

Dragosani pozvedl něco, co vypadalo jako duté stříbrné dláto, v jedné ruce, zatímco v druhé držel malé měděné kladívko. Nastavil dláto do středu čela mrtvoly, máchl krátce kladívkem a přesně udeřil. Jak se posléze dláto nořilo hlouběji do mozku, trochu mozkové tekutiny vystříklo dutým tělem dláta ven. To už bylo na Michaila příliš. Těžce polknul a vrátil se zpět do rohu, kde se třásl s tváří odvrácenou od stěny. Muž jménem Andrej zůstal stát na svém místě jako přimrazený, ale Borowitz si všiml, jak křečovitě otevírá a zatíná ruce v pěst.

Nyní Dragosani odstoupil od mrtvoly a mírně přikrčený sledoval dláto v místě, kde vystupovalo z proražené lebky. Pak pomalu přikývl, narovnal se a přistoupil zpět ke stolu, kde ležela brašna s nástroji. Odhodil kladívko na podlahu a vytáhl tenkou ocelovou tyčinku, kterou zatlačil jedním zkušeným pohybem, překonávajícím odpor, do dutého dláta. Drátek z ušlechtilé oceli se pomalu nořil do

dláta hlouběji a hlouběji, takže za chvíli tyto dva předměty vypadaly jako cigaretová špička, připravená k zapálení cigarety.

„Cigaretová špička!“ zaskřehotal najednou Andrej, otočil se a slepě začal klopýtat přes podlahu místnosti. „Můj Bože, můj Bože, cigaretová špička!“

Borowitz zavřel oči. Ani on nebyl natolik tvrdý, aby vydržel tuto scénu. Už ji spatřil dříve a dodnes si ji až příliš dobře pamatoval. Minuty běžely dál: Michail se třásl ve svém rohu, Andrej stál uprostřed místnosti, zády ke stěně a jejich nadřízený seděl ve svém křesle s očima pevně zavřenýma. A pak –

Výkřik, který se ozval z reproduktoru, byl jenom o něco slabší než výkřik, který by probudil mrtvého. Byl plný hrůzy, naplněný po okraj příšerným vědomím, přetékající... vztekem? Ano, vztekem – byl to řev zraněného dravce, pomstychtivé šelmy, v jejíchž patách kráčí hrůza!

Jak výkřik umlkal, Borowitz otevřel oči a jeho obočí vylétlo nahoru. V jednom okamžiku ještě seděl v křesle a poplašeně mžoural očima, nervy napjaté k prasknutí a prsty zaťaté do opěradel křesla, v dalším chraptivě vykřikl, zvedl si paži před oči a vrhnul se plnou váhou svého těla dozadu. Křeslo se pod ním převrátilo a on se kutálel po podlaze, zatímco se stěna roztříštila v dešti střepů a kousků olova. Objevila se v ní velká trhlina, ze které vyčnívaly nohy kovové židle z vedlejší místnosti. Židle zmizela z trhliny – a objevila se znovu, prorážející další velkou díru mezi olověným obložením a zalévající celou místnost vodopádem rozbitého skla.

„Ty svině!“ Dragosaniho křik bylo teď slyšet jak z reproduktoru, tak z otvoru ve stěně. „Ach, ty *svině* Grigoriji Borowitzi! Tys ho otrávil – vypálils mu mozek – a teď, ty parchante, *teď jsem stejný jed vypil i já!“*

Za svým vzteklým, nenávistí naplněným hlasem vskočil do místnosti Dragosani, chvíli stál jako silueta proti pozadí z ostrých, lesknoucích se skleněných zubů a pak se vrhl přes stůl a povalené křeslo na Borowitze, který ležel natažený na podlaze. V jeho ruce se něco třpytilo – stříbrný záblesk proti šedivé kůži.

„Ne!“ zařval Borowitz a jeho hlas plný děsu se rozlehl místností. „Ne, Borisi, to není pravda! Nejsi otrávený!“

„*Lháři!* Přečetl jsem si to v jeho mozku. Cítil jsem jeho bolest ve chvíli, kdy umíral. A teď je ten jed ve mně!“ Dragosani skočil na Borowitze, který se snažil vyškrábat se na nohy, znovu ho srazil k zemi a zvedl do výšky lesklý nástroj, který držel v zaťaté pěsti.

Michail až dosud stál v pozadí jako větrem zmítaný strašák, ale teď se vrhl kupředu a přitom si rukou zajel do kapsy kabátu. Druhou rukou Dragosanimu sevřel zápěstí, které už klesalo ke smrtící ráně. Krátce se rozmáchl koženým obuškem a zkušeným úderem jím zasáhl pečlivě zvolené místo jeho hlavy. Smrtící ocel vyklouzla z ruky nahého muže na zem a ten upadl tváří dolů na Borowitze, který před ním uhnul. Pak Michail pomohl staršímu muži na nohy, zatímco ten klel, a nadával a jednou nebo dvakrát kopl do Dragosaniho, ležícího bezmocně na zemi. Jakmile stál na nohou, odstrčil svého mladšího podřízeného stranou a začal se oprašovat – ale jakmile spatřil v Michailově ruce obušek, pochopil, co se vlastně stalo a jeho oči se rozšířily překvapením a náhlým zděšením.

„Cože?“ vykřikl polekaně. „Tys ho praštil? Tys na něj vzal tohle? Ty hlupáku!“

„Ale soudruhu Borowitzi, generále, on –“

Borowitz ho umlčel zlobným zavrčením a udeřil ho oběma rukama do prsou, až zavrávoral. „Pitomče! Idiote! Modli se, aby se mu nic nestalo. Jestli věříš v nějakého boha, tak se k němu začni modlit, abys tomuhle chlapovi neublížil. Copak jsem ti neříkal, že je to unikát!“ Klekl si na jedno koleno a otočil ležícího muže na záda. Do Dragosaniho tváří se pomalu vracela barva, normální barva lidské kůže, ale tam, kde se páteř napojovala na lebku, bylo vidět velký tmavý otok. Víčka se mu chvěla, jak Borowitz prohlížel starostlivě jeho tvář.

„Světlo!“ vykřikl starý generál. „Rozsviť světla naplno! Andreji, nestůj tam jako –“ odmlčel se a zatímco Michail šel rozsvítit, divoce se začal rozhlížet po místnosti. Andreje nebylo nikde vidět a dveře vedoucí do místnosti byly pootevřené. „Zbabělý pes!“ zavrčel Borowitz.

„Možná šel sehnat pomoc,“ řekl Michail a pokračoval: „Soudruhu generále, kdybych neudeřil Dragosaniho, tak by...“

„Já vím, já vím," řekl Borowitz netrpělivě. „Už na to nemysli a raději mi ho pomoz posadit do křesla."

Když zvedli Dragosaniho z podlahy a položili ho do křesla, zasténal a otevřel oči. Zabodl je do Borowitzovy tváře v pohledu plném obviňující zášti. „Ty!" vyrazil ze sebe a pokusil se postavit, ale marně.

„Uklidni se," řekl Borowitz, „a neblázni. Nejsi otrávený. Člověče, copak si myslíš, že se chci tak rychle zbavit svého nejcennějšího muže?"

„Ale on byl otrávený!" zaskřehotal Dragosani. „Před necelými čtyřmi dny. Spálilo mu to mozek a on zemřel v agónii. Zdálo se mu, že mu taje hlava. A ten jed mám teď v sobě já! Potřebuji protijed! Musíš mi dát rychle protijed!" Začal sebou divoce zmítat ve snaze odstrčit oba muže a vstát.

Borowitz přikývl, vtiskl ho svou pevnou rukou do křesla a usmál se na něj jako sibiřský vlk. Přihladil si pramen vlasů, který mu padal do čela a řekl: „Ano, tak zemřel on. Ale ne ty, Borisi, ne ty. Ten jed bylo něco speciálního, úplně nová bulharská směs. Funguje rychle a vyprchá ještě rychleji. Zmizí po několika hodinách a nenechává žádné stopy. Ten jed je prakticky neodhalitelný. Je jako dýka z ledu, která tě probodne a pak roztaje.

Michail se na ně díval s výrazem člověka, který nevěří tomu, co slyší. „Co má tohle znamenat? Jak mu můžete jen tak říct, že jsme otrávili náměstka předsednictva..."

„*Sklapni!*" vyštěkl Borowitz. „Jednoho dne spolkneš vlastní jazyk, Michaile Gerchove!"

„Ale..."

„Copak jsi slepý? Opravdu jsi nic nepochopil?"

Mladší muž pokrčil rameny a zmlkl. Bylo toho na něj opravdu moc. Od chvíle, kdy před třemi lety začal pracovat v pobočce, už viděl hodně podivných věcí, ale tohle už bylo opravdu příliš.

Borowitz se obrátil zpátky k Dragosanimu a stiskl mu rameno. Nahý muž byl bledý. Ani šedý, ani růžový, prostě bledý. Zachvěl se, když se ho Borowitz zeptal: „Borisi, znáš to jméno? Vzpomeň si, je to opravdu důležité."

„Jméno?" vzhlédl Dragosani k jeho tváři.

„Říkal jsi, že je to někdo, kdo je mi nablízku. Ten muž, který mě chtěl zavraždit a spikl se s tím vykuchaným psem vedle. Kdo to je, Borisi? Kdo?“

Dragosani přikývl, přimhouřil oči a řekl: „Ano, je ti nablízku. Jmenuje se... Ustinov.“

„Cože?“ narovnal se Borowitz a v očích se mu zablesklo náhlým pochopením.

„Ustinov?“ vyjekl Michail Gerchov. „Andrej Ustinov? Je to možné?“

„Je to možné,“ zazněl hlas ode dveří. Ustinov vstoupil dovnitř s krutým úsměvem na své hubené tváři a v ruce třímal samopal. Hlavní mířil přímo na tři muže před sebou. „Budete se s tím muset smířit.“

„Ale proč?“ zeptal se Borowitz.

„Copak to není zřejmé, soudruhu generále? Copak není na světě člověk, který by toho s vámi prožil tolik jako já, aniž by vás chtěl vidět mrtvého? Tolik dlouhých let jsem, Grigoriji, snášel vaše špatné nálady a záchvaty zlosti, všechno to vaše pletichaření a intriky. Ano, až dosud jsem vám sloužil věrně. A co jsem z toho kdy měl? Čím jsem pro vás byl – čím pro vás jsem? Obyčejnou nulou, postradatelným přívěskem. Určitě vás potěší, že jsem byl nadaný žák. Ale váš pomocník? Ne, nikdy jsem jím nebyl. A teď bych měl udělat místo tomuhle mlíčňákovi?“ kývl pohrdavě hlavou směrem ke Gerchovovi.

Borowitzova tvář jasně odrážela jeho znechucení. „A tys byl přitom ten, kterého jsem si vybral!“ odfrkl si. „*Pche! To* jsem se asi musel zbláznit!“

Dragosani zasténal a zvedl ruku k obličeji. Zdálo se, že se pokouší vstát z křesla, ale upadl na kolena a pak obličejem dolů na podlahu, pokrytou střepy. Borowitz se pohnul směrem k němu.

„Stůjte, kde jste!“ vyštěkl Ustinov. „Nemůžete mu pomoci. Je mrtvý. Tak jako vy všichni.“

„Tohle nezvládneš,“ řekl Borowitz, ale z tváře se mu vytratila zdravá barva a jeho hlas zněl hluše.

„Ale zvládnu,“ zašklebil se pohrdavě Ustinov. „V tomhle zmatku, v tomhle blázinci? Povyprávím jim zajímavou historku, tím si můžete být jist – o vás, nebezpečném šílenci a o ještě šílenějších osobách, které pro vás pracují – a kromě toho, kdo bude vykládat

jiný příběh?“ Postoupil o krok dopředu a samopal lehce zazvonil, jak natáhl závěr a vsunul náboj do hlavně.

Na podlaze u jeho nohou ležel Boris Dragosani, který vůbec nebyl v bezvědomí. Jeho zhroucení byla pouze záminka k tomu, aby se dostal z dosahu zbraně. Nyní se jeho prsty sevřely kolem rukojeti malého chirurgického skalpelu s ostřím ve tvaru kosy. Ustinov postoupil o další krok kupředu, s úšklebkem pozvedl samopal a nečekaně udeřil pažbou Borowitze do tváře. A když padal s tváří zalitou krví z rozbitých úst, Ustinov odjistil zbraň a zmáčkl spoušť.

První výstřel zasáhl Borowitze do pravého ramene, roztočil ho jako korouhvičku a smýkl jím na podlahu. Tatáž střela zvedla Gerchova do vzduchu, až přeletěl celou místnost, a mrštila jím o zeď. Vteřinu se o zeď opíral jako ukřižovaný, s rukama roztaženýma, a pak udělal krok dopředu, z úst mu vytryskl proud krve a upadl tváří na podlahu. Zeď byla v místě, kde se o ni opíral, šarlatově rudá.

Borowitz pozpátku couval a táhl přitom zraněnou pravou ruku po zemi, až jeho ramena narazila na stěnu. Nebyl schopen udělat cokoliv jiného, a tak zůstal sedět a čekal, co se bude dít dál. Ustinov se divoce zašklebil a vycenil zuby jako žralok před útokem. Namířil zbraň na Borowitzovo břicho a obemkl svůj ukazováček kolem spouště. V tu chvíli se ze země vztyčil Dragosani a jedním silným řezem přeťal Ustinovovu podkolenní šlachu. Ustinov zařval a Borowitz také, jak se vystřelená kulka zaryla do zdi těsně vedle jeho hlavy.

Dragosani se zachytil Ustinovova kabátu, pozvedl se na kolena a naslepo bodl ještě jednou. Ostrá čepel prořízla kabát, sako, košili a kůži. Zajela do Ustinovovy pravé paže až na kost a jeho ochromené prsty upustily samopal. Reflexivně kopl Dragosaniho kolenem do tváře.

S překvapeným výkřikem bolesti a strachu si Ustinov uvědomil, že je nebezpečně poraněný, proskočil dveřmi a zabouchl je za sebou. V dalším okamžiku už probíhal malým předpokojem ke zvukotěsným dveřím vedoucím do chodby. Opatrně je za sebou zavřel a překročil tělo mrtvého hlídače z KGB, který tam ležel s proraženou hlavou. Jeho zabití mu moc neposloužilo, ale bylo nezbytné.

S kletbami a hlasitým lapáním po dechu proběhl Ustinov chodbou. Za ním zůstávala silná stopa krve. Už skoro otevřel dveře vedoucí ven na nádvoří, když ho zvuk, který se za ním ozval, přiměl k ohlédnutí. Přitom sáhl do kapsy, vytáhl tříštivý granát a odtrhl pojistku. Uviděl Dragosaniho, jak vběhl do chodby, zakopl o mrtvolu u dveří a upadl na kolena. Vzhlédl a jejich oči se setkaly. V tu chvíli Ustinov hodil granát a sáhl po klice. Se zvukem slabého cinknutí kovu odraženého od podlahy, otevřel dveře vedoucí na nádvoří, protáhl se jimi ven a pevně je za sebou zavřel.

V duchu počítal sekundy zbývající do výbuchu, zatímco se potácel vstříc dvěma mužům z posádky sanitky, opírajícím se o vůz. „Pomoc!“ křičel. „Jsem pořezaný! Udělal to Dragosani, jeden z našich zvláštních agentů! Zešílel, zabil Borowitze, Gerchova a hlídače!“

Z budovy se jako na dotvrzení jeho slov ozvalo zahřmění výbuchu. Ocelové dveře zaduněly, jako by do nich někdo udeřil těžkým kladivem. Prohnuly se směrem ven, pak se urvaly ze závěsů a převážily se do chodby, kde se s rachotem svezly ke stěně. Ven se vyvalil oblak kouře, horka a sinalého přísvitu rudé záře plamenů, provázený zápachem výbušniny.

„Rychle!“ překřičel Ustinov zmatené dotazy posádky vozu a hulákání stráží, přibíhajících po vydlážděném nádvoří. „Řidiči, nastartuj a okamžitě mě odtud odvez, než to tu celé vyletí do povětří!“

Měl strach a netoužil po ničem jiném, než aby se odsud dostal co nejrychleji. Už aby byl pryč! Nejhorší na tom bylo, že neměl jistotu, že tam dole jsou všichni mrtví. Pokud byli, měl pořád spoustu času na vymýšlení nějaké historky. Pokud ne, pak bylo všechno stejně jedno. Však uvidí.

Vskočil do zadního prostoru sanitky, jejíž motor se rozeřval, následován zbytkem posádky, která ze sebe strhávala bílé pláště. Dveře se zaklaply a vůz se rozjel přes nádvoří, projel vysokou kamennou bránou a zamířil po cestě k průjezdu v obvodové zdi.

„Přidej!“ zaječel Ustinov. „Dostaň nás odtud!“ Řidič se sklonil nad volantem a přitiskl pedál plynu k podlaze.

Zatím na nádvoří pobíhali hlídači a posádka vrtulníku a dusili se kouřem, valícím se z podzemních prostor. Plameny požáru uhasly a

ven se stěnou kouře prodraly dvě neuvěřitelné postavy, jakoby vyšlé z něčí noční můry: Dragosani, stále ještě nahý s černými šmouhami na šedé, sraženou krví pokryté kůži, který nesl kašlajícího a řvoucího Grigorije Borowitze.

„Kde je?“ zaječel generál a rozkašlal se. „Co? Kde je ten zrádný pes Ustinov? Nechali jste ho utéct? Kde je sanitka? Co jste tu dělali, vy zatracení pitomci?“

Zatímco ho hlídači sundávali ze zad vyčerpaného Dragosaniho, jeden z nich mu řekl: „Soudruh Ustinov byl zraněn. Odjel sanitkou.“

„Soudruh? *Soudruh?“* zavyl Borowitz. „To není žádný soudruh! A říkáte, že byl zraněn? Zraněn, vy hlupáci? *Chci, aby chcípl!“* Otočil se k věži, tyčící se nad nádvořím a zaječel: „Hej, ty tam, vidíš sanitku?“

„Ano, soudruhu generále. Blíží se k vnější zdi.“

„Zastav ji!“ zařval Borowitz a chytil se za prostřelené rameno. „Ale –“

„Rozstřílej ji na kusy!“ běsnil generál.

Strážný na věži si upravil na očích helmu s infračervenými dalekohledy, nasadil do kalašnikova zásobník s osvětlovacími a trhavými střelami, pak poklekl a zamířil na kapotu vozu. Ten teď trochu zpomalil, jak se blížil k průjezdu ve vnější zdi, ale střelec věděl, že k němu už nikdy nedojede. Vtiskl si pažbu samopalu pevně do ramene, opřel se o parapet a pak stiskl spoušť a vyslal k vozu smrtící dávku. Proud střel se zakousl do země před sanitkou, pak se posunul a zasáhl cíl.

Přední část vozu se ocitla v plameni bílého ohně, vybuchla a kolem se rozstříkl gejzír hořícího benzínu. Sanitka sjela z cesty a nakloněná na jednu stranu se zaryla do měkké hlíny příkopu. Od plamenů se plazil po rukou a po kolenou nějaký muž v bílém a na cestu za ním vyskočila z hořícího vozu postava, oblečená v šedém svrchníku a klopýtavě se rozběhla směrem k otevřené bráně.

Z nádvoří, odkud nic z toho nebylo vidět, zakřičel Borowitz ke střelci na věži: „Tak co, zastavil jsi ji?“

„Ano, soudruhu generále. Dva muži jsou naživu. Jeden je z posádky a myslím, že ten druhý –“

„Vím, kdo to je!“ zařval Borowitz. „Je to zrádce! Zradil mě, zradil pobočku a zradil i Sovětský svaz! Sejmi ho!“

Střelec polkl, zamířil a vystřelil. Znovu vyletěl proud střel, zaryl se do země za Ustinovovými patami, pak ho zachytil a roztančil v záplavě fosforu a explodující oceli.

Bylo to poprvé, co muž na zdi zabil člověka. Sklonil hlaveň samopalu, roztřeseně se opřel o drsnou zeď a zavolal dolů: „Hotovo, soudruhu generále.“ V nastálém tichu bylo slyšet, jak se mu hlas třese.

„Dobrá,“ odpověděl Borowitz. „Zatím zůstaň, kde jsi, a měj oči na stopkách.“ Zasténal a chytil se znovu za ameno, kde mu přes látku kabátu prosakovala krev.

„Jste zraněný, soudruhu generále,“ řekl jeden ze strážných, který stál vedle něj.

„Samozřejmě jsem zraněný, ty blbče! Ale to ještě chvilku počká. Pojďte sem všichni, chci vám něco říct. Nic z toho, co se tu stalo, nebude nikdo nikam hlásit. Kolik těch zatracených čmuchalů z KGB se tu kolem ometá?“

„Dva, soudruhu generále,“ řekl strážný. „Jeden uvnitř –“

„Je po něm,“ mávl Borowitz rukou.

„Takže už jenom jeden, soudruhu generále. Je někde kolem, v lese. Jinak všichni, co tu jsou, pracují v pobočce.“

„Dobrá! Ale... má ten, co je v lese, vysílačku?“

„Ne, soudruhu generále.“

„Ještě lépe! Takže až se tu objeví, tak ho někam zamkněte – na mou zodpovědnost.“

„Rozkaz, soudruhu generále.“

„A s ničím si nedělejte starosti,“ pokračoval Borowitz. „Všechno teď spočívá na mých bedrech – která jsou dost široká, jak určitě víte. Ne, že bych chtěl něco skrývat, ale chci s tím vyrukovat v pravý čas. Tohle může být naše šance, jak se konečně zbavit těch idiotů z KGB, kteří nám pořád stojí za zadkem. Dobrá, pusťte se do práce. A ty –“ otočil se na pilota vrtulníku, „nastartuj ten svůj krám a zaleť pro doktora – tím myslím doktora pobočky. Přivez ho.“

„Ano, soudruhu generále. Rozkaz.“ A pilot nasedl do vrtulníku, zatímco několik strážných se rozběhlo k autu, zaparkovanému v koutě nádvoří.

Borowitz se za nimi díval, jak odjíždějí, pak se obrátil k Dragosanimu, stiskl mu ruku nad loktem a řekl: „Borisi, jsi v pořádku?“

„Pořád ještě držím pohromadě, jestli jde o tohle.“ řekl druhý muž. „Taktak jsem se stihl schovat v předpokoji, když ten granát vybuchl.“ Borowitz se navzdory bolesti, ochromující jeho rameno, usmál. „Dobrá!“ řekl. „Takže se vrať zpátky dovnitř a zkus najít nějaký hasicí přístroj. Cokoliv uvidíš hořet, uhas. Pak za mnou přijď. Budu v posluchárně.“ Trochu se zapotácel, pak spustil ruku z Dragosaniho ramene a řekl: „No tak, na co ještě čekáš?“

A jak Dragosani procházel kolem zničených dveří do chodby, ze které už skoro všechen kouř zmizel, Borowitz za ním zavolal: „A soudruhu, najdi si nějaké šaty, nebo aspoň deku a obleč se. Pro dnešek už tvoje práce skončila. Copak se sluší, aby Boris Dragosani, budoucí hlavní nekromant Kremlu, tady pobíhal, jak ho pánbůh stvořil?“

O týden později strávil Grigorij Borowitz dlouhou noc in camera tím, že odpovídal na otázky, týkající se mimo jiné i události na Bronickém zámku. Tento výslech měl posloužit ke dvěma věcem. Za prvé: Borowitz měl být zproštěn toho, aby byl volán k odpovědnosti za ‘vážné selhání zvláštní pobočky pod jeho vedením’, za druhé: musí ospravedlnit požadavky týkající se celkového oddělení této pobočky od zbytku tajné služby Sovětského svazu, zvláště pak od KGB. Krátce řečeno, měl použít tento výslech jako podklad svých žádostí o celkovou samostatnost.

Pětičlenná porota – což byl jen lepší výraz pro pět soudců, nebo spíš pro pět vyšetřovatelů – byla složena z Georgije Krisicha z ústředního výboru strany, Olega Bělechojži a Karla Džanova, méně významných ministrů vlády, Jurije Andropova, vedoucího ‘Komisii gosudarstvennoj bezopasnosti’ neboli KGB, a ještě jedním člověkem, který nebyl ve skutečnosti ‘nestranným pozorovatelem’, jak tvrdil, ale osobním vyslancem Leonida Brežněva. Protože předseda Nejvyššího sovětu měl mít v celé věci poslední slovo, jeho bezejmenný, ale bezpochyby důležitý vyslanec byl tím mužem, na kterého musel Borowitz zapůsobit nejvíce. A díky síle, kterou čerpal ze své anonymity, byl také tím, který se nemusí bát říct svůj názor.

Výslech se odbýval ve velké místnosti v druhém patře budovy, stojící na Kutuzovově prospektu, což usnadňovalo příchod Andropovovi a Brežněvovu pozorovateli, protože jejich kanceláře sídlily v téže budově. Žádné mimořádné problémy nebyly. Se všemi takovýmito experimentálními projekty je svázáno jisté ‘přijatelné’ riziko, ačkoliv, jak Andropov neopomenul zdůraznit, dá-li se riziko čekat, je možné mu i předcházet, na což se Borowitz usmál a pokýval hlavou na znamení souhlasu, a přitom si pomyslel, že jednoho dne mu ten úlisný parchant zaplatí za všechny ty pomluvy, zakrývající jeho vlastní neschopnost, nemluvě o jeho odporně uhlazeném a fešáckém zjevu a nestydaté aroganci.

Během výslechu bylo potvrzeno (přesně, jak nahlásil Borowitz), že jeden z mladších zaměstnanců, Andrej Ustinov, podlehl napětí a tlaku vyplývajícímu z jeho práce a zešílel. Zabil pracovníka KGB Hadže Gartežkova, pokusil se zničit zámek použitím výbušnin a dokonce poranil Borowitze, než byl zastaven. Bohužel, při jeho ‘zastavování’ přišli o život dva další lidé a jeden byl těžce zraněn, ale naštěstí žádný z nich nebyl příliš důležitý. Stát se postará o jejich rodiny, jak jen bude moci.

Po ‘selhání’ a před tím, než mohly být vyjasněny všechny skutečnosti, bylo nanejvýš nutné zadržet druhého Andropovova muže, nalézajícího se na zámku. Bylo to nevyhnutelné. S jedinou výjimkou, kterou tvořil pilot vrtulníku, když letěl pro lékaře, Borowitz rozhodl, že nikdo zámek neopustí, dokud se všechno nevyjasní. Kdyby situace nevyžadovala přítomnost lékaře, zámek by neopustil ani pilot. A co se týkalo agentova uzamčení do cely: bylo to opatření pro jeho vlastní bezpečnost. Dokud se jasně neprokázalo, že KGB nebyla terčem Ustinovovy zuřivosti – ve skutečnosti jeho zuřivost nebyla cílena na nikoho, byl to jen náhlý záchvat šílenství – Borowitz se rozhodl, že musí agenta chránit. Koneckonců, jeden mrtvý agent KGB byl víc než dost. S tím musel Andropov jenom souhlasit.

Ve skutečnosti byl tedy tento výslech pouhým rozšířením a opakováním původního Borowitzova hlášení. Nepadlo jediné slovo o exhumaci, následném vykuchání a nekromantickém ohledávání jistého staršího pracovníka MVD. Kdyby Andropov věděl o tomhle, nastaly by opravdu velké potíže, ale naštěstí o tom neměl ani tušení.

Netušil nic ani o tom, že před několika dny pokládal věnec právě na hrob muže, který nyní ležel ve svém druhém hrobě hluboko ve sklepě pod bronickým zámkem.

Co se týkalo druhého bodu jednání: ministr Džanov položil dost neomalenou otázku, týkající se práce Borowitzovy pobočky a jejího opodstatnění. Borowitz se zatvářil užasle a skoro pobouřeně. Nato si Brežněvův pozorovatel odkašlal, přerušil je a položil otázku: Jaký vlastně by mohla ve skutečnosti přinést užitek tajná pobočka nebo organizace, když by vyzradila svá tajemství? Takto Leonid Brežněv fakticky vetoval jakékoli žádosti o prošetření práce pobočky pro výzkum v oblasti mimosmyslového vnímání a jejích aktivit. Borowitz byl po celý svůj život pevný a zásadový straník, nemluvě o jeho osobní silné podpoře předsedovi Nejvyššího sovětu.

Po jeho slovech se na Andropovově tváři objevilo jasně čitelné rozladění. Opravdu s velkým potěšením by celou věc dostal pod svou kontrolu nebo alespoň nechal celou pobočku vyšetřit KGB, ale bylo mu to zakázáno – nebo, lépe řečeno, bylo mu přikázáno, aby se do toho nepletl. Nicméně, když bylo po všem a ostatní už odcházeli, šéf KGB vyzval Borowitze, aby počkal a promluvil si s ním. „Grigoriji," řekl, když osaměli, „doufám, že je ti jasné, že přede mnou se nikdy nic opravdu důležitého – tím chci říct nic – neutají. 'Neznámý' nebo 'zatím nezjištěný' není totéž, co utajený. Dříve nebo později zjistím všechno. Víš to?"

„Ach, vševědoucnost!" usmál se Borowitz svým vlčím úšklebkem. „To je těžké břemeno pro záda jednoho člověka, soudruhu. Přijmi moji soustrast."

Jurij Andropov se lehce pousmál, ale jeho oči byly ukryty v oparu prázdna za skly brýlí. Ani se nepokusil zakrýt výhružný tón ve svém hlase, když pomalu řekl: „Grigoriji, všichni máme předpovězenu svou budoucnost. Ty by sis to měl uvědomovat ze všech lidí nejlépe. Nejsi už mladý. Pokud se tvoje pobočka položí, co budeš dělat potom? Jsi připraven na to, že bys mohl odejít předčasně do důchodu a ztratit všechna privilegia?"

„Kupodivu," odpověděl Borowitz, „je v mé práci něco, co mi skýtá určité jistoty o mé budoucnosti – mé předpověditelné budoucnosti, samozřejmě. A, mimochodem – o tvé také."

Andropovovo obočí se zvedlo. „Ano?“ a znovu se mu na rtech objevil ten lehký úsměv. „A co vyčetli tví astrologové v mých hvězdách, Grigoriji?“

Už toho ví zatraceně mnoho, pomyslel si Borowitz, ale to ho ani příliš nepřekvapilo. Každý šéf tajně policie, který za něco stál, toho věděl hodně. A tak to, co mu řekne, nebude znamenat skoro nic. „V nejbližších dvou letech postup do politbyra,“ řekl s bezvýraznou tváří. „A nejpozději do osmi nebo devíti let předsednictví Nejvyššího sovětu.“

„Opravdu?“ Andropovův úsměv byl napůl udivený a napůl sardonický.

„Ano, opravdu.“ odpověděl Borowitz. „A tohle všechno ti říkám bez sebemenší obavy, že by ses o tom mohl zmínit Leonidovi.“

„Myslíš?“ zeptal se nejnebezpečnější muž v Moskvě. „A máš na mysli nějaký zvláštní důvod, proč bych mu to neměl říkat?“

„Samozřejmě. Myslím, že bys tomu mohl říkat Herodesova zásada. Samozřejmě, že my dva jako věrní členové strany nečteme takzvané ‘Písmo svaté’, ale jelikož o tobě vím, že jsi velice inteligentní, vím také, že víš, o čem mluvím. Herodes, jak jistě víš, se stal masovým vrahem, protože se obával, že bude připraven o trůn dítětem. Ty bezpochyby nejsi žádné dítě, Juriji. A Leonid, přirozeně, není nějaký ubohý Herodes. Přesto ale pořád nevěřím tomu, že bys mu řekl to, co jsem ti teď předpověděl...“

Po chvíli přemýšlení Andropov pokrčil rameny. „Možná mu to neřeknu,“ řekl, tentokrát už bez úsměvu.

„Na druhou stranu,“ řekl Borowitz přes rameno, když odcházel z místnosti, „bych mu to měl možná říct já. Ale neudělám to.“

„Ne? A proč ne?“

„Protože každý máme před sebou rozhodování o svém vlastním osudu, proto! A já jsem se rozhodl, že budu moudřejší, než ti tři mudrci tenkrát...“ A s divokým úsměvem odcházel chodbou ke schodišti, připomínaje si ještě něco, co mu jeho věštci řekli o Juriji Andropovovi: že totiž krátce potom, co nastoupí do nejvyšší funkce ve státě, onemocní a zemře. Ano, vydrží nejdéle dva roky. Borowitz doufal, že tomu tak bude... ale možná by mohl udělat něco lepšího než jenom doufat.

Možná by se mohl začít připravovat na vlastní pěst, a to hned. Možná by si měl pohovořit se svým přítelem, kterým byl náhodou nejlepší bulharský chemik. Nějaký pomalý jed... neodhalitelný... bezbolestný... časem ochromující životně důležité orgány...

Určitě neuškodí, když o tom začne uvažovat.

Toho středečního večera přijel Boris Dragosani svým starým rozhrkaným vozem z asi dvacet kilometrů vzdáleného města do staré, ale prostorné dači Grigorije Borowitze na Žukovce. Nejen, že bylo toto místo krásně umístěno na úbočí kopce, porostlého borovicemi, s výhledem na líně tekoucí řeku Moskvu, ale bylo zároveň bezpečné před očima a ušima, zvláště před těmi umělými. Borowitz neměl uvnitř nic kovového – kromě detektoru kovů. Borowitz se s ním občas okázale procházel po březích řeky a pátral po starých mincích – obzvlášť u brodů, kudy cestovali lidé už před staletími – ale ve skutečnosti ho tu měl hlavně pro svou bezpečnost a pro svůj klid. Věděl, kde a v kterém trámu dači je zatlučený hřebík. Jediný hmyz, který se v okolí jeho chaty nacházel, byl zavrtán v půdě rozlehlé zahrady.

Přesto si starý generál vyšel s Dragosanim raději na procházku a dal přednost otevřeným prostorám před pochybným soukromím čtyřech stěn, i když se předem ujistil o jejich bezpečnosti. Dokonce i tady, na Žukovce, byla cítit všudypřítomná KGB. A právě tady obzvlášť silně. Mnoho starších důstojníků z KGB – mezi nimi mnoho generálů – tu mělo své dači a kromě toho tu přebývalo mnoho bývalých tajných agentů. S žádným z těchto lidí se Borowitz nepřátelil. Všichni by rádi potěšili Jurije Andropova sebemenší zmínkou či informací o tom, čím se Borowitz zabývá.

„Ale naštěstí už nám tihle lidé nebudou při naší práci v pobočce dělat žádné potíže," řekl Borowitz, zatímco scházel po úzké cestičce dolů na břeh řeky. Zavedl Dragosaniho na klidné místo, obklopené velkými plochými kameny, na které usedli. Odtud mohli nerušeně sledovat zapadající slunce a hladinu řeky, kterou postupující večer měnil v tmavězelené zrcadlo.

Tvořili podivný pár. Podsaditý, větrem ošlehaný starý voják, typicky ruského vzhledu, pokrytý tuhou, jakoby slonovinově zbarvenou kůží, a drobný mladý muž, při srovnání s ním působící dojmem hlubokého vyčerpání, s jemnými rysy (pokud nebyly

zrovna změněny tvrdostí práce, kterou vykonával), dlouhými prsty klavíristy, štíhlými, ale překvapivě silnými, s rameny stejně širokými, jako byl jeho úsměv úzký. Ne, kromě vzájemného respektu jednoho ke druhému toho měli velice málo společného.

Borowitz respektoval Dragosaniho kvůli jeho nadání. Necítil žádné pochybnosti o tom, že právě tento muž mu může pomoci udělat Rusko opět velkým. Ne jenom supersilným, ale odolným vůči snaze jakéhokoliv útočníka, nezničitelným jakoukoliv zbraní a neporazitelným ve své snaze po nenápadném dobytí celého světa. Jistě, už teď bylo pozdě, ale Dragosani mohl celý proces nesmírně urychlit. *Pokud* jsou naděje, které Borowitz vkládal do pobočky, opodstatněné. Stále to byla špionáž, ale byla to druhá strana mince, kterou měla v rukou Andropovova tajná služba. Nebo, lépe řečeno, byla to hrana této mince. Špionáž – ale špionáž, která nepracuje s dokumenty nebo plány. Špionáž mentální. A to byl pravý důvod, proč měl Borowitz tohoto tak odlišného Dragosaniho rád. Ve svém modrém svrchníku a měkkém klobouku nevypadal nijak významně, ale žádný agent z KGB nikdy nemohl přijít na to, do kolika tajemství byl zasvěcen. A kromě toho, byl to právě Borowitz, kdo v něm objevil schopnost nekromanta a přivedl ho do svého stáda. A to byl další důvod, proč ho měl rád: byl jeho největším objevem.

Co se týkalo mladšího a bledšího muže: také on měl své cíle a své ambice. Čeho se týkaly, o tom se nikomu nezmiňoval a nosil je uzamčené ve své mysli, ale rozhodně neměly nic společného s Borowitzovými vizemi Ruska, vládnoucího světu a celému vesmíru, Matky Rusi, jejíž synové by už nikdy nebyli poraženi jakýmkoliv národem nebo národy, jakkoliv by byly silné.

Za prvé, Dragosani se nikdy nepokládal za opravdového Rusa. Jeho původ byl daleko starší než komunistický útlak a otupělé masy těch, kteří nepoužívali srp a kladivo jako nástroj k práci, ale jako prapor a hrozbu. A to byl možná jeden z důvodů, proč měl rád tolik odlišného Borowitze – protože jeho politika byla vždy naprosto nepolitická. Co se týkalo respektu – cítil ho jistou dávku ve vztahu k tomu starému válečníkovi, to ano, ale vůbec se netýkal dávných hrdinských činů na bitevních polích, ani té lehkosti, s jakou dokázal Borowitz ukrývat jedovaté žihadlo, skryté v jeho činech. Dragosani respektoval svého nadřízeného způsobem, kterým pokrývač

respektuje horní příčky svého žebříku. A daleko lépe než pokrývač věděl, že on si nikdy nebude moci dovolit udělat krok dozadu a obdivovat výsledek své práce. Ale proč by to ostatně měl dělat, když ví, že až bude jednoho dne stavba hotová, bude stát na jejím vrcholku a připojí se k oslavám s pocitem vyvrcholení své kariéry? Prozatím ho může Borowitz poučovat a stoupat po žebříku nahoru a Dragosani bude stoupat s ním – tak rychle a tak vysoko, jak jim to jen žebřík dovolí. Nebo ho respektovat tak, jako provazochodec respektuje svůj provaz – a dával si velký pozor na to, kam šlape.

Byly mezi nimi velké rozdíly, které naprosto samozřejmě vyplývaly z toho, že každý z nich měl jiné dětství, dospívání, jinou mentalitu a životní styl. Borowitz se narodil a vyrůstal v Moskvě, kde také ve čtyřech letech přišel o oba rodiče, v sedmi si už vydělával na živobytí a v šestnácti vstoupil do armády. Dragosani dostal své jméno podle rodné vesnice, ležící na řece Oltul, která stékala dolů z Karpat, vtékala do Dunaje a tvořila hranici s Bulharskem. Za dávných dob se jeho rodný kraj nazýval Valašsko a hraničil na severu s Maďarskem a na západě se Srbskem a Bosnou.

A za toho se také pokládal: za Valacha, nebo přinejmenším za Rumuna. A jako historik a patriot (pokud je možné být patriotem v zemi, jejíž jméno už dávno vybledlo na starých mapách) věděl, že historie jeho kraje byla dlouhá a velice krvavá. Zkuste se začíst do dějin Valašska a co naleznete? Bylo prodáno, obsazeno, ukradeno, dobyto zpátky a znovu ukradeno, vypáleno, znásilněno a vydrancováno, ale vždycky se narovnalo a bylo znovu tím, co kdysi. Tahle země byla jako fénix! Její půda byla živá, ztmavlá krví a z této krve nabírala svou sílu. Ano, síla jejích obyvatel pocházela z půdy a síla půdy pocházela z jejích obyvatel. Byla to půda, pro co válčili, a jejich země jim v těchto válkách pomáhala. Pohled na staré mapy vysvětlí, proč tomu tak bylo – za starých časů, kdy ještě neexistovaly tanky a letadla, byla tato země, obklopená horami a bažinami, s Černým mořem na východě, močály na západě a Dunajem na jihu, naprosto izolovaným územím, bezpečným jako pevnost.

A tak, s vrozenou hrdostí svých předků, byl Dragosani za prvé Valach, za druhé Rumun, ale vůbec ne Rus. Čím vlastně byl tento národ, zeptal se ho jednou Borowitz, než pěnou, která zůstala na

pobřeží po vlnách útočníků? Potomci Hunů a Gótů, Slovanů a Franků, Mongolů a Turků. Samozřejmě, že v Dragosaniho žilách kolovala i krev těchto psů, ale v první řadě byl Valachem! Možná alespoň zčásti měl s Borowitzem jednu společnou věc: oba byli sirotci. Ale i v tomto měl Borowitz něco navíc: znal své rodiče a pamatoval si je jako dítě, i když už na ně dávno zapomněl. Ale Dragosani byl nalezenec. Objevil se na prahu dveří v rumunské vesnici jen o málo starší než jeden den a dnes žil jen díky tomu, že se ho tenkrát ujal bohatý sedlák. Ten ho také vychoval a poslal do školy. Taková byla jeho minulost. Koneckonců, mohla být i horší.

„Takže," řekl Borowitz a vytrhl svého chráněnce z úvah, „co si o tom myslíš, Borisi?"

„O čem?" Starší muž si odfrkl.

„Podívej, já vím, že tohle místo je klidné, a vím taky, že jsem dost nudný, ale proboha nespi, když s tebou mluvím! Co si myslíš o tom, že se pobočka zbaví dohledu KGB?"

„A je to vůbec možné?"

„Ano, je to možné!" a Borowitz si spokojeně zamnul ruce. „Jsme čistí, dalo by se říct. Až dodnes jsme je prostě museli trpět, protože Andropov chtěl mít oči všude. No, už se nám do talíře dívat nebude. Všechno dopadlo tak, jak jsem chtěl."

„Jak jste to dokázal?" (Dragosani věděl, že ten druhý umírá touhou, aby mu to mohl vyprávět.) Borowitz pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že v tom nevidí nic obdivuhodného – což ovšem Dragosanimu prozradilo, že opak je pravdou.

„Ale, něco tuhle, něco tamhle. Možná by se dalo říct, že jsem vsadil do hry svou práci? Že jsem vsadil celou pobočku? Hrál jsem, abys mi rozuměl – ale přitom jsem věděl, že nemůžu prohrát."

„V tom případě to nebyla hra," řekl Dragosani. „Co jste vlastně ve skutečnosti udělal?"

Borowitz se usmál. „Borisi, ty víš, jak já nesnáším, když musím někomu říkat, co se ve skutečnosti stalo. Ale tobě to řeknu. Zašel jsem za Brežněvem ještě před tím výslechem – a řekl jsem mu, jak se věci budou mít."

„Ha!" vyrazil ze sebe Dragosani. „Vy jste to řekl jemu? Řekl jste Leonidu Brežněvovi, předsedovi Nejvyššího sovětu, jak se věci budou mít? A jaké věci?"

Borowitz se usmál svým vlčím úšklebkem. „Budoucí věci!“ řekl. „Věci, které se ještě nestaly! Řekl jsem mu, že jeho politické tahanice s Nixonem ho povedou od úspěchu k úspěchu – ale že by se měl připravit na Nixonův pád za tři roky, až se celý svět dozví, jak byl zkorumpovaný. A až bude po všem, zjistí, že z toho vyšel jako vítěz, protože do Bílého domu přijde nezkušený mlíčňák. Řekl jsem mu, k čemu se chystají američtí zastánci tvrdé linie, že v příštím roce podepíše dohodu o přeletu sputniků přes americké území, kdy budou fotografovat raketové základny a naopak – že to musí udělat, dokud má ještě příležitost a americký kosmický program nás ještě příliš nepředběhl. Další zmírnění mezinárodního napětí, chápeš. Hodně mu na tom záleží. Dokonce mu na tom záleží tak, že nechce, aby nás v kosmickém programu předběhli o moc velký kus, a tak jsem mu slíbil vesmírnou spolupráci, někdy v roce 1975. A co se týká té bandy Židů a disidentů, která mu přidělává starosti, řekl jsem mu, že se spousty zbavíme – pokud možno asi sto dvacet pět tisíc z nich – během následujících třech nebo čtyřech let.

Ale Borisi, netvař se tak polekaně, pobouřeně nebo co vlastně má ten tvůj výraz znamenat. Nejsme barbaři, příteli. Nemluvím o vyhnání na Sibiř, ani o operaci mozku, ale o emigraci, umožnění útěku za hranice nebo nabídnutí vystěhovaleckého pasu, prostě o civilizovaných možnostech, jak ty hajzly dostat pryč z téhle země!

Tak je to! Všechny tyhle věci a ještě spoustu dalších jsem mu řekl a ujistil jsem ho o tom, že jsou pravdivé – jenom mezi Leonidem a mnou, rozumíš – a že bych rád dělal dál svou práci bez KGB za zadkem. Co jsou vlastně jiného tihle policajti se škrobeným ksichtem než špióni svých šéfů? A proč mě musí sledovat, když jsem věrnější než všichni dohromady? A jak přesto všechno můžu doufat v jakékoliv zachování tajemství – které je absolutně nezbytné v organizacích, jako je moje – když mi pořád nakukuje přes rameno agent jiné pobočky a okamžitě hlásí svému šéfovi všechno, co dělám, a přitom nikdo z nich stejně nechápe nic z toho, co dělám? Oni se jenom smějí a přitom netuší, že se před nimi tyčí tajemství, které sahá až do nebe! A naši zahraniční protivníci přitom nespí. Nemysli si, Borisi, Američané, Britové, už i Francouzi a dokonce Číňani mají své vlastní mentální špióny! Ale dej mi čtyři roky, Leonide, řekl jsem mu, čtyři roky bez

Andropovových goril a dám ti klíč ke špionážní síti, jejíž rozsah a možnosti si ani nedovedeš představit!“

„Silná řeč!“ Na Dragosaniho to udělalo dojem. „Co na to řekl?“

„Řekl: Grigoriji, starý příteli, starý válečníku, starý soudruhu, dobrá, máš mít svoje čtyři roky. A já tady budu sedět a čekat a sledovat, jak utrácíš – a budeš mít dost peněz na to, aby celá tvoje pobočka mohla jezdit volhou a pít litry vodky – a budu pozorovat, jak se dějí věci, které jsi mi tu dnes předpověděl a prorokoval. A budu ti za ně vděčný. Ale pokud se nic z toho do čtyř let nesplní, dostaneš kulku!“

„Takže jste se spolehl na Vladyho předpovědi,“ řekl Dragosani a pokýval hlavou. „Jste si jist tím, že je tak neomylný?“

„Ale ano!“ odpověděl Borowitz. „Je v předpovídání budoucnosti právě tak dobrý, jako jsi ty ve vyčenichávání tajemství z mrtvol.“

„Uh!“ Tohle už na Dragosaniho takový dojem neudělalo. „A proč tedy nepředpověděl ty věci, které nás potkaly posledně na zámku? Takovou událost by přece musel předpovědět.“

„Ale on ji předpověděl,“ odpověděl Borowitz. „Sice nepřímo, ale předpověděl. Před dvěma týdny mi řekl, že brzy přijdu o své nejbližší podřízené, o svou pravou a levou ruku, abych tak řekl. A to se také stalo. A řekl, že na jejich místo ustavím jiné – ale tentokrát to budou členové pobočky, jako kdysi.“

„Měl jste na mysli někoho určitého?“ Dragosani jen stěží skrýval svůj zájem.

Borowitz přikývl. „Tebe,“ odpověděl, „a možná Igora Vladyho.“

„Nechci s nikým soupeřit,“ řekl Dragosani prudce.

„Soupeření s tím nemá co dělat. Vaše nadání je u každého jiné. Nemůže dělat práci nekromanta stejně tak, jako ty nemůžeš předpovídat budoucnost. Řešení, při kterém budete nahoře oba, zajistí kontinuitu v případě, že se jednomu z vás něco stane.“

„Ano, a máme dva předchůdce,“ zabručel Dragosani. „Jaké bylo jejich nadání – a začínali také bez soupeření?“

Borowitz si povzdechl. „Na začátku,“ začal trpělivě vysvětlovat, „když jsem dával vůbec poprvé pobočku dohromady, jsem toho

ještě mnoho nevěděl, co se týkalo využití mých agentů – ESPerů[1] a oni sami byli nezkušení. Ti, kteří byli opravdu nadaní, jako třeba Vlady, s nímž jsem byl od začátku a který byl čím dál lepší, nebo jako v poslední době ty – nemohli dělat běžnou administrativu. Ustinov, který s námi byl také od začátku, dělal právě tuto administrativní práci a k němu se později připojil Gerchov. Svoji práci dělali dobře. Neměli sice žádné ESPerské nadání jako vy, ale oba byli, abych tak řekl, otevřené hlavy a takových je dneska v Rusku čím dál míň. Takoví lidé nedokážou zůstat na správné straně plotu, který se jmenuje politika – a já doufal, že časem se nakonec jeden z nich zabere do naší práce aspoň tak jako já. Když nastoupila žárlivost a oni spolu začali soupeřit, rozhodl jsem se, že je nechám, ať se z toho vymotají sami. Můžeš tomu říkat přirozený výběr. Ale ty a Vlady jste ryby z jednoho rybníka, abych tak řekl, a jakékoli soupeření mezi vámi nepřipustím. Na to zapomeň."

„Přesto," trval na svém Dragosani, „až budete ze hry venku vy, někdo bude muset převzít otěže."

„Prozatím jsem ještě tady," řekl Borowitz. „Sice ne navždycky, ale uvidíme, jak to bude." Zmlkl, uvažoval s bradou v dlaních a pozoroval řeku, plynoucí pomalu podél břehu.

„Proč se Ustinov obrátil proti vám?" zeptal se nakonec Dragosani. „Proč se jednoduše nezbavil Gerchova? To by bylo určitě jednodušší a méně riskantní, ne?"

„Byly tu dva důvody, proč nemohl svého soupeře prostě odstranit." řekl Borowitz. „První z nich byl ten, že byl sveden mým starým nepřítelem – člověkem, kterého jsi 'zkoumal' – a kterého jsem už dlouhou dobu podezříval z toho, že se mě snaží odstranit. Ve skutečnosti jsme se nenáviděli navzájem, já a ten starý kat z MVD. Bylo to nevyhnutelné – buď zabiju já jeho, nebo on mne. Proto jsem nechal Vladyho, aby se na něj soustředil, aby ho sledoval, aby ho přečetl. V jeho nejbližší budoucnosti přečetl zradu a smrt. Zrada byla namířena proti mně a smrt byla buď moje nebo jeho. Je škoda, že Igor nemůže být konkrétnější. V každém případě jsem se postaral o to, aby smrt sáhla po něm.

[1] **ESPer – z** *anglického* **Extra Senzory Perception – mimosmyslové vnímání.** *Pozn. překladatele*

A za druhé – zabitím Gerchova, jakkoli dovedně a pečlivě by ukryl nitky, vedoucí od něj k ‘náhodné’ smrti jeho kolegy, by nevyřešil problém samotný u jeho kořenů. Bylo by to, jako by usekl plevel. Za nějakou dobu by vyrostl znovu. Bezpochyby bych na Gerchovovo místo dosadil někoho jiného, nejspíš nějakého ESPera z pobočky, a co by zbylo pro chudáka Ustinova potom? To byl jeho hlavní problém – ambice.

V každém případě jsem celý ten problém přežil. Nechal jsem Vladyho, ať předpoví, co má pro mě to staré prase z rodu bolševických zupáků připraveno na skladě a nechal jsem ho sejmout dřív, než stačil sejmout on mě. Pak jsi mi přečetl z jeho mrtvých střev, kdo v tom byl ještě. Nečekal jsem, že to bude právě Ustinov. Spíš jsem čekal, že v tom bude mít prsty Andropov a KGB. Ta banda mě miluje asi tak, jako já miluju je. Ale s tímhle neměli nic společného. Jsem rád, protože když se oni do něčeho pustí, nevzdávají se snadno. V jakém světě sporů a vendet to žijeme, Borisi? Vždyť to nejsou ani dva roky, co se Leonid Brežněv dostal do Kremlu!“

Dragosani vypadal zamyšleně. „Chtěl bych vědět jenom jedno,“ řekl nakonec. „Když už bylo po všem – myslím tenkrát v noci na zámku – jaký byl důvod pro to, abyste po mně chtěl, ať vám přečtu Ustinovovu mrtvolu? Nebo spíš její zbytky? Myslel jste, že má za sebou někoho z KGB, tak jako měl za sebou toho vašeho starého kamaráda z MVD?“

„Něco takového,“ přikývl Borowitz, „ale na tom už nezáleží. Ne, kdyby v tom byli zamícháni, tak by to vyšlo najevo při výslechu. Náš přítel Jurij Andropov by si byl daleko jistější. Viděl jsem to na něm. Myslím, že byl pořádně naštvaný, že mu Leonid takhle utáhl řemen.“

„Což ale znamená, že vám půjde ostře po krku!“

„Ne, to nemyslím. Nejmíň čtyři roky budeme mít klid. A pokud se ukáže, že jsem měl pravdu – to znamená, až Brežněv vyplní Vladyho předpovědi a pozná, že naše pobočka se mu vyplatí – pak už budeme mít klid napořád. Takže... s trochou štěstí jsme se z tohohle spolku dostali nadobro.“

„Hmmm! No, doufejme. Jak se zdá, byl jste docela chytrý, generále. Ale to není žádná novinka. A teď mi řekněte, jaké jste měl ještě důvody pro to, abyste mě sem dnes zavolal?“

„Musím ti toho ještě hodně říct, ale to počká až po večeři. Nataša nám připravuje rybu, dneska vytaženou z řeky. Pstruha. Přísně zakázáno. O to líp chutnají!“

Vstal a vydal se na cestu zpátky do kopce. „Mimoto,“ dodal přes rameno, „ti můžu doporučit, abys prodal tu svou popelnici na kolečkách a koupil si konečně pořádné auto. Tím myslím nějakou volhu z druhé ruky. Rozhodně nic lepšího, než mám já. Dostáváš ji současně s povýšením. Můžeš si ji vzít s sebou na dovolenou.“

„Na dovolenou?“ Všechno to šlo příliš rychle.

„Ano, copak jsem ti o tom neříkal? Tři týdny, placené. Opevňuji zámek. Pak už se nám nikdo cizí dovnitř nedostane...“

„Cože děláte? Řekl jste, že...“

„Opevňuji to místo, ano.“ Borowitz z toho měl viditelně radost. „Kulometná hnízda, elektrické ploty a tak podobně. Mají to na Bajkonuru v Kazachstánu, kde skladují ty svoje vesmírné koráby – a je snad naše práce o něco méně důležitá? Tak jako tak, práce začnou v pátek. Přece víš, že jsme vlastními pány a nemáme žádné finanční omezení... v rámci zámku, samozřejmě. Až bude všechno hotovo, budeme mít každý svou vstupní kódovou kartu a nikdo se bez ní dovnitř nedostane! Ale o tom ti povyprávím později. V každém případě je tam spousta práce, která se musí udělat a většinou pod mým osobním dohledem. Chci to místo rozšířit, dovybavit, přestavět. Více místností, víc experimentálních buněk. Mám sice čtyři roky, ale ty utečou rychle. První fáze přestavby bude trvat nejméně měsíc, takže –“

„Takže než se to všechno rozběhne, mám si vybrat dovolenou?“ Dragosaniho hlas zněl dychtivě a nedočkavě.

„Ano, ty a ještě pár dalších lidí. Pro tebe je to za odměnu. Když pomineme tu díru do mého ramene, celá věc dopadla mimořádně uspokojivě. Jenom je mi líto, že jsem přišel o Gerchova. Moje omluva je jediné, co ti můžu nabídnout jako odškodnění. Vím, jak to muselo být pro tebe nepříjemné...“

„Bude vám vadit, když o tom nebudeme mluvit?“ Dragosani nechtěl, aby se Borowitz přespříliš zabýval jeho schopnostmi.

„Dobrá, nebudeme o tom mluvit,“ řekl starý muž. Ale zpola odvrácený a s úšklebkem na tváři si pro sebe zabručel: „Kromě toho, ryba chutná líp.“

To už bylo příliš. „Vy sadistický starý parchante!“

Borowitz se rozchechtal: „To se mi na tobě líbí nejvíc, Borisi. Jsi úplně stejný jako já – hrozně nezdvořilý ke svým nadřízeným.“ Pak změnil téma hovoru: „Mimochodem, kam pojedeš na dovolenou?“

„Domů,“ řekl ten druhý bez rozmýšlení. „Do Rumunska?“

„Samozřejmě. Zpátky do Dragosani, kde jsem vyrostl.“

„Nechtěl bys jet třeba někam jinam?“

„A proč? Znám to tam a mám rád lidi, kteří tam žijí – pokud je pro mě ještě možné mít něco rád. Z Dragosani už je teď město, ale najdu si nějaké místo venku – nějakou vesnici v kopcích.“

„To musí být příjemné,“ přikývl Borowitz. „Čeká tam na tebe nějaké děvče?“

„Ne.“

„A co tedy?“ Dragosani pokrčil rameny a zabručel, ale oči se mu stáhly do dvou štěrbin. A protože šli za sebou, jeho šéf neviděl výraz v jeho tváři, když nakonec odpověděl: „Nevím. Snad něco, co je v tamější půdě.“

Druhá kapitola

Harry Keogh cítil na tváři teplou záři slunce, pronikající otevřeným oknem třídy. Pod lokty cítil pevnou, takřka nezničitelnou desku školní lavice, jejíž povrch byl vyleštěn desítkami a stovkami rukávů. Uvědomoval si agresivní bzučení malé vosy na průzkumném letu mezi jeho kalamářem, pravítkem, tužkami a jiřinami v truhlíku, stojícím na okenním parapetu. Ale všechny tyto věci ležely na okraji jeho vědomí, spíš jen jako statické pozadí. Uvědomoval si je asi tak, jako si uvědomoval tlukot srdce ve svém hrudníku – tichý a vzdálený zvuk rozléhající se úterním srpnovým odpolednem učebnou matematiky. Skutečný svět byl tam, ano – skutečný jako občasný závan vlahého vánku otevřeným oknem třídy, a přece Harry toužil po vzduchu více než tonoucí muž. Nebo tonoucí žena.

Žádné slunce ho nemůže zahřát tam pod ledem, kde se dusí a bojuje o svůj život, bzučení vosy se skoro ztrácí ve víření a hukotu mrazivé vody a ve zvuku vzduchu, probublávajícího zjeho chřípí a otevřených, bezhlesně křičících úst! Pod ním je temnota, zmrzlé bahno a šlahouny vodních rostlin. A nad ním –

Několik centimetrů silný pancíř ledu a někde v něm je díra, kterou spadl (spadla?) dolů – ale kde? Bojuj s proudem řeky! Kopej proti němu a plav, plav! Mysli na Harryho, na malého Harryho. Musí žít. Bojuj za něj. Za Harryho...

Tam! Tam! Díky Bohu za tu díru! Ach, díky Bohu! Zraňuje se o okraje ledu, ostré jako rozbité sklo. A ruce, jako by seslané z nebes, se noří do vody, tak pomalu – pátravým pohybem – obrovské a příšerně nehybné! Silné chlupaté ruce. Na druhém prstě pravé ruky vidí prsten. Kočičí oko, zasazené ve zlatě. Mužský prsten.

Hledí nahoru, na tvář rozmazanou vrstvou vody, přes kterou jako by přebíhaly vlnky a rychle tekoucí řeka. A přes led vidí velkou postavu, klečící na okraji díry. Chyť se těch rukou, těch silných rukou a vytáhnou tě ven jako malé dítě. A zahřejí tě, než na mrazivém vzduchu zmrzneš na kost.

Bojuj s proudem – sevři ty ruce – kopej proti náporu vody. Bojuj, bojuj! Bojuj pro Harryho...

Tady! Máš ty ruce! Chyť se pevně! Drž je! Zkus zvednout hlavu nad vodu a nadechni se, nadechni se!

Ale ...ty ruce tě tlačí pod vodu!

Při pohledu z vody se tvář toho nahoře chvěje, pohybuje a mění. Třesoucí se měkké rty se rozšiřují ke koutkům. Smějí se – nebo šklebí! Držíš se pevně. Křičíš – a voda ti vniká ústy do plic.

Tiskneš se k ledu. Zapomínáš na ty ruce, ty kruté ruce, které tě stále drží pod vodou. Jenom se přiblížit ke kraji a vystrčit hlavu nad vodu. Ale ty ruce tam jsou a maří tvou snahu. Odstrkují tě zpátky pod led. Zabíjejí tě!

Nemůžeš bojovat zároveň proti řece, mrazu a těm rukám. Snáší se na tebe temnota. Vchází do tvých očí, do tvé hlavy a do tvých plic. Zatínáš nehty do těch rukou, škrábeš do nich a trháš z nich kusy masa. Zlatý prsten sklouzává z prstu a padá dolů, do šera a bahna. Krev zbarvuje vodu doruda, doruda proti temnotě, zahalující tvé myšlenky, krví z těch krutých, krutých rukou.

Už nebojuješ. Jsi plný vody a topíš se. Proud tě strhává ke dnu, pohazuje s tebou. Už nedoufáš. Ale... co Harry? Ubohý malý Harry! Kdo se o něj bude bát? Kdo o něj bude mít starost... Harry... Harry-?
„Harry? Harry Keoghu? Prokristapána, chlapče! Jsi tady vůbec?“

Harry ucítil loket svého kamaráda a souseda v lavici, Jimmyho Collinse, který ho nenápadně, ale silně štouchl do žeber a zhluboka se nadechl. Slyšel ostrý hlas pana Hannanta, který v jeho uších přehlušoval pomalu mizející šum vody. Prudce sebou v lavici trhl, zalapal po dechu a pozvedl ruce z desky jako v odpověd na nějakou otázku nebo něco takového. Byla to automatická reakce: pokud jste zareagovali dostatečně rychle, učitel poznal, že znáte odpověd na jeho otázku, a položil jinou. Jenže... někdy to prostě nevycházelo a stávalo se, že na to některý z učitelů neskočil. A Hannant, učitel matematiky, ze sebe blázna dělat nenechal.

Pryč byl zážitek s utopením. Zmizel pocit ostrého mrazu vody, palčivá vzpomínka na mučivý tlak brutálních, nelidských rukou. Byla pryč ta podivná noční můra – nebo spíše snění s otevřenýma očima. Ve srovnání s touhle situací nebyla zase tak hrůzná. Nebo byla?

Harry si náhle uvědomil, že sedí v naprosto ztichlé třídě a že se na něj všichni dívají. Uvědomil si také zarudlou, rozmrzelou tvář pana

Hannanta, který na něj hleděl od tabule. Co se tu vlastně děje? Vrhl rychlý pohled na tabuli. Ano! Vzorec – plocha a vlastnosti kruhu – konstantní činitel (?) – průměr, rádius a pí. Pí? To bylo k smíchu! Všechno bylo pro Harryho pí. Pí na hraní. Ale na co se vlastně Hannant ptal? Ptal se vůbec na něco?

Harry se s sinalou tváří rozhlédl po třídě. Jediná ruka, zvednutá do vzduchu, byla jeho. Pomalu ji zase spustil dolů a položil na lavici. Jimmy Collins, sedící vedle něj, se uchechtl a pak si odkašlával a popotáhl, aby to zakryl. Obvykle by to Harryho jen povzbudilo, ale při vzpomínce na svou nedávnou denní můru mu dělalo velké potíže, aby vůbec otevřel ústa.

„Takže?“ naléhal Hannant.

„Pane?“ zeptal se Harry. „Mohl byste mi prosím opakovat otázku?“ Hannant si povzdechl, zavřel oči, položil ruce, sevřené do pěstí na desku katedry a opřel se o ně plnou vahou svého podsaditého těla. Pak napočítal do deseti, tak nahlas, aby ho všichni slyšeli, a aniž otevřel oči, řekl: „Ptal jsem se: jsi tady vůbec?“

„Já, pane?“

„Proboha, ano, Harry Keoghu! Ano, ty!“

„Proč... ano, pane!“ Harry nechtěl působit tak nevinně. Vypadalo to tak, že ho mohl učitel klidně poslat za dveře. „Ale tady byla vosa, pane a –“

„*Další* moje otázka,“ přerušil ho ostře Hannant, „moje *první* otázka – ta, při níž jsem ještě předpokládal, že tu s námi jsi – zněla takto: jaký je vzájemný vztah mezi průměrem kruhu a pí? Je to ta otázka, na kterou jsi chtěl odpovědět? Byl to důvod, proč jsi zvedl ruku? Nebo jsi jenom plašil mouchy?“

Harry cítil, že se začíná červenat. Pí? Průměr? Kruh?

Třída nepokojně posedávala. Někdo si znechuceně odfrkl, nejspíš ten tyran Stanley Green – to namyšlené velkohubé šprtounské čuně! Celý problém s ním spočíval v tom, že byl mazaný a velký... Na co se to vlastně Hannant ptal? Ale na co mu bylo, jestliže znal otázku, když neznal odpověď?

Jimmy Collins sklonil oči k lavici, na oko pohlédl do sešitu před sebou a zašeptal koutkem úst: „*Třikrát!*“

Třikrát? Co třikrát?

„Takže?“ Hannant věděl, že ho dostal.

„É – třikrát –“ vyrazil ze sebe Harry a doufal, že si z něj Jimmy nevystřelil. „-pane.“

Učitel zalapal po dechu, pak si odfrknul, zamračil se a na vteřinu vypadal vyvedený z míry. Pak řekl: „Ne – ale na první pokus to nebylo až tak špatné. Zatím ti to vychází. Ne třikrát, ale tři celé, čtrnáct stopadesátdevětkrát. Tak! Ale co?“

„*Průměr,*“ zašeptal Jimmy, „*Rovná se obvodu...*“

„P – průměr!“ zakoktal se Harry. „Rovná se, é, obvodu.“

George Hannant se podíval na Harryho. Viděl před sebou chlapce, asi třináctiletého, s pískovými vlasy, pihovatého, oblečeného do pomačkané školní uniformy. Límeček neměl u krku zapnutý a školní vázanku měl uvázanou jako kus ožvýkaného provazu, pokroucenou a s roztřepeným koncem. Brýle, předepsané lékařem, mu balancovaly na špičce nosu a nad nimi se na svět dívaly zasněné modré oči s vyděšeným výrazem. Politováníhodný? Ne, to rozhodně ne. Harry Keogh mohl snést hodně, ale když se jednou dopálil, tak to stálo za to. V tomhle klukovi bylo něco... divného. Hannant ho podezříval, že za tou jeho ublíženou tvářičkou se skrývá docela chytrý mozek. Ale kéž by se už konečně probudil! Zburcovat ho? Metodou šoku? Dát mu něco z tohoto světa, o čem by mohl uvažovat, aby se stále neukrýval někam jinam? Možná.

„Harry Keoghu, nejsem dost dobře přesvědčen o tom, že tahle odpověď byla z tvé vlastní hlavy. Collins sedí na můj vkus příliš blízko a tváří se příliš nezúčastněně. Takže... na konci kapitoly, kterou právě probíráme, najdeš deset otázek. Tři z nich se týkají právě plochy povrchu kruhu a válce. Chci, aby zítra ráno ležely odpovědi na tyto tři otázky na mém stole. Jasné?“

Harry sklonil hlavu a zamumlal: „Ano, pane.“

„Tak se na mne podívej. Podívej se na mne, chlapče!“

Harry zvedl hlavu. Teď vypadal k politování. „Harry,“ řekl Hannant, „ty jsi packal! Mluvil jsem s ostatním učiteli a vím, že matematika není výjimkou. Pokud se neprobudíš, dopadneš velice špatně! Zatím máš ještě čas – pokud si teď myslíš zrovna tohle – ale už ti ho moc nezbývá. Měl by ses pustit do práce co nejdřív. Ten domácí úkol jsi nedostal za trest, Harry, to je můj pokus, jak tě přivést na správnou cestu.“

Podíval se do zadní části třídy, kde se Stanley Green, s tváří schovanou v dlaních, stále ještě pochechtával. „Co se týká tebe, Greene, pro tebe to je za trest, ty škodolibý zmetku! Vypracuješ ostatních sedm!“

Zbytek třídy jen stěží skrýval své potěšení – nemohl ho dát najevo, protože Velký Stanley by se pomstil komukoli z nich – ale Hannant to zaznamenal. To bylo dobře. Rozhodně by nerad působil dojmem, že si na někoho zasedl, ale když už, tak ať radši působí jako někdo se smyslem pro spravedlnost.

„Ale pane –“ vstal Green a protestoval. „Mlč!“ přerušil ho ostře Hannant. „A *sedni si!“*

A jak si Green ublíženě sedal, podíval se na rozvrh hodin, který ležel pod sklem na katedře. „Tak co tu máme pro dnešek dál? Á, sbírání kamenů na pláži. Dobrá! Myslím, že doušek čerstvého vzduchu vás aspoň trošku probudí. Můžete si sbalit věci a pak můžete jít – ale v naprostém klidu a *pořádku!“* (Jako by ho vůbec ještě poslouchali!)

Ale ještě před tím, než se mohla celá třída změnit v bezhlavé stádo, bouchající deskami lavic, třískající učebnicemi a postrkující židle, zavolal: „*Počkat! Věci si* tady můžete nechat. Služba si s sebou vezme klíče a otevře třídu, až se všichni z pláže vrátíte. Až si vezmete věci, zase třídu zamkne. Kdo má tento týden službu?“

„Já, pane!“ zvedl ruku Jimmy Collins.

„Ty?“ zvedl Hannant obočí, ale ve skutečnosti ani překvapen nebyl. „Slyšel jsem, že jsi čím dál lepší, co, Jimmy?“

„Dal jsem vítězný gól minulou sobotu, když jsme hráli proti Blackhillu, pane.“ řekl Jimmy hrdě. Hannant se usmál, i když jen pro sebe. Ano, je čím dál lepší. Jamieson, ředitel školy, byl blázen do fotbalu – kromě jiných sportů. *Ve zdravém těle – zdravý duch...* tak to vždycky říkal.

Žáci pomalu odcházeli ze třídy, mačkali se u dveří a mezi nimi se prodíral Stanley Green, který se tvářil ještě nevrleji než obvykle. Keogh s Collinsem stáli vzadu. Ti dva, přes všechny rozdíly, vypadali jako siamská dvojčata. Všichni už odešli, jen oni čekali u dveří.

„Takže?“ zeptal se Hannant.

„Čekáme na vás, pane,“ řekl Collins. „Musím zamknout.“

„Opravdu?“ napodobil Hannant jeho žoviální tón. „Ale přece nenecháme všechna okna dokořán, že ne?“ a když se rozeběhli zpátky do místnosti, usmál se, sbalil si svou aktovku, zapnul si knoflík u krku a utáhl kravatu. Pak počkal na chodbě, dokud nevyšli ze třídy ven. Collins ještě zamkl dveře a už byli pryč – utíkali za ostatními v duetu pleskajících podrážek.

Matematika? pomyslel si Hannant, jak mu mizeli z očí dlouhou chodbou, prosvětlenou velkými okny, propouštějícími nánosem prachu sluneční paprsky. *Na co je jim ksakru matematika? V televizi běží Star Trek a v trafice zrovna dostali nejnovější komiks o* Marvelovi, *a já po nich chci, aby se učili počítat! Proboha! A to se ještě mám na co těšit, až si začnou všímat těch legračních boulí, co mají holky pod tričkem – pokud si jich nevšímají už teď! Matematika? Nemám šanci!*

A usmál se – hodně smutně. Ach Bože, jak já jim závidím!

Hardenská chlapecká škola byl ústav druhého stupně na severovýchodním pobřeží Anglie, vyučující mladé mozky budoucích horníků. Neměla příliš mnoho žáků, kteří to někam dotáhli – většina žáků se po jejím dokončení stala skutečně havíři nebo zaměstnanci Důlní společnosti, stejně jako jejich otcové a starší bratři před nimi. Ale několik, malé procento žáků, prošlo sítem zkoušek na některou ze škol vyššího stupně technického a akademického zaměření, které sídlily v okolních městech.

Původně šlo vlastně o shluk dvoupatrových kancelářských budov Společnosti, jež byly před nějakými třiceti lety přestavěny, když se počet obyvatelstva náhle zvýšil z důvodu otevření rozsáhlého komplexu šachet v okolí. Dnes, když stála za nízkou zdí asi míli od pobřeží ležícího na východě a asi polovinu této vzdálenosti od šachet, otevírajících svá hladová ústa na severu, jí prosté, staré cihly, ze kterých byla postavena a její velká okna propůjčovaly vzhled zamračené upjatosti, jak mlčky shlížela na malou, dobře udržovanou zahradu, chladnou netečnost, která se vůbec neodrážela v jejím skutečném charakteru. Ve skutečnosti tady byli všichni dohromady dobrá, tvrdě pracující parta. A ředitel, Howard Jamieson, horlivý zastánce ‘staré dobré školy’, chtěl, aby to tak zůstalo.

Sbírání kamenů, probíhající vždy jedno odpoledne v týdnu, mělo trojí užitek. Za prvé: vyhnalo všechny chlapce na čerstvý vzduch a

přitom poskytovalo učitelům, kteří měli zálibu v přírodovědě, vzácnou možnost pokusit se obrátit myšlenky svých svěřenců k pokladům přírody. Za druhé: zajišťovalo zadarmo velké množství materiálu, potřebného k opravám na pozemku školy, obzvláště pak k údržbě zahradních zdí – tento účel vedení školy horlivě schvalovalo. Za třetí: znamenalo, že jednou do měsíce odcházely tři čtvrtiny učitelského sboru ze školy dříve a věnovaly se péči o žáky při procházce.

Ve skutečnosti to vypadalo asi takto: všichni chlapci využili úterní odpoledne k míli dlouhé procházce zalesněným pásem krajiny, oddělujícím školu od mořského břehu, tam nasbírali hromadu velkých, plochých kamenů, jichž tam byl stále dostatek, a odnesli je do školy – každý žák jeden kámen. Doprovázeli je dohromady tři učitelé: jeden muž, většinou učitel tělocviku (bývalý seržant armády) a dvě mladší učitelky, které byly zrovna po ruce. Ty po cestě žáky upozorňovaly na půvaby přírody, krásu divokých květin a na okolí. Žádný z nich se nijak zvlášť nestaral o Harryho Keogha: Ale on měl ty vycházky na pláž rád, líbilo se mu tam, vždycky to bylo lepší než sedět ve třídě, zatímco za oknem bylo teplé, líné odpoledne.

„Poslouchej," řekl Harrymu Jimmy Collins, když scházeli po pěšině, vinoucí se v zákrutech k pláži. „Měl by sis dávat na starýho Hannanta bacha. Nemyslím, když tě zrovna zkouší, to seš v pohodě, ale normálně v hodinách. On není blbej, starej George, ale byl by, kdyby tě nenechal prolízt."

Harry pokrčil sklíčeně rameny. „Zasnil jsem se," řekl. „Fakt, je to srandovní. Když se mi něco takovýho stane, nedá se to zastavit. Jenom to, jak na mě začal starej Hannant křičet – a to, žes mě šťouchnul – mě z toho vytáhlo."

Vytáhly mě... ty silné ruce, ponořené do vody... aby mě vytáhly, nebo ještě víc ponořily?

Jimmy přikývl. „Viděl jsem tě takhle už párkrát. V obličeji jsi vypadal tak srandovně..." Na chvilku se zdálo, že to myslí vážně, ale pak se rozesmál a plácl Harryho přes rameno. „Ale to u tebe není nic divnýho – ty vypadáš srandovně pořád!"

Harry si odfrkl. „Dávej si bacha na jazyk! Já že vypadám srandovně, jo? Vždycky budu Kirk a ty jenom Spock! Ale cos tím myslel? Myslím, *jak* jsem vypadal, víš, *jak* srandovně?"

„No, seděl jsi úplně potichu, jako by ses někam díval, a vypadal jsi, jako by ses něčeho bál. Ale ne pořád. Občas ses taky tvářil, jakoby zasněně. Fakt, jak to říkal starej George: jako bys tam s náma ani nebyl. Fakt, jseš hrozně divnej! Myslím, jako doopravdy, víš? Kolik máš vlastně kamarádů?“

„Mám tebe,“ protestoval Harry slabě. Věděl, o čem Jimmy mluví: byl příliš tichý, příliš zamyšlený. Ale nebyl šprtoun ani to, čemu se říká studijní typ. Kdyby měl dobré známky, mohlo ho to omluvit, ale on je neměl. Co chtěl, to uměl, pokud se na to dostatečně soustředil. Ale to právě byl jeho problém – neuměl se soustředit. Někdy se cítil, jako by myšlenky, které mu probíhají hlavou, ani nebyly jeho. Byly to těžké myšlenky a snění, fantazírování a představy. Jeho mysl mu nabízela příběhy – ať chtěl nebo ne – ale byly to příběhy, tak plné detailů, jako by to byly skutečné vzpomínky. Vzpomínky jiných lidí. Lidí, kteří už nežili. Jako by jeho hlava byla anténou pro myšlenky lidí, kteří už... byli někde jinde?

„Jo, já jsem tvůj kamarád,“ zastavil Jimmy jeho úvahy. „A kdo ještě?“ Harry pokrčil rameny a bránil se: „Je tu přece Brenda,“ řekl. „A... a stejně, kdo potřebuje spoustu kamarádů? Já teda ne. Jestli se se mnou chce někdo bavit, tak se se mnou bude bavit. Jestli ne, tak já o to taky nestojím.“

Jimmy ignoroval zmínku o Brendě Cowellové, Harryho *grande passion*, která bydlela v téže ulici jako on. Jeho bavil sport, ne holky. Daleko radši by přišel při vyložené šanci před brankou o balón, než aby ho někdo viděl, jak drží nějakou holku v kině za ruku, když zhasnou světla. „Máš *mne!*“ řekl. „A to je všechno. A já fakt někdy nevím, proč se s tebou tahám.“

„Protože se spolu nemusíme v ničem předhánět,“ usoudil Harry, na svůj věk moudře. „Nerozumím sportu a tak mi to všecko vysvětluješ – protože víš, že se s tebou pak nebudu hádat. A ty zase nechápeš, proč já jsem tak tichej –“

„A divnej,“ přerušil ho Jimmy. „-no a tak nám to spolu klape.“

„Ale copak si nemůžeš najít ještě nějaký jiný kamarády?“

„Ale já mám spoustu kamarádů,“ usmál se Harry. „Uvnitř, v hlavě.“

„Vymyšlení kamarádi!“ posmíval se mu Jimmy, ale přátelsky.

„Ne, to je něco jinýho," řekl Harry tiše. „Oni jsou mí opravdoví kamarádi, víš? Jasně, že jsou... a já jsem jedinej, koho mají."

„Uh!" vydechnul Jimmy, „fakticky seš divnej, je to tak!"

Zatím 'Seržant' Graham Lane v čele průvodu dorazil na konec cesty, vedoucí pod stromy, a vyšel do jasné sluneční záře na pobřeží. Zastavil se a čekal, až ho dojde dvouřad chlapců, kteří za ním trochu zaostávali. Cesta tady ústila do širokých dun, které se rozprostíraly po celém pásu pobřeží, kam až oko dohlédlo. Za nimi se o útesy rozbíjel divoký příboj Severního moře. Útesy se po stranách zvedaly do výšky a byly tvořeny většinou zvětralým pískovcem, prokládaným pásy břidlice, a obloženy hromadami oblázků a větších plochých kamenů v místech, kde zvolna přecházely v hrubý písek pláže. Cesta zde překračovala po starém, rozviklaném můstku úzký potůček. Za ním, poněkud stranou, se rozkládala bažina nebo zakalená louže, kterou občas zvířil vysoký příliv nebo bouřka. Cesta pokračovala dále a vinula se mezi pásy bahna, až končila v písku. Dnes bylo Severní moře – obvykle tmavě šedé – zalité jasnou září hřejivého slunce a oživené občasnou lehkou sprškou vody, již zvedali rackové, lovící ryby.

„Všichni sem!" zvolal Lane nahlas a postavil se ve svém pruhovaném tričku a krátkých kalhotách na malé duně na okraji pláže, s rukama nad hlavou, jako socha člověka. Teď se rozejděte, najděte každý svůj kámen a doneste ho sem ke mně, totiž, eh, ke slečně Gowerové. Máme dobrou půlhodinu času, takže pokud se někdo chce trochu namočit, má možnost hned po tom, co donese svůj kámen – pokud s sebou má plavky. Jen žádné koupání na Adama, prosím, uvědomte si, že na pláži může být spousta dalších lidí. A nepouštějte se moc daleko nad hloubku, dobře víte, jaké jsou tady proudy, vy malí prevíti!"

Věděli: proudy tu byly opravdu silné a zrádné, zvláště při odlivu. Lidé se tu topili každý rok a mezi nimi i dobří plavci.

Slečna Gowerová – náboženství a zeměpis – ze svého místa v polovině proudu chlapců zaslechla Laneův hlasitý a okázalý projev. Ušklíbla se. Ach, ona velice dobře chápala, proč šla dnes na kameny. Bylo to proto, aby si mohl Lane s Dorothy Hartleyovou popřát trochu toho 'soukromí', trochu se proběhnout mezi skalami a najít si nějaké klidné hnízdečko pro jednu rychlovku. Jejich vztah byl čistě tělesný,

samozřejmě, protože co se týkalo jejich povah, byli absolutně odlišní. Slečna Gowerová pokrčila nos, nahlas si odfrkla a zavolala za chlapci, kteří už se rozbíhali do písku: „Dobrá, chlapci, proběhněte se! A nezapomeňte, že tento týden máme výstavu přírodnin. Hodily by se nějaké škeble, celé, pokud možno. Ale prázdné! Nenoste mi sem žádné nahnilé, rozumíte?“

Ze stínu stromů zatím vycházeli poslední opozdilci, doprovázeni slečnou Hartleyovou, učitelkou angličtiny a dějepisu, a mezi nimi se plahočil Stanley Green s rukama v kapsách a s vychytralou myslí, zabývající se násilnými myšlenkami. Slyšel volání slečny Gowerové: žádné mrtvé škeble. Jak rád by to vztáhl na mrtvého ‘měkkejše’ Keogha! No, možná ne tak docela mrtvého, ale přinejmenším trochu zřízeného. Díky tomu blbečkovi bude mít celý večer práci s tou úlohou z matematiky! Zatracený tupec! Sedí si tam jako živá mrtvola a spí s otevřenýma očima. No, Velký Stanley mu už ty jeho očička otevře pořádně, to je bez diskuse – nebo mu je zavře!

„Vyndej si ruce z kapes, Stanley,“ řekla slečna Hartleyová, která šla za ním. „Do vánoc zbývá ještě pět měsíců a zatím nesněžilo. A co ta shrbená ramena? Něco tě trápí?“

„Ne, slečno,“ zamumlal se sklopenou hlavou.

„Zkus se trochu pobavit, Stanley,“ řekla mu vesele. „Jsi pořád ještě dost mladý, ale pokud se budeš pořád mračit na celý svět, uvidíš, jak rychle zestárneš.“ A v duchu dodala: *jako* ta frustrovaná *čubka Gertruda Gowerová... !*

Harry Keogh nebyl žádný voyeur; byl prostě zvědavý kluk. Posledně, když byli v úterý odpoledne na pláži, na něco narazil a doufal, že se to bude dnes opakovat. To byl také důvod, proč se hned potom, co přinesl slečně Gowerové svůj kámen, pátravě rozhlédl, a když se ujistil, že ho nikdo nesleduje, vyrazil přes duny a zabočil na druhou stranu rákosím zarostlé mokřiny. To místo nebylo vzdáleno víc než sto metrů, ale už v polovině této vzdálenosti narazil na čerstvé stopy v písku. Mužské a ženské. Věděl, že patří ‘Seržantovi’ a slečně Hartleyové, protože je před chvílí viděl odcházet tímto směrem.

Harry dnes schválně zapomněl plavky. To mu usnadilo situaci, protože Jimmy si přirozeně nechtěl nechat ujít příležitost vyřádit se v příboji s většinou ostatních chlapců. To, po čem Harry pátral, bylo

jednoduché: potřeboval vědět, jak na to. Sedět v kině vedle Brendy a tisknout své koleno k jejímu (anebo, když se k němu přitiskla blíž, přitisknout se k ní tak, aby se jeho prsty kradmo dotýkaly přes bundu a halenku jejích malých ňader) bylo sice pěkné a svým způsobem vzrušující, ale zdálo se to být naprosto nedostatečné a hloupé proti těm hrám, které spolu hráli Lane s Hartleyovou!

Když přešel velkou dunu, přikrčil se a vyhlédl přes vrcholek následující, konečně je uviděl, jak sedí na písku v půlkruhu vysokého rákosí – stejný obrázek, který viděl minulý týden. Harry se posunul trochu dozadu a uhnízdil se na vrcholku duny, odkud celou scénu mohl pozorovat, skrytý před pohledem zespoda několika trsy uschlé trávy. Minulý týden si ona (slečna Hartleyová) hrála s tou ‘Seržantovou’ věcí, která byla podle Harryho neuvěřitelně velká. Měla vyhrnutou halenku a ‘Seržant’ měl jednu ruku pod její sukní, zatímco druhá ohmatávala a hladila její pevná ňadra s velkými bradavkami. Když to pak na něj přišlo, vzala do ruky kapesník a jemně mu setřela z břicha a hrudi malé bílé kapičky lesknoucího se semene. Pak mu dala pusu na špičku jeho věci – opravdu mu tam dala pusu – a začala se oblékat, zatímco on tam ležel jako mrtvola. Harry si pokoušel představit, že mu tohle dělá Brenda Cowellová, ale nešlo to. Bylo to příliš neuvěřitelné.

Tentokrát to bylo jiné. Tentokrát se dělo něco, co chtěl Harry už dávno vidět. V okamžiku, kdy se uvelebil na duně, právě ‘Seržant’ sundával slečně Hartleyové kalhotky. Měla svou bílou tenisovou sukni vyhrnutou až k pasu a jeho krátké kalhoty ležely v písku. Jeho věc – ještě větší než minulý týden, pokud to vůbec bylo možné – sebou cukala nad jejími stehny jako loutka na neviditelném provázku.

Ze vzdálené pláže, ukryté za písečnými dunami, slyšel Harry křik ostatních chlapců a veselý smích, jak se honili ve vodě. Slunce ho pálilo do šíje a do uší. Písečné blechy poskakovaly jen několik centimetrů od jeho tváře. Ale nic z toho ho nemohlo vyrušit. Jeho oči zůstávaly přilepené na milencích pod ním.

Zpočátku se zdálo, že ona se ‘Seržantovi’ brání, že se pokouší odstrčit ho od sebe. Ale současně si rozepnula knoflíky halenky, takže se její obnažená ňadra s neuvěřitelně hnědými špičkami bradavek zabělala v zářivém slunci. Harry v jejích pohybech vycítil

něco jako zmatek, který se odrážel i v jeho tepající krvi. Připadala mu, jako by byla hypnotizovaná, jak tam ležela opřená o lokty se ‘Seržantovým’ penisem jako s hadem plazícím se jí po stehnech – a jako hypnotizována teď nadzvedla zadek, takže jí milenec mohl stáhnout kalhotky, které pak přetáhl přes stehna a lýtka a odložil do písku. Pod nimi byla tmavá – jako by pod svými bílými kalhotkami nosila ještě jedny menší, černé. Ano, černé a růžové v místě, kam si položila ruce, aby se ‘Seržantovi’ otevřela.

Harry zahlédl jenom záblesk – něco růžového, bílého, zaobleného, tmavého, hnědého – a to bylo všechno. ‘Seržant’ se položil mezi její roztažené nohy, jeho penis v ní prostě zmizel a to bylo vše. Všechno, co Harry od té chvíle viděl, byly její nohy a zadek učitele tělocviku, který se hýbal dopředu a dozadu a zakrýval mu celý výhled. Harry ztěžka polkl, cítil, jak mu v kalhotách něco roste, pootočil se trochu na bok, aby ulevil napětí ve svém rozkroku – a spatřil Stanleye Greena, jak přichází mezi dunami, zamračený a se svýma odpornýma prasečíma očima, plnýma jedu!

Na své cestě ve stopách milenců našel Harry krásnou škebli, s oběmi chlopněmi přitisknutými k sobě a jakoby slepenými. Teď se pozpátku plazil z duny pryč a škebli svíral opatrně v dlani pravé ruky. Protože si byl vědom toho, že je po celém obličeji celý rudý, odvrátil se a předstíral, že Greena nevidí, dokud nedošel až k němu. Pak už to bylo nevyhnutelné. Stejně jako byl nevyhnutelný jejich souboj.

„Nazdar, Měkkejši,“ zavrčel Green, přicházející s rukama roztaženýma, aby Harry nemohl utéct. „To je fajn, že tě tu vidím bez toho tvýho podělanýho kámoše, co si hraje na fotbalovou hvězdu. Co tu děláš, Měkkejši? Hledáš nějakou pěknou mušličku pro slečnu Gowerovou, co?“

„A co je ti do toho?“ zabručel Harry a pokusil se ho obejít, aby mohl utéct.

Green k němu přiskočil a vytrhl mu z ruky škebli. Byla krásná, zbarvená olivově zeleně, stará a křehká jako oplatka. Když do ní udeřil prudce pěstí, praskla a rozpadla se na kousíčky. „Tak co,“ řekl a jeho hlas byl plný nenávistného uspokojení. „Tak co, budeš to na mě žalovat?“

„Ne,“ hlesl Harry potichu a stále uvažoval o tom, jak utéct a přitom v duchu viděl ‘Seržantův’ zadek, pohybující se dolů a nahoru a znovu dolů a nahoru v malé houštině vysokého rákosí, ani ne patnáct metrů daleko na druhé straně duny. „Neřeknu to nikomu. A nebudu se s tebou prát.“

„Prát se? S tebou?“ Green se začal smát. „Ty bys nepřepral ani mouchu! Jediná věc, kterou umíš, je usnout v hodině a pak se chovat jako pitomec! A ještě umíš dostávat lidi do maléru!“

„Do maléru ses dostal sám!“ protestoval Harry. „Neměl ses tak hihňat.“

„Hihňat?“ Velký Stanley ho chytil za ruku nad loktem a přitáhl si ho blíž. „*Hihňat?* Hihňají se holky, Měkejši. Takže ty si o mně myslíš, že jsem holka, jo?“

Harry se mu vytrhl a odskočil s pozvednutými pěstmi. „Trhni si nohou!“ odsekl roztřeseně.

Green otevřel pusu: „Takže jsme drzí, co?“ řekl. Pak pokrčil rameny, napůl se odvrátil, jako by chtěl odejít, a když ho Harry přestal sledovat, otočil se, přiskočil k němu a silně ho udeřil pěstí do úst.

„Au!“ vyjekl Harry a vyplivl krev z rozbitého rtu. Ztratil rovnováhu, zakopl a upadl na zem. Green nad ním stál a chystal se ho kopnout, když ‘Seržant’ Lane, zastrkávající si tričko do kalhot, přeběhl dunu a doruda rozpálený vzteky a zklamáním se k nim řítil.

„Co se tu ksakru –“ zařval. Chytil ohromeného Greena za ramena a za pásek jeho kalhot a odhodil ho do vzduchu. Green vyjekl, jak přistál v písku a zabořil se do něj tváří.

„Zase tvoje obvyklé kousky, co, Velký Stanley?“ zakřičel ‘Seržant’. „A kdo je tvoje oběť dneska? Co? Malý Harry Keogh? Proboha, příště budeš kopat do nemluvňat, ne?“ Jak Green vstal, plivaje písek, jeho učitel tělocviku ho šťouchl do prsou a povalil ho znovu na zem.

„Všimni si, jak to je nepříjemné, když si to máš rozdat s někým, kdo je silnější než ty. A takhle se cítí Harry. Je to tak, Keoghu?“

„Umím se o sebe postarat sám,“ řekl Harry a stále si držel rozbitá ústa.

Velký Stanley, který byl o rok starší než Harry a svým zjevem vypadal ještě starší, neměl daleko k slzám. „Povím to tátovi," řekl, zatímco začal couvat.

„Cože?" rozesmál se 'Seržant' s rukama, opřenýma o boky. „Tak ty to povíš tátovi, jo? Tomu tlusťochovi s pivním bachorem, co se přetlačuje o půllitry se svýma kámošema u Černého vola? Tak až mu to budeš vykládat, zeptej se ho, kdo mu to natřel včera večer a málem mu při tom zlomil ruku!" Ale Stanley už utekl.

„Jsi v pořádku, Keoghu?" pomáhal mu Lane na nohy. „Ano, pane. Trošku krve ze rtu, to je všechno."

„Synku, dávej si na něj pozor." řekl učitel. „Je zlý a kromě toho je na tebe příliš velký. Když jsem o tobě řekl, že jsi malý, nemyslel jsem to tak. Chtěl jsem prostě zdůraznit rozdíl mezi vámi dvěma. Velký Stanley ti to ovšem hned tak nezapomene, takže se mu raději kliď z cesty."

„Ano, pane," řekl Harry znovu.

„Dobrá. Tak utíkej." Lane vyšel nahoru na dunu, ale to už se na ní objevila i slečna Hartleyová, oblečená a upravená. „Do *prdele!"* zaslechl Harry 'Seržantovo' zaklení. Chtěl se zašklebit, ale uvědomil si, že by ho zbytečně rozbolel ret. Takže odvrátil tvář a vyrazil tam, kde se kolem slečny Gowerové shromažďovali ostatní chlapci, připravení na cestu zpátky.

Byl úterní večer, druhý v srpnu a bylo horko. Je to zvláštní, uvažoval George Hannant, když si utíral čelo kapesníkem, jak může být takhle pozdě večer ještě horko. Člověk by si myslel, že se ochladí, ale ve skutečnosti horko ještě stouplo. Přes den aspoň foukal vánek, nebylo to sice nic moc, ale aspoň něco. A teď byl pryč jako by nikdy neexistoval. Všechno horko, které celý den pražilo do půdy, teď zase unikalo ven do vzduchu. Hannant si znovu otřel čelo a krk, usrkl ze své limonády s ledem a řekl si, že si asi půjde brzy lehnout. Byl unavený. To bylo tím počasím.

Bydlel sám nedaleko od školy na straně vzdálenější od dolů. Druhá strana byla pro něj příliš depresivní, příliš tíživá. Měl na dnešní večer naplánovanou nějakou práci, známkování prověrek a chtěl si připravit látku do několika hodin. Ale nezdálo se mu, že by byl schopen něco z toho udělat, nebo že by byl vůbec schopen udělat cokoliv. Mohl by se jít někam napít, ale... hospody budou určitě plné

horníků v těch jejich čepicích a umaštěných tričkách s hrubými hlasy a plné hrdelního křiku. V místním kině, honosně pojmenovaném Ritz, dávali docela dobrý film, ale byla tam špatná akustika a páry mladých lidí, které hledaly se svými hrátkami útočiště v zadních řadách kina, ho vždycky mimovolně rušily při sledování děje na plátně. A kromě toho musí oznámkovat ty práce.

Hannantův dům, stojící samostatně na malém kousku soukromého pozemku, vévodil údolí, které se postupně otevíralo k pobřeží, a byl oddělen od pozemku školy širokým pruhem hřbitova se starým kostelem, udržovanými záhony a vysokými vnějšími zdmi. Každý den přes něj přecházel zkratkou do školy, ráno tam a večer zase zpátky. Byly tam lavičky kolem obrovských, nádherně hustých kaštanů, jejichž větve sahaly málem k zemi. Mohl by si papíry vzít tam.

Ve skutečnosti to nebyl zase tak špatný nápad. Občas tam chodili důchodci, kteří se v podzemí dožili stáří a teď posedávali na lavičkách se svými psy a holemi, žvýkali tabák nebo potahovali z dýmky – a plivali kolem sebe, samozřejmě. Prohnilé plíce byly dědictvím z dolů. Prohnilé plíce a záda křehká jako skořápka vejce. Ale pokud člověk přehlédl těch několik starců, bylo na tom místě, ležícím mimo centrum, daleko od hospod, od kina a od hlavní cesty, obvykle překrásné ticho. Až začnou padat kaštany, tak tam bude chodit spousta dětí – samozřejmě, protože co by to bylo za kaštan bez dětí, které by po sobě házely jeho plody? To byla zajímavá myšlenka a Hannant se usmál. Někdo kdysi řekl, že z psího hlediska jsou lidé jenom věci, které házou klacky. Tak proč by nemohlo existovat hledisko kaštanu? A měl by pravdu, ten kaštan, protože kluky opravdu bavilo házení hnědých zakulacených kaštanů po ostatních. Jedno bylo jisté – bavilo je to víc než matematika!

Hannant se osprchoval, pomalu se pečlivě otřel dosucha (kdyby se chtěl utřít rychle, určitě by se zase zpotil), pak si oblékl šedé pytlovité plátěné kalhoty a košili s rozhalenkou, vzal si aktovku a vyšel z domu. Přešel trávník, prošel bránou na hřbitov a dal se nahoru širokou, štěrkem vysypanou cestou, která vedla uprostřed. V korunách stromů si hrály veverky a tu a tam spadl utržený list. Od nízkých kopců na západě slunce ještě sesílalo na zem poslední paprsky, jako by se nemohlo rozhodnout, jestli už má zapadnout a

vpustit do kraje noc. Dnešní den byl krásný. A večer, když člověk zapomněl na to horko, byl ještě krásnější. A všechno to (Hannant potěžkal svou aktovku) bylo naprosto bez užitku. Nebo, pokud ne bez užitku, pak neplodné, pokud mezi tím byl nějaký rozdíl. Nespokojeně si odfrkl, když si představil jednoho ze svých žáků, Johnnyho Millera, jak za pár let láme uhlí někde dole v díře, užírá se nudou a snaží se jí zbavit tím, že si během práce počítá obsah kruhu. Jaký tohle mělo, k čertu, smysl?

A co se týkalo chlapců, jako byl Harry Keogh – chudák malý – měl příliš málo svalů k tomu, aby se živil kopáním uhlí, a neměl jich dost ani k tomu, aby se živil jinou těžkou prací. *Možná* by se mohl živit myšlením, ale kdyby si představil mozek jako ledovou kru, tak jí vyčníval jenom kousek. A co se týkalo toho, kolik zůstává ponořeno pod vodou – kdo to může vědět? Hannant si jenom přál, aby našel způsob, jak mu pomoci ho využít, dokud je ještě čas... tento pocit měl, když uvažoval o Harrym Keoghovi. Že čímkoli by mohl být a cokoli by mohl se sebou udělat, musí začít tím, že si uvědomí, co v něm dříme. Někdy měl pocit, že se dívá na klíčící semeno podivné rostliny a jediné, co může udělat, je sednout si kousek dál a čekat, jaká květina ze semene vyroste.

Ale my o vlku... a není to snad Keogh, kdo sedí na malé lavičce ve stínu stromu se zády, opřenými o mechem obrostlý náhrobní kámen? Ano, je to Keogh. Zapadající slunce prozařovalo hustou síti větví a Hannant ho poznal docela jasně. Seděl tam s otevřenou knihou na klíně, cucal konec tužky, hlavu měl opřenou dozadu a nad něčím uvažoval. Jimmy Collins tu s ním nebyl. Ten se určitě prohánět někde na hřišti za balónem na tréninku svého klubu. Ale Keogh – ten nebyl členem žádného klubu.

Najednou nad ním Hannant pocítil lítost. Lítost... nebo pocit viny? Ale ne, k čertu! Keogh na něj takhle působil už hodně dlouho. Ale jednoho dne se ve svých snech dostane tak daleko, že už se nebude moci vrátit. Ale zatím –

Hannant si povzdechl a vykročil kolem záhonů a mezi řadami náhrobků špatně udržovanou pěšinou k místu, kde seděl chlapec. Jak přicházel blíž, všiml si, že Harry zase bloudí v myšlenkách, sní s otevřenýma očima v chladivém stínu stromu. Z neznámého důvodu to Hannanta popudilo – dokud si nevšiml, že kniha, která

leží v jeho klíně, je sbírka úkolů z matematiky. Harry se tu pokoušel vypracovat úkol, který mu uložil za trest.

„Keoghu? Jak ti to jde?“ řekl Hannant a posadil se vedle něj na lavičku. Tento kout hřbitova dobře znal. Často sem chodil a na této lavičce sedával. Ve skutečnosti nebyl vetřelcem. Cizí člověk tu byl Harry. Ale pochyboval, jestli o tom chlapec ví a jestli by to vůbec pochopil.

Harry vyndal konec tužky z úst, podíval se na Hannanta a najednou se usmál. „Dobrý večer, pane... říkal jste něco?“

Jestli něco říkal! Hannant měl pravdu, Harry byl prostě zase někde jinde. Král snílků. Tajný život Harryho Keogha!

„Ptal jsem se,“ řekl Hannant a snažil se, aby to neznělo příkře, „ptal jsem se, jak ti to jde?“

„Všechno je v pořádku, pane.“

„To ‘pane’ si můžeš odpustit, Harry. Nech si ho do třídy. Tady by nám zbytečně překáželo. Co ten úkol, který jsem ti dal? Ten jsem měl na mysli, když jsem se ptal, jak ti to jde.“

„Ty tři otázky? Už je mám hotové.“

„Cože, tady?“ Hannantův hlas zněl překvapeně. Ale když se nad tím zamyslel, vlastně by se tomu ani neměl divit.

„Právě tady,“ řekl Harry.

„Ukážeš mi je?“ Harry pokrčil rameny.

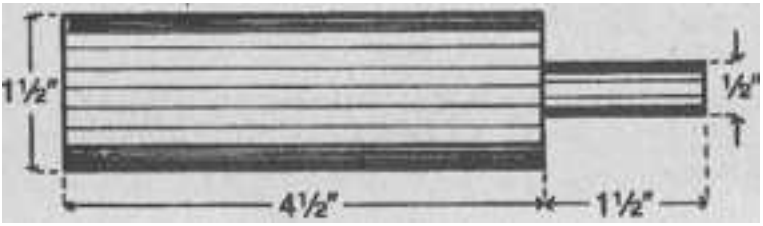
„Když chcete,“ a podal mu sešit, který měl schovaný pod knihou. Hannant ho otevřel na poslední popsané stránce a užasl. Úkol byl vypracován velmi přesně, dalo by se říct až úzkostlivě precizně. Byly tu dvě odpovědi, obě, pokud mu paměť sloužila, byly správné. Výpočty byly také důležité, ale zatím jim nevěnoval pozornost.

„Kde je ten třetí příklad?“ zeptal se.

Harry se zamračil. „To je ten s mazací pumpou, která-?“ začal. Ale Hannant mu skočil do řeči: „Nemusíš to rozvádět, Harry Keoghu. Jsou tam jen tři příklady z deseti, které se týkají toho, co jsi měl vypočítat. Ty ostatní se zabývají krychlemi a ne kruhy ani válci. Nebo jsem se snad spletl? S touhle knihou jsem ještě nepracoval. Půjč mi ji.“

Harry sklonil hlavu, kousl se do rtu a podal mu učebnici. Hannant v ní začal listovat. „Mazací pumpa,“ řekl a zabodl

ukazováček do stránky. „Ano, to je ono.“ Na stránce byl nakreslen obrázek:

Míry byly vnitřní. Píst a tryska, která z něj vycházela, byly válcového tvaru a naplněné mazací kapalinou. Kolik mazací kapaliny obsahovaly? Harry se podíval na obrázek. „Nemyslím, že to stojí za počítání.“ Hannant se rozzlobil. Dvě vypracované otázky ze tří nestačily. Tři špatně vypočtené příklady by byly lepší než tohle zklamání.

„Proč rovnou neřekneš, že je to pro tebe příliš těžké?“ vyštěkl. „Za celý den už mám lhaní po krk. Proč si jednoduše nepřiznáš, že na to nestačíš?“

Zničehonic se chlapec zatvářil, jako by mu bylo špatně. Jeho tvář se zaleskla potem a oči za skly brýlí jako by ztratily výraz. Pak pomalu odpověděl: „Stačím na to,“ a pokračoval rychle, s kousavou přesností: „Každý idiot by na to stačil! Já si prostě myslím, že na tom není co počítat, to je všechno.“

Hannant byl přesvědčen, že ho šálí sluch a tak hochovu odpověď prostě přeslechl. „Jaký je vzorec pro výpočet?“ zachraptěl.

„Žádný vzorec není třeba,“ řekl Harry.

„Do prdele, Harry! Vzorec je pí krát poloměr na druhou krát délka a to celé dohromady dává obsah. To je všechno, co potřebuješ vědět. Podívej se –“ a rychle naškrábal do sešitu:

Obsah válce Obsah trysky

3.14159 x 075 x075 x 4.5 3.14159 x 0.25 x 0.25 x1.5

3.14159 x 0.25 x 0.25 3.14159 x 0.25 x 0.25

Podal tužku zpátky Harrymu a řekl: „Tak. Spousta čísel se v tom vzorci dá vykrátit. Dělitel je přirozeně část povrchu, tvořící styk pístu a trysky.“

„Zbytečná ztráta času," řekl Harry způsobem, který Hannantovi vůbec nepřipadal jako drzý. Byla v něm autorita. Na malou chvilku... z něj dokonce dostal strach! Co se dělo za skly brýlí toho chlapce a uvnitř jeho hlavy? Co znamenal výraz v jeho očích, které se dívaly jakoby skrz něj?

„Vysvětli mi to," požádal ho. „A vysvětli to pořádně!"

Harry se podíval na obrázek, ne na výpočet, který napsal jeho učitel. „Odpověď je přibližně sto pět krychlových centimetrů," a v jeho hlase se opět ozval ten autoritativní tón. Jak Hannant řekl, s touhle knihou ještě nepracoval. Ale když se podíval Harrymu do tváře, věděl, že říká pravdu. Což mohlo znamenat jediné –

„Z pláže ses vrátil zpátky do třídy," obvinil ho. „Čekal jsi, než Jimmy Collins zamkne, a mezitím jsi otevřel můj stůl a nahlédl do mé knihy s výsledky. Nikdy bych to do tebe neřekl, Keoghu, ale –"

„To není pravda," skočil mu Harry do řeči bezvýrazným klidným hlasem, prostým jakýchkoliv emocí. Pak poklepal na obrázek prstem. „Podívejte se na něj. K vyřešení prvních dvou otázek jsem vzorec potřeboval, ale tady ne. Vypočítat plochu na čtyři desetinná místa, když znám poloměr – na to potřebuji znát vzorec, který je skoro stejný. Ale na tohle? Poslouchejte: Průměr pístu je přesně třikrát větší než průměr trysky. Plocha jeho dna je tedy větší dvakrát. Délka pístu je třikrát větší. Tři krát devět je dvacet sedm. Píst tedy obsahuje sedmadvacetkrát větší množství mazací kapaliny, než tryska. „Takže píst a tryska dohromady obsahují tolik mazací kapaliny, kolik by jí obsahovalo dvacet osm trysek Tryska je dlouhá tři celé, sedmdesát pět setin centimetru. Dvacet osmkrát tři celé sedmdesát pět je sto pět krychlových centimetrů, pane..."

Hannant se díval na chlapcovu bezvýraznou, skoro prázdnou tvář. Pak sklopil oči do knihy. Jeho myšlenky vířily, jako by do nich foukl studený vítr, který ho roztřásl, i když všude kolem panovalo bezvětří. Jak, k čertu-? Pro Boha, on je snad učitel matematiky, nebo snad ne? Ale logika Keoghova tvrzení byla neprůstřelná. Ten příklad opravdu nevyžadoval vzorec, ve skutečnosti ani nevyžadoval matematiku jako takovou! Tohle byla mentální aritmetika – pro někoho, kdo věděl, jak na to, a rozuměl kruhům. Pro někoho, kdo uměl vidět stromy a ne jenom les. A, samozřejmě, odpověď byla – musela být – správná! Pokud Hannant

zapomněl na používání vzorce, došel po chvilce přemýšlení ke stejnému výsledku. Ale Keoghova úvaha byla okamžitá. Jeho despekt byl podložený!

A Hannant si uvědomil, že pokud nebude s Harrym mluvit naprosto otevřeně, ztratí jaho zájem teď hned – a navždycky. A bylo mu také jasné, že pokud se to stane, nebude on tím jediným, kdo o něco přijde. Něco v něm bylo a mělo to... potenciál, velký potenciál! Ale jakkoli bylo velké jeho rozrušení, musí si nějak zachovat svou autoritu. Usmál se a řekl: „Výborně! Jenže já jsem nechtěl, abys prokazoval své IQ, Harry Keoghu. Cílem těchto příkladů bylo, aby ses naučil aplikovat vzorce. Ale musím přiznat, že jsi mě dostal. Jenom by mě zajímalo, jak je možné, že až dodnes byly tvoje domácí práce tak mizerné?“

Harry vstal. Jeho pohyby působily unaveně, jako by byl ztuhlý chladem. „Můžu už jít, pane?“

Hannant se postavil také, pokrčil rameny a udělal krok stranou. „Nebudu tě zdržovat ve tvém volném čase,“ řekl. „Ale pokud bys mi chtěl věnovat ještě pět minut, mohl bych ti říct ještě ledacos zajímavého o vzorcích.“

Harry vykročil pryč, ztuhle a stále ještě trochu strnulými pohyby. Po několika krocích se otočil a podíval se na Hannanta. Poslední paprsky slunce, prosvítající mezi větvemi stromů se odrazily v jeho brýlích, takže jeho oči jako by zářily. „Vzorce?“ řekl tím novým, podivným hlasem. „Mohl bych vám vyprávět o vzorcích, o jakých se vám ani nesnilo.“

Hannantovi přeběhlo po zádech další zamrazení a s naprostou jistotou si uvědomil, že to, co mu Harry řekl, není v žádném případě prázdné vychloubání.

A pak... učitel matematiky chtěl na chlapce zavolat, rozeběhnout se k němu, chytit ho a zatřást s ním, ale jeho nohy zůstaly stát na místě jako přirostlé k zemi. Všechna síla jeko by se z něj vytratila. Tenhle zápas prohrál. Zatímco Harry Keogh odcházel, usedl zpátky na lavičku, třásl se po celém těle a opřel se unaveně dozadu, tak, jako seděl chlapec v okamžiku, kdy ho spatřil poprvé. Chvíli tak seděl – a pak sebou náhle trhl, vyskočil na nohy a udělal několik zmatených kroků dopředu. Zakopl a upadl na nakrátko přistřižený trávník. Keogh zmizel, ztratil se mezi náhrobky.

Večer byl teplý – ne, byl proklatě horký, dokonce ještě teď – ale George Hannant se cítil, jako by na něj sáhla smrt. Bylo to ve vzduchu, uvnitř jeho srdce, všude kolem. Tady, přímo na tomto místě. A najednou si s naprostou přesností uvědomil, kdy a kde zaslechl někoho mluvit takovým tónem, se stejně neústupnou autoritou, přesností a logikou. Bylo to před nějakými třiceti lety, když byl Hannant ještě malý kluk. A ten muž mu byl víc než jen roven. Byl jeho hrdinou, skoro jeho bohem.

Stále se ještě třásl, když vstal, zvedl Keoghovu učebnici a vložil ji do aktovky. Pak se vrátil ke hrobu.

Nápis, který byl vytesán do náhrobku, byl starý a místy už setřelý, ale George ho měl vepsán ve svém srdci stejně ostře:

JAMES GORDON HANNANT 13. června 1875 – 11. září 1944 Učitel Hardenské chlapecké školy po třicet let, její ředitel po deset let, nyní sčítá obyvatele nebes.

Nápis byl ukázkou smyslu pro humor starého pána. Jeho hlavním zájmem a předmětem, který vyučoval, byla matematika, stejně, jako tomu bylo u jeho syna. Ale byl v ní daleko lepší, než George kdy bude.

Třetí kapitola

Následujícího rána škola začínala hodinou matematiky, ale ještě před začátkem vyučování se George Hannant stačil zamyslet nad tím, co se mu přihodilo včera večer. Rozebral celou věc rozumově a s chladnou myslí, takže teď, když zadal žákům práci a třída byla až na skřípání per a občasné zašustění papíru tichá, cítil uspokojení nad tím, že našel pravé vysvětlení toho, co se mu zdálo být celý večer podivnou náhodou nebo příhodou. Keogh byl očividně jeden z těch vzácných lidí, kteří dokážou jít přímo ke kořenu věci. Ten, který myslí v protikladu k tomu, který *koná.* A myšlenky toho, který myslí, vždy směřují proti hlavnímu proudu – přesto má vždycky pravdu. Pokud se vám ho podaří zaujmout nějakým problémem natolik, aby s ním chtěl něco udělat, udělá to bezpochyby nějakým nevídaným a neobvyklým způsobem. Ano, může třeba udělat chybu při jednoduchém sčítání nebo odčítání – dvě a dvě mohou být pro něj příležitostně pět – ale výsledky, které zůstávají ostatním skryté, jsou pro něj naprosto samozřejmé. To způsobilo, že Hannant v tom chlapci spatřil spřízněnost se svým otcem. James G. Hannant měl tentýž druh intuitivní schopnosti, byl matematikem od přírody. A také cítil silnou nedůvěru ke vzorcům.

Stejně tak bylo Hannantovi jasné, že rozfoukal v Keoghovi nějakou jiskru, protože s radostí zaznamenal, že chlapec pracuje velice pilně – nebo alespoň, že pilně pracoval první čtvrthodinu. Potom – ano, jak jinak – se zase zasnil. Ale když se k němu Hannant nepozorovaně přiblížil – hle! – měl všechny otázky zodpovězeny, všechny kupodivu správně, což bylo vzhledem k tomu, jak rychle to stihl, vpravdě překvapující. O to zajímavější bude za týden, až začnou probírat trigonometrii, sledovat, jak si s ní Keogh poradí. Co se týkalo kruhů, věděl o nich všechno, a možná se stejně dobře spřátelí s trojúhelníky.

Ale stále tu bylo něco, co George Hannanta mátlo, a pro odpověď na svou otázku si musel zajít k řediteli školy, Howardu Jamiesonovi. Na několik minut se rozhodl chlapce opustit – s přísným varováním před jakýmkoli hlukem a rušením během své nepřítomnosti – a vydal se do ředitelovy pracovny.

„Harry Keogh?“ Howard Jamieson vypadal poněkud zaskočeně. „Jestli udělal přijímací zkoušky na Technickou univerzitu?“ Vytáhl z

jedné zásuvky stolu tenkou složku, prolistoval ji a vzhlédl. „Bojím se, že ke zkouškám vůbec nešel.“ řekl. „Zdá se že byl doma se sennou rýmou nebo něčím takovým. Ano, tady to je: senná rýma, bylo to před třemi týdny. Byl dva dny doma. A zkoušky se odbývaly v Hartlepoolu zrovna druhý den, kdy chyběl ve škole. Ale proč se na to ptáš, Georgi? Myslíš, že by měl šanci?“

„Myslím, že by prošel,“ odpověděl Hannant s opravdovou lítostí. Jamieson se zatvářil překvapeně.

„Dost pozdě, ne?“

„Co? Litovat toho? Myslím, že ano.“

„Ne, mám teď na mysli ten zájem o Harryho Keogha. Myslel jsem, že o něm vůbec neuvažuješ ve spojitosti s něčím takovým. Počkej –“ a vytáhl jinou složku, silnější, tentokrát ze skříně. „Hodnocení z loňského roku,“ řekl, zatímco složkou listoval. A tentokrát nebyl vůbec překvapený. „Jen se na to podívej – podle toho žádný z tvých kolegů nedává Harrymu Keoghovi ani tu nejmenší šanci v čemkoli. A je tu i tvůj posudek, Georgi!“

„Ano,“ Hannant trochu zrudl. „Ale to bylo loni. A kromě toho, zkoušky na Technické univerzitě jsou zaměřeny spíš na základní inteligenci, než na akademické znalosti. Kdybys teď nechal udělat Harrymu Keoghovi inteligenční test, byl bys určitě překvapen. Stejně tak, co se matematiky týče. Je to všechno čistě instinktivní, intuitivní – ale je to v něm, určitě to v něm je.“

Jamieson přikývl. „Něco na tom musí být, když se začne učitel na naší škole aspoň trochu zajímat o některého ze svých žáků,“ řekl. „A neříkám to proto, že bych si chtěl na někoho stěžovat, a už vůbec na naše chlapce – ale jsou proklatě znevýhodněni, svou výchovou doma a prostředím, ve kterém vyrůstají, rozumíš. Víš, kolik našich hochů prošlo těmito zkouškami? Tři! Tři z této věkové skupiny, což dělá jednoho na šedesát pět ostatních!“

„Byli by čtyři, pokud by se zkoušek zúčastnil i Harry Keogh.“

„Ano?“ Jamieson o tom nebyl přesvědčen. Ale přinejmenším ho to zaujalo. „Dobrá,“ řekl pak. „Dejme tomu, že co se týká matematiky, máš pravdu. A máš pravdu i v tom pravdu, že ty zkoušky jsou zaměřeny na celkový přehled, než na papouškování nadřených pouček. Ale co jiné předměty? Podle těchto posudků je Keogh

naprostý ztroskotanec v jakémkoli předmětu, který si dovedeš představit! Je na dně třídního hodnocení ve většině z nich.“

Hannant si povzdechl, přikývl a řekl: „Podívej, je mi opravdu líto, že jsem tě zdržoval. V každém případě už je pozdě, ale myslím si, že by přijímací zkoušky udělal s nejlepším ohodnocením. Prostě je mi to líto, to je všechno. Myslím, že ten chlapec je nadějný.“

„Tak dobře, poslyš,“ řekl Jamieson, obešel stůl a vykročil ke dveřím s rukou na Hannantově rameni. „Pošli ho dnes odpoledne za mnou. Trochu si s ním promluvím. Ne, počkej – možná bych mohl udělat něco lepšího. Instinktivní nebo intuitivní matematik, jsi říkal? Dobrá...“ Vrátil se ke svému stolu, vzal pero a rychle něco napsal na list papíru. „Vezmi mu tohle,“ řekl, „a uvidíme, jak si s tím poradí. Ať si s tím pohraje během polední přestávky. Pokud na něco přijde, tak si s ním promluvím a uvidíme, co dál.“

Hannant vzal papír a vyšel ze dveří do chodby. Podíval se na to, co ředitel napsal, a potřásl zklamaně hlavou. Složil list na čtvrtiny a strčil ho do kapsy, pak ho znovu vytáhl, rozložil a zahleděl se do něj. Na druhou stranu... možná to byl právě ten druh věcí, se kterými si Keogh dovede poradit. Hannant si byl jist, že si s tím poradí – po chvíli přemýšlení a několika chybných pokusech a neúspěších – ale pokud si s tím poradí, pak má opravdu na víc. Jeho zájem o Keogha by měl projít touhle zkouškou. Pokud ho zklame, pak si s ním Hannant prostě přestane lámat hlavu. Byli zde ještě jiní chlapci, kteří si zasloužili jeho pozornost, to věděl...

O půl druhé odpoledne zaklepal krátce na Jamiesonovy dveře, chvíli počkal a vešel. Jamieson se před chvílí právě vrátil z oběda a nyní seděl v křesle. Vstal, zatímco Hannant přecházel přes místnost a mával listem, který mu pak položil na stůl.

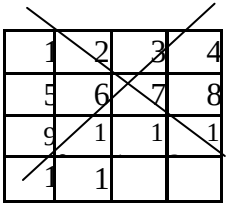
„Udělal jsem to tak, jak jsi chtěl,“ řekl Hannant řediteli udýchaně. „A tady je Keoghovo řešení.“

Ředitel rychle přelétl očima napsaný text zadání

Kouzelný čtverec:

Čtverec je rozdělen na šestnáct stejných, menších čtverců. Do každého z nich je vepsáno číslo, od 1 do 16 včetně. Seřaď je tak, aby součet každé linky, každého sloupce a každé úhlopříčky dával stejný výsledek.

Odpověď, nakreslená tužkou – včetně něčeho, co vypadalo jako špatný začátek, byla pod zadáním a byla podepsána: Harry Keogh.

1	2	3	4
5	6	7	8
9	1	1	1
1	1		

1	2	3	1
5	1	1	8
9	7	6	1
4	1	1	1

Jamieson se na papír chvíli mračil, pak se na něj zahleděl zblízka, otevřel ústa, ale neřekl nic. Hannant ho sledoval, jak přebíhá očima po sloupcích, linkách a úhlopříčkách – a skoro mohl slyšet, jak to v jeho mozku cvaká. „To je... velice dobré," řekl Jamieson nakonec.

„Lepší, než jen to," řekl mu Hannant. „Je to dokonalé!"

Ředitel se na něj podíval. „Dokonalé, Georgi? Ale všechny kouzelné čtverce jsou dokonalé. V tom spočívá jejich smysl. Tím jsou kouzelné!"

„Ano," souhlasil Hannant, „ale je dokonalost a dokonalost. Chtěl jsi, aby souhlasily linky, sloupce a úhlopříčky. Souhlasí, ale je tu ještě něco navíc. Sečti čísla v rozích. Sečti čtverec uprostřed. Rozděl si ten velký čtverec na čtyři čtvrtiny a bude souhlasit. A dokonce i protilehlé dvojice po stranách ti dají stejný výsledek! A pokud se podíváš ještě blíž, zjistíš, že to nemá konce! Ne, tohle je dokonalé!"

Jamieson se zahleděl znovu na papír, na chvíli se zamračil a pak se potěšeně usmál. Nakonec řekl: „Kde je teď Keogh?"

„Čeká venku. Napadlo mně, že ho možná budeš chtít vidět..." Jamieson povzdechl a posadil se ke stolu. „Dobrá, Georgi, tak se na to naše zázračné dítě podíváme."

Hannant otevřel dveře a zavolal Keogha dovnitř. Harry vešel nervózně a zastavil se před ředitelovým stolem.

„Keoghu, chlapče," řekl ředitel, „pan Hannant mi řekl, že jsi dobrý na čísla."

Na to Harry nic neřekl.

„Tenhle kouzelný čtverec například. Občas si s takovými věcmi hraji – čistě pro své vlastní potěšení, abys mi rozuměl – už od té doby, ano, už od té doby, co jsem byl ve tvých letech. Ale nemyslím

si, že bych kdy přišel na tak dobré řešení jako ty. Je opravdu pozoruhodné. Pomáhal ti s ním někdo?“

Harry vzhlédl a podíval se řediteli přímo do očí. Na okamžik se zatvářil – vystrašeně? Možná, ale v následující chvíli řekl: „Ne, pane. Nepomáhal mi nikdo.“

Jamieson přikývl. „Dobrá. Ale kde jsou tvé náčrtky? Nechceš mi přece tvrdit, žes to uhádl jen tak, že ne?“

„Ne, pane.“ řekl Harry. „Můj náčrtek je tady, přeškrtnutý.“ Jamieson se podíval na papír, sklonil svou téměř holou hlavu a letmo se podíval na Hannanta. Pak se zahleděl Keoghovi do očí.

„Ale to je jenom prostá řada čísel, napsaných vzestupně podle velikosti. Nechápu, jak...“

A opět si vyměnil rychlý pohled s učitelem matematiky. „No tak, Harry,“ řekl ředitel a kývl hlavou.

„Víte, pane, pokud si ty čísla napíšete vedle sebe tak, jak jsem to udělal já, všimnete si, že čím víc se blíží ke konci a k pravému okraji, tím jsou větší. A tak mě napadlo: co kdybych polovinu z nich přemístil doleva a druhou polovinu nahoru? A jak bych to mohl udělat zároveň?“

„To zní... logicky,“ přikývnul znovu Jamieson. „A jak jsi to udělal?“

„Prosím?“

„Ptám se, jak – jsi – to – udělal, chlapče!“ Jamieson nenáviděl, když musel žákům něco opakovat. Měli poslouchat každé jeho slovo. Harry náhle zbledl. Něco řekl, ale zaznělo to jako zaskřehotání. Odkašlal si a jeho hlas klesl o jednu nebo dvě oktávy. Když znovu promluvil, neznělo to, co říkal, vůbec jako od malého chlapce. „Řešení leží před vámi na stole,“ řekl. „Copak ho sám nevidíte?“

Jamieson vypoulil oči a otevřel ústa dokořán, ale ještě předtím, než mohl vybuchnout, Harry dodal: „Převrátil jsem úhlopříčky, to je všechno. To bylo očividné řešení. A také jediné logické řešení. Každý jiný způsob by byl jenom hrou s náhodou, pokusem a omylem. A střílet naslepo to není dobré. Ne pro mě...“

Jamieson vstal, pak sklesl zpátky do křesla a natáhl vzteky se třesoucí ukazováček směrem ke dveřím: „Hannante, odveď – toho – kluka – pryč – odsuď! Pak se vrat. Musím si s tebou promluvit.“

Hannant chytil Harryho za paži a odtáhl ho na chodbu. Měl pocit, že kdyby ho cestou nepodpíral, mohl by Keogh omdlít. Venku na chodbě ho opřel o stěnu, zašeptal „Počkej tady!“ a nechal ho tam stát, jakoby omámeného a zbledlého nevolností.

V Jamiesonově pracovně viděl ředitele, jak si otírá zpocené čelo velkým archem pijáku, který předtím ležel na stole. Upřeně se díval na papír s Harryho řešením a mumlal si pro sebe: „Převrátil úhlopříčky! Hmmm! A bylo to!“ V okamžiku, kdy Hannant zavřel dveře na chodbu, Jamieson vzhlédl a slabě se usmál. Zdálo se, že se mu vrací jeho obvyklá nálada, a mezitím si utíral zpocenou tvář a krk. „Tohle zatracené horko,“ řekl, zatímco se ovíval rukou a zároveň pokynul Hannantovi, aby si sedl.

Hannant, kterému se pod sakem lepila na záda propocená košile, přikývl. „Já vím, je to peklo, že? Škola je rozpálená jako pec – a chlapcům to vůbec neprospívá.“ zůstal stát.

Jamieson pochopil, co tím chce říct, a káravě pokýval hlavou. „Ano, ale to nijak neomlouvá namyšlenost – nebo drzost.“

Hannant věděl, že by měl mlčet, ale nemohl: „Pokud to byla namyšlenost,“ řekl. „Co se mě týče, věřím, že jen konstatoval fakta. Totéž se mi stalo, když jsem s ním mluvil včera. Myslím, že čím méně si ho budeme všímat, tím to bude pro něj lepší. Ten chlapec je geniální – ale chce, aby to vypadalo, že není! Chce svou odlišnost skrýt.“

„Ale proč? To přece není normální. Většina kluků v jeho věku využije každou šanci, aby se předvedla. Je to nejspíš tím, že je stydlivý – nebo je v tom snad něco hlubšího?“

Hannant potřásl hlavou: „Nevím, ale řeknu ti, co se stalo včera.“ Když dovyprávěl svůj večerní zážitek, ředitel řekl: „Naprosto shodné s tím, co jsme viděli dnes.“

„Přesně tak.“

Jamieson se zamyslel. „Pokud je skutečně tak chytrý, jak vypadá – a vypadá to tak, že má v jistém směru intuitivní talent – pak bych byl opravdu nerad, kdybych mu měl upřít šanci někam to v životě dotáhnout.“ Posadil se. „Dobrá, je rozhodnuto. Keogh nezmeškal přijímací zkoušky vlastní vinou, takže... promluvím si s Jackem Harmonem na Technické a uvidíme, jestli by se pro něj nedalo

zařídit něco na způsob zvláštní zkoušky. Samozřejmě, že nemůžu nic slíbit dopředu, ale...“

„Ale je to lepší než nic,“ dokončil za něj Hannant. „Díky, Howarde.“

„Dobrá, dobrá. Pak ti řeknu, jak jsem dopadl.“

Hannant přikývl a vyšel na chodbu, kde na něj čekal Keogh.

Během následujících dvou dnů se Hannant marně pokoušel vypudit Harryho Keogha ze svých myšlenek. Uprostřed vyučování, doma za dlouhých večerů začínajícího podzimu, někdy dokonce v tichu noci s ním byla chlapcova tvář, mladá a stará zároveň, vznášející se na samé hranici Hannantova vědomí. V pátek se učitel probudil ve tři hodiny ráno. Všechna okna byla otevřena, aby dovnitř mohl vletět jakkoliv slabý závan vzduchu a Hannant se procházel domem v pyžamu. Probudil se se vzpomínkou na tvář Harryho Keogha, jak ji viděl ve chvíli, kdy mu dával Jamiesonův papír. Harry se otočil a pomalu procházel školním dvorem, plným chlapců. Zamířil k zadní bráně se starým kamenným obloukem, prošel jí a zamířil přes zaprášenou rozpálenou letní ulici, která dělila školní pozemky od hřbitova. Vešel dovnitř železnou bránou z mříží a Hannant věděl s naprostou určitostí, kam jde.

A náhle, ačkoli noc nijak viditelně neochladla, Hannant ucítil v zádech mráz, tak jako v poslední době několikrát. Bylo to jenom myšlenkové zamrazení, připustil, které ho varovalo a snažilo se mu naznačit, že něco není v pořádku. V Harrym Keoghovi totiž bylo něco zlověstného, něco, co se vzpíralo dohadům – nebo co k nim přímo vyzývalo. Jedna věc však byla jistá: George Hannant se modlil k Bohu, aby chlapec prošel zkouškami, jakkoli obtížné je Howard Jamieson a Jack Harmon z hartlepoolské Technické univerzity připraví. A nebylo to v žádném případě proto, že by si tolik přál, aby chlapec rozvinul své nadání v celé šíři. Ne, bylo to mnohem jednodušší. Upřímně řečeno, chtěl, aby odsud Keogh odešel, pryč z téhle školy, pryč od ostatních chlapců. Od těch obyčejných, *normálních* chlapců z hardenské školy.

Špatný vliv? To těžko! Jak by mohl mít na ostatní nějaký vliv, když si o něm ti ostatní myslí, že je neužitečný plevel? Zkaženost, která se jako bacil může bleskově rozšířit – jako to příslovečné zkažené jablko na dně, od něhož shnije celá bečka? Možná. A

přesto toto srovnání nesedělo úplně přesně. Nebo možná jistým způsobem ano. Koneckonců, nezáleží přece na tom, jestli si jablko uvědomuje svou prohnilost – zkáza se šíří dál tak či tak. Je vůbec možné, že by v Harrym Keoghovi bylo něco... zlého? Něco, čeho si ani není vědom a čemu vůbec nerozumí? Celá tahle záležitost začínala být naprosto směšná! Ale přesto... co bylo v Harrym Keoghovi, že to nedalo Hannantovi spát? Co v něm bylo, co si hledalo cestu ven? A proč měl Hannant najednou pocit, že až se to nakonec ven dostane, bude to strašné?

A právě v té chvíli se Hannant rozhodl, že toho musí zjistit co nejvíce o prostředí, ve kterém Keogh žije, a vyhrabe, co bude moci, z jeho minulosti. Možná narazí na nějaké vodítko, které by ho přivedlo k místu, kde začínaly všechny tyhle problémy. Ale třeba to všechno vůbec nic neznamenalo a celý rozruch způsobila jen jeho nadměmá představivost. Může to být horkem, skutečností, že má v poslední době neklidný spánek nebo ta nekonečná, ubíjející a stále se opakující rutina jeho práce – a ještě stovka jiných věcí. *Může* to tak být – ale proč mu jeho vnitřní hlas stále našeptává, že Keogh je jiný? A proč už několikrát přistihl Keogha, jak na něj hledí očima, které měly naprosto stejný výraz jako oči jeho mrtvého otce?

O deset dní později, v úterý, se stala tragédie. Chlapci, vedení učitelem tělocviku Grahamem Lanem a slečnami Dorothy Hartleyovou a Gertrudou Gowerovou, šli na obvyklou úterní vycházku na pláž. Cestou začal ‘Seržant’ sbírat vzorky divokých květin, údajně pro školní sbírku (ale daleko spíše proto, aby zaimponoval dámě svého srdce) a v tom pokračoval i na pláži. Tam začal šplhat na jeden ze strmých převislých útesů. Když byl asi v polovině, utrhl se pod ním kus zvětralého pískovce a kameny, kterých se snažil zachytit, se mu rozdrolily pod rukama. Chvíli se zdálo, že se nakonec přece jen nějak udrží, ale pak se mu skála pod rukou rozsypala a on se zřítil na kameny a štěrkem pokrytý povrch pláže. Proletěl vzduchem a dopadl na hruď a na tvář. Byl na místě mrtev.

Událost se stala zvláště hrůznou ve světle faktu, že se ‘Seržant’ pouhý den předtím zasnoubil se slečnou Hartleyovou. Na jaře se měli vzít. Ještě téhož týdne v pátek měl ‘Seržant’ pohřeb. Bylo by pro něj lepší, uvažoval Hannant, zatímco rakev klesala do čerstvě

vykopané hlíny na hřbitově, kdyby zůstal v armádě a hledal štěstí tam.

Později se ve sborovně podávalo pohoštění, skládající se z chlebíčků, zákusků, kávy a slzy něčeho ostřejšího pro ty, kdo měli chuť. A při tom, přirozeně, všichni utěšovali slečnu Hartleyovou jak nejlépe uměli. Nikdo z učitelů nezůstal na hřbitově, aby se podíval, jak kopáči zasypávají jámu a pokládají věnce na mazlavou hlínu. A tak tam zbyl jediný smuteční host, sedící na lavičce opodál s bradou v dlaních a s bezvýraznýma očima za skly brýlí, upřenýma truchlivě – zvědavě? netrpělivě? – na čerstvý hrob.

Mezitím se Howard Jamieson nevzdával naděje, že jeho pokus vyjde a zajistí Harrymu Keoghovi možnost dostat se mezi žáky Techniky v Hartlepoolu. Anebo mu dát alespoň příležitost, aby to zkusil.

Přijímací zkouška – skládající se hlavně z otázek, zjišťujících schopnosti v oblastech jazyka, matematiky a prostorových tvarů, které byly ve skutečnosti součástí běžných typů IQ testů – se měla odbýt v Hartlepoolské škole v pracovně ředitele Johna ‘Jacka’ Harmona. Zpráva o tom se rychle roznesla mezi žáky Hardenské chlapecké školy a Harry se stal terčem různých posměšků a úšklebků.

Už nebyl například ‘Měkejš’, ale obdržel spoustu různých přezdívek, jako například ‘Mazlíček’ – kterou mu přisoudil Velký Stanley, když usoudil, že Harry se stal učitelovým a ředitelovým mazánkem. A díky jisté zvrácené logice, v níž byl Stanley mistrem a kterou dokázal podpořit svými tlustými, ale tvrdými pěstmi, netrvalo dlouho a i ti svobodomyslnější chlapci byli přesvědčeni o tom, že v Harryho případě je skutečně něco divného.

Proč, na příklad, mohl Měkejš – totiž Mazlíček – dělat přijímací zkoušky na Technickou mimo termín? I jiní žáci byli ten den nemocní. A dostali snad takovou možnost? Nedostali! Bylo to prostě tím, že ten ‘malej ospalej blbeček’ byl s učiteli jedna ruka, to je jasná věc. Kdo třeba vždycky vyhrabával na pláži z písku pitomý, smradlavý škeble pro tu starou pannu Gowerovou? Nebyl to snad zase Měkkejš Keogh? Jasně že byl! A nebránil ho snad ‘Seržant’ při každý příležitosti? Jasně, že bránil! A teď, když začal bejt najednou dobrej i v matematice, za ním stál i starej Hannant. Jasně, že byl

jejich ‘Mazlíček’, ten čtyřokej smrad! Ale Velký Stanley Green s ním ještě neskončil!

Všechno to znělo velice logicky, takže se k němu připojily i do nynější chvíle tiché hlasy těch, kteří také zmeškali přijímací zkoušky, a brzy měl na své straně dav jednoznačně přesvědčených chlapců. Dokonce i Jimmy Collins sdílel názor, že ‘tady něco smrdí’.

Příští úterý, přesně týden po smrti učitele tělocviku, se žáci opět vydali na pláž na – jak doufali – poslední sběr kamení tohoto léta. Kdysi se na tuto vycházku těšili jak žáci, tak učitelé, ale teď už toho měli plné zuby: po Laneově smrti jim to zhořklo. Dnes tu byla, ostatně jako vždycky, slečna Gowerová, provázená slečnou Jean Taskerovou, učitelkou fyziky (která byla jen trochu starší, než Gowerová, ale oblékala se ještě nevkusněji), jež zaujala místo Dorothy Hartleyové; ta kategoricky odmítala ještě někdy v životě na pláž jít. Byl tam také s nimi George Hannant, který zaujal místo Grahama Lanea.

Tak jako vždycky po sesbírání kamenů, dostali chlapci hodinu volna, aby se trochu proběhli, než se zase budou muset vrátit do školy. ‘Gégé’ Gowerová (jak jí mezi sebou někdy žáci říkali díky jejím iniciálám a jejich hodnocení jejího intelektu) dávala pozor na skupinu neplavců, kteří se cachtali v malém zálivu na pláži. George Hannant a Jean Taskerová stáli u moře, sbírali škeble a malé oblázky, povídali si a viditelně se nudili. Právě v té chvíli se Velký Stanley, který už v sobě nedokázal déle dusit svou nevraživost, rozhodl, že je třeba dát Keoghovi lekci.

Harry byl pohroužen sám do sebe, s hlavou skloněnou a s rukama za zády; když se však vrátil k hromadě kamenů, uviděl Greena a spoustu dalších, jak tam na něj čekají.

„No to se podívejme,“ prohlásil tlouštík k davu za svými zády. „Není tohle snad náš malej učitelskej mazánek – malej hubeňour Měkejš Keogh – s plnou hrstí krásnejch škebliček pro starou tlustou Gégé? Jak se máš, Měkejši? Jak se těšíš na tu svoji speciální zkoušku, kterou pro tebe zfixlovali, co?“

„Zvládneš to, ne, Měkkejši?“ řekl další mrazivý hlas. „Však oni tě tam už nějak protlačej, co?“

„On je přece ‘Mazlíček’,“ řekl třetí. „Cože, on? Učitelův mazánek a neudělat to? Jak by mohl?“

Jimmy Collins, který zrovna vylezl z vody a utíral se, vycítil náladu davu, ale neřekl nic. Přešel za záda celé skupiny, přehodil si ručník kolem ramen a začal se oblékat.

„Tak co?“ Green šťouchl Harryho do prsou. „Co ty na to, čtyřokej? Nechají tě ti tví milovaní učitelé projít zkouškama, aby ses dostal pryč od nás, škaredejch zlejch kluků, a mohl chodit do školy v Hartlepoolu s ostatníma hodnejma chlapečkama?“

Harry o kousek couvl, klopýtl a upustil škeble, které držel v ruce. Velký Stanley přiskočil, dupl na ně a zuřivě je rozšlapal. Harry zbledl, zatvářil se, jako by se mu udělalo špatně a pootočil se od ostatních chlapců. Jeho oči se za skly brýlí zamlžily. Jeho tvář, která nebyla opálená tak jako tváře ostatních, zbledla ještě více.

„Ty zasranej zbabělej učitelskej mazánku!“ zasyčel Green zlostně. „Mazlíček dědy Jamiesona, co, Měkkejši? Už brečíš? Slzičky, co? Vlhnem, co? Ty malej čtyřokej –“

„Zavři hubu, ty hajzle!“ zavrčel Harry, otočil se a podíval se Greenovi přímo do očí. „Už tak seš dost šerednej, tak po mně nechtěj, abych to udělal ještě horší!“

„Cože-?“ Green nevěřil svým uším. Co že to Keogh řekl? Ne, to nemůže být pravda. Kromě toho to vůbec neznělo jako jeho hlas. Buď spolkl žábu, nebo se dusil strachy.

„Proč mu nedáte pokoj?“ řekl Jimmy Collins a začal se prodírat davem. Tři nebo čtyři chlapci ho chytili a zadrželi ho.

„Nepleť se do toho, Jimmy,“ řekl Harry svým novým, drsným hlasem. „Jsem v pohodě.“

„V pohodě, jo?“ zaječel Velký Stanley. „To teda nejseš, Měkkejši, hochu. Ty – seš – totiž – v průseru!“

S posledním slovem vyrazil pěstí proti obličeji menšího chlapce. Harry se ráně lehce vyhnul, pak přiskočil a zasadil mu krátký, silný úder rukou s prsty roztaženými a zahnutými. Velký Stanley se zlomil v pase a jeho tvář se ocitla přímo proti Harryho kolenu, které prudce vyrazilo nahoru. Křupnutí zaznělo silně jako rána z pistole. Green se narovnal a ztratil rovnováhu, s rukama rozpřaženýma a mávajícíma jako větrný mlýn. Pak spadl do písku.

Harry přistoupil blíž. Vteřiny běžely, ale Green stále ležel v písku. Pak se posadil a omámeně potřásl hlavou. Nos měl pokřivený a tekla mu z něj krev. Jeho oči se skelně leskly za chvějícím se závojem slz. „Ty... ty... ly...“ řekl a vyplivl krev.

Harry se k němu naklonil a ukázal mu bílou, zaťatou pěst. „Ty co?“ zavrčel a zvedl koutek úst v divokém úšklebku. „No, jen pokračuj, tlusťochu, řekni něco. Něco pěknýho, abych tě mohl praštit znovu.“

Green neříkal nic, jen zvedl třesoucí se ruku a opatrně se dotkl svého zlomeného nosu a rozbitých úst. Pak se rozbrečel.

Ale Harry s ním ještě neskončil. Chtěl, aby si to zapamatoval. „Poslouchej, ty hajzle,“ řekl. „Jestli mě ještě někdy – kdykoli – nazveš Měkejšem, Mazlíčkem nebo nějakou jinou blblou přezdívkou – pokud na mě ještě někdy promluvíš, zmaluju ti ksicht tak, že budeš měsíc srát vlastní zuby! Rozuměls mi, ty hajzle?“

Velký Stanley si lehl na bok do písku a rozbrečel se ještě víc. Harry se narovnal a podíval se na ostatní. Sundal si brýle, schoval je do kapsy a zamračil se. Vůbec nešilhal a vlastně ani nevypadal, že by kdy brýle vůbec potřeboval. Jeho oči byly chladné jako mramor a jiskřily. „To, co jsem říkal tady tomu hajzlovi, platí pro vás pro všechny. Chce to někdo z vás zkusit teď hned-?“

Jimmy Collins se postavil vedle něj. „Můžou to bejt třeba i dva z vás,“ řekl. Dav byl tichý. Jako by byli jeden člověk, měli ústa doširoka otevřená a oči vypoulené. Pomalu se začali otáčet, mluvit mezi sebou, nervózně se smát a dělat, jako by se nic nestalo. Bylo po všem – a bylo to sice divné, ale oni byli rádi, že je po všem.

„Harry,“ řekl Jimmy potichu koutkem úst. „V životě jsem nic takovýho neviděl! Nikdy. Poslyš, tys ho seřezal jako – jako – jako chlap! Jako dospělej chlap! Vypadalo to jako to, co nám ukazoval starej ‘Seržant’ v tělocviku. Neozbrojenej zabiják tomu říkal.“ Pak šťouchl svého kamaráda do žeber, ale opatrně. „Poslyš, něco ti řeknu.“

Harry se otřásl a zeptal se už svým normálním hlasem: „Co?“

„Seš divnej, víš o tom, Harry Keoghu? Seš fakticky divnej!“

O čtrnáct dní později skládal Harry Keogh své přijímací zkoušky.

V prvním zářijovém týdnu se počasí zhoršilo a bylo tím horší, čím víc se obloha zatahovala těžkými, šedými mraky. V den zkoušek pršelo a provazy deště smáčely okna ředitelovy pracovny, ve které Harry seděl u velkého stolu nad papíry a tužkami. Jack Harmon nad ním osobně dohlížel, seděl za svým stolem a listoval ve svém poznámkami a doporučeními opatřeném zápisu z poslední schůze učitelů. Ale mezi svou prací občas vzhlédl od svých papírů, podíval se na chlapce a uvažoval o něm.

Ve skutečnosti Harmon o Harryho Keogha na Technické nijak zvlášť nestál. Ne z nějakého osobního důvodu – ani proto, že cítil, že se nechal vmanévrovat do neuvěřitelné situace, kdy se zavázal vyzkoušet chlapce, který jednoduše promeškal termín zkoušek – ale proto, že se tímto podílel na vytvoření nebezpečného precedensu. Jeho čas byl dost vzácný i bez toho, aby zabil půl dne prací, jako je tato. Zkoušky jsou zkoušky. Konaly se každoročně a synové horníků, kteří prošli, dostali šanci ukončit své vzdělání tady, odkud mají šanci dojít dál, než si kdy jejich otcové pomysleli. Tento systém fungoval už dlouho a spolehlivě. Ale to, jak mu Howard Jamieson předhodil toho kluka...

Na druhé straně byla pravda, že ředitel Hardenské chlapecké byl jeho dobrý přítel ze starých časů a on mu jednu nebo dvě služby dlužil. Přesto, když ho poprvé na toho chlapce upozornil, nechalo to Harmona chladným. Ale Jamieson stále naléhal. Nakonec zvítězila Harmonova zvědavost. Chtěl na vlastní oči vidět ten ‘mladý zázrak’. Jenže jak už bylo řečeno, v žádném případě by nechtěl stát u kolébky nějakého nepříjemného precedensu. Přemýšlel, jak by se z toho mohl jednoduše vyvléknout, a brzy na jeden takový způsob přišel. Sám osobně sestavil všechny otázky ke zkoušce a vybíral si ta nejtěžší témata, jaká se během posledních šesti let zkoušek vyskytla. Žádný chlapec pocházející z prostředí, z jakého pocházel Harry, nemohl na všechny odpovědět (a pokud ano, tak určitě ne správně, tím si byl Harmon jíst), ale i když se tím z celých zkoušek stane vlastně fraška, bude se alespoň moci podívat na chlapcův styl práce a tím uspokojí svou zvědavost. Jamieson bude rovněž spokojen – chlapec dostane možnost udělat zkoušky. Keoghův neúspěch zdůvodní odmítnutí jakékoliv podobné žádosti v budoucnu. A tak

Jack Harmon dohlížel a sledoval chlapce, který tiše seděl nad svými papíry.

Na prozkoušení každého předmětu byla vyměřena doba jedné hodiny. Mezi nimi byly desetiminutové přestávky. Na malém stolku byly připraveny sušenky a čaj a učitelské toalety byly hned vedle. Když na první papír vypracoval Keogh otázky z angličtiny, sedl si ke stolku, popíjel čaj a sledoval proudy deště, stékajícího po okenních tabulkách. Nyní byl asi v polovině otázek z matematiky – nebo alespoň měl být. To byl sporný bod.

Harmon ho pozoroval. Chlapcovo pero se po papíře, určeném pro odpovědi, stěží pohybovalo. Pokud vůbec něco psal, pak ve chvílích, kdy byl ředitel zaměstnán svými papíry. Jistě, první hodinu chlapec pracoval dost tvrdě: otázky z angličtiny ho, jak se zdálo, plně zaměstnaly, stály ho spoustu mračení a okusování násadky pera, psaní a přepisování – vlastně pořád ještě pracoval, když Harmon ohlásil konec testu – ale otázky, týkající se matematiky, ho očividně zarazily. Nebyl nijak omezen počtem papírů a také jich spotřeboval hodně – ale okamžiky, kdy psal, byly krátké. Vždycky začal zuřivě škrábat na papír, psal jako o život – ale po krátké chvíli se opřel zpět do židle, jako by nesmírně unavený, hleděl z okna, střídavě bledl a nabýval zpět zdravou barvu, jakoby byl naprosto vyčerpán. Po nějaké chvíli se znovu na židli napřímil, střelil pohledem na další otázku, napsanou na papíře, pero létalo po papíře zuřivou rychlostí, jako by dostal náhlé vnuknutí, – pak znovu přestal, seděl chvíli vyčerpaně – a znovu. Harmon docela dobře chápal jeho napětí, nervozitu nebo cokoli to bylo. Otázky byly velice obtížné. Bylo jich celkem šest a vypracování každé z nich by zabralo asi čtvrthodinu – a to pouze v případě, že by Keoghova inteligence daleko přesahovala rámec možností poskytovaných Hardenskou chlapeckou svým žákům.

Co Harmon nemohl pochopit, bylo to, že se tím chlapec nenechal znechutit, že se neustále vrhal na papír, jako by s ním chtěl bojovat, místo toho, aby uznal svou porážku a strávil hodinu tím, že bude sedět opřený v židli, zklamaný a unavený. Copak mu nebylo na první pohled jasné, že nemůže vyhrát? O čem přemýšlel, zatímco se díval ven z okna? Kde vlastně byl, když na sebe jeho tvář přijala ten podivně prázdný výraz duchem nepřítomného člověka?

Možná by to měl Harmon celé zastavit, udělat tomu rázný konec. To přece nemohlo mít pro toho chlapce žádný užitek...

Z hodiny vyhrazené matematice, uběhlo (Harmon se podíval na hodinky) třicet pět minut. Zatímco Harry seděl znovu vyčerpaně ve své židli s rukama volně visícíma a očima napůl zavřenýma za skly brýlí, Harmon tiše vstal, přešel místnost a postavil se za jeho záda. Venku narážel déšť na sklo v přívalech, ale uvnitř bylo ticho a tikání starých hodin skoro přehlušovalo jeho dech. Nahlédl chlapci přes rameno bez jakékoli představy, co vlastně čeká, že uvidí.

Sotva se podíval na papír, ležící před Harrym, ztuhl. Zamrkal, pak zamrkal znovu a vytřeštil oči. Jeho obočí se zvedlo, jak naklonil hlavu na stranu, aby viděl lépe. Pokud Keogh zaslechl jeho překvapené nadechnutí, nedal to nijak najevo a zůstal sedět a pozoroval déšť, stékající po okně.

Harmon udělal krok zpátky, pak se otočil a šel ke svému stolu. Posadil se, potichu otevřel zásuvku stolu, zatajil dech a vytáhl ven papír s řešením matematických úloh. Keogh nejen, že odpověděl na všechny otázky, ale měl je všechny vypracovány správně! Všechny! To poslední zuřivé vzplanutí představovalo jeho práci nad šestou a poslední. A přitom celé jeho vypracování bylo pečlivé, s minimem pokusů na nečisto a bez použití jakýchkoliv známých a uznávaných vzorců.

Konečně se ředitel zhluboka, velice zhluboka nadechl, zahleděl se znovu na papír s napsanými odpovědmi na matematické příklady – množstvím komplikovaných výpočtů a čistě podtrhaných výsledků – a pak ho opatrně položil zpátky a zásuvku zase zavřel. Jen stěží tomu mohl uvěřit. Pokud by tu s ním neseděl celou tu dobu, kdy pracoval, přísahal by, že chlapec musel podvádět. Ale tohle bylo jasně vyloučeno. Takže... co se tu vlastně dělo?

‘Intuitivní’, tak Howard Jamieson charakterizoval tohoto chlapce. ‘Intuitivní matematik’. Dobrá. Harmon uvidí, jak se jeho intuice odrazí – pokud se vůbec projeví – na vypracování dalšího testu. Mezitím –

Ředitel si zamnul bradu a zamyšleně se na Keogha podíval. Musí si promluvit jak s Jamiesonem, tak s mladým Georgem Hannantem (byl to vlastně on, kdo první upozornil Jamiesona na toho chlapce). V dávných dobách prosím... ale intuice a dnes? Harmonovi se zdálo,

že je tu ještě jedno slovo, které by se hodilo jako označení pro to, čím vlastně Keogh byl a na které jeho učitelé v Hardenu prostě zapomněli. Harmon je chápal, protože i on se ho zdráhal vyslovit.

Slovo, které měl na mysli, znělo ‘genialita’, a pokud tomu tak bylo, pak měl Keogh své místo na Technické zajištěno. Harmon brzy zjistí, jestli měl pravdu.

Samozřejmě, že pravdu nakonec měl. Jenom jeho aplikace byla chybná. Keoghova genialita byla zaměřena naprosto odlišným směrem.

Jack Harmon byl malý, tlustý a zarostlý – vypadal jako opice. Byl by ošklivý, pokud by nebyl tak přátelský a pokud by se kolem něj nevznášela aura dobré vůle, která ukazovala, co je ve skutečnosti zač: jeden z ryzích přírodních džentlmenů. Kromě toho měl absolutně přesný mozek.

Za svých mladých let znal velice dobře Hannantova otce. To bylo v době, kdy byl J.G. Hannant ředitelem v Hardenu a Harmon učil fyziku a matematiku na malé škole v Mortonu, nedalekém hornickém městečku. V těch letech často mladého Hannanta viděl a sledoval, jak roste. A tak ho ani moc nepřekvapilo, když se dozvěděl, že se i on posléze zapojil do ‘rodinného podniku’ – schopnost učit musela být součástí jeho osobnosti stejně tak, jako tomu bylo u jeho otce.

Harmon o něm ale nikdy nepřestal uvažovat jako o ‘mladém Hannantovi’, přestože George byl učitelem už skoro dvacet let. Harmon zavolal učitele matematiky z jeho školy k sobě do Hartlepoolu s tím, že si s ním chce pohovořit o Harrym Keoghovi. Stalo se to hned další pondělí poté, co Harry skládal své přijímací zkoušky, a Hannant přijel. Harmon bydlel nedaleko školy, a vzal tedy mladšího muže s sebou domů na oběd, skládající se ze studeného nářezu a zeleniny. Jeho žena, která věděla, že jde ve skutečnosti o služební záležitosti, dala jídlo na stůl a odešla na nákup, zatímco oba muži jedli a přitom hovořili.

Harmon začal omluvou: „Doufám, že tě příliš neobtěžovalo, když jsem tě požádal, abys sem přijel, Georgi? Vím, že tě tam nahoře Howard dost zaměstnává.“

Hannant zavrtěl hlavou. „To nebyl vůbec problém. On sám za mě převzal veškeré mé dnešní povinnosti. Chtěl si to zase užít.

Říkal, že mu chybí práce ve třídě. Myslím, že by klidně vyměnil svou pracovnu – a papírování, které s tím souvisí – kdykoliv za třídu plnou žáků.“

„Tomu věřím, tomu opravdu věřím! Kdokoliv z nás by to udělal!“ usmál se Harmon. „Ale jsou v tom peníze, Georgi, a mimoto i určitá dávka váženosti. Určitě chápeš to, co říkám, protože i ty jsi v určitém smyslu slova ředitelem. A teď mi řekni něco o Keoghovi. Jsi přece ten, kdo ho objevil, ne?“

„Popravdě řečeno objevil se sám,“ odpověděl Hannant. „Bylo to, jako by se najednou probudil s obrovským potenciálem v hlavě. Jako auto, které jede z kopce s vypnutým motorem a teprve později nastartuje, jestli mi rozumíš.“

„Ale když nakonec nahodí motor, předjede všechny ostatní závodníky, co?“

„Ano,“ řekl Hannant. Dosud Harmon nic neřekl o tom, jak dopadly zkoušky, a on se napůl obával, že Harry propadl. To, že ho sem Harmon zavolal, mu trochu zvedlo náladu, a když se teď zmínil o ‘předjetí všech ostatních’, mu vlila do žil naději.

„Takže to zvládl?“ usmál se.

„Ne,“ potřásl Harmon hlavou. „Zklamal – na celé čáře! Dostala ho angličtina. Věřím tomu, že se pokoušel dostat ze sebe to nejlepší, ale –“

Hannantův úsměv vyhasl. Pomalu pokrčil rameny.

„-ale stejně ho beru,“ dokončil větu Harmon a široce se usmál, jak Hannant zvedl prudce hlavu a podíval se mu do očí. „Díky výsledkům, které se objevily v ostatních jeho odpovědích.“

„Jaké byly?“

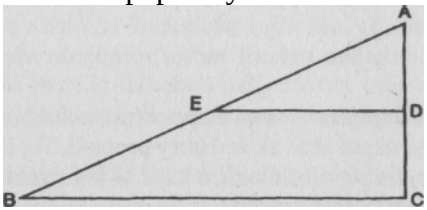
Harmon přikývl. „Přiznávám se bez mučení, že jsem mu dal ty nejtěžší otázky, na jaké jsem přišel – a on z nich nadělal sekanou! Pokud vůbec udělal nějakou chybu, pak to bylo jeho dost neortodoxní používání vzorců. *Pokud* to je možné považovat za chybu. Prostě to vypadá, že se obejde bez použití jakéhokoliv příslušného vzorce.“

Hannant přikývl, ale nic na to neřekl a pomyslel si: *vím přesně, co máš na mysli!* A když viděl, že Harmon čeká, co na to odpoví, řekl nahlas: „Ano, tak to vypadá,“

„Nejdřív jsem si myslel, že to prostě s čísly umí, ale opakovalo se to i na druhém papíře,“ pokračoval Harmon. „Můžeš tomu říkat ‘test IQ’ nebo ‘test prostorového vidění’, ale je to hlavně určeno ke zjištění možností intelektu. Jednu z jeho odpovědí na zadaný příklad jsem si zapamatoval jako obzvlášť zajímavou. Ne pro odpověď samotnou, rozumíš, ta byla přirozeně naprosto správná, ale kvůli cestě, jakou k ní došel. Týkalo se to trojúhelníku.“

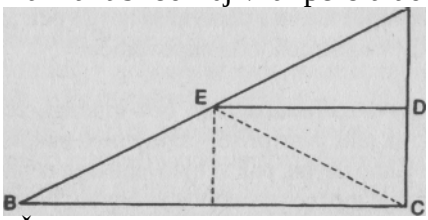
„Ale, opravdu?“ Trigonometrie, pomyslel si Hannant a spolkl kousek kuřete, byl *jsem zvědavý, jak si s ní poradí.*

„Samozřejmě, tenhle příklad mohl vyřešit za pomoci jednoduché trigonometrie.“ řekl Harmon, jako by mu skoro četl myšlenky. „Už na první pohled to byl velice jednoduchý příklad. Ve skutečnosti to byla nejjednodušší otázka – jediná jednoduchá – z celého testu. Počkej, namaluju ti to,“ odstrčil talíř trochu stranou, vzal pero a nakreslil na papírový ubrousek:

„Přičemž vzdálenost AD je polovina vzdálenosti AC a AE je polovina vzdálenosti AB. Otázka zněla: kolikrát je větší velký trojúhelník, než malý?“

Hannant si od něj vzal pero a udělal na ubrousku několik čar: A

„Čtyřikrát. Na první pohled, jak jsi říkal,“ řekl potom.

„Správně. Ale Keogh jednoduše napsal jenom odpověď. Přerušil jsem ho a zeptal se ho: ‘Jak jsi na to přišel?’ Pokrčil rameny a řekl: ‘Polovina z poloviny je přece čtvrtina – malý trojúhelník je ve velkém obsažen čtyřikrát.’“

Hannant se usmál a pokrčil rameny: „To je pro Keogha typické,“ řekl. „Právě to mě na něm poprvé zaujalo – naprosto ignoruje

vzorce, vždycky vskočí přímo doprostřed a jde na řešení přímou cestou.“

Harmonova tvář se nijak nezměnila. Jeho výraz zůstal vážný. „A co vzorce?“ zeptal se. „Brali jste už vůbec trigonometrii?“

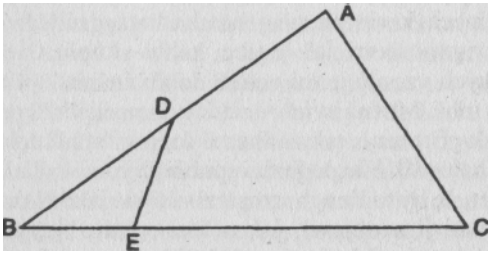
Hannantův úsměv zmizel. Zamračil se a ruka s vidličkou se mu zastavila na půli cestě k ústům. „Teprve jsme s ní začali,“ řekl. „Takže by stejně vzorce nemohl znát, je to tak?“

„Nemohl, to je pravda,“ Hannant se zamračil ještě víc. „Ale on je zná – přinejmenším tak dobře jako my!“

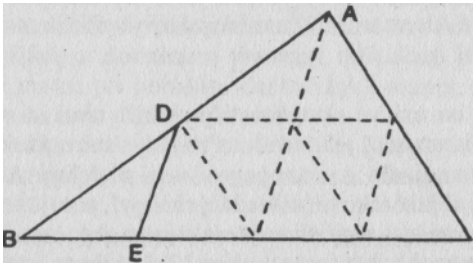
„Prosím?“ zeptal se Hannant jako duchem nepřítomný.

Harmon pokračoval: „Řekl jsem mu: ‘Keoghu, to je všechno moc hezké, ale co kdyby nešlo o pravoúhlý trojúhelník? Co kdyby vypadal... třeba takhle?“

A znovu nakreslil:

„A řekl jsem mu:“ pokračoval Harmon. „‘Tentokrát je AD polovina AB, ale BE je čtvrtina BC.’ No a Keogh se na to jenom podíval a řekl ‘Osmkrát. Polovina čtvrtiny.’ A pak udělal tohle:“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Hannant, překvapený Harmonovým napjatým výrazem a stejně tak překvapený nákresem na ubrousku. K čemu vlastně Harmon směřoval?

„Copak to není jasné? Tohle přece je vzorec a on ho sestavil sám. A udělal to *během* zkoušky!“

„Hm, nemusí to být tak překvapující nebo nevysvětlitelné, jak si myslíš," potřásl Hannant hlavou. „Jak už jsem ti říkal, právě jsme s trigonometrií začínali. Keogh to věděl. Nejspíš se něco naučil už dopředu, to je všechno."

„Ano?" řekl Harmon a najednou se natáhl přes stůl a chytil mladšího muže za loket. „Pak, pokud tě o to můžu požádat, mi prosím pošli knihu, ze které se učíte. Hrozně rád bych ji viděl. Víš, za všechny ty roky, co učím, jsem ještě na podobný vzorec nenarazil. Možná, že ho znal Archimédes, Euklides nebo Pythagoras, ale já rozhodně ne!"

„Co?" Hannant se znovu zahleděl na nákres a zauvažoval. „Ale tohle přece znám! Myslím tím, že rozumím principu, jakým na to přišel. Určitě už jsem to někde viděl! Určitě – proboha, učím přece trigonometrii dvanáct let!"

„Kamaráde," řekl Harmon, já taky. A ještě déle. Poslyš – vím všechno o sinech, kosinech, tangentech a kotangentech – naprosto jasně rozumím trigonometrické logice, tahle skupina nebo souhvězdí matematických vzorců je mi velice dobře známa – přinejmenším tak dobře, jako tobě. Možná i víc. Ale nikdy jsem neviděl princip, který by fungoval tak přirozeně, tak nádherně logicky a tak dokonale jasně by všechno odhaloval! Ano, to je ten správný výraz – odhaloval! A přitom nemůžeš říct, že by to Keogh vynalezl – stejně jako Newton nevynalezl gravitaci – ani ji neobjevil, jak někteří tvrdí. Ne, protože tohle je konstantní jako pí: vždycky to tak bylo! Ale potřebovalo to Keogha, aby nám to ukázal!" pokrčil poraženě rameny. „Jak mám vyjádřit, co cítím?"

„Chápu, co cítíš," řekl Hannant. „Nemusíš mi vůbec nic vysvětlovat. Je to přesně tak, jak jsem řekl Jamiesonovi: ten kluk prostě vidí stromy a ne jenom les! Ale vzorce...?" a náhle jako by v duchu zaslechl Harryho: *Vzorce? Mohl bych vám vyprávět o vzorcích, o jakých se vám ani nesnilo...*

„Ale ano, on má ve skutečnosti pravdu!" trval na svém Harmon a vytrhl tím Hannanta z jeho úvah. „Pro jistý druh otázek to platí, jistě, sice jenom pro něj, ale vzorec opravdu není potřebný. A já se ptám, co dál? Zná ještě nějaké takové ‘základní principy’, jako je tenhle, principy, na které jsme nikdy nepřišli a které v něm jen

čekají na správnou stimulaci, aby mohly být formulovány? Právě proto ho chci mít u sebe na Technické – aby mi je nalezl.“

„Ve skutečnosti jsem docela rád, že ho sem bereš,“ řekl po chvíli Hannant. Uvědomil si, že by asi nebylo nejlepší se zmínit o nepříznivém dojmu, který z Keogha má, a proto zalhal: „Mám pocit, že... v Hardenu by prostě nemohl úplně využít svého potenciálu.“

„Ano, rozumím ti,“ odpověděl Harmon se zamračením. A dodal trochu netrpělivě: „A jsem moc rád, že se v tomhle shodneme. V každém případě si můžeš být jist, že udělám všechno, co bude v mých silách, abych mu pomohl jeho nadání plně rozvinout. Nebo se o to aspoň pokusím. Ale řekni mi o tom chlapci něco víc. Co je vlastně zač?“

Cestou zpátky do Hardenu, za volantem svého Fordu Cortina z roku 1967, vzpomínal Hannant na to, co vyprávěl Harmonovi o původu a rodině Harryho Keogha. Většinu z toho věděl od chlapcova strýce a tety, u kterých Keogh v Hardenu žil. Jeho strýc měl na hlavní ulici obchod se smíšeným zbožím a jeho teta byla ženou v domácnosti, pokud zrovna nepomáhala svému muži dva nebo tři dny v týdnu v obchodě. Keoghův dědeček byl původem Ir, ale přestěhoval se v roce 1918, na konci války, z Dublinu do Skotska, kde v Glasgowě pracoval jako stavitel. Jeho babička byl původem Ruska, dáma z dobré rodiny, která utekla roku 1920 před revolucí a koupila si v Edinburghu dům na pobřeží. Tam se také setkala se Seanem Keoghem a v roce 1926 se vzali. O tři roky později se narodil Harryho strýc Michael a v roce 1931 jeho matka Mary. Sean Keogh byl na svého syna tvrdý a vší silou se ho snažil donutit, aby se zapojil do stavebního podnikání (které upřímně nenáviděl) a začal ve čtrnácti letech pracovat. Oproti tomu ke své dceři cítil slepou lásku, pro kterou se mu nic nezdálo dost dobré. To rozdmýchávalo mezi sourozenci žárlivost, kterou ukončil Michael, když ve svých devatenácti letech utekl z domova na jih, aby si mohl zařídit svůj vlastní obchod. A s ním nyní Harry žil.

Ve věku jednadvaceti let ještě stále Mary žila se svými rodiči a slepá láska jejího otce se měnila v zuřivou posedlost, která ji naprosto odřízla od jakéhokoli osobního života, takže trávila své dny tím, že zůstávala doma a pomáhala s domácími pracemi,

případně pomáhala své aristokratické matce při pořádání duchařských seancí, díky nimž se Nataša Keoghová stala místní celebritou.

A právě tehdy, v roce 1953, zemřel Sean Keogh, když na něj na jedné z jeho staveb spadla nezabezpečená zeď. Jeho žena, které nebylo ještě ani padesát let, se nijak zvlášť netrápila, prodala firmu a uchýlila se do ústraní, kde občas pořádala seance, jež jí pomáhaly uniknout starostem života, spočívající nyní hlavně v péči o úroky z uložených peněz. Pro Mary, na druhé straně, znamenala smrt jejího otce ohlášení dosud nepoznané a vysněné svobody. Krátce řečeno, mohla konečně začít žít.

Po další dva roky si užívala společenského života, jehož šíře byla omezena pouze jejím zájmem a v zimě roku 1955 v Edinburghu potkala o dvacet pět let staršího bankéře, za kterého se provdala. Jmenoval se Gerald Snaith a byli spolu šťastni i přes věkový rozdíl, který mezi nimi byl. Žili ve velkém domě na jeho soukromých pozemcích nedaleko Bonnyriggu. Naneštěstí právě v té době její matka těžce onemocněla. Lékaři u ní zjistili rakovinu v pokročilém stadiu. A tak Mary trávila polovinu svého času u Bonnyriggu a zbytek u své matky, o kterou pečovala v domě v Edinburghu.

Harry ‘Keogh’ se narodil jako Harry Snaith v roce 1957, devět měsíců po smrti své babičky, kterou jeho otec následoval necelý rok poté, když podlehl srdečnímu záchvatu ve své kanceláři.

Mary Keoghová ale byla silná a stále ještě mladá dívka. Prodala starý rodinný dům u moře a jejím jediným příjmem byly úroky z manželových ne zrovna nejmenších investicí. Rozhodla se, že na nějakou dobu opustí Edinburgh a v létě roku 1959 odjela do Hardenu, pronajala si do konce července dům a strávila mnoho času sbližováním se se svým bratrem a jeho ženou. Během této doby poznala, že se jeho obchod topí v dluzích, a pomohla mu částkou peněz, dostatečnou na to, aby se dostal z nejhoršího.

Tehdy také Michael poprvé zpozoroval auru smutku a beznaděje, která jako by se kolem jeho sestry vznášela. Když se jí zeptal, co ji trápí (přirozeně, kromě smrti jejího manžela, kterou stále ještě těžce snášela), připomněla mu ‘šestý smysl’, který ovládala jejich matka, její psychickou citlivost. Věřila, že něco z toho přešlo z matky na ní. A ‘to’ jí říkalo, že už dlouho nebude žít. To samo o sobě ji ani

tak netrápilo – co se má stát, to se stane – ale dělala si starosti o malého Harryho. Co s ním bude, jestli se jí něco přihodí a on bude ještě dítě?

Bylo nepravděpodobné, že by Michael mohl mít se svou ženou Jenny vlastní děti. Oba o tom věděli, ještě než se vzali, ale shodli se na tom, že to nemá pro ně zase tak velkou důležitost – city jednoho ke druhému pro ně byly přednější. Později, až se jejich malý obchod rozběhne, budou mít ještě dost času na to, aby mohli uvažovat o případné adopci. Za těchto okolností, pokud by se něco mělo Mary ‘stát’ – čemuž pevně věřila, i když si z ní její bratr kvůli tomu trochu utahoval – bylo prakticky rozhodnuto. Její bratr se svou ženou přijmou samozřejmě Harryho za vlastního. Slib byl složen spíše pro uklidnění Mary než jako vážně míněná nabídka.

Když byly Harrymu dva roky, jeho matku potkal a ‘zmocnil se’ jí muž, jen o dva nebo tři roky starší, než byla ona, jistý Viktor Šukšin, který o sobě tvrdil, že je disident, jenž utekl na Západ hledat politický azyl stejně tak, jako Maryina matka v roce 1920. Možná bylo její rozhodnutí ovlivněno tímto ‘ruským spojením’, ale ať tomu bylo jakkoli, koncem roku 1960 se vzali a žili spolu v domě u Bonnyriggu. Harryho nový otčím byl jazykovědec, který se poslední dva roky živil poskytováním soukromých hodin němčiny a ruštiny v Edinburghu. Ale teď, když zmizely jeho existenční problémy, se oddal se svou novou ženou životu plnému odpočinku, uspokojování osobních zájmů a zálib. Byl také velice zaujat paranormálními jevy a podporoval svou ženu v jejích zájmech, které se týkaly i této oblasti.

Michael Keogh se setkal se Šukšinem na svatbě své sestry a pak ještě jednou, krátce, při své dovolené ve Skotsku, ale... vždycky to bylo jen formální setkání. A pak v zimě roku 1963, zemřela přesně podle své předpovědi Mary Keoghová ve věku pouhých třiceti dvou let. O Šukšinovi se Hannant dozvěděl jen tolik, že toho muže neměli Keoghovi rádi. Bylo na něm něco, co je vždycky popouzelo – možná to byla ta věc, kterou zaujal Michaelovu sestru.

Co se týkalo smrti Mary: byla vždycky dobrá bruslařka a led přímo milovala. Řeka, protékající kolem domu u Bonnyriggu, si ji vzala, když se probořila na tenkém ledě a utonula v mrazivé vodě.

Byl s ní sice Viktor, ale ten nebyl schopen její smrti zabránit. Zoufalstvím bez sebe a s hrůzou v očích běžel pro pomoc, ale...

V době, kdy k nehodě došlo, byla řeka pod ledem rozbouřená a velice divoká. Níž po proudu byly hluboké tůně, do kterých mohlo být později Maryino tělo zaneseno, a možná by se vynořilo při jarním tání, ale z hor bylo toho roku splaveno velké množství bláta a to ji bezpochyby pohřbilo. V každém případě nebylo její tělo nikdy nalezeno.

Po šesti měsících splnil Michael svůj slib. Harry ‘Keogh’ se přestěhoval ke svému strýci a tetě do Hardenu. Šukšinovi to vyhovovalo. Harry nebyl jeho synem, nikdy necítil k dětem nějaký hlubší vztah, a jak se zdálo, neměl u Harryho pocit nějakého pouta, které by je mělo k sobě vázat. Mary svého syna dobře zaopatřila. Dům a zbytek jejího majetku odkázala Rusovi. Pokud Michael Keogh věděl, Šukšin v domě stále ještě bydlel. Už se znovu neoženil, ale začal znovu soukromě vyučovat němčinu a ruštinu. Ani jednou v uběhlých letech se na Harryho nezeptal, ani se s ním nepokusil navázat kontakt.

Jakkoli vypadala rodinná historie Harryho Keogha dramaticky, on sám až donedávna nepůsobil nijak nápadným dojmem. Jediná věc, která Hannanta zaujala, byla zvláštní záliba jeho babičky a matky, týkající se paranormálních jevů. Ale to nebylo ve skutečností nijak důležité. Ale na druhou stranu... možná, že právě bylo. Mary Šukšinová v sobě údajně rozvinula sílu, která na ni přešla z její matky – co když ji předala zase Harrymu? To byl nápad! Nebo by alespoň byl, kdyby Hannant takovým věcem věřil. Ale on jim nevěřil.

Bylo to jednoho večera asi o tři týdny později, čtyři nebo pět dní poté, co Keogh opustil Hardenskou moderní chlapeckou a přestěhoval se do Hartlepoolu na Technickou univerzitu, když Hannant narazil na další podivnost, vztahující se k chlapci.

Nahoře na půdě domu schovával dlouho velký kufr, který patřil jeho otci a v němž bylo pár knih a hromady starých papírů, zaprášené kusy různé veteše a různé upomínky, které si otec schoval na památku svých učitelských let. Hannant šel na půdu spravit střešní tašku, uvolněnou během krátké bouře, která se přihnala od moře, když tu zahlédl kufr a začal si ho prohlížet. Byl

robustně stavěný a jeho tmavá prkna, pásy kovu, které ho zpevňovaly a zámky na jeho boku dělaly dojem staré, poctivé řemeslnické práce. Určitě by dobře vypadal v jeho pracovně, postavený mezi knihovnami.

Stáhl kufr po schodech dolů a začal ho vyklízet. Prohlížel si staré fotografie, které už tak dlouho neviděl, a na stranu odkládal předměty, které by se mu mohly hodit ve škole (například některé učebnice). A pak narazil na staré kožené desky, ve kterých byly shromážděny poznámky a nákresy, provedené otcovou rukou. Něco ve struktuře a rozvržení prací jeho otce ho na okamžik zaujalo... než mu došlo, jak to ve skutečnosti bylo, nebo jak si myslel, že to bylo.

V následujícím okamžiku opět pocítil záchvěv toho hrozného, nevysvětlitelného chladu, který se mu rozběhl po páteři a roztřásl ho, jak tam seděl s deskami v klíně a se zády napjatými v šoku. Pak desky zavřel, odnesl je do předního pokoje, kde ve velkém krbu žhnuly uhlíky, ohřívající místnost. Tam, bez jediného dalšího pohledu na obsah desek, vysypal jejich obsah do ohniště a díval se, jak hoří. Téhož dne Hannant shromáždil staré Keoghovy sešity, aby je poslal Harmonovi do Hartlepoolu. Nyní vzal jeden z posledních, otevřel ho a letmo si ho prohlédl, pak ho se zachvěním zase zavřel a přiložil ho ke starým poznámkám svého otce do plamenů.

V době před Keoghovým – probuzením? – byly jeho úkoly odbyté, pokud ne vyloženě nepořádné, bez jakéhokoli řádu a systému. Ale po něm, za posledních šest nebo sedm týdnů...

Ale sešity zmizely, vzplály jasným plamenem a odletěly komínem pryč, někam do noci. Nikdo už se o ně nebude moci zajímat a to bylo nejspíš také nejlepší řešení ze všech možných. Nikdo už v nich nebude listovat – představa, že by mohla existovat nějaká podobnost, byla směšná a Hannant by byl první, kdo by se člověku, který by se o to pokoušel, vysmál. Ale teď mohl klidně celou věc už navždy pustit z hlavy. Takové myšlenky přece neměly mít místo v hlavě zdravého člověka.

Čtvrtá kapitola

V létě roku 1972 se Dragosani vrátil zpátky do Rumunska.

Byl oblečen moderně v seprané modré košili s rozhalenkou, ve volných šedých kalhotách západního střihu, v naleštěných černých botách se zahrocenými špičkami (tolik odlišnými od obvyklé hranaté obuvi, dovezené z Ruska, která byla k dostání v místním obchodě) a volné, kostkované bundě s velkými postranními kapsami. V horkém rumunském poledni, zvláště v blízkosti statku, stojící na pokraji malé vesnice nedaleko dálnice z Korábie do Kalinešti, se vyjímal jako příslovečný bolavý palec. Opíral se o svoje auto a díval se na rozježené střechy a hlemýždí ulity připomínající kupole vesnice, která stála o kousek dál pod mírně klesajícími poli z jihu. Mohl být pouze jednou ze tří možností: bohatý turista ze Západu, z Turecka nebo z Řecka.

Ale na druhé straně zase – přijel volhou, stejné černou jako jeho boty a to naznačovalo něco jiného. Kromě toho neměl v očích ten zvědavý, ostražitě nevinný pohled, jakým se vyznačují turisté, ale spokojený, přátelský, skoro by se dalo říct domácký výraz. ‘Majitel’ statku Hzak Kinkovsi, který ho pozoroval ze dvora, kde krmil kuřata, nevěděl, co si o něm má myslet. O několik dní později sice čekal skupinu turistů, ale tenhle na ně opravdu nevypadal. Podezíravě si odfrkl. Možná to bude úředník z ministerstva zemědělství. Nebo nějaký nafoukaný lokaj těch zatracených bolševických zprůmyslovatelů za hranicemi. Musí si na něj dávat pozor. Musí být opatrný, dokud nezjistí, co je vlastně zač.

„Kinkovsi?“ zeptal se ho mladý muž a změřil si ho pohledem. „Hzak Kinkovsi? V Ionestasi mi řekli, že máte volné pokoje. Myslím, pokud je tohle – (pokývnutí ke třem kamenným patrovým domům, už trochu zchátralým, které stály za ním na kraji rozbité venkovské cesty) – váš ubytovací hostinec?“

Kinkovsi nechal úmyslně svou tvář bez výrazu, dávaje najevo zamračený nezájem, zatímco si Dragosaniho pozorně prohlížel. Ne všechny příjmy, které od turistů dostal, odevzdával – ani ne od všech. Nakonec řekl: „Jsem Hzak Kinkovsi a mám pokoje k pronajmutí. Ale –“

„Tak mohu tady zůstat, nebo ne?“ Muž se tvářil unaveně a netrpělivě. Kinkovsi zaznamenal, že jeho oblečení, jakkoliv bylo moderní a šviháckés, bylo ve skutečnosti pomačkané dlouhou cestou. „Vím, že jsem přijel skoro o měsíc dříve, ale určitě přece nemáte zase tolik hostů...“

O měsíc dříve! Konečně si Kinkovsi vzpomněl. „Á! Vy musíte bejt ten Herr z Moskvy! Ten, co si zamluvil pokoj v dubnu! Ten, co si zamluvil ubytování – ale neposlal žádnou zálohu! Potom musíte bejt Herr Dragosani, kterej se jmenuje stejně, jako to město dole po silnici! Přijel jste opravdu o hodně dřív – ale stejně vás vítám! Hnedle vám připravím pokoj. Nebo bych vás mohl ubytovat v pokoji Angličanů, aspoň na den nebo dva. Jak dlouho chcete zůstat?“

„Nejméně deset dní,“ odpověděl Dragosani, „pokud jsou prostěradla čistá a jídlo stravitelné – a pokud vaše rumunské pivo není příliš hořké!“ Jeho pohled byl zbytečně přísný; v jeho chování bylo něco, co Kinkovsiho odrazovalo.

„Mein Herr,“ zavrčel v odpověď, „moje pokoje jsou tak čistý, že v nich můžete jíst z podlahy. Moje žena je vynikající kuchařka. Moje pivo je nejlepší, který pod středokarpatským hřebenem můžete dostat. A navíc máme tady na venkově dobrý způsoby – což se nedá vůbec říct o těch vašich moskevských. Takže chcete ten pokoj, nebo ne?“

Dragosani se zašklebil a podal mu ruku. „Utahoval jsem si z vás,“ řekl. „Chtěl jsem zjistit, jací zdejší lidé vlastně jsou. A mám rád bojovného ducha. Jste typická ukázka svého kraje, Hzaku Kinkovsi: nosíte sice selské oblečení, ale v srdci jste bojovník. Ale já a z Moskvy? Se svým jménem? To by spíš o vás mohl někdo říct, že jste cizinec, Hzaku Kinkovsi! Máte to ve svém jméně i v přízvuku. A co ten ‘Mein Herr’? Nejste náhodou Maďar?“

Kinkovsi krátce prozkoumal jeho tvář, změřil si ho pohledem od hlavy až k patě a pak se rozhodl, že se mu líbí. Měl smysl pro humor, který byl vítanou změnou. „Pradědeček mýho pradědečka byl sice Maďar,“ řekl, zatímco přijal Dragosaniho ruku a potřásl jí, „ale prababička mý prababičky byla Valaška. Co se týká přízvuku, tak ten je místní. Za posledních pár let jsme si na Maďary zvykli, hodně se jich tady usadilo. A dnes? – nejsem Rumun o nic míň než

vy. Až na to, že nejsem tak bohatej jako vy.“ A zasmál se, odhaluje tím zažloutlé, pokroucené zuby v tváři, pokryté vráskami. „Možná řeknete, že jsem jenom venkovan. No, jsem to, co jsem. A co se týká toho ‘Mein Herr’, bude pro vás lepší, když vám budu říkat ‘soudruhu’?“

„Proboha! Jen to ne!“ řekl Dragosani. „‘Mein Herr’ zní přece jenom lépe, děkuji,“ a zasmál se také. „Dobře, pojďte a ukažte mi ten váš anglický pokoj...“

Kinkovsi ho vedl od jeho velké volhy k vysokému patrovému stavení.

„Pokoje!“ zabručel. „Mám spousty pokojů, opravdu! Čtyři na každým patře! Můžete mít klidně celý patro, jestli chcete.“

„Jeden pokoj bude úplně stačit,“ řekl Dragosani, „pokud bude mít svou koupelnu a toaletu.“

„Aha – myslíte en suite, že? V tom případě to bude ten úplně nahoře. Ten pokoj má záchod a koupelnu a je přímo pod střechou. Velice moderní.“

„Tím jsem si jist,“ řekl Dragosani ne příliš přesvědčeně.

Všiml si, že zdi spodních pater jsou omítnuté cementovou omítkou. Nejspíš už jsou hodně provlhlé. Ale u horních pater nebyla původní stavba z velkých kamenů ničím zakrytá. Ten dům musel být už nějakých tři sta let starý, pokud se to dalo odhadnout. Velice pohodlný. Přenesl ho zpátky v čase – zpátky k jeho kořenům a ještě dál za ně.

„Jak dlouho jste byl pryč?“ zeptal se ho Kinkovsi, když ho zavedl dovnitř, do jedné z místností v přízemí. „Chvilku si tu odpočiňte,“ řekl, „než připravím váš horní pokoj. Bude to trvat asi hodinku nebo dvě.“

Dragosani skopl z nohou boty, pověsil svou bundu přes opěradlo dřevěného křesla a lehl si na postel, zalitou slunečním světlem, které sem dopadalo oválným oknem. „Byl jsem pryč polovinu svého života,“ řekl pak. „Ale vždycky je dobré se vrátit. Jsem tu poprvé za poslední tři roky a vrátím se sem zase za čtyři.“

„Ach? Máte svou budoucnost přesně naplánovanou, co? Takže za čtyři roky, říkáte? To zní docela definitivně. Jak to myslíte?“ Dragosani si dal ruce za hlavu a podíval se na staršího muže očima přivřenýma proti zářícímu slunci. „Výzkum,“ řekl. „Místní historie.

Dva týdny budu zkoumat a další čtyři roky budu své poznatky třídit.“

„Historie? Tahle země je jí prostoupená! Ale to není vaše práce, že? Myslím, tímhle si nevydělláváte na chleba?“

„Ne,“ řekl muž na posteli a potřásl hlavou. „V Moskvě pracuji jako... v pohřebním ústavu.“ To nebylo příliš vzdálené od pravdy.

„Ach,“ vydechl Kinkovsi. „No, to jsou věci! Dobrá, jdu připravit váš pokoj. A řeknu manželce, ať se dneska postará o jednu porci jídla navíc. Pokud budete chtít na záchod, tak jeden je zrovna tady na chodbě. Zatím si odpočiňte...“ Když neslyšel žádnou odpověď, podíval se na Dragosaniho a viděl, že má zavřené oči – spal v teplém svitu slunce v tichém pokoji.

Kinkovsi vzal z nohou postele klíčky od auta, kam je odhodil jeho host, vyšel z místnosti a tiše za sebou zavřel dveře. Ještě předtím se na něj podíval: jeho hrudník se pomalu zvedal a klesal v klidném rytmu spánku. To bylo dobře. Kinkovsi se usmál a přikývl sám sobě. Zdálo se, že se tu cítí jako doma. Pokaždé, když přijel do Rumunska, vybíral si Dragosani ubytování jinde. Pokaždé to bylo poblíž města, kterému říkal domov – tak blízko, jak to jen šlo – ale pokud možno dost daleko od místa, kde přebýval posledně. Uvažoval o tom, že by sem jezdil pod nějakým smyšleným jménem, pod pseudonymem, ale nikdy to neudělal. Byl na své jméno příliš hrdý, nejspíš ve spojitosti se svým původem. Ne kvůli městečku Dragosani nebo kvůli geografické poloze svého rodiště, ale prostě proto, že tady byl *nalezen. Co* se jeho rodičů týkalo: otcem mu byl skoro neprostupný hřeben Transylvánských Alp, tyčící se na severu a matkou bohatá temná půda pod ním.

Samozřejmě, měl svou teorii i o svých lidských rodičích: to, co udělali, bylo pravděpodobně to nejlepší, co udělat mohli. Nejspíš to byli Szganyové, Romové, Cikáni. Mladí milenci z kmenů, navzájem znepřátelených, jejichž láska nemohla překonat starou nenávist a spory. Přesto se milovali, narodil se jim Dragosani a oni ho odložili. Pořád se je snažil vypátrat a právě z tohoto důvodu sem každé tři roky jezdil, ale všechna jeho snaha byla marná. Byl to nadlidský úkol, který nemohl být splněn. I v dnešních dnech bylo v Rumunsku tolik Cikánů jako kdysi. Odpor, který k nim cítili bez výjimky všichni, ať už ve starém Valašsku, v Moldávii, v Transylvánii a ve

všech okolních zemích, jim zajistil něco jako nezávislost a jistý způsob sebeurčení. Cikáni do této země patřili stejně jako její hory.

O tom uvažoval Dragosani, zatímco se pomalu propadal do spánku; sen, který se mu zdál, se však vůbec netýkal jeho rodičů, ale doby jeho dětství, kdy ještě žil tady, předtím, než byl odeslán pryč z Rumunska, aby studoval. Už tehdy byl samotářský, své myšlenky si nechával pro sebe a často chodil tam, kam se ostatní báli jít. Nebo kam měli chození zakázáno...

Lesy byly na úpatí kopců tmavé a temné a plné zákrut jako krasobruslařské kluziště, plné osmiček v ledu. Boris viděl krasobruslení jen jednou, když před několika dny slavil své sedmé narozeniny (sedmé výročí svého nalezení) a jeho opatrovníci ho vzali v Dragosani do malého místního kina. Krátký ruský film ukazoval záběry z uměleckých jízd a iluze byla tak dokonalá, že Boris dostal závrať, takže nakonec málem spadl ze sedadla. Vyděsilo ho to, ale také vzrušilo. Dokonce tak, že se při svých hrách snažil přivolat znovu a znovu to vzrušení z jízdy po ledě. Nebylo to jednoduché a už vůbec to nebylo dokonalé, ale bylo to lepší než nic. A bylo to to nejlepší, co mohl dělat tady, na svazích zalesněných kopců, na míle daleko od obydlených usedlostí.

Bylo to místo, kam nikdo jiný nechodil, naprosto osamělé, a možná právě proto ho měl Boris tak rád. Lesy tu byly nedotčené nejméně pět set let. Žádný lovec nepřicházel za svou kořistí do tohoto borového bludiště, do kterého se jen ztěžka probíjely osamělé sluneční paprsky, aby prosvítily dusné šero. Jen občasné vrkání a zdušené plácání křídel lesních holubů narušovalo hluboké ticho, prosycené hemžením malých lezoucích stvoření. Bylo to místo, kde ve vzduchu tančil prach kolem větviček a padajícího borového jehličí, místo, kde se dařilo houbám a kde žilo několik malých, nezvykle tichých veverek.

Kopce patřily ke starému valašskému území, které končilo na úbočí Alp nějakých čtyřicet pět kilometrů odsud. Planina, na které se rozkládalo, měla tvar kříže s hlavním ramenem mířícím od severu na jih asi dva kilometry dlouhým, a s příčným břevnem dlouhým kilometr. Kolem se táhla pole rozdělená zdmi, živými i drátěnými ploty a občasnými úzkými alejemi stromů, ale pole, která ležela v nejbližším okolí kopců tvořících kříž, byla neobdělaná a

široko daleko zarostlá jen divokou vysokou trávou prorostlou bodláčím, které zde dosahovalo nevídané výšky. Občas sem Borisův opatrovník přiváděl své koně a dobytek, aby se napásl, ale ne příliš často. Dokonce i zvířata se tomuto místu vyhýbala. Bezdůvodně se tu lekala a někdy protrhla ploty a křoví, aby se dostala pryč z tohoto divokého, nepřirozeně tichého místa.

Ale pro malého Borise Dragosaniho bylo toto místo něčím velice blízkým. Mohl tu hrát své vážné hry, prozkoumávat divoké amazonské pralesy a hledat ztracená incká města. Mohl tu dělat všechny tyto věci a spoustu dalších – pokud ovšem neřekl svým opatrovníkům, co dělá. Nebo lépe řečeno, kde to dělá. Přesto, že měl ta místa zakázaná, zdejší lesy ho vzrušovaly. Bylo v nich něco, co ho přitahovalo jako magnet.

Stejně tak tomu bylo i teď, když se škrábal nahoru příkrou strání poblíž středu kříže, ztěžka oddechuje se probíjel mezi stromy výš a výš a s námahou za sebou táhl velkou lepenkovou krabici, která byla jeho vozem, jeho krasobruslařským autem bez kol. Bylo to dlouhé stoupání, ano, ale stálo za to. Chtěl se svézt ještě jednou, tentokrát od samého vrcholku, než bude muset jít domů. Slunce na obloze klesalo a vypadalo to, že by mohl stihnout ještě jednu jízdu, aniž by se opozdil k večeři.

Na vrcholku se zastavil, než zase popadl dech, na chvilku se posadil, aby si odpočinul, obklopen muškami, poletujícími v bledé záři zapadajícího slunce, které zářilo mezi vysokými, tmavými borovicemi. Pak přitáhl krabici na hřeben kopce, odkud viděl jasně svou dráhu, spadající prudce do údolí. V dávno zapomenuté minulosti tu pracovali dřevaři a dříve, než si uvědomili povahu tohoto místa, nebo dokud jim o něm někdo neřekl, tu vypálili ve svahu cestu ke stahování kmenů. Od té doby tu vyrostly malé stromky, které skoro, ale ne úplně zahladily jizvu. A teď se jizva stala dráhou pro Borisovy krkolomné jízdy. *Teď vyvážil svůj ‘vůz’ na kraji spádu, naskočil dovnitř a chytil se pevně okrajů, zatímco se krabice pohnula dolů a rozjela se.*

Zpočátku jel hladce a klidně, klouzal po povrchu z napadaného jehličí a uschlé trávy, mezi nízkými kmínky a větvemi stromků, přímo prostředkem jizvy vypáleného porostu. Ale... Boris byl ještě

dítě. Nevěděl naprosto nic o nebezpečí a neuvědomil si prudkost srázu ani velikost zrychlení.

To už krabice nabírala rychlost a jeho jízda se spíš začínala podobat jízdě auta na ledě. Narazil na chumáč trávy a krabice nadskočila nad stezku. Pak se zase vrátila na zem, polámala několik malých stromků a vyrazila na děsivou jízdu mezi kmeny borovic, stojícími na úbočí kopce kolem vypálené jizvy.

Boris už dávno neměl žádnou kontrolu nad směrem jízdy svého 'vozu'. Neměl brzdy ani řízení. Mohl jen čekat, kam ho krabice zaveze. Během kodrcavé jízdy, provázené mnoha nárazy a odrážením od kmenů, poskakoval sekundu po sekundě otřesenější a potlučenější Boris v krabici jako zapomenutý hrášek v lusku. A tady, daleko od jeho obvyklé dráhy v polomu, bylo ubývající světlo zastíněno hustými větvemi stromů. Boris sklonil hlavu, aby se ukryl před neviděnými, švihajícími větvemi, zatímco jeho noční můra dosahovala vrcholu. Ale stromy rostly čím dál hustěji a hustěji, a jak se zdálo, jeho konec se rychle blížil.

A pak, v místě, kde půda pod stromy byla složena z kluzké břidlice a oblázků prorostlých kořeny vystupujícími nad povrch země jako podivní, tlustí a dlouzí hadi, Borisova divoká jízda najednou skončila. Při jednom zvlášť tvrdém nárazu se pod Borisem utrhlo dno a postranní stěny se mu doslova rozpadly pod roztřesenýma rukama, zoufale lapajícíma po něčem pevném. Náraz ho vymrštil do změti stromů. Otáčeje se a zmítaje ve vzduchu, Boris stěží cítil praskání drobných větviček, kterými prolétl, uvědomoval si jenom záblesky oblohy, vířící mezi houpajícími se korunami stromů, šílený let, který trval jakoby věčně, a pak přistání na okraji nebo na výčnělku skály a pád do zaprášené temnoty.

Pak náraz a potom už nic. Alespoň prozatím...

Boris mohl být v bezvědomí minutu nebo pět, možná i padesát. Nebo možná nebyl v bezvědomí vůbec. V každém případě utrpěl otřes, a to dost těžký. To bylo jeho štěstí, protože jinak by ho to, co se stalo pak, mohlo klidně zabít. Mohl na místě zemřít hrůzou.

„Kdo jsi?“ *zeptal se ho hlas v jeho motající se hlavě.* „Proč jsi sem přišel? Jsi tady... aby ses mi nabídl?“

Ten hlas byl zlý, skrznaskrz zlý. Bylo v něm obsaženo vše, co budí děs a hrůzu. Boris byl jenom chlapec. Neznal slova jako

bestiální, sadistický, dábelský, ani to, co se myslí frází ‘Síly temnot’; nevěděl nic o obřadech k vzývání Moci. Děsil se skřípání podlahy v temném pokoji. Jeho hrůza se skrývala v ťukání větévek na okno jeho ložnice, když celý dům spal. Lekal se náhlého pohybu nebo skoku ropuchy nebo náhlého strnutí švábů, překvapených světlem, které rozsvítil, a zvlášť jejich rychlého útěku, když zjistili, že je objevil.

Jednou, když šel pro něco do sklepa, který ležel hluboko pod statkem a v jehož nejvzdálenějším koutě skladoval jeho opatrovník láhve vína obalené slámou a kola sýrů, zabalená v mušelínu a uložená na studených policích, zaslechl Boris tiché skřípání cvrčků. V kuželi světla vrhaného slabou svítilnou jednoho z nich zahlédl. Vlivem temnoty, ve které přebýval, byl mrtvolně šedý a jakoby zaprášený. Jak k němu vykročil, aby ho zašlápl, hmyz vyskočil a zmizel. Objevil dalšího a celá věc se opakovala. A další. A další. Viděl jich asi tucet a nezašlápl ani jednoho. Všichni prostě zmizeli. Vyšel po schodech ze sklepa, a jakmile na něj dopadlo denní světlo, cvrčci začali seskakovat z jeho kalhot. Byli na něm! Oni na něj naskákali! Proto je nemohl zašlápnout. Ach, jak tehdy Boris tancoval!

Takto si představoval noční můru: vědomí vychytralé inteligence tam, kde nemělo co dělat. Přesně tak, jako teď.

„Ááách!“ *řekl ten hlas, silněji než předtím.* „Ááách! – takže ty jsi stejný jako já! A jenom díky tomu, že jsi stejný, jsi sem mohl přijít! Protože jsi věděl, kde mě můžeš najít!“

A právě v té chvíli si Boris uvědomil, že se mu to nezdá a že ten hlas v jeho hlavě je skutečný! A zlo, které z něj čišelo, bylo jako slizký dotek žáby, jako skákání cvrčků ve tmě, jako pomalé tikání nenáviděných hodin, které jako by k člověku mluvily celou noc a posmívaly se jeho strachu a nespavosti. Ale bylo to ještě horší než tohle všechno dohromady, tím si byl jistý – jenom mu chyběla slova nebo vědomosti nebo zkušenosti, díky kterým by to dokázal popsat.

Ale dokázal si představit ústa, ze kterých mu proudila do hlavy ta kloktavá, chuchvalcovitě slizká a našeptávačsky vychytralá slova. A věděl, proč ta slova zní tak vlhce a bublavě: protože ta ústa přetékala rubínově rudou krví a její lesknoucí se špičáky byly ostré jako zuby velkých chrtů!

„Jak... jak se jmenuješ, chlapče?“

„Dragosani,“ odpověděl Boris, nebo si to alespoň pomyslel, protože měl příliš stažené hrdlo na to, aby mohl mluvit. V každém případě to jako odpověď stačilo.

„Ááááách! Dragosani!“ *Hlas si nyní chraptivě povzdechl a znělo to jako když podzimní listí dopadá na cestu. Povzdech probouzejícího se vědomí, chápání, uspokojení.* „Pak určitě musíš být jednoho rodu se mnou. Ale jsi tak malý, tak malý! Nemáš vůbec sílu, chlapče! Jsi dítě, malé dítě. Co pro mě můžeš udělat? Nic! Krev, která teče ve tvých žilách, je řídká jako voda. Není v ní ani kousek železa...“

Boris se posadil, vystrašeně těkajícíma očima se rozhlížel houstnoucím šerem a otáčel přitom hlavu ze strany na stranu. Byl na poloviční cestě mezi vrcholkem kopce a údolím a nacházel se na plochém výběžku skály, ukrytém mezi stromy. Na tomto místě nikdy předtím nebyl a vlastně o něm ani nevěděl. Pak, jak se jeho oči pomalu přizpůsobovaly šeru, které pod stromy panovalo, a jak se mu pozvolna navracela ostrost jeho smyslů, ochromených dočasně jeho bezvědomím, uvědomil si, že ve skutečnosti sedí na lišejníkem porostlém kamenném prostranství před něčím, co mohlo být jenom – mauzoleum!

Boris už něco takového viděl. Jeho strýc (tím myslel bratra svého opatrovníka) před měsícem zemřel a byl pohřben zrovna v něčem takovém. Ale to bylo na vysvěcené půdě, na hřbitově ve Slatině. Oproti tomu, tohle místo... určitě vysvěceno nebylo. Ne, v žádném případě.

Pohybovali se tu neviditelní duchové vířící zatuchlý vzduch, aniž by pohnuli jedinou pavučinou nebo větvičkou, které se sem skláněly seshora. Bylo tu chladno – mrazivé chladno – které už alespoň pět století neprohřál jediný paprsek slunce.

Hrobka, která stála před Borisem, byla vytesána z kamene před dávnými lety; její střecha se skládala z obrovských kamenných desek, které ležely na nepořádně zděných základech. Při svém pádu shora ji musel Boris přeletět, jinak by bezpochyby skončil s otřesem mozku. Nebo možná, že ho měl, protože se mu už nějakou chvíli zdálo, že cítí a slyší věci, které by správně cítit ani slyšet neměl. Nebo které tu vůbec neměly co dělat. Nastražil uši a pokusil se zaostřit zrak, aby

pronikl šerem, které ho v tomto odříznutém místě obklopovalo, ale... neviděl nic.

Boris se pokusil vstát, ale podařilo se mu to až na třetí pokus. Opřel se celou váhou svého roztřeseného těla o přečnívající desky, které kdysi tvořily překlad nad vchodem do hrobky. Pak se znovu zaposlouchal a zahleděl dovnitř a pátral po sebemenším pohybu v šeru. Ale nebyl tu žádný hlas, který by mohl zaslechnout, žádná ústa, naplněná přetékající krví, která by se odrážela v zrcadle jeho mysli. Úlevou si povzdechl a dech mu v hrdle zasípal.

Težce setřel zatvrdlý nános špíny, kamínků a jehličí na překladu, o který se opíral, a zčásti přitom odhalil jakýsi vytesaný motiv nebo erb. Boris setřel víc staletého prachu a –

Rychle odtáhl ruce, zavrávoral pozpátku, zakopl a upadl na zem, kde zůstal sedět a těžce oddechoval. V rukou svíral štít, který měl na sobě vytesán basreliéf draka s jedním pařátem zdviženým k ráně, na jehož hřbetě seděl netopýr s trojúhelníkovýma očima, zhotovenýma z karneolu. Celou skupinu završovala chtivá, rohatá hlava samotného ďábla s vyplazeným jazykem, které z úst kapaly karneolové krůpěje krve!

Všechny tyto tři symboly – drak, netopýr a ďábel – se v Borisových myšlenkách náhle spojily. Staly se pro něj naprosto jasnými, tak jako byl původce hlasu v jeho hlavě. Toho hlasu, který si vybral zrovna tuto chvíli, aby k němu znovu promluvil:

„Utíkej, človíčku, utíkej... pryč odtud. Jsi příliš malý, příliš mladý, příliš nevinný, a já jsem tak unavený a tak starý...“

Na nohách roztřesených natolik, až se bál, že každým dalším krokem upadne, se Boris postavil a couvl. Pak se otočil a utekl odtamtud tak rychle, jak jenom mohl – pryč od těch borovým jehličím pokrytých kamenů, kolem kterých se omotávaly kořeny starých stromů, pryč od rozpadlé hrobky a od toho, co v ní bylo pohřbeno, ať to bylo cokoliv, pryč od šera toho místa, tak hrozivého, jako by mělo fyzickou podstatu.

A jak utíkal – hnal se pod temnými, neosekanými stromy dolů z prudkého svahu, švihán větvemi, klopýtaje a padaje – v hlavě se mu znovu ozval ten hlas, skřípající jako pilník na skle nebo jako křída na tabuli, obscénní ve svém letitém vědění: „Utíkej, ano, utíkej! Ale nikdy na mne nezapomeň, Dragosani. A buď si jist tím, že já na

tebe nezapomenu. Ne, protože na tebe budu čekat, dokud nevyrosteš. A až bude ve tvé krvi kolovat více železa než teď a ty budeš vědět, co děláš – protože to musí být ze tvé vlastní svobodné vůle, Dragosani – pak uvidíme. A teď musím spát...“

Boris se vyřítil zpod stromů na úpatí kopce, přeskočil plot, jehož horní břevno leželo zlomené na zemi, a vyběhl na louku, zarostlou vysokou trávou a bodláčím a zalitou krásným, teplým, požehnaným světlem! Ale ani potom se nezastavil, ale utíkal dál dolů z kopce, domů. Až v polovině pole, když už v něm nezbýval ani doušek dechu, se zhroutil do trávy, převalil se rta záda a díval se na kopce za sebou. Daleko za nimi zácházelo slunce, jehož poslední paprsky barvily koruny borovic dozlatova. Ale Boris věděl, že hluboko v lese, na místě, obklopeném hradbou borovic, je všechno vlhké, mrazivé, lezavé a hrůzně temné. A teprve tehdy se zeptal: „Co... kdo... kdo jsi?“

A jakoby ze vzdálenosti miliónu kilometrů se vzadu v jeho mysli ozvala odpověď; nesená večerním vánkem, který vál nad Transylvánií od nepaměti: „Aáááách! Vždyť ty to přece víš, Dragosani! Víš to. Neptej se ‘kdo jsi’, ale ‘kdo jsem’. Ale jaký je v tom rozdíl? Odpověď je stejná. Já jsem tvoje minulost, Dragosani. A... ty... jsi... moje... budooooucnooost!“

* * *

„Herr Dragosani?“

„Co... kdo... kdo jsi?“ Jak opakoval svou otázku ze snu, Dragosani se probudil. Dívaly se na něj oči – skoro trojúhelníkové, strnulé, lesknoucí se v šeru místnosti. Iluze byla tak dokonalá, že si na chvilku myslel, že se ocitl zpátky před chladnou hrobkou. Ale jejich barva byla zelená, kočičí. Dragosani se díval na ně a ony se dívaly na něj. Byly zasazeny do bílé tváře, obklopené oválem havranově černých vlasů. Ženské tváře.

Posadil se, protáhl a pak spustil nohy z postele na podlahu. Majitelka očí byla oblečena podle běžné vesnické módy – postrádala jakoukoliv eleganci, pomyslel si Dragosani. Pohrdavě si ji změřil pohledem. Když se probouzel, byl vždycky podrážděný. Pokud se neprobudil sám od sebe, ale někdo ho ze spánku vytrhl, jako třeba teď, byl ještě podrážděnější. „Jsi hluchá?“ vyštěkl a zašermoval jí

ukazováčkem před nosem. „Ptal jsem se tě, kdo jsi? A kromě toho, proč jste mě probudili tak pozdě?“ (Docela dobře se mohl zeptat i opačně.) Jeho přísně vztyčený ukazováček na ni, zdá se, neudělal ani nejmenší dojem. Usmála se a zvedla lehce, skoro drze, jedno obočí. „Jsem Ilse, Herr Dragosani. Ilse Kinkovsiová. Spal jste skoro tři hodiny, ale protože jste byl po tak dlouhé cestě určitě unavený, otec nařídil, že vás nemám rušit. Mezitím jsem vám připravila váš pokoj.“

„Ano? Opravdu? A co po mně chcete teď?“ Dragosani tvrdošíjně odmítal chovat se zdvořile. Nebyla to však stejná hra, jakou hrál s jejím otcem. Ne, v té dívce bylo něco, co ho doopravdy rozčilovalo. Byla tak sebejistá a nenucená, to za prvé. A za druhé byla hezká. Mohlo jí být asi tak... dvacet? Bylo divné, že ještě nebyla vdaná, ale na ruce neměla prstýnek. Dragosani se otřásl, jak se pomalu, velice pomalu probouzel.

Všimla si toho a řekla: „Nahoře je daleko tepleji. Slunce ještě pořád svítí na střechu domu. A než vyjdete do schodů, krev se vám určitě rozproudí.“

Dragosani se rozhlédl po pokoji a špičkami prstů si protřel koutky očí od zbytků spánku. Vstal a přejel rukou po kapse bundy, která visela přehozená přes opěradlo křesla. „Kde jsou moje klíče? A... moje kufry?“

„Ano,“ přikývla a znovu se usmála. „Otec vám je vynesl nahoru, zatímco jste spal. A tady jsou klíče,“ podala mu je. Když se jejich ruce dotkly, byla ta její chladná, zatímco jeho podivně rozpálená. A když se znovu zachvěl, zasmála se. „Ale! Panic!“

„Co?“ zasyčel Dragosani, náhle docela probuzený. „Co – jste – to – řekla?“

Prošla dveřmi na chodbu a zamířila ke schodišti. Dragosani, zlostí bez sebe, popadl svou bundu a vyrazil za ní. Na prvním schodě se na něj ohlédla. „To je takové místní pořekadlo. Říká...“

„Co?“ vyštěkl stoupaje po schodech za ní.

„Říká, že když se chlapec třese v horku, tak je to proto, že je ještě panic. Nepolíbený panic.“

„Zatraceně hloupé pořekadlo!“ zamračil se Dragosani.

Ohlédla se na něj a usmála se. „Na vás to neplatí, Herr Dragosani,“ řekla. „Za prvé už nejste chlapec a kromě toho mi vůbec nepřipadáte stydlivý nebo panický. Ale tak se to říká.“

„A vy se chováte k hostům příliš nenuceně,“ zavrčel, protože měl pocit, že se zachoval jako blázen, a připadalo mu, jako by jí ho bylo líto.

V prvním poschodí na něj počkala, zasmála se a řekla: „Chtěla jsem jen být přátelská. Je to špatné přivítání, když na sebe lidi ani nepromluví. Otec mi řekl, že se vás mám zeptat, jestli se dnes večer najíte s námi, když jste náš jediný host, nebo jestli budete chtít přinést večeři do pokoje?“

„Najím se ve svém pokoji,“ zabručel. „Pokud se do něj dostanu!“ Pokrčila rameny, otočila se a začala stoupat do druhého patra. Tady už se schody zvedaly mnohem prudčeji.

Ilse Kinkovsiová na sobě měla oděv, který ve městech už dávno vyšel z módy, ale na vesnicích a na statcích se těšil stále ještě velké oblibě. Nosila pletenou vlněnou sukni, která jí sahala jen kousek pod kolena, černou halenku s krátkými rukávy, zapínáním vpředu a vycpávkami, všitými v ramenou a na loktech a byla (dost komicky, jak si Dragosani pomyslel) obuta v gumových holínkách. Ovšem na chození po dvoře statku byly bezpochyby velice vhodné. V zimě do nich určitě nosí punčochy, které jí sahají až nahoru na stehna. Ale teď není zima...

Pokoušel se odvrátit oči stranou, ale nevěděl, kam se dívat jinam. Ksakru, ještě k tomu začala kroutit zadkem! Úzké čemé ‘V’ ostře rozdělovalo převalující se bílé polokoule jejích hýždí.

Ve druhém poschodí se zastavila a schválně se k němu otočila, aby na něj počkala na konci schodů. Dragosani se zastavil a lapal po dechu. Dívala se na něj – napohled klidná, jako vždycky – a pomalu přenesla svou váhu na jednu nohu. Třela si vnitřní stranu stehna kolenem druhé nohy a dívala se svýma zelenýma očima přímo na něj.

„Věřím, že se vám tu bude... líbit,“ řekla a pomalu přesunula svou váhu na druhou nohu.

Dragosani k ní vzhlédl. „Ano, ano – věřím, že... že... eh –“

Ilse si všimla, jak se jeho čelo leskne potem. Odvrátila se a ohrnula nos. Nejspíš měla tam dole pravdu. Škoda...

Pátá kapitola

Teď už bez dalších zastávek zavedla Ilse Kinkovsiová Dragosaniho do podkroví, ukázala mu jeho koupelnu (která byla proti jeho očekávání skutečně moderně zařízena) a pak se vyčkávavě postavila ke dveřím. Pokoje byly opravdu pěkné: vymalované na bílo, s dubovým obložením a nalakovanými dřevěnými poličkami a skříněmi, stojícími v rohu. Dragosani se hned začal cítit lépe. Rozhodl se, že bude dívčino přirozené chování opětovat – a rozšíří ho na celou Kinkovsiho rodinu, kterou ještě ani neviděl. Připadalo mu velice netaktní, že by měl jíst sám ve svém pokoji, když se o něho jak otec, tak dcera tak dobře postarali.

„llse," řekl, a pak se opravil: „Totiž – slečno Kinkovsiová – rozmyslel jsem se. Chtěl bych se najíst s vámi. Koneckonců, žil jsem na statku, když jsem byl ještě malý. Nebude to pro mně nic cizího – a doufám, že nebudu příliš cizí já pro vaši rodinu. Takže... kdy budeme jíst?"

Ohlédla se přes rameno, napůl už na chodbě. „Hned, jakmile se opláchnete a přijdete dolů. Počkáme na vás." Už se neusmívala. „Budu dole za dvě minuty. Děkuji."

Jak pozvolna její kroky na schodech utichly, svlékl si košili, rychle otevřel jeden ze svých kufrů a vytáhl holicí strojek, ručník, čisté a vyžehlené kalhoty a nové ponožky. O deset minut později už se řítil dolů po schodech a přes dvůr, kde ve dveřích do hlavní budovy statku potkal Kinkovsiho.

„Omlouvám se, omlouvám se! Spěchal jsem tak, jak to jen bylo možné."

„To je v pořádku," podal mu starší muž ruku. „Vítejte do mýho domu a pojďte dál. Hnedle budeme jíst."

Uvnitř to působilo poněkud klaustrofobicky. Místnosti byly velké, ale s nízkými stropy, velice tmavé a velice ‘starorumunské’. V jídelně, u obrovského čtvercového stolu, u kterého by se pohodlně najedl tucet lidí, byl Dragosani usazen na čestné místo v čele stolu, přímo u okna. Panovalo tam takové přítmí, že tvář Ilsy, která se poté, co pomohla matce přinést jídlo z kuchyně, posadila naproti němu, viděl jen jako napůl rozmazanou siluetu. Po Dragosaniho pravici usedl Hzak Kinkovsi se ženou – když splnila své povinnosti

hostitelky – a po jeho levici dva sedlákovi synové ve věku asi dvanácti a šestnácti let. Malá rodina podle běžných zvyklostí.

Jídlo bylo prosté, vydatné a zasloužilo si pochvalu. Dragosani ji vyslovil a Ilse se usmála, zatímco její matka Maura se k němu přes stůl dychtivě naklonila a řekla: „Myslela jsem si, že budete hladový. Po takové dlouhé cestě! Takovou dálku, až z Moskvy! Jak dlouho vám to trvalo?“

„Ale já jsem cestou jedl,“ odpověděl s úsměvem. Pak se rychle zamračil a dodal: „Jedl jsem dvakrát a pokaždé to bylo strašné a neuvěřitelně drahé! Dokonce jsem si na dvě hodinky zdřímL, přímo v autě, někde za Kyjevem. Jel jsem samozřejmě cestou přes Galac, Bukurešť a Pitešť, hlavně abych se vyhnul horským průsmykům.“

„Dlouhá cesta, jen co je pravda,“ pokýval Kinkovsi hlavou. „Skoro šestnáct set kilometrů.“

„Šestnáct set vzdušnou čarou,“ řekl Dragosani. „Ale já neletěl. Podle tachometru v autě jsem ujel něco přes dva tisíce kilometrů.“

„A celou tu cestu jste podnikl jenom kvůli studiu místní historie,“ zavrtěl sedlák hlavou.

Když dojedli, starý Kinkovsi – ve skutečnosti nebyl příliš starý a byl spíše větrem ošlehaný než ohnutý – se pohodlně opřel a sáhl po hliněné dýmce, naplněné voňavým tabákem. Dragosani si zapálil rothmansku, jednu z kartónu, který mu sehnal Borowitz ve speciálním moskevském obchodě pro elitu strany. Dva synové odešli dodělat nutné večerní práce a matka s dcerou se odebraly do kuchyně umýt nádobí.

Kinkovsiho zmínka o ‘místní historii’ Dragosaniho trochu překvapila, ale vzápětí si uvědomil, že to byla jeho záminka k tomu, aby tu sehnal ubytování. Potáhl ze své cigarety a zauvažoval o tom, kolik si ještě může dovolit říct. Na druhé straně, pokládali ho přece za zaměstnance pohřebního ústavu. Možná, že jim jeho zájem nebude připadat příliš neobvyklý; vždyť samotná jeho práce v sobě nese jisté prvky morbidity. „Místní historie, ano, dalo by se to tak nazvat. Ale ve skutečnosti bych stejně dobře mohl jet do Maďarska, nebo ukončit svou cestu v Moldávii, nebo přejet přes Alpy směrem na Oradeu. Dokonce by celkem vyhovovala i Jugoslávie a nebo Mongolsko daleko na východě. Ale jel jsem sem, protože jsem se tu narodil.“

„A o co se vlastně zajímáte? Jsou to hory? Nebo možná bitvy, co? Můj Bože – kolik už tahle země pamatuje válek!“ Vzrušení v Kinkovsiho hlase nasvědčovalo, že se nevyptává z pouhé zdvořilosti. Byl opravdu zvědavý. Dolil domácí víno do Dragosaniho sklenice (bylo lisované z místních hroznů a opravdu vynikající) a obrátil do sebe svou.

„Částečně se to týká i hor,“ odpověděl mladší muž. „A v této zemi s tím nutně souvisí i bitvy. Ale můj hlavní zájem se ve skutečnosti týká legend daleko starších, než je jakákoliv minulost, kterou si pamatujeme. Jsou patrně stejně staré jako hory samy. Hovoří o záhadných věcech – a velice hrůzostrašných!“

Naklonil se nad desku stolu a zahleděl se do Kinkovsiho vodnatých očí.

„Jen pokračujte, nenapínejte mě! Co je zač ta vaše záhadná posedlost, po čem tak prastarém to pátráte?“

Víno bylo velice silné a opojné a připravilo Dragosaniho o jeho obvyklou obezřetnost. Venku pomalu zapadalo slunce a šero halilo krajinu jako plášť modravého kouře. Z kuchyně se ozývalo cinkání nádobí a tiché tlumené hlasy. Ve vedlejší místnosti monotónně tikaly staré hodiny. Všechno dohromady tvořilo dokonalé prostředí. A tihle vesničané bývají tak pověrčiví a vůbec...

Dragosani už to nevydržel. „Legendy, o kterých mluvím,“ řekl pomalu a důrazně, „se týkají upírů!“

Kinkovsi chvíli mlčel a tvářil se ohromeně. A pak se zvrátil ve své židli dozadu, zafičel smíchy a plácl se do stehen. „Cha! Upíři! Jako bych to netušil! Každej rok sem přijíždějí lidi jako vy a všichni pátrají po Drakulovi!“

Dragosani se na něj překvapeně podíval. Nebyl si jistý tím, jakou reakci očekával, ale určitě to nebyla tahle. „Takoví, jako já?“ řekl. „Každý rok? Nevím, jestli jsem vás pochopil...“

„Začalo to nedávno, když se omezení trochu zmírnila,“ vysvětloval Kinkovsi. „Když se ta vaše slavná ‘železná opona’ trošku pozvedla! Přicházejí odevšad – z Ameriky, z Anglie a Francie, dokonce už jsme tu měli jednoho nebo dva z Německa. Zvláštní turisti, jen co je pravda, většinou to jsou studovaní pánové. Vzdělanci. A všichni pátrají po stejný lži, po stejný ‘legendě’. Co tomu říkáte? Přímo tady, v tomhle pokoji jsem si utahoval nejmíň z

tuctu takovejch badatelů, když jsem jim vyprávěl, jakej mám velkej strach z toho jejich... Drakuly. Jsou to všechno blázni! Dneska už každej ví – dokonce i takoví ‘nevzdělaní sedláci’, jako jsem já – že tohle stvoření je jenom postava z knížky, kterou napsal na přelomu století jeden chytrej Angličan. Ani ne před měsícem promítali v našem místním kině film, kterej se jmenoval stejně. Ne, mě neoklamete, Dragosani. Vůbec mě nepřekvapuje, že jste se tu objevil zrovna, když mají přijet další takoví blázni z Anglie. Čekám je v pátek. Budete jim dělat společnost, že? Oni taky budou hledat svýho velkýho zlýho *upíra!*“

„Vzdělanci, říkáte?“ Dragosani se ani nesnažil zakryt svůj zmatek. „Studovaní pánové?“

Kinkovsi vstal a rozsvítil kalnou omlácenou elektrickou lampu, která visela ze stropu uprostřed místnosti. Potáhl z dýmky a pokračoval: „Ano, vzdělanci – profesoři z Kolína, Bukurešti, Paříže. Takhle je to už dobrý tři roky. Všichni jsou vyzbrojeni svejma notesama, fotokopiema starejch map a dokumentů, fotoaparátama, skicářema a – zkrátka všema těmahle krámama!“

Dragosani se zatím vzpamatoval. „A taky šekovými knížkami, co?“ Světaznale se usmál.

Kinkovsi se znovu rozesmál. „No jistě! Taky penězma! Představte si, že jsem slyšel o malejch vesnickejch obchůdkách nahoře v horách, kde se dokonce prodávají flaštičky s hlínou z Drakulova hradu! Můj Bože! Věřil byste tomu? Další bude na řadě Frankenstein! Toho jsem taky viděl ve filmu a řeknu vám, že z něj šla *dovopravdy* hrůza!“

Teď už se mladší muž rozzlobil. Cítil, že se mu Kinkovsi začíná posmívat. Tak ten křivozubý prosťáček nevěří v upíry! Jsou mu k smíchu. Jsou pro něj něčím na způsob Yettiho nebo Lochnesské příšery – turistické atrakce, které mají svůj původ v mýtech a babských povídačkách...

... A právě tehdy a tam si Dragosani umínil, že –

„Co je to za řeči o nestvůrách?“ Maura Kinkovsiová se objevila ve dveřích kuchyně, otírajíc si ruce do zástěry. „Dávej si pozor, Hzaku! Uvědom si, že mluvíš o ďáblu! A vy také, pane Dragosani. Na opuštěných místech jsou stále věci, které lidé nikdy nepochopí.“

„O jakých opuštěných místech to mluvíš, ženo?“ zasmál se její manžel. „Tohle je člověk, kterej sem přijel z Moskvy. A nezabralo mu to ani jeden celej den – cesta, která by kdysi trvala celej tejden, a možná i víc – a ty mluvíš o opuštěných místech? Žádná opuštěná místa už dnes nejsou!“

Ale jsou, pomyslel si Dragosani. Tvůj *vlastní hrob je zatraceně opuštěné místo. Cítím to v nich: tu opuštěnost mrtvých, kterou si ani neuvědomují – dokud je svým dotekem neprobudím já!*

„Však ty víš, co myslím!“ mávla Kinkovsiho žena rukou. „Říká se, že v horách jsou stále ještě vesnice, kde probodávají srdce kůlem těm, kteří zemřeli příliš mladí nebo z nějakého neobvyklého důvodu – jen proto, aby měli jistotu, že se už nikdy nevrátí zpátky! A nikdo to nepokládá za nic divného,“ dodala k Dragosanimu. „Je to prostě zvyk, abych tak řekla, jako když smeknete klobouk nad hrobem.“

V té chvíli přišla Ilse. „Cože? Vy jste také lovec upírů, Herr Dragosani? Ale vždyť to je taková ponurá, morbidní cháska! Vy k nim určitě nepatříte.“

„Ne, ne, samozřejmě, že ne.“ Dragosaniho úsměv začal působit tro chu křečovitě. „Jenom jsem tady trochu žertoval s vaším otcem – ale, jak se zdá, můj žert se obrátil proti mně.“ Vstal.

„Už jdete spát?“ zeptal se Kinkovsi, viditelně zklamaný. „Tak brzy navečer? Ale vlastně budete nejspíš ještě unavenej. Škoda. Mohli jsme si ještě pěkně popovídat. Ale to nevadí, stejně mám nějakou práci. Možná zítra.“

„Určitě si ještě najdeme spoustu času,“ řekl Dragosani, zatímco následoval svého hostitele ke dveřím.

„Ilse,“ řekl Kinkovsi, „vezmi si louč a doprovoď ctěnýho pána do jeho pokoje. Šero je horší než nejtemnější půlnoc, když si nevidíte pod nohy.“

Dívka udělala, co jí řekl, a odvedla Dragosaniho přes dvůr do hostinského domu. Tam rozsvítila světlo na schodech. Než mu popřála dobrou noc, řekla:

„Herr Dragosani, vedle postele najdete zvonek. Pokud budete v noci cokoli potřebovat, stačí zmáčknout vypínač. Dráty vedou do našeho domu. Bohužel, patrně to probudí i rodiče. Lepší bude, když

prostě trochu roztáhnete závěsy ve svém okně. Já to uvidím z okna ve své ložnici...“

„Cože?“ zeptal se Dragosani, který se rozhodl hrát nechápavého. „Uprostřed noci?“

I tohle dokázala Ilse Kinkovsiová vysvětlit, alespoň podle svého názoru. „Víte, nespím moc dobře,“ řekla. „Mám pokoj v přízemí. Ráda si jen tak otevřu okno a dýchám noční vzduch. Někdy se dokonce jdu projít ve světle měsíce – obvykle kolem jedné po půlnoci.“

Dragosani přikývl, ale neodpověděl. Stála těsně vedle něj. Než mohla objasnit situaci blíže, protáhl se kolem ní a vyběhl nahoru po schodech. Její výsměšný pohled na sobě cítil, ještě když zahýbal v prvním patře za roh schodiště.

Ve svém pokoji Dragosani rychle zatáhl závěsy v okně, vybalil všechny své kufry a napustil si plnou vanu vody. Voda ohřátá plynovým hořákem byla příjemně teplá. Dragosani do ní nasypal koupelovou sůl a svlékl se donaha.

Ve vaně ležel a odpočíval, a s požitkem vychutnával teplo a jemné víření vody, způsobené pohyby jeho paží. Zdálo se, že tam leží teprve chvilku, když se přistihl, jak mu hlava klesá a on poklimbává s bradou na prsou v chladnoucí vodě. Rozhýbal se, dokončil koupel, vylezl z vany a připravil se ke spánku.

Bylo teprve deset hodin, když vklouzl do postele, ale ani ne za minutu nebo dvě tvrdě spal.

Probudil se před půlnocí a první, co spatřil, byl bílý a skoro svislý pás měsíčního světla, který pronikal do místnosti škvírou v zatažených závěsech jako světelné kopí zabodnuté do podlahy. Vzpomněl si na to, co mu říkala Ilse Kinkovsiová, vstal a spínacím špendlíkem k sobě sepnul okraje závěsů. Napůl si přál, aby tomu bylo jinak – více, než jen napůl – ale... prostě to nešlo.

Nebylo to tím, že by snad ženy nesnášel nebo se jich bál; snášel je a nebál se jich. Spíš je prostě nedokázal pochopit, a když se k tomu přičetla ta spousta věcí, které se chtěl naučit a které chtěl znát, prostě neměl čas, který by mohl utrácet nějakými pochybnými nebo nevyzkoušenými radovánkami. Alespoň o tom přesvědčoval sám sebe. A, kromě toho, jeho touhy byly jiné než touhy ostatních mužů a jeho pocity byly spíš roztěkané. Kromě chvil, kdy pracoval. Ale tím, že ztratil obyčejnou lidskou citlivost v těchto věcech, získal neobyčejnou

citlivost ve věcech jiných. Toto pomyšlení se mohlo zdát paradoxní těm, kteří znali povahu jeho práce.

Co se týkalo těch věcí, které se chtěl naučit a které chtěl znát – bylo jich mnoho. Borowitz s ním byl spokojen, s takovým, jaký byl, to ano, ale Dragosani sám se sebou spokojen nebyl. Cítil, že jeho nadání je zatím jen jednostranné a chybí mu hloubka. Dobrá, brzy mu dodá skutečnou hloubku, hloubku tajemství poloviny tisíciletí! Venku v tiché noci ležel ten, který znal věci nepoznané, ten, který za svého života vládl nevídanými kouzly a který dokonce teď ve svém hrobě ležel nemrtvý. A právě tam, připravený pro Dragosaniho, ležel pramen veškerého vědění. Pouze tím, že ho vypije do poslední kapky, dokončí své těžce zanedbané ‘vzdělání’.

Byla půlnoc, hodina duchů. Dragosani přemýšlel o tom, jak daleko sahá mysl spícího za hranice jeho temné hrobky, a uvažoval, jestli se spolu setkají na poloviční cestě. Měsíc stál na obloze v úplňku a hvězdy byly jasné. Vysoko v horách se ozývalo vytí vlků dnes stejně jako před pěti sty lety. Všechna znamení byla příznivá.

Lehl si zpátky na postel, ležel tiše a klidně a v duchu si představil tu prastarou hrobku, kolem které se kořeny stromů ovíjely jako zkamenělá chapadla, a stromy se skláněly nízko, jako by chtěly ukrýt tajemství, které pod nimi leželo. Představil si to místo, vyslovil nahlas a zároveň svou myslí slova: „Starý, přišel jsem zpátky. Přinesl jsem ti naději a vrátil se pro moudrost. Ubíhá třetí rok a ještě čtyři zbývají. Jak se

!!!!!!tady něco chybí!!!!!!

V klidné noci, která venku panovala, se náhle zvedl vítr vanoucí dolů z hor. Stromy zašuměly, jak se jejich větve pohnuly, a Dragosani zaslechl zasténání trámů nad svou hlavou. Ale tak rychle, jak se zvedl, vítr utichl a místo něj se ozvalo:

Ááách, Dragosaaani! Jsi to ty, *můj synku? Konečně ses ke mně vrátil? Byl jsem tu tak sám, Dragosaaani...*

„Kdo jiný by to mohl být, ty starý ďáble? Ano, jsem Dragosani. Už jsem zesílil a dosáhl jsem ve světě jisté moci. Ale chci víc! Ty máš velké tajemství nekonečné moci, které chci znát. A proto jsem se vrátil, a proto se budu vracet stále, dokud... dokud...“

Ještě čtyři *roky, Dragosani. A pak... pak hudeš sedět po mé pravici a já tě naučím mnoha věcem.* Čtyři *roky, Dragosani.* Čtyři *roky. Áááách!*

„To je pro mne dlouhá doba, starý draku, protože se každé ráno musím budit a každý večer jít spát a počítat hodiny mezi tím. A čas ubíhá pomalu. Ale pro tebe...? Cos dělal poslední rok, starý?“

Byl pro mne pouhou chvilkou, pomíjející, prchavou a mizející – dokudjsi mě nevyrušil, Dragosani. Ale dodáváš mi... touhu. Ležel jsem tady padesát let plný nenávisti a touhy po pomstě na těch, kteří mne sem dostali. A dalších padesát let jsem toužil jenom po tom, abych mohl vstát a dělat to, co jsem tak dobře uměl – zabíjet své nepřátele. A pak... pak mne najednou napadlo: ale moji vrazi už přece nežijí. Zbyly z nich jen hromádky kostí v jejich vlastních hrobech nebo prach, který vítr dávno rozvál. A za dalších sto let... co zbylo ze synů mých nepřátel? Áááách! Co, ptám se! Co zbylo z armád, které přišly bojovat sem do hor a které tady očekával otec mého otce? Co zbylo z Lombardů, z Bulharů, z Avarů... a Turků? Áááách! Byli to ve své době slavní bojovníci, ti Turci – byli to moji nepřátelé, ale už nejsou! A tak přešlo pět století a já jsem pomalu zapomínal na slávu těch časů tak, jako starý muž zapomíná na své dětství, a zapomněl jsem na ni – skoro. A byl jsem zapomenut – skoro. A co pak, když ze mne nezbylo nic než pouhé jméno ve starých knihách, které už se dávno rozpadly na prach? Ano, pak už bych neměl žádný důvod k tomu, abych byl. A možná bych se z toho mohl i radovat. A pak jsi přišel ty, *malý chlapec, ale chlapec, který se jmenoval... Dragosaaaniii...*

Jak hlas slábl, znovu se zvedl vítr a spolu utichaly a mizely. Dragosani si náhle uvědomil, co vlastně dělá, a zachvěl se na posteli. Ale tou cestou se rozhodl jít a přijal ji za svůj osud. Ve strachu, že se mu ten druhý ztratí, zavolal naléhavě:

„Starý, ty který máš v erbu draka, netopýra a ďábla, jsi tam?“

Kde jinde bych mohl být, Dragosani? ozval se hlas výsměšně. *Ano, jsem tady. Odpočívám na svém opuštěném místě, v zemi, která byla kdysi mým životem. Myslel jsem, že jsem upadl v zapomnění, ale sémě bylo zaseto a vzklíčilo a tys o mně věděl a našel jsi mne. A já tě poznal, poznal jsem tě podle jména, Draaagosaaaniii...*

„Vyprávěj mi o tom," řekl dychtivě Dragosani. „Vyprávěj mi, jak to bylo. O mé matce a mém otci a jak se spolu setkali. Vyprávěj mi to."

Vyprávěl jsem ti o tom už dvakrát, vzdychl hlas v jeho hlavě. *A ty to chceš slyšet znovu? Stále ještě doufáš, že je najdeš? V tom ti pomoci nemohu. Jejich jména pro mne tenkrát nebyla vůbec důležitá. Neznal jsem je a nevěděl jsem o nich nic kromě toho, že jejich krev je horká. Ano, ochutnal jsem jen jedinou kapku, sotva maličkou krůpěj. Pak byla jejich krev ve mně a moje byla promísená s jejich – a tak jsi vznikl ty. Neptej se mne na ně, Dragosani. Já jsem tvůj otec...*

„Chceš zase chodit po zemi, dýchat a znovu hasit svou žízeň, starý? Chceš znovu zabíjet své nepřátele a drtit je tak, jako kdysi – a jako to dělali už tví předkové – a tentokrát už jako svobodný muž, ne jako pouhý žoldnéř Drakulových knížat? Pokud chceš, musíš se mnou spolupracovat. Vyprávěj mi o mých rodičích."

Někdy ta nejlepší dohoda zní skoro jako vyhrožování, Dragosani. Chceš mi snad vyhrožovat? zazněl hlas v jeho hlavě jako kus ledu, tažený po rozladěné struně starých houslí. *Odvažuješ se mi je připomínat – odvažuješ se mluvit se mnou o Vladech, Radech, Drakulech a Mirceích? Mne nazýváš žoldnéřem? Chlapče, moji takzvaní 'páni' se mne nakonec báli víc, než Turků! Proto mne také spoutali železnými a stříbrnými řetězy a pohřbili na tomto skrytém místě, ve stejných horách ve tvaru kříže, které jsem bránil svou krví. Bojoval jsem pro ně, ano, pro slávu jejich 'svatého kříže' a jejich 'křestánství', ale teď se od toho všeho chci osvobodit. Jejich zrada je mojí bolestí a jejich kříž dýkou v mém srdci!*

„Dýkou, kterou z něj mohu vytáhnout! Tvoji nepřátelé se vrací zpět, starý ďáble, a není nikdo, kdo by je zahnal pryč! A ty ležíš ve svém hrobě – bezmocný! Půlměsíc, který patřil Turkům, ustupuje před srpem jiných, byl rozbit jejich kladivem. Nejsem o nic méně Valachem než ty, jehož krev je starší než Valašsko samo. A o nic méně nenávidím vetřelce v naší zemi. Teď tu máme nové vetřelce a naši vůdcové jsou jen loutkami v jejich rukou. Takže co bude dál? Budeš se schovávat, nebo budeš znovu bojovat? Netopýr, drak a ďábel – proti srpu a kladivu?"

(Povzdech, šeptající s větrem v trámech domu.) *Dobrá, budu ti vyprávět, jak to tenkrát bylo a jak jsi... byl počat.*

Bylo... jaro. Cítil jsem ho v půdě. Čas růstu. Byl rok... ale co jsou vlastně pro mne roky? Stalo se to někdy před čtvrt stoletím.

„Bylo to roku 1945," řekl Dragosani. „Válka končila. Byli tu Szganyové, utekli se schovat do hor, jako už to dělali po staletí. Uprchlíci z běsnící německé válečné mašinérie; byly jich tu tisíce. A transylvánské planiny je jako vždycky ukryly. Němci je obkličovali – Szganye, Rumuny, Szekely, Cikány, říkej jim, jak budeš chtít – po celé Evropě, aby je mohli spolu se Židy povraždit ve svých táborech smrti. Stalin jich deportoval tisíce z Krymu a Kavkazu, když je prohlásil za kolaboranty. Tak to bylo a tak to skončilo. Na jaře 1945, ano, ale ve skutečnosti sem uprchli o půl roku dříve. Tak jako tak, konec už se blížil a Němci utíkali jak mohli nejrychleji. Koncem dubna spáchal Hitler sebevraždu..."

Vim o tom jenom tolik, kolik jsi mi vyprávěl. Uprchlíci, říkáš? Cha! To mě nepřekvapuje. Ale 1945? Áách! Po více než čtyřech a půl stoletích stále ještě přicházejí do této země útočníci – a já u toho nejsem, abych mohl také pít víno války! Ach ano, vracíš mi mé staré touhy, Dragosani.

V každém případě, když ti dva přišli, bylo zrovna jaro. Myslel jsem si, že jsou na útěku. Možná i před válkou, co na tom záleží? Rozhodně byli velice mladí a ze staré krve. Cikáni? Možná. Za mých časů, když jsem byl velkým bojarem, mi takových sloužily tisíce – patřilo mi víc poddaných než všem těm směšným loutkám, jako byli Besarabové, Vladové a Vladislavové. Ale budou mi sloužit zase, pomyslel jsem si. Mám nad nimi stále ještě moc?

Moje hrobka byla už tenkrát tak pobořená, jako je dnes, nikdo sem nechodil ode dne, kdy mne sem uvrhli – kromě prvního půl století, My sem přišli kněží, aby prokleli půdu, ve které ležím. A tehdy přišli oni, za noci, když měsíc v úplňku stoupal nad hory. Byli mladí, Szekelové, chlapec a dívka. Bylo jaro a ve dne bylo teplo, ale noci byly stále ještě chladné. Měli s sebou přikrývky a malou lampu, naplněnou olejem. A také strach, přirozeně. A touhu.. Myslím, že to byla právě ta jejich touha, co mne probudilo z mé dřímoty. Nebo jsem možná byl napůl probuzený, nevím. Koneckonců, válečné stroje

rachotily a jejich hluk byl slyšet hluboko pod zemí. Možná to bylo to, co vzbudilo mé staré kosti...

Cítil jsem, co dělají. Po více než čtyřech a půl stoletích jsem se naučil jasně rozeznat pád listu ze stromu, zvuk pírka, které vypadlo z ocasu sluky. Přehodili přikrývku přes dva spadlé trámy, aby se měli kam schovat, a rozsvítili si lampu, aby na sebe viděli a aby se zahřáli jejím teplem. Cha! Szekelové? Ti nikdy nepotřebovali lampu k tomu, aby jim bylo teplo.

Zajímali mě. Všechny ty dlouhé roky jsem volal, ale nikdo nepřicházel. Možná jim to zakazovali kněží, možná to bylo kvůli pověrám a mýtům, které vznikly v průběhu let z legend. To víš, vedl jsem kdysi hodně divoký život...

Vyprávěl jsi mi, Dragosani, kolik z mých největších skutků se dnes připisuje Vladům a také o tom, jak jsem se stal duchem, kterým se straší malé děti. A co víc, mé jméno bylo vymazáno ze starých záznamů, protože tak se to tenkrát dělalo. Pokud měli z někoho strach, zničili ho a pak předstírali, že nikdy neexistoval. Cožpak si vážně mysleli, že jsem byl jediným svého druhu? Nebyl jsem – a nejsem! Byl jsem jedním z několika, kteří zbyli z velkého množství těch, kteří tu byli dříve. Ano, a zpráva o mém osudu si jistě našla cestu k ostatním. Stovky let mne rozběsňovalo, že sem nikdo nepřicházel, aby mne uvolnil, nebo alespoň pomstil. A když nakonec někdo přišel, byli to Cikáni, Szekelové!

Ta dívka měla strach a on ji nemohl uklidnit. Uklidnil jsem ji za něj. Vplížil jsem se do její mysli, dal jí odvahu, aby přemohla svůj strach, ať už se týkal čehokoliv, a vzbudil v ní touhu po milování s tím chlapcem. Áááách!

Ano, ona byla ještě nevinná! Její panenství bylo netknuté. Skoro jsem ve svém hrobě podruhé umřel, jak jsem po ní toužil. Neposkvrněná panna! Abych citoval jednu starou, prastarou knihu lží: pýcha předchází pád. Takových, jako byla ona, jsem za svých časů pomiloval dva tisíce, jednu za druhou. Ha ha ha! A oni říkají mladému Vladovi 'Narážeč'!

Totiž... oni byli milenci, ale ještě ne v plném smyslu slova. On byl chlapec, spíš ještě kluk, který zatím neobskákal ještě ani děvku, a ona byla panna. A tak jsem vstoupil do jejich myslí a tu noc jsem jim věnoval. Bral jsem si z nich sílu stejně, jako si oni brali sílu ze mne.

Dostali ode mne jen tu jednu noc, protože za svítání odešli. Nic víc už o nich nevím.

„Kromě toho, že ona mne porodila," řekl Dragosani. „A odložila mne na schody statku, aby se o mne postarali."

Chvíli trvalo, než se ozvala odpověď, šeptání ve větru, který náhle trochu zesílil. Stařec, ležící v zemi, byl unaven. Zbývalo mu už jen velmi málo sil, dokonce i na přemýšlení. Země ho držela ve svém lůně v neúprosném sevření a ukolébávala ho. Konečně řekl:

Aaano. Ano, ale alespoň věděla, kam tě má donést. Ona byla Cikánka, chápeš? Z potulného rodu. A přece, když ses narodil, přinesla tě zpátky sem. Přinesla tě... domů! Udělala to, protože věděla, kdo je tvůj skutečný otec, Dragosani! Můžeš klidně říct, že ta noc byla v mém krvavém životě jediná, kterou jsem naplnil skutečnou láskou. Ano, a přitom jedinou mojí odměnou byla malá kapka krve, Dragosani. Jen jediná kapička, Dragosaaaniii...

„Krve mé matky."

Ano, byla to krev tvé matky, jež vsákla do země, ve které ležím. Ale bylo jí tak málo! Teď je to také tvá krev, a koluje v tvých žilách. A díky tomu ses sem jako dítě mohl vrátit. Dragosani mlčel s hlavou plnou myšlenek, obrazů a vzpomínek, které vyvolaly v jeho hlavě slova toho druhého. Nakonec řekl: „Přijdu za tebou zítra. Pak si popovídáme."

Jak budeš chtít, můj synu. „Zatím spi... otče."

A s posledním závanem větru v korunách stromů a ve střešních taškách slyšel dlouhý povzdech. *Dobrou noc, Dragosaaaniii...*

O nějakých deset minut později se ve svém pokoji probudila Ilse Kinkovsi, vstala z postele a šla k oknu. Myslela si, že ji probudil vítr, ale vzduch byl klidný a venku se nic nehýbalo. Ale to nic neznamenalo, obvykle se vždy budila někdy kolem jedné hodiny po půlnoci. Venku bylo všechno prosvětleno stříbrným měsíčním světlem – ale v hostinském domě v podkroví, kde spal Boris Dragosani, byly závěsy zataženy těsněji než kdykoliv jindy. A světlo bylo zhasnuto.

Další den byla středa.

Dragosani se rychle nasnídal a kolem půl deváté odjel autem pryč. Pustil se cestou, která ho zavedla přímo ke kopcům ve tvaru kříže. O kus dál směrem na západ v široké nížině, která se

rozkládala na úpatí kopců, ležel statek, kde strávil své dětství. Před nějakými devíti nebo deseti lety se do něj nastěhovali noví lidé. Našel příhodné místo na málo používané polní cestě, zastavil, vystoupil a chvíli se rozhlížel kolem. Už to tu pro něj nic neznamenalo. Cítil jen malé zaškrábání v hrdle – ale to mohl být klidně jen prach nebo pyl, poletující horkým letním vzduchem.

Pak se otočil ke statku zády a zahleděl se na kopce. Věděl přesně, kam se má dívat. Jako by jeho oči byly skly dalekohledu, okamžitě se zaostřily na to místo, zvětšovaly ho a zachytily každý detail. Měl pocit, že může vidět i pod zelený příkrov stromů na pokácené kameny a na zem pod nimi. A pokud by chtěl, možná i hlouběji.

Odtrhl od toho místa oči. Nemělo cenu tam chodit dřív než v noci, nebo alespoň za svitu posledních slunečních paprsků. A pak začal vzpomínat na jiný večer, když byl ještě malým chlapcem...

Když to místo navštívil poprvé, bylo mu sedm let a trvalo mu půl roku, než znovu našel odvahu tam jít. Byl zrovna venku se sáňkami a psem, který pobíhal kolem. Bubák byl pes ze statku, ale kam šel Boris, tam ho následoval. Za statkem směrem k vesničce byl svah, kam chodily děti každou zimu sáňkovat a koulovat se. Boris tam měl být s nimi, ale dobře věděl, kde je lepší kopec: jeho lesní dráha, samozřejmě. Věděl také – a věděl to vždycky – že ty kopce jsou zakázané území, a od léta už také věděl proč. Lidem se tam občas zdávají zvláštní sny, sny, které se jim zachytí v hlavě, a vrací se k nim, když nemůžou v noci spát. Tak to bylo. Ale to, že o tom věděl, ho nemohlo zastavit. Spíše ho to popohnalo.

Teď, když byly pokryty hlubokým a jiskřivým sněhem, nevypadaly hory nijak zlověstně a dráha přímo zvala k sáňkování. Boris sáňkoval dobře a rád. Chodil sem poslední zimu, také sám a dokonce i zimu předtím, když byl ještě hodně malý. Ale dnes se svezl pouze jednou a pak se na poloviční cestě dolů zastavil a zahleděl se doprava, jestli dokáže něco rozeznat mezi hustě rostlými stromy. Potom nechal sáňky stát pod kopcem a vyrazil s Bubákem mezi borovice, tvořící černočerné siluety proti bílému sněhu. Vracel se zpátky ke hrobce, protože (jak si v duchu říkal) se chtěl přesvědčit o tom, že nebyla ničím jiným, než byla: místem posledního odpočinku nějakého dávno zapomenutého velkostatkáře,

nic víc. A tenkrát to byl jenom zlý sen poté, co havaroval se svým papírovým autem a spadl na hlavu. A kromě toho má sebou dnes Bubáka, aby mu dělal společnost a chránil ho.

Nebo spíš měl Bubáka, protože pes náhle ze sebe vyrazil kňučivé zavytí plné strachu a rozběhl se z toho tajného místa pryč. Boris ho ještě zahlédl pelášit pod stromy, dolů pod kopec a k sáňkám, nervózně vrtícího ocasem a vyrážejícího občasné zakňučení.

Nakonec se ocitl na místě, které si tak dobře pamatoval. Pokud se zde vůbec něco změnilo, pak jen to, že tu bylo ještě větší šero než tenkrát, protože dnes sníh, ležící v korunách stromů, zastínil i ty poslední zbytky světla, které sem obvykle pronikaly. A zde, kam zima nedosáhla, byla země pro oči přivyklé bělosti sněhu ostře černá. Připadalo mu, že vzduch, který tu je, se nedá dýchat. A stejně jako minule se zdál být plný neviditelných stínů a obrysů. Ano, tohle bylo místo jako stvořené pro noční můry. Zvláště navečer. A večer se pomalu blíží...

Jakoby z velké dálky a pouhou částí svého vědomí (jehož zbytek byl zaměstnán tím místem a jeho podivnou atmosférou) Boris vnímal občasné Bubákovo zavytí, rozléhající se klidným večerem jako výstřely z pušky. Přeje si, aby pes už konečně ztichl, vyškrábal se tam, kde se o sebe opíraly zhroucené kamenné desky a kde spadlý kamenný překlad nesl reliéf štítu.

Teď, když už se jeho oči lépe přizpůsobily šeru a když zkřehlými prsty očistil symboly draka, netopýra a ďábla vytesané do kamene, vzpomněl si na hlas překypující zlem, o kterém si myslel, že ho zaslechl, když stál na tomto místě naposledy. Byl to jenom sen? Pak to byl velice skutečný sen, když ho dokázal udržet v úctyhodné vzdálenosti od tohoto zalesněného úbočí celého půl roku!

Čeho se vlastně bál? Staré hrobky, zhroucené ve svých základech? Šeptání pověrčivých vesničanů, jejich mumlání a směšného zažehnávání? Podivného hlasu, který jeho mysli chutnal jako něco prohnilého? Ano, prohnilého, ale zároveň tak naléhavého! A jak často to za ním přicházelo v noci, v jeho snech, když ležel v bezpečí své postele a šeptalo mu to: „Nikdy na mne nezapomeň, Dragosaaaniii...“

Z náhlého popudu, aniž by uvažoval o tom, co vlastně dělá, nahlas zavolal: „Vidíš, nezapomněl jsem! Vrátil jsem se. Přišel jsem. Na tvé místo. Ne, na svoje místo. Na svoje tajné místo!“

Jeho dech se ve studeném vzduchu srážel do malých bílých obláčků, které se spojovaly a rozptylovaly. A Boris naslouchal každým nervem svého těla. Modravé rampouchy visely ze skloněných okrajů kamenů. Borové jehličí leželo jako zmrzlá kůra pod jeho botami z vepřové kůže. Obláček jeho dechu klesal k zemi v podobě zmrzlých krystalků vlhkosti. A on stále naslouchal. Ale... neozývalo se nic.

Slunce klesalo k obzoru. Boris už musel jít. Otočil se od hrobky. Ale jeho slova, zachycená v krystalcích jeho dechu, už vyslala své poselství dolů, pod zem.

Áááách! Mohl to být jen zvuk větru v korunách stromů, ale přimrazil Borise k zemi, jako by mu někdo přibil hřebíky nohy k zmrzlé půdě. „Ty...!“ zašeptal bezděčně k nikomu, k ničemu, k šeru kolem. „Jsi to...ty ?“

Áááách! Dragosaaaniii! Koluje už ve tvých žilách alespoň špetka železa, chlapče? Proto jsi za mnou přišel?

Boris zažil ve svých snech tuto chvíli nejméně stokrát: jaká bude jeho odpověď, jaká bude jeho reakce, až k němu ta věc bude na tomto skrytém místě znovu mluvit. Ale veškerá jeho odvaha byla jenom předstíraná. Teď si nevzpomněl ani na jednu.

No? Copak ti mráz přilepil jazyk k zubům? Řekni mi to svou myslí, když už to nemůžeš vyslovit, chlapče. Vlci vyjí v průsmycích každou noc a větry hvízdají nad horami jako vždycky. Dokonce i sníh, který dopadá na zem, potichu šeptá. A ty, plný slov – nabitý otázkami a žíznící po vědomostech – tys najednou oněměl?

Boris chtěl říct: „Tyhle kopce jsou moje. Tohle místo patří jenom mně. Ty jsi tu pouze pohřben, tak buď zticha!“ A chtěl to říct ostře, tak, jak si to pomyslel. Ale místo toho řekl něco jiného, váhavě a bojácně: „Jsi... opravdový? Co – kdo – jak jsi? Jak můžeš být?“

Jak můžou být hory? Jak může být úplněk? Hory rostou a rozpadají se. Měsíc roste a ubývá. A tak jsem i já...

I když všechno ani zdaleka nechápal, Boris se trochu vzchopil. Přinejmenším věděl, kde ta věc je – v zemi – tak jak by mu mohla ublížit? „Pokud jsi skutečný, tak se mi ukaž.“

Chceš si se mnou hrát? Sám víš, že to není možné. Můžeš snad mi kosti obalit masem? Já ne. Kromě toho vidím, že tvoje krev je ještě pořád jenom voda. Ano, zmrzl bys na kost jako rampouchy na mé hrobce, kdybys mě spatřil, Dragosani.

„Jsi... mrtvý?“

Jsem nemrtvý.

„Už vím, co jsi zač!“ tleskl zničehonic Boris rukama. „Ty jsi to, čemu můj otčím říká ‘představy’. Ty jsi moje představivost. Říká, že ji mám bujnou.“

A má pravdu, ale moje přirozenost je... trochu jiné povahy. Ne, nejsem jenom představa ve tvé mysli. Nelichoť si tolik.

Boris se to pokoušel pochopit. Nakonec se zeptal: „Ale co tu děláš?“ *Čekám.*

„Na co?“

Na tebe, synu.

„Ale já jsem tady!“

Na krátkou chvíli jako by se setmělo ještě víc, jako by se stromy k sobě naklonily ještě blíže a zastínily světlo. Přítomnost neviditelných stínů byla stěží vnímatelná a lehká jako pírko, ale najednou zamrazila jako jinovatka. Boris už skoro zapomněl na svůj strach, ale nyní ho znovu zaplavil. A protože přísloví, které říká, že co člověk má, toho si neváží, je pravdivé, skoro už zapomněl, jaké zlo z toho hlasu odkapávalo. Teď si to znovu uvědomil, a navíc mu to připomněl i hlas:

Dítě, nechtěj mě pokoušet! Nebo s tebou skoncuji a bude to rychlé, sladké a zbytečné! Není tě dost, Dragosani, a tvoje krev je řídká. Já hladovím a chtěl bych si udělat hostinu – a ty jsi jen pouhý zákusek.

„Já... já už musím...“

Dobrá, běž už. Vrať se zpátky, až z tebe vyroste muž a nebudeš jenom něčím, co mne dráždí.

Boris, který už se otáčel k odchodu směrem k bílému pásu sněhu na úpatí kopce, ještě přes rameno zavolal: „Jsi jenom mrtvá věc. Nevíš nic. Co bys mi mohl říct?“

Jsem nemrtvý. Vím všechno, co potřebuji vědět a o všem ti mohu vyprávět.

„O čem?“

O živých, o mrtvých, o nemrtvých!

„O tom nechci nic vědět!“

Ale budeš chtít, budeš.

„A kdy mi o tom budeš vyprávět?“

Až to budeš schopen pochopit, Dragosani.

„Říkal jsi, že jsem tvoje budoucnost. A řekl jsi, že ty jsi moje minulost. To je lež. Nemám žádnou minulost. Jsem jenom chlapec.“

Ano? Ha ha ha! To jsi, to tedy jsi. Ale ve tvé řídké krvi koluje historie rasy, Dragosani. Já jsem v tobě a ty ve mně. A naše příbuzenství je... starodávné! Vím všechno, co chceš vědět, a všechno, co budeš chtít vědět. Ano, a všechna tato moudrost může být tvá a ty můžeš být jeden z výkvětu starodávného řádu bytostí.

Boris už byl napolo rozhodnut, že odejde. Od chvíle, kdy chtěl utéct až do této chvíle hovořil s tou věcí z části s hranou odvahou a z části s hysterií člověka, který jde o půlnoci kolem hřbitova a přitom si píská. Nyní se cítil bezpečněji a opět se v něm ozvala zvědavost. Opřel se o kmen stromu, ohlédl se zpátky ke hrobce a zeptal se: „Proč bys mi měl něco nabízet? Co za to ode mne budeš chtít?“

Nic, co bys mi nechtěl dát sám. Vezmu si jenom to, co mi nabídneš ze své vůle. Chci něco z tvého mládí, z tvé krve, z tvého života, Dragosani, chci to, co ve mně probudí nový život. A na druhou stranu... tvůj život díky tomu bude tak dlouhý, možná ještě delší než můj.

Boris v tom hlase zachytil něco jako touhu, nenasytnost, věčnou a nikdy nekončící žádostivost. Pochopil – nebo nepochopil – a temnota kolem něj jakoby zhoustla, rozrostla se a vyrazila k němu jako nějaký černý jedovatý oblak. Otočil se a začal utíkat směrem k zářivě bílému pásu sněhu, zářícímu mezi stromy na vypálené dřevařské cestě. „Chceš mě zabít!“ zavzlykal přitom. „Chceš, abych byl mrtvý, jako ty!“

Ne, chci, abys byl nemrtvý. V tom je rozdíl. Já jsem ten rozdíl. A ty také. Je to ve tvé krvi – je to dokonce i ve tvém jménu – Dragosaaaniiii... A hlas slábl, jak se Boris hnal hlava nehlava z kopce dolů, do otevřeného prostoru paseky. V přibývajícím soumraku cítil, jak z něj jeho strach padá jako těžké závaží, a cítil podivné – ulehčení? – takže dosáhl úpatí kopce stále vzpřímeně a došel ke svým sáňkám.

Bubák tam na něj trpělivě čekal, ale když k němu Boris natáhl ruku a chtěl ho pohladit a podrbat za ušima, pes na něj hrozivě zavrčel a odtáhl se od něj s chlupy zježenými po celé délce hřbetu. A už nikdy s ním nechtěl mít nic společného...

Pod Dragosaniho pohledem sníh zmizel ve vzpomínkách a louky byly opět zelené. Stará jizva vypáleného porostu tam byla stále, ale po téměř dvaceti letech života se už začlenila do přirozeného vzhledu kopce. Stromečky už dávno vyrostly a jejich kmeny zesílily, takže za dalších dvacet let už nebude takřka možné rozeznat, jestli tu vůbec kdy nějaký vypálený pás porostu byl.

Dragosani uvažoval o tom, jestli někde v mapách na úřadech, které spravují toto území není náhodou poznámka o tom, že tato půda je zapovězena pro všechny, kdo by na ní chtěli hospodařit, lovit nebo cokoli pěstovat. Ano, v protikladu s Kinkovsiho výsměchem vesnické pověrčivosti (která dneska byla jedním z hlavních pramenů všech příjmů z turistického ruchu) starý strach ještě stále přežívá. Stále existovala stará tabu, i když jejich prameny byly dávno zapomenuty. Stále existovala, jako existovala ta věc pod zemí. Zákon, který ji odsoudil k osamění, ji dnes chránil a udržoval v bezpečí.

Ta věc pod zemí. Tak o ní uvažoval. Ne jako o ‘něm’, ale jako o ‘tom’. Starý ďábel, drak, upír. Opravdový upír, ne jako ta vymyšlená bytost z napínavých knížek a filmů. Stále tam byl, ležel v půdě a čekal. A Dragosani se v myšlenkách znovu vrátil o několik let zpátky...

Bylo mu devět, když zavřeli vesnickou školu v Ionešti a jeho otčím ho zapsal do školy v Ploješti. Tam zakrátko zjistili, že jeho inteligence je na úplně odlišné úrovni, než inteligence jiných chlapců, a rozhodli se ho vyslat na speciální školu do Bukurešti. Sovětští úředníci z ministerstva školství, kteří pátrali v satelitních zemích Sovětského svazu po nadaných mladých lidech, ho tam mohli lépe najít a ‘převést’ na nějakou vysokou školu v Moskvě, kde by mu bylo umožněno lepší využití jeho talentu. To, čemu oni říkali ‘lepší využití’, bylo ve skutečnosti intenzívní kádrování, díky němuž by se mohl jednoho dne vrátit do Rumunska jako loutkový úředník loutkového zřízení.

Ale ještě předtím – když se poprvé dozvěděl, že bude navštěvovat školu v Ploješti, což znamenalo, že domů bude jezdit nejčastěji dvakrát do roka – odešel do tmavého příšeří lesa, aby se zeptal na radu té věci, která ležela v zemi. Nyní se tam vracel zpět na křídlech své paměti a viděl sám sebe, jak tenkrát vypadal: chlapec, který klečel před zhroucenými kameny a ronil své slzy na štít s motivem draka, netopýra a ďábla. ‘

Cože? Toužím po železe a pevných svalech a jediné, co mi jsi schopen nabídnout, je sůl a hořkost? Je možné, že bys to byl ty, Dragosani, který má v sobě sémě velikostí? Nebo že bych se snad pletl? Že bych byl přece jenom odsouzen k tomu, abych tady ležel navěky?

„Posílají mě do školy v Ploješti. Mám tam bydlet a sem se dostanu jenom občas.“

A to je důvod tvého zármutku?

„Ano.“

Pak jsi měl být raději holkou! Jak můžeš doufat, že se naučíš znát svět tady, ve stínu hor? No jistě, dokonce i ptáci vidí za letu víc a dohlédnou mnohem dál, než ty! Svět je velký, Dragosani, a abys ho poznal, musíš se do něj vydat. A Ploješti? Znám to tam – není to dál, než jeden den poctivé jízdy, možná dva. Copak tohle je důvod k pláči?

„Ale já nechci jít...“

Já jsem taky nechtěl, aby mne zakopali pod zem. Dragosani, poslyš: měl jsem sestru a viděl jsem, jak jí uřízli hlavu, probodli srdce kůlem a vyloupli jí oči. A já jsem neplakal. Ne, pronásledoval jsem její vrahy, stáhl je z kůže a donutil je, aby ji sežrali. Pak jsem je pálil rozžhaveným železem a ještě dřív, než mohli zemřít, jsem je namočil do oleje, proměnil je v planoucí pochodně a svrhl jsem je z útesů nad Brašovem! A teprve tehdy jsem plakal – slzy nejčistší radosti! Cože? O tobě že jsem řekl, že jsi můj syn, Dragosani?

„Nejsem tvůj syn!“ vyštěkl Boris přes záplavu svých slz. „Nejsem ničí syn. A mám odejet do Ploješti. A není to dva dny daleko, ale autem tam dojedeme za necelé čtyři hodiny! Děláš, jako bys znal všechno, ale ještě nikdy jsi neviděl auto!“

Ne, ještě nikdy, až teď: Teď ho vidím, ve tvé mysli, Dragosani! Ve tvé mysli vidím spoustu zajímavých věcí. Některé mne překvapují, ale

z žádné z nich nemám strach. Takže 'auto' tvého otčíma ti umožní, abys byl v Ploješti za tak krátkou dobu, ano? V pořádku. A až přijde správný čas, tak ti umožní, aby ses vrátil zpátky sem.

„Ale –"

Teď mně poslouchej: jdi do školy v Ploješti – staň se moudřejším, než jsou tví učitelé – a až se sem znovu vrátíš, vrať se jako vzdělanec. A jako muž. Žil jsem před pěti sty léty a na svou dobu jsem byl velký učenec. Bylo to nutné, Dragosani. Ze svého vzdělání jsem vytěžil spoustu výhod a vytěžím je zase. Pouhý rok potom, co odsud vyjdu, budu největším mužem na světě! Kdysi bych byl spokojen s Valašskem, Transylvánií, Rumunskem – říkej tomu, jak chceš – a ještě dříve mi stačilo, že vládnu horám, o které stejně nikdo nestál – ale svět je dnes daleko menší a já chci být větší. Když jsem kdysi bojoval v lidských válkách, poznal jsem radost dobyvatele – a tentokrát chci vládnout všem. Ty budeš také velký, Dragosani, ale všechno má svůj čas...

Něco z významu slov, která hlas řekl, proniklo až k Borisovi. Za těmi slovy ucítil drsnou sílu bytosti, která je vyslovila. „Takže chceš, abych se stal... učencem?"

Ano. Až budu znovu chodit po tomto světě, budu mluvit ke studovaným mužům a ne k vesnickým pitomcům! Ach, budu tě učit daleko lépe, Dragosani – a daleko více, než ti učitelé v Ploješti. Většinu svého vědění budeš mít ode mne – a přitom se i já budu učit od tebe. Ale jak mne můžeš učit, když ty sám jsi nevzdělaný?

„To už jsi říkal mnohokrát," odpověděl Boris. „Ale co mne můžeš naučit? Nevíš vůbec nic o tom, jak se věci teď mají. Jak můžeš znát něco víc? Byl jsi mrtvý – nemrtvý – prostě pod zemí – pět set let, nebo jsi to aspoň říkal!"

V Borisově hlavě se ozvalo zachechtání. *Nejsi žádný prosťáček, Dragosani. Dobrá, možná máš pravdu. Ano, ale jsou přece i jiné trůny poznání, na které můžeš usednout, jiné druhy vědění, které můžeš poznat! Dobrá, dám ti teď dar Dar... a důkaz, že tě přece jen něco mohu naučit. Něco, co sis do dnešního dne ani nedokázal představit.*

„Dar?"

Jistě. Teď rychle běž a najdi mi něco mrtvého.

„Něco mrtvého?" zachvěl se Boris. „Co mrtvého máš na mysli?"

Cokoliv. Brouka, ptáka, myš. Na tom nezáleží. Najdi mi mrtvou věc – nebo pro mne zabij živou – a dones tělo ke mně. Dej mi ho jako dar a na oplátku dostaneš ode mne dar tvůj.

„Viděl jsem mrtvého ptáka na úpatí kopce. Myslím, že to byl malý holub. Nejspíš vypadl z hnízda. Bude to stačit?“

Cha! Jaká skrytá tajemství asi mají malí holubi? Ale... ano, bude to stačit. Jako důkaz ano. Přines mi ho.

Za dvacet minut byl Boris zpátky a položil malé schlíplé tělíčko na tmavou zem před polámané, zhroucené kameny. A znovu se v jeho hlavě ozvalo cynické povýšené odfrknutí: *Cha! Dost malý dar! Ale na tom nesejde. Řekni mi, Dragosani, mohl bys poznat, co cítí tato malá mrtvá věc?*

„Nemá žádné pocity. Je mrtvá.“

Myslím, než zemřela. Můžeš znát věci, které znala?

„Neznala nic. Bylo to jenom pískle. Co mohlo znát?“

Znalo mnoho věcí! Teď poslouchej pozorně: roztáhni jí křídla, vytrhni ta malá peříčka, které má pod nimi a pak si k nim přičichni, ochutnej je, promni je mezi prsty a naslouchej jim. Udělej to...

Boris to udělal, ale nemotorně, bez citu a bez toho, že by něco očekával. Roztoči, blechy a broučci utíkali a opouštěli malé tělíčko.

Ne, ne! Takhle ne. Zavři oči a pusť mne do sebe. Ukážu ti to. Zkus to takhle... ano!

Boris se ocitl na nějakém vysokém místě. Cítil vítr a slyšel sténání větví v koruně stromu. Nad hlavou se mu rozprostírala vábivá modrá klenba oblohy, rozprostírající se od obzoru k obzoru. Cítil, že do té oblohy by mohl upadnout a jeho pád by se nikdy nezastavil. Obklopila ho závrať: vrátil se zpátky do své mysli, upustil mrtvého ptáka a skácel se na zem.

Áách – ááách! ozval se ďábel pod zemí. A znovu*: Áách – ááách! Tak co? Jak se ti líbilo ve tvém rodném hnízdě, Dragosani? Ale počkej, ještě nepřestávej, je toho tam daleko víc. Zvedni toho ptáka, přitiskni ho k sobě, poznej, jak je poddajný ve tvých rukou. Zvedni ho ke své tváři. Nasaj jeho vůni. Čichej ji, vdechuj ji, nech ji, ať tě vede! No tak, pomohu ti...*

Boris už nebyl sám – měl dvě mysli – a nebyl Borisem! Jeho vjemy teď byly zvláštní, ohromující – děsivé! Chtěl se vrátit do Borisovy paměti a odvrhnout tu druhou.

Ne, ne! Neodtahuj se. Spoj se s tou věcí. Spoj se s ní. Poznej, co zná ona. Takhle:

Bylo tam teplo... pod ním byla tvrdá plošina... nad ním měkké teplo... obloha už nebyla jasná a modrá, ale tmavá... s mnoha bílými záblesky světla, které byly hvězdami... noc byla klidná... teplá váha ho tlačila níž, viděl roztažená křídla... něco se k němu tulilo... něco mu bylo nablízku, slyšel zvuk, vrkání!... teplé tělo nad ním – tělo jeho rodiče – ho tisklo níž, chránilo ho, křídla se k němu tiskla, chvěla se... pomalý, pleskavý zvuk ve vzduchu kolem, sílící, míjející hnízdo, přecházející, slábnoucí... a znovu zavrkání, vzdalující se od hnízda... sova dostane dnes v noci svou kořist... tělo jeho rodiče se trochu uvolnilo, jeho rychle bijící srdce zvolnilo své tempo... jasné body hvězd znovu naplnily oblohu... všechno utichlo... zůstalo jen teplo...

Teď otevři tělo, Dragosani! Roztrhni ho! Rozdrť lebku mezi svými prsty a naslouchej výparům, stoupajícím z mozku! Podívej se na to, co držíš v ruce, vnitřnosti, střeva, peří, krev a kosti! Ochutnej je, Dragosani! Použij všechny své smysly: hmat, chuť, zrak, sluch, čich! Použij všech pět – a objevíš šestý!

Je čas letět!... čas opustit hnízdo... vzduch volá, lehký vítr čechrá malá peříčka, větve se kývají... a pták sbírá všechnu svou odvahu... jeho rodiče mají strach, jsou zklamaní, třepetají se, chtějí ho vést, volají ‘pojď, leť, takhle, takhle!’... země je někde daleko, až z toho dostává závrať a hnízdo se kýve ve větru.

Boris byl z části pískletem a s ním se odrazil od chvějících se větviček, z nichž bylo spletené hnízdo. Na jednu krátkou chvíli poznal krásu letu... a v příští chvíli už věděl, že to nedokáže. Den byl bouřlivý a vítr ho nepřipraveného strhl na stranu. A pak následoval krátký záchvěv zmatku, který se bleskově změnil v noční můru! Zkroucený, padající k zemi – nezkušená křídla se zachytila ve vidlici větví, třepotající a lámající se – nezměrná bolest ze zlomeného křídla, a pak už jen děs z pádu, přemetů a bezmocného otáčení se ve vzduchu – a nakonec se ozval tříštivý zvuk, jak malá lebka narazila na plochý kámen...

Boris se vrátil zpátky do sebe, vyvržen z kouzla a zahleděl se na rozlámané tělo, které držel v rukou.

Tak co? řekl starý ďábel pod zemí. *Ještě si myslíš, že tě nemohu nic naučit, Dragosani? Copak tohle není moudrost? Dostal jsi snad už někdy vzácnější dar? Za celý svůj život jsem poznal jen hrstku lidí, kteří měli podobné nadání. A tys k němu přišel, jako – třeba jako pískle přijde k létání! Vítej do malého, starého, velice vybraného bratrstva, Dragosani.*

Mrtvé tělíčko vypadlo Borisovi z rukou na zem a na dlaních mu po něm zbyla trocha slizu.

„Co?“ zeptal se s otevřenými ústy a s čelem, pokrytým studeným potem. „Co ...?“

Boris Dragosani (řekl hlas pod zemí) – *nekromant!*

A pak, v náhlé hrůze z toho, co právě zažil, Boris dlouze a nahlas zaječel. A znovu utekl, utekl plný paniky, díky níž se potom nemohl rozpomenout, co se vlastně dělo, kromě toho, že utíkal a jeho nohy dopadaly na zem a srdce mu bušilo, jako by chtělo vyskočit z hrudi.

Ale nemohl utéct od svého ‘daru’, který si odnášel od hrobky s sebou a který s ním měl zůstat už navždy.

Možná to ale nebyla hrůza z toho, co právě udělal (nebo pochopení toho, čím se stal), co zatemnilo jeho paměť při útěku odtamtud, ale něco jiného, co se stalo ještě předtím, než začal křičet a než utekl. V každém případě zbyl v jeho mysli nejasný obraz věci, který se vynořil na povrch v těch nejméně očekávaných okamžicích – jako byl třeba tento.

Vlhké příšeří hrobky, které ho obklopovalo a rozdrcená mrtvola, která se válela na tmavé zemi v jediné změti pírek, vnitřností a polámaných údů, vytržených ze svých kloubů. A najednou se ze země vynořilo chapadlo, mrtvolně šedé a tenké, které proráželo jehličím a půdou, úlomky oblázků a kamením. Mrtvolně šedé, ano, a složené z něčeho jiného, než z masa, ale přitom protkané šarlatovými žilkami.

A pak... a pak... na jeho konci se vytvořilo karmínové oko pátravě prohledávající půdu kolem. Oko se zatáhlo zpátky a na jeho místě se objevila hadí ústa s rozevřenými čelistmi, takže chapadlo teď vypadalo jako slepý, hladký a skvrnitý had. Had, jehož rozeklaný, šarlatový jazyk se míhal nad zbytky mrtvého písklete a jehož ostré zuby zářily bíle a byly viditelně ostré jako jehly a jehož čelisti chňapaly hladově, až nezbývalo ani jediné sousto!

Pak začal pomalu ustupovat a kouzlo ochromení pomalu mizelo spolu s tím, jak byla ta zvláštní, pulzující věc vtažena zpátky z dohledu Borisových očí do chladné země.

‘Malý dar’, jak to ta Věc pod zemí nazvala, byl přijat...

* * *

Když se Dragosani vypořádal se svými vzpomínkami a sny, odjel do města, jehož jméno nosil. Mezi překladovým nádražím a řekou, která se vinula kolem města na jeho okraji, našel tržnici, která byla v provozu každou středu už od doby, kdy se město stalo něčím víc, než jen shlukem ubohých chatrčí. Ve skutečnosti Boris na tomto tržišti vyrostl. Bylo to cosi více, než jen místo, kde se lidé setkávali kvůli obchodu. Bylo to místo, kde se dala řeka přebrodit. Teď už byly všude kolem mosty, ale za starých časů bylo řeku možné překročit jedině v místě brodu.

Právě zde se během dlouhých staletí objevovali Turci, vraždící a drancující na své cestě z východu, aby přešli řeku a pokračovali dál k Dunaji. Sem také *Hunové* a po nich vládcové Valašska přijížděli ze svých hradů, aby svolali muže, schopné boje pod své vlajky a dosadili nad ně své místní vojvody, válečníky, kteří by dokázali bránit tuto zemi před vpády nájezdnických Turků. Vlajky těchto válečníků na sobě nesly motiv draka – nezapomenutelnou pečeť a znamení obránců, zvláště křesťanských – a Dragosaniho napadlo, jestli právě odtud nezískalo město své jméno. Bezpochyby to byl ale důvod, proč byl vytesán motiv draka na erbu tam, kde se nacházel jeden zapomenutý hrob.

Na tržišti koupil živé sele, které si odnesl v pytli s otvory na dýchání. Vrátil se ke svému vozu a tam ho uložil do kufru, pak odjel z města a našel klidnou cestu mimo hlavní silnici. Tam trochu pootevřel pytel, vhodil k němu tabletu chloroformu, zavřel kufr a nechal jej zavřený, dokud nenapočítal do padesáti. Dalších deset minut nechal kufr větrat (použil cestovní vysavač, který měl v autě, aby dokonale vysál výpary) a pak uložil pytel se seletem zpátky dovnitř. Dragosani nechtěl, aby sele zemřelo. Teď ještě ne.

V časném odpoledni odjel zpátky do údolí, kterým protékala řeka a nad kterým se zvedalo úpatí zakázaných kopců ve tvaru kříže. V jasné sluneční záři, která prosvětlovala živé ploty mezi pásy polí, došel k zalesněnému úbočí a vydal se nahoru do prudkého kopce. Zde, ve stínu zamračených borovic se cítil tím lehčeji, čím více se blížil k tajnému místu. Sele, uložené v pytli, nesl přehozené přes rameno. Bylo stále v bezvědomí a vůbec nevědělo o světě, který je obklopuje a ze kterého zanedlouho odejde.

Na dohled od hrobky Dragosani schoval omámené zvíře v díře mezi zkroucenými kořeny, přivázal ho ke kmeni stromu, který se nad dírou tyčil a přikryl ho pytlem, aby neprochladlo. V těchto kopcích bylo mnoho divokých prasat. Pokud se sele probere v době jeho nepřítomnosti a bude dělat rozruch, každý, kdo ho zaslechne, bude přesvědčen o tom, že slyší divočáka. Ne že by si myslel, že sem někdo přijde – stejně tak, jako za časů jeho dětství byla pole opuštěná a v širokém okolí rostla jen divoká tráva.

V každém případě tam sele nechal a vrátil se do svého pokoje na statku, objednal si večeři na pozdní hodinu a celý zbytek odpoledne prospal. Ještě stále zbývala jedna hodina do soumraku, když ho Ilse Kinkovsiová probudila, položila na stůl podnos s vydatnou večeří a zase odešla, aby se mohl najíst v klidu a spláchnout jídlo láhví místního piva. Stěží s ním promluvila, byla nevrlá a pohlížela na něj s jízlivým úšklebkem. Na tom ale nezáleželo – vlastně mu to docela vyhovovalo – alespoň si to namlouval.

Ale když odcházela z pokoje, nedokázal odtrhnout oči od houpání jejích kyčlí a v duchu ho napadlo, jestli je jeho postoj správný. Na vesničanku byla velice hezká. Znovu mu přišlo na mysl, proč ještě není vdaná. Na vdovu mu připadala příliš mladá. I v tom případě by snad nosila snubní prsten, alespoň jako památku? Bylo to rozhodně zvláštní...

Šestá kapitola

Dvacet minut poté, co slunce zapadlo, byl už Dragosani na svém tajném místě. Sele už mezitím sice nabylo vědomí, ale bylo příliš slabé na to, aby vstalo. Aby zbytečně neztrácel čas a nebyl vyrušován, Dragosani omráčil zmítající se zvíře jedinou ranou koženým obuškem, který obvykle používali pracovníci KGB. Pak se posadil do trávy, čekal, kouřil přitom cigaretu a sledoval, jak pomalu ubývá světla, zatímco slunce se sklánělo níž a níže k západu. Tady, kde borovice stály rovně jako kopí v kruhu kolem staré hrobky, jediné skutečné světlo dopadalo z prostoru nad hlavou a to bylo ještě stíněno hustou propletenou sítí větví. Ale jak se do kraje vkrádala noc, vycházely první hvězdy, přímo nad Dragosaniho hlavou, takže je viděl jako by je viděl člověk, ukrytý v hluboké studni. A nakonec, když zašlápl na zemi svou cigaretu a šero kolem něj zhoustlo, uslyšel: *Áááách! Dragosaaaniii!*

Neviditelné bytosti náhle byly kolem jako ostatně pokaždé, vyvstávaly odnikud, neviditelné přízraky jejichž prsty osahávaly jeho tvář jako by chtěly poznat, komu patří a co je zač. Zachvěl se a řekl: „Ano, jsem to já. A něco jsem ti přinesl. Dar.“

Ale? A co to je za dar? A co za něj budeš chtít?

Dragosani hořel netrpělivostí a ani se to nepokoušel zakrýt: „Je to takový... malý dárek. Dostaneš ho, až budu odcházet. Ale co bych chtěl nejdřív: častokrát už jsem s tebou mluvil, starý draku, tady na tomto místě – a zatím jsi mi vlastně nic důležitého neřekl. Ne, nechci tím říct, že bys mi snad něco zatajil nebo mě oklamal, jenom se mi zdá, že jsi mě zatím naučil velice málo. Může to být docela dobře i moje chyba, možná jsem ti nepokládal ty správné otázky, ale v každém případě bych chtěl, aby v tom bylo jasno. Jsou věci, které víš a které chci vědět i já. Kdysi byly doby, kdy jsi vládl... mocí! Věřím, že sis z ní udržel ještě dost, o čem nic nevím.“

Moc? Ach ano – mám moc. Mám velkou moc...

„Chci znát tajemství tvé moci. Chci ji umět ovládat. A všechno, co jsi věděl a co víš teď, chci znáti já.“

Stručně řečeno, chceš být... Vampýrem!

Slovo a způsob, jakým zaznělo v jeho mysli způsobil, že Dragosani nedokázal potlačit zachvění. Dokonce i sám Dragosani –

nekromant, inkvizitor mrtvých – pocítil náhlou nenávist, jako by jen pouhé slovo odkrývalo něco z odpudivé podstaty druhu nebo stvoření, která jím byla pojmenována. „Vampýr...“ zopakoval a pak řekl:

„Tady v Rumunsku byly odjakživa rozšířené všelijaké legendy a během posledního století se dostaly do celého světa. Já vím, co jsi zač už pěknou řádku let, starý dáble. Tady ti říkají *vampir* a na západě tě znají jako upíra. Jsi pro ně stvoření z historek, které se nejlépe poslouchají v noci u krbu, z příběhů, kterými se straší děti v postelích a které rozohňují morbidní představy. Ale teď chci vědět, co vlastně doopravdy jsi. Chci oddělit skutečnost od smyšlenek. Chci rozeznat legendy od lží.“

V tom případě znovu opakuji, chceš být Vampýrem. Není jiný způsob, jak se to všechno dozvědět.

„Ale máš svou historii,“ odporoval Dragosani. „Ležíš tu už pět set let – ano, to vím – ale co těch pět set let před tím, než jsi zemřel?“ *Zemřel?Ale já jsem nezemřel. Mohli mne zabít, ano, bylo to v jejich silách. Ale oni to neudělali. Trest, který mi uložili, byl daleko horší. Prostě mne tady pohřbili, nemrtvého! Ale o tom snad jindy... chtěl bys tedy znát mou historii?*

„Ano!“

Ale je dlouhá a krvavá. Nedá se vypovědět krátce.

„Máme čas, spoustu času,“ řekl Dragosani – ale cítil přitom neklid a rozčilení z přítomnosti neviditelných bytostí.

Připadalo mu, jako by ho něco varovalo, aby nezašel příliš daleko. Ta nemrtvá věc dole určitě neměla ráda, když na ni někdo vyvíjel nátlak. Ale nakonec řekla: *Ano, mohu ti vyprávět něco ze své historie. Mohu ti vyprávět, co jsem dělal, ale ne, jak jsem to dělal. To by bylo příliš namáhavé. To, že budeš znát můj původ, mé kořeny, ti nepomůže stát se jedním z Vampýrů, dokonce ti je ani nepomůže pochopit. Jak být Vampýrem, to ti můžu vysvětlit asi stejně srozumitelně, jako by ti ryba dokázala vysvětlit, jaké to je, být rybou, a pták, proč je ptákem. Pokud by ses pokusil být rybou, utonul bys. Pokud by ses postavil na okraj útesu, rozpřáhl ruce a skočil dolů, spadl bys a roztříštil se na kousky. A pokud bys nepochopil podstatu tak jednoduchých tvorů, jako jsou tito dva, jak bys mohl pochopit podstatu Vampýrů?*

„Takže se od tebe nemůžu naučit vůbec ničemu?“ Dragosani začínal ztrácet trpělivost. Rozmrzele potřásl hlavou. „Ničemu z tvé moci? Ne, nemyslím, že bys mi říkal pravdu. Naučil jsi mne, jak mluvit k mrtvým, tak proč bys mi nemohl ukázat zbytek?“

Ach! Ne, Dragosani, pleteš se! Ukázal jsem ti, jak být nekromantem, ale to je lidské nadání. Je to už dávno zapomenuté umění, to je pravda, přesto je to ale umění staré, jako je tvoje rasa sama. A co se týká mluvení s mrtvými, to je něco trochu jiného. Jenom velice málo lidí o sobě může tvrdit, že toho dosáhlo.

„Ale mluvím přece s tebou!“

Ne, můj synu, já mluvím s tebou. Protože jsi stejný jako já. A kromě toho nezapomeň, že já nejsem mrtvý. Jsem nemrtvý. Ani já nemohu mluvit s mrtvými. Zkoumat je, to ano, ale nemohu k nim mluvit. Problém spočívá v přiblížení se, v tom, že tě nepřijmou, v tom, že s tebou nebudou chtít mluvit. Co se týká nekromancie: tam na tom nezáleží, těla, které zkoumáš, jsou bez vůle a nekromant získává své informace jako mučitel, jako zubař který trhá zdravý zub!

Náhle Dragosani zjistil, že se jejich rozhovor ocitá v bludném kruhu. „Přestaň!“ vykřikl. „Schválně obcházíš mé otázky!“

Odpovídám na tvé otázky, jak jen dokážu nejlépe.

„Dobrá. Pak mi tedy nevyprávěj, jaké je to být Vampýrem, ale co vlastně Vampýr je. Vyprávěj mi svou historii. Vyprávěj mi, co jsi dělal, když jsi žil, když už mi nemůžeš říct, jak jsi to dělal. Vyprávěj mi o svém původu...“

Po chvíli se ozvalo: *Jak chceš. Ale nejdřív... nejdřív mi řekni, co víš – nebo co si myslíš, že víš – o Vampýrech ty. Vyprávěj mi o všech těch ‘mýtech’ a o těch ‘babských povídačkách’, které jsi zaslechl a na které se odvoláváš jako na nějakou autoritu. Pak, jak jsi řekl, můžeme oddělit lži od legend.*

Dragosani vzdychl, opřel se o jednu z kamenných desek a zapálil si další cigaretu. Pořád mu připadalo, jako by chodil dokolečka, ale nenapadalo ho, co by s tím mohl udělat. Už se setmělo, ale jeho oči se přizpůsobily šeru, které tu panovalo. Kromě toho už tu znal každý kořen a každý oblázek. Sele u jeho nohou si potichu odfrklo a pak zase ztichlo. „Dobrá, probereme to od začátku,“ zabručel.

Ucítil souhlas.

„Takže začněme třeba tímhle: upíři jsou stvoření temnot, věrně podřízená Satanovi.“

Ha ha ha! Šejtán byl první z Vampýrů vůbec, v našich legendách, pochopitelně. Co se týká toho stvoření temnot – ano, ale jen potud, že temnota je naším přirozeným prostředím. Jsme... odlišní. Ale znáš přece přísloví ‘Potmě je každá kočka černá’, ne ?A tak v noci naše odlišnost není tak velká – nebo alespoň není tak jasně viditelná. A ještě než se na to zeptáš, řeknu ti rovnou, že díky naší náklonnosti k temnotě nám slunce škodí.

„Škodí? Zničí vás, rozpadnete se na prach!“

Cože? *Tak to je výmysl! Ne, nic tak strašného – ale i slabé sluneční světlo nás oslabí tak, jako silné sluneční světlo oslabí tebe.*

„Bojíte se kříže, symbolu křesťanství.“

Já ten kříž nenávidím! Pro mě je to symbol všech lží, vší zrady. Ale bát se ho? Ne...

„Chceš mi namluvit, že kdybych proti tobě pozvedl kříž – posvěcený krucifix – že by tě to nespálilo?“

Spálilo by mne to nenávistí – těsně předtím, než bych zabil toho, kdo by ten kříž držel!

„Nelžeš mi?“ nadechl se zhluboka Dragosani.

Svými pochybnostmi pokoušíš mou trpělivost, Dragosani. Dragosani v duchu zaklel, ale pak pokračoval: „Nevrháte žádný odraz. Ani v zrcadle, ani ve vodě. Stejně tak nemáte stín.“

Ach! To je jenom obyčejné nedorozumění – ale ne docela bezdůvodné. Odraz, který vrhám, není vždycky týž a také můj stín vždycky neodpovídá podobě, kterou na sebe beru.

Dragosani se zamračil. (Dobře si pamatoval mrtvolně šedé chapadlo, které zahlédl před více než dvaceti lety.) „Chceš tím říct, že nemáš pevné tělo? Takže díky tomu můžeš měnit podobu?“

To jsem neřekl.

„Tak mi vysvětli, co jsi tím myslel.“

Teď byla zase řada na tom pod zemí, aby si vzdychl. *Copak vůbec nemáš rád záhady, Dragosani? Ne, jsem si jist, že ne...*

Ale Dragosani mezitím uvažoval: „Myslím, že mi můžeš odpovědět na dvě otázky najednou,“ řekl, zatímco ten druhý uvažoval. „Jak je to s tvou schopností proměnit se v netopýra nebo

vlka, například? To je také část legendy. Pokud to je jenom legenda. Nebo snad jsi schopen měnit podobu?“

Zachytil pobavení toho druhého. *Ne, ale někomu můžu jako zvíře připadat. Ve skutečnosti není nic takového možné. Alespoň jsem se nikdy nesetkal s nikým, kdo by to dokázal. A pak... stařec se po chvilce uvažování rozhodl. Dobrá tedy, řeknu ti to. Co víš o síle hypnózy?*

„Hypnóza?“ opakoval Dragosani a znovu se zamračil. Ale pak se jeho ústa otevřela, jak v náhlém záblesku pochopení zahlédl pravdu – nebo alespoň to, co by pravdou být mohlo. „Hypnóza!“ nadechl se prudce. „Masová hypnóza! Tak takhle jsi to dělal!“

Samozřejmě. Ale to, co může ošálit lidské smysly, nemůže ošálit zrcadlo. A tak, zatímco se mohu zjevovat jako poletující netopýr nebo běžící vlk, můj stín bude stále stínem člověka. Ach! Záhady mizí, co, Dragosani ?

Dragosani si znovu vzpomněl na šedé chapadlo, ale neřekl nic. Už dlouho mu bylo jasné, že ty mrtvé (nebo nemrtvé) Věci pod zemí, které k lidem mluví v jejich myšlenkách, mohou být také mistři v klamání. Ale měl další otázky: „Nemůžeš překročit tekoucí vodu. Utopil by ses.“

Hmmm! Myslím, že i na tuhle otázku ti mohu dát odpověď. Za svého života jsem byl vojevůdcem žoldnéřů. A nikdy jsem nepřekračoval tekoucí vodu! Taková byla moje strategie. Když útočníci přicházeli, čekal jsem a nechal jsem přebrodit je – a na svém břehu jsem je zmasakroval! Možná tam ta legenda vznikla, na březích Dunaje, Motrulu a Siretulu. Ve všech těch řekách jsem viděl téct krev, Dragosani...

Zatímco stařec vysvětloval, Dragosani si připravil svou největší otázku. A teď přišla chvíle, aby ji položil: „Piješ krev živých! Jen touha po ní tě drží naživu. Bez krve umíráš. Tvoje ze zásady zlá přirozenost tě nutí, aby ses živil silou jiných. Krev je tvůj život.“

To je směšné! Co se týká zla: je to stav mysli. Pokud přijmeš zlo, musíš stejně tak přijmout i dobro. Možná neznám tvůj svět, Dragosani, ale ve světě mých časů bylo velice málo dobra! A co se týká pití krve: jíš maso? Piješ víno? Samozřejmě, že ano! Hltáš maso zvířat a krev hroznů. A je to snad zlé? Ukaž mi stvoření, které žije a které nepožírá slabší živočichy. Tahle legenda vznikla díky mé

krutosti, kterou jsem vládl, a díky množství krve, kterou jsem prolil za celý svůj život. A proč jsem byl tak krutý? Připadalo mi, že pokud budou mojí protivníci přesvědčeni o tom, že jsem nestvůra, budou se bát proti mně vytáhnout. Tak jsem se stal nestvůrou! Pokud legenda o mně přetrvala takovou dobu a zůstala tak hrůzostrašná, kdo může říct, že jsem ji vymyslel špatně?

„Ale tím jsi vůbec neodpověděl na mou otázku. Já –“

A já... jsem už unavený. Copak nechápeš, co to pro mně znamená, takový výslech? Copak si myslíš, že jsem jedna z tvých mrtvol, Dragosani? Vhodný objekt pro nekromantské zkoumání?

V té chvíli se Dragosanimu mihla hlavou myšlenka – ale nakonec ji potlačil. „Ještě jednu otázku,“ řekl.

Dobrá, když to musí být.

„Legenda říká, že upíři kousnutí může obyčejného člověka změnit v upíra. Pokud by ses napil mé krve, starý, stal bych se tím, co jsi ty – nemrtvým?“

Následovala dlouhá pomlka, během níž Dragosani vycítil něco jako zmatek, něco, co mu připadalo jako horečné hledání odpovědi. Pak se ozvalo: *Když byl svět ještě mladý, byly takové časy, kdy se po lesích kromě jiných zvířat proháněli i velcí netopýři. Nákaza jich většinu pobila – zvláštní, strašná choroba – ale někteří se s ní naučili žít. Za mých dní existovaly druhy, které sály krev jiných zvířat a lidí. A jelikož byli netopýři nakaženi tou chorobou, předali ji i svým obětem a ty pak získaly jisté charakteristické vlastnosti, které...*

„Počkej!“ vykřikl Dragosani. „Myslíš tím upíři netopýry, kteří dodnes žijí ve Střední a Jižní Americe? Určitě! A ta choroba je vzteklina. Ale... stejně mezi tím nevidím žádnou souvislost.“

Věc ležící pod zemí ignorovala jeho nevyřčenou otázku a zeptala se: *Amerika?*

„Nová země,“ vysvětloval Dragosani. „Objevili ji za tvých časů. Je obrovská, bohatá a... velice, velice mocná!“

Ano? Opravdu? Dobrá! Musíš mi někdy popsat ten svůj nový svět podrobněji – ale až někdy jindy. Teďjsem unavený, a –

„Ne tak rychle!“ vykřikl Dragosani s obavou, aby se jejich konverzace nepřerušila. „Takže to znamená, že se nestanu upírem, když mě kousneš? Chceš říct, že ta legenda nemá pravdivý základ, kromě toho údajného spojení s upířími netopýry? Tomu nevěřím,

starý ďáble! Ne, protože ti netopýři byli pojmenováni po tobě a ne naopak!“

Po další přestávce – ne tak dlouhé, aby měl stařec čas vymyslet si odpověď – Dragosani spěšně pokračoval: „Ptal ses mne, jestli si přeji být Vampýrem. A jak bys mě mohl udělat Vampýrem, pokud ne takto? Mohu to snad získat jako ‘odměnu’, stejně tak, jako jsi ty byl odměněn řádem Draka? Cha! Už žádné lži, starý ďáble. Chci slyšet jenom pravdu. A pokud jsi skutečně mým otcem, proč si tu pravdu necháváš pro sebe? Čeho se bojíš?“

Dragosani cítil nesouhlas neviditelných bytostí kolem sebe, cítil, jako by se od něj odtahovaly. V jeho mysli se hlas toho druhého ozval opravdu unavený – a obviňující: *Slíbil jsi mi dar, malý dar a jediné, co jsem od tebe dostal, je jenom únava a mučení. Jsem jenom jiskra, která pomalu dohasíná, můj synu, ohniště, které vychládá. Měl bys skomírající plamínek rozdmýchávat, a zatím se ho snažíš uhasit. Nech mne teď spát, pokud mne nechceš... umlčet... navždy... Dragosaaaniii...*

Dragosani stiskl zuby k sobě a zadusil své zklamání hluboko v hrdle. Vstal, vytáhl z kapsy vyhazovací nůž a krátkým pohybem paže ho otevřel. Čepel byla ostrá jako skalpel.

„Tvůj dar!“ řekl. Sele se zazmítalo a vykviklo. Dragosani mu prořízl hrdlo a nechal krev vsáknout do vyschlé země.

Náhlý závan větru ve větvích borovic zazněl podobně jako hlas té věci, která ležela v zemi: *Áááách!*

Dragosani nechal mrtvolu selete spadnout na zem, mezi zkroucené kořeny, ustoupil od ní, vytáhl kapesník a otřel si do něj ruce. Neviditelné bytosti, které se vznášely kolem něj, vyrazily kupředu.

„Zpátky,“ štěkl Dragosani, zatímco se otáčel k odchodu. „Zpátky, duchové lidí. To je pro něj, ne pro vás!“ Pak odešel mezi borovicemi, kráčeje v naprosté tmě, a jeho krok byl jistý jako krok kočky. Svým způsobem byl také noční bytostí. Ale živou. A zatímco přemýšlel o živých, mrtvých i nemrtvých a usmíval se do tmy svým neveselým úsměvem, přemýšlel nad otázkou, na kterou se té věci pod zemí nezeptal: jak je možné zabít upíra? Zabít ho tak, aby byl mrtvý.

Ne, nikdy by se nezeptal té věci na tohle – ne na místě, jako je toto, a ne v hodinách největší temnoty. Kdo může odhadnout, jaká

by byla její reakce – a jaká by její reakce nebyla? V každém případě to byla velice nebezpečná otázka.

A kromě toho, Dragosani si myslel, že správnou odpověď zná.

Další den byl čtvrtek. Dragosani strávil ve své posteli neklidnou noc beze spánku a vstal brzy. Když vyhlédl z okna, uviděl Ilse Kinkovsiovou, jak krmí kuřata, která pobíhala po dvoře statku a na travnatém pásu cesty, ústící do dvora z polí. Koutkem oka spatřila jeho pohyb v okně a otočila se k němu.

Dragosaniho okno bylo otevřené doširoka a on zhluboka vdechoval chladivý čerstvý ranní vzduch. Opíral se o parapet a vykláněl se z okna ven do slunečního světla, které se odráželo od jeho bledé, jako sníh bílé kůže. Ilse se dívala na jeho nahou hruď. Kdykoliv se takhle zhluboka nadechl, svaly v podpaží, kde se sbíhaly ze zad, se napnuly jako vzduchové pytle. Zmýlila se, pomyslela si. Určitě musí být velice silný. „Dobré jitro!“ zavolala na něj.

Odpověděl pokývnutím, a jakmile se na ni podíval, okamžitě mu došlo, proč spal dnes tak špatně. To ona byla tím důvodem...

„Je opravdu dobré?“ zeptala se. Zuby měla zářivě bílé, jak si je schválně olizovala.

„Cože?“ ozval se obranným tónem – a vzápětí se v duchu proklínal, že se chová jako nezralý chlapec. Ano, on, Dragosani!

„Myslím chladný vzduch na vaší nahé kůži a tak. Dělá vám to dobře? Ale podívejte se na sebe, jak jste bledý! Měl byste si užívat trochu sluníčka, Herr Dragosani.“

„Ano, možná... možná máte pravdu,“ vykoktal a odešel od okna, aby se oblékl. Rozzlobeně na sebe naházel oblečení a pomyslel si přitom: *ženy, samice, sex! Je to tak... nechutné? Opravdu? Tak nepřirozené! A tak... nutné? Je tohle to, co mi chybí?*

Byl způsob, jak to vyřešit. Dnes v noci. Musí to být dnes v noci, protože už zítra mají dorazit ti Angličané. Uvažoval o tom, zatímco se vrátil k oknu.

Ilse zatím pokračovala v krmení kuřat. Zaslechla jeho odkašlání a vzhlédla k oknu, kde si mezitím dopínal knoflíky u košile a díval se na ni. Na dlouhý okamžik se jejich oči setkaly. Pak koktavě řekl: „Ilse, je ještě pořád chladno? Chci říct, jako v noci, myslím...“

Zamračila se a chvíli nechápala, kam tím míří. „Chladno? Ne, proč? Vždyť je léto.“

„Protože,“ vyhrknul, „myslím, že dnes v noci, nechám okno – a závěsy – otevřené.“

Její tvář se rázem rozjasnila. Zvrátila hlavu a rozesmála se. „To je velice zdravé,“ odpověděla po chvíli. „Myslím, že vám to udělá jenom dobře.“

Dragosani znovu upadl do rozpaků, ustoupil do místnosti, zavřel okno a dokončil své oblékání. Na chvíli zalitoval toho, co právě udělal – to setkání bylo tak nepřipravené, až se zdálo, jako by bylo připravené jenom pro něj – ale nakonec s pokrčením ramen na tuto myšlenku zapomněl. Už se stalo. Co bude, bude. A ať už to dopadne jakkoliv, konečně přijde o své panictví.

Ztratí své panictví, ano! Znělo mu to, jako by mluvil o mladému děvčeti! A přitom v tom byl jistý dotek naivity, úplně jako by to vyslovil jeho nemrtvý mentor. Jak to ten starý ďábel pod zemí tenkrát řekl? Kluk, který zatím neobskákal ještě ani děvku...

Ano, tak to tenkrát bylo – a on se zmiňoval o Dragosaniho otci. O jeho pravém otci. A *tak jsem vstoupil do jejich myslí... a tu noc jsem jim věnoval!*

Vstoupí do jeho mysli – aby mu ukázal, jak na to...

Dragosani sebou trhl, jak do jeho okna narazil oblázek. Seděl na posteli, ztracený ve vzpomínkách. Teď vstal a otevřel znovu okno. Byla to Ilse. „Budete chtít snídani do svého pokoje, pane Dragosani?“ zavolala. „Nebo se najíte s námi?“ Důraz, který položila na ‘do vašeho pokoje’, byl více než výmluvný, ale Dragosani dělal, že ho přeslechl. Ne, nejdříve si musí promluvit se starým drakem.

„Přijdu dolů,“ odpověděl a zamyšleně přimhouřil oči, když zpozoroval náhlý záchvěv zklamání na její tváři. Ach ano, bude potřebovat jeho pomoc, tentokrát, poprvé. Ona věděla dobře, jaké to je, zatímco on o tom nevěděl vůbec nic. Ale... Vampýři vědí všechno. A Dragosani si pomyslel, že jsou určitá tajemství, o kterých by se mu jinak starý ani nezmínil. Ani slovem...

Dragosaniho sexuální problém – nebo spíše mentální blok, který až dodnes překážel jeho rozvoji v této oblasti – byl zapříčiněn jeho zážitky v pubertě, v době, kdy ostatní chlapci kradli děvčatům první

polibky a prozkoumávali jejich jemná těla horkými, nervóznými a nezkušenými prsty. Stalo se to v průběhu třetího roku jeho pobytu v Bukurešti, kde navštěvoval školu.

Bylo mu třináct a těšil se na letní prázdniny. Pak ale přišel dopis od jeho otčíma, aby domů nejezdil. Na statku vypukla choroba. Zvířata umírala. Návštěvy byly zakázány, a dokonce ani Borise by na statek nevpustili. Horečka byla prudce nakažlivá. Lidé ji mohli lehce rozšířit na svých botách. Celý kraj v okruhu dvaceti kilometrů byl pod karanténou.

Choroba, jistě – ale Boris jí nemusel být vystaven. Měl v Bukurešti ‘tetu’, otčímovu mladší sestru, a v jejím domě mohl zůstat přes prázdniny. Bylo to lepší než nic. Alespoň má kam jít a nebude muset přespávat v přístavku u staré školní budovy a vařit si jídlo na malých kamínkách.

Jeho teta Hildegarda byla mladá vdova, která se svými dvěma dcerami Annou a Katrinou, o rok nebo o dva staršími než Boris, žila ve velkém, rozlehlém dřevěném domě na Budešťské třídě. Doma se o nich příliš často nemluvilo a Boris se s nimi setkal jenom několikrát při jejich – nepříliš častých – návštěvách rumunského venkova. Jeho teta se mu vždycky zdála velice afektovaná, možná až příliš, a jeho sestřenky mu připadaly nanicovaté a rozhihňané jako ostatně všechny holky v jejich věku, ale zároveň mu připadalo, že je v nich něco divného. Z postoje, který k ní zaujímal jeho otčím, pochopil, že jeho teta je něco jako černá ovce rodiny, žena obklopená hrozným tajemstvím.

V průběhu tří týdnů, které s ní a jejími předčasně vyspělými dcerami strávil v jejím domě, zatímco školní kolej byla z důvodu prázdnin uzavřena, objevil Boris všechno, co považoval za potřebné vědět o její ‘podivnosti’, o sexu a o zvrácených způsobech žen, a zkušenosti z té doby v něm zůstaly pevně vrostlé až dodnes. Stručně řečeno – jeho teta byla nymfomanka. Teď, když byla díky smrti svého muže svobodná, užívala si své sexuální posedlosti, jak jen mohla. A její dcery byly patrně stejné jako ona. Už v dobách, kdy její postonávající manžel žil, byla známá množstvím svých milenců. Zmínky o jejich pletkách se donesly až k jejímu bratru, žijícímu na venkově a zapříčinily jeho rezervovaný postoj vůči ní a

jeho nelibost. Nebyl sice žádný puritán, ale svou sestru pokládal za děvku.

Ale to, jak daleko byla ve své posedlosti schopna zajít, nevěděl, zvláště když už dávno přetrhal jakákoliv užší pouta, která mezi nimi kdysi byla. Kdyby to věděl, určitě by k ní Borise neposlal. Ale jeho adoptovaný syn byl přece ještě chlapec. Určitě nepodlehne ženským svodům. Boris sám nic netušil, ale na všechno měl brzy přijít.

Hned na začátku zjistil, že na žádných dveřích, které se v tetině domě nacházely, nejsou zámky. Ani na dveřích u ložnic, ani v koupelně, dokonce ani na záchodě. Teta Hildegarda mu vysvětlila, že v jejím domě není místo pro tajnosti – které tu ostatně nejsou ani tolerovány. To bylo pro Borise trochu nepochopitelné, zvláště když si všiml tajnůstkářských a čtveráckých pohledů, které si mezi sebou matka s dcerami vyměňovaly, když byl v místnosti.

Co se soukromí týkalo: k čemu je potřeba soukromí v místě, kde není nic zakázáno, kde není nic skryto? Podle tetiny filozofie to byl ‘dům přírody’, kde bylo lidské tělo se všemi svými funkcemi věcí přírody, která nám byla dána k tomu, abychom ji zkoumali, objevovali, chápali a plně ji využili bez jakéhokoli studu nebo předsudků. Jestliže bude respektovat dům a majetek jeho obyvatelek, není nic, co by tu nesměl dělat. Ale musí hlavně respektovat ‘přirozené’ chování žen obývajících dům, které je velice otevřené a ničím nesvázané. Co se týkalo této filozofie jako takové: ve světě bylo příliš mnoho nenávisti a příliš málo lásky. Pokud by se uhasily všechny vášně těla a ohně rozpalující duši pokud by byly uspokojeny násilím rozkoše místo válkou, svět by byl bezpochyby šťastnějším místem. To možná Boris úplně nepochopil, ale jeho teta byla přesvědčena o tom, že mu to brzy vysvětlí lépe...

Prvního dne odešel Boris hned po časné večeři do svého pokoje, aby si četl. Donesl si s sebou ze školy některé knihy, ale cestou nahoru ke své ložnici u schodiště narazil na malou prosklenou skříňku, kde měla své knížky jeho teta. Boris do ní nahlédl a objevil uvnitř police plné erotiky, pohlavní zvrácenosti a úchylek, z nichž některé byly tak zajímavé, že si s sebou vzal několik ilustrovaných svazků nahoru do pokoje. Bylo to něco, co ještě v životě předtím

neviděl, dokonce ani ve školní knihovně, která byla jinak velice dobře vybavena.

Ve své ložnici začal listovat knihami (které byly psány jako skutečné příběhy, ale Borisovi připadaly tak ‘neuvěřitelné’, že byl přesvědčen o tom, že se jedná jen o výplody zvráceného ducha sepsané někým, kdo má bujnou fantazii, a některé z fotografií, které text provázely, byly prostě nad jeho chápání) a jako každý jiný chlapec ve svém věku byl brzy silně vzrušený. Masturbace pro něj nebyla žádným tajemstvím – čas od času si Boris takto ulevoval jako každý jiný mladý muž – ale tady, v tetině domě, necítil dost bezpečí nebo soukromí k tomu, aby se do ní pustil. Aby zabránil přílišnému vzrušení, sešel Boris po schodech dolů a vrátil knížky na jejich místo.

Už nějakou chvíli předtím, když si ještě četl, zaslechl vrčení motoru přijíždějícího auta a zvuky oznamující příchod nějakého návštěvníka, zjevně obyvatelkami domu velice oblíbeného, ale nesnažil se sejít dolů a setkat se s ním. Teď, když vracel knihy do polic, zaslechl smích a zvuky pohybujících se těl a radosti, ozývající se z hlavního obývacího pokoje – pokoje, který si už prohlédl a kde ho zaujala zvláště zrcadla, umístěná na všech myslitelných i nemyslitelných místech, jež odrážela každý kout místnosti – a věděl, že je to přijímací pokoj. Dveře byly trochu pootevřené a z místa, kde stál, slyšel Boris hrdelní mužský hlas, který něco vzrušeně říkal, ke kterému se nyní připojil naléhavý hlas jeho tety a sestřenic. Právě v té chvíli mu začalo připadat, že v tomto domě se děje určitě něco podivného. Boris se zastavil u dveří, aby nahlédl dovnitř malou škvírkou, která tam byla. Tím, co spatřil, byl naprosto šokován. Bylo to daleko ‘fantastičtější’, než by si dokázal pomyslet, knihy, které si četl, se s tímhle vůbec nedaly porovnat! Muž – nejspíš ten, kterého Boris slyšel přijíždět, vousatý, poďobaný od neštovic, s velkým břichem a po celém těle pokrytý hustými chlupy – byl odpudivý ve tváři a skoro znetvořený postavou. Byl nahý. Co Boris nevěděl, bylo, že byl erotoman, což podle měřítek tohoto domu zcela vynahrazovalo jeho ošklivost, jakkoliv velká byla.

Jelikož Boris viděl to, co se děje v místnosti, jen v zrcadle, které stálo proti dveřím, a nikoliv přímo, byl jeho výhled značně omezen,

ale to co viděl, mu úplně stačilo. Tři ženy vzrušovaly svého partnera a povzbuzovaly ho k většímu úsilí, pracujíc na něm rukama, ústy i celými těly zmítajícími se v křečích pohlavní extáze.

Muž ležel na zádech na malém divanu zatímco mladší ze sester, Anna, nad ním klečela a doslova se na něj nabodávala. S každým nadzvednutím svého těla odhalila mezi roztaženýma nohama kus jeho těla, dlouhý a silný, lesklý vlhkostí jejich pulsujících těl. A pokaždé, když se před jeho očima objevil ten vlhký kus masa, uviděl Boris Katrininy drobné a skoro křehké ruce, obemklé prsty pevně kolem něj v místě, kde vnikal do těla její sestry, a zpracovávající ho neméně zuřivě než Annino chvějící se tělo. Co se týkalo jejich matky, ‘tety’ Hildegardy, ženy asi třicet čtyři let staré: ta klečela u hlavy divanu s prsy houpajícími se nad horečnatě rozpálenou tváří ležícího muže, takže její ostře trčící bradavky občas vnikaly do jeho otevřených, sajících úst. Chvílemi se, zjevně ponořená do své extáze, narovnávala a nabízela jeho dychtivým rtům a jazyku své pohlaví.

Ženy nebyly nahé, ale to jen zvyšovalo celkovou obscénnost, protože veškerý jejich oděv byl tvořen jen tenkými, volnými kusy látek, ponechávající jejich zadky a prsy volně přístupné laskání a jakýmkoli dotykům. Co však Borise ohromilo nejvíc a způsobilo, že byl na okamžik jako přimrazený, nebyl ani tak samotný sex – o němž takřka nic nevěděl – ale skutečnost, že všichni čtyři byli svou činností tak plně zaujati a nenacházeli potěšení jen ve vlastním vzrušení a vyvrcholení, ale i v rozkoši, kterou poskytovali ostatním!

Ale jak si postupem času měnili svá místa a téměř bez přestávky pokračovali ve svém úsilí (tentokrát se muž tyčil nad tetou jako nějaký ošklivý pes a děvčata hrála méně podstatné role), začínal Boris chápat. Nikdo tu nebyl zanedbáván. Každý z nich se postupem času stal dobyvatelem, takže všichni obdrželi stejný díl uspokojení. Nebo, jak se zdálo Borisovým horečně rozšířeným očím, stejný díl nechutností.

Tak či tak, jakkoliv věřil, že pochopil to, co se děje v místnosti před ním, pořád ještě docela nevěřil tomu, že to vidí. Bylo to tou hlavní postavou – mužem, ošklivým pumpujícím strojem – kterou nemohl pochopit.

Boris věděl, jak vyčerpaně se člověk cítí po masturbaci; jak se potom musel cítit ten chlupatý netvor v místnosti se zrcadly? Připadalo mu, že z něj semeno stříká bez přestávky a tak prudce, že se zdálo, jako by se jeho rozkoš zvětšovala každým jeho dalším vytrysknutím. Jako by ho to vůbec neunavovalo, ale popouzelo k dalšímu horečnému vzrušení. Určitě se v nejbližším okamžiku zhroutí, tím si byl Boris jist!

Když se Boris konečně odhodlal vrátit se do svého pokoje – jako by si jeho teta myslela naprosto totéž, co on – zaslechl, jak ze sebe mezi sténáním vyráží: „Ale no tak, no tak, vy dvě! Nesmíte Dimitrije tak rychle vyčerpat. Proč nejdete a nepohrajete si trochu s Borisem, co? Ale nesmíte na něj jít moc rychle, nebo ho polekáte. Ubožáček, vypadá na to, že by se mohl polekat dost lehce. A přitom je to kluk, zdravý jako řípa

To úplně stačilo, aby se Boris vyřítil co nejrychleji do schodů, vběhl do svého pokoje, shodil ze sebe šaty a jako blesk zajel do své postele. Tam ležel, schoulený – věděl, že dveře nejsou zamčené, že ani nemohou být zamčené – a čekal na... něco, co si ani v nejsmělejším snu nedovedl představit, že se stane. Pokud by se ocitl o samotě s jednou ze svých sestřenic nebo s kteroukoliv jinou dívkou, mohlo by být všechno jinak. Možná by potom mohlo následovat první nesmělé, postupné, rozechvělé uvedení do pohlavního života – do normálního pohlavního života – a Boris by se sám ujal hlavní iniciativy.

Až do této chvíle byly Borisovy touhy a sny naprosto normálními touhami a sny obyčejného dospívajícího chlapce. Dokonce si představoval situace, kdy se octl o samotě se svou tetou – sebe, utopeného v jejím jemném poprsí, v jejím bílém těle – a nepovažoval to za vůbec nic zvrhlého nebo hanebného. Ne předtím.

Ale teď to viděl! Veškerá nevinnost, která kdy jeho v představách byla, byla najednou tatam, zmizela. Co vlastně bylo normálním, zdravým sexem? Existovalo vůbec něco takového? On to viděl, ano.

Dole, v přízemí tohoto domu viděl tři ženy (už nemohl o svých dvou sestřenicích uvažovat jako o holkách), které se pářily se zdánlivě nevyčerpatelným zvířetem. Viděl ten velký, vlhký kus masa, který to zvíře mělo. Copak se s ním může porovnávat? Může

být po tomhle vlastně ještě mužem? Proutek proti větvi? A musí se stát účastníkem takových orgií – jako malý zajíc mezi chrty? Už jen ze samotného pomyšlení na něco takového se mu dělalo špatně!

Takové byly jeho myšlenky, zatímco jeho sestřenice stoupaly po schodech k jeho pokoji, kde tajil dech, omotán prostěradly a přikrývkami. Slyšel je vcházet a snažil se nehýbat, když se Anna zahihňala a zeptala se: „Borisi, jsi vzhůru?“

„Je? Je?“ ptala se Katrina ode dveří dychtivě. „Ne, myslím, že ne.“ (Zklamání.)

„Ale... proč má potom rozsvíceno?“

„Borisi?“ (Postel se mírně prohnula, jak si na ni Anna sedla.) „*Určitě* spíš?“

Předstíraje spánek, Boris se se srdcem hlasitě bušícím trochu pootočil, nevrle zabručel a zeptal se: „Co-? Co je? Běžte pryč, spím.“

To byla chyba. Obě dívky se zahihňaly, jejich hlasy byly chraptivé a plné touhy. „Nechceš si s námi pohrát, Borisi?“ řekla Katrina. „Nebo alespoň vystrč hlavu z peřin. Chceme ti něco...“ (další hihňání) „...něco ukázat!“

Nemohl dýchat. Tak se zamotal do přikrývek a prostěradel, že k němu neměl kudy proudit vzduch. V další chvíli by stejně musel vystrčit hlavu ven, ať chtěl nebo ne.

„Jděte pryč a nechte mě spát.“

„Borisi,“ (to byla znovu Anna a Boris ji v duchu znovu viděl její jemné ruce na břiše toho zvířete, jak přejíždí prsty po jeho růžové tyči) „když zhasneme, vystrčíš hlavu?“

Alespoň na chvilku – na malinkou chvilku – nadechnout se vzduchu – jenom si naplnit plíce čerstvým vzduchem! „Ano,“ zasípal.

Pak zaslechl cvaknutí vypínače, jak světlo zhaslo, a cítil, jak se postel narovnala, když z ní Anna vstala. „Tak, je zhasnuto!“

Bylo zhasnuto, jak Boris zjistil o několik vteřin později, když konečně vymotal hlavu z přikrývek, vystrčil ji do tmy a zhluboka nabral vzduch do svých prázdných plic tak rychle, až se málem zalkl. A pak najednou, s dalším hihňáním ozývajícím se z hloubky pokoje, se světlo znovu rozsvítilo.

Která z dívek to byla, Boris nemohl říct, ale jedna z nich stála vedle jeho postele, a sotva vystrčil hlavu, přehodila mu přes ni svou

volnou sukni jako stan. Horká vůně jejího těla ho doslova udeřila do tváře a on uviděl tmavý trojúhelník ochlupení jejího klína, lesknoucí se drobnými perličkami mléčně bílého semene. Světlo pronikalo jejím oblečením jen tlumeně, stačilo však, aby – když dívka poklesla v kolenou a rozevřela stehna – uviděl něco, co mu připadalo, jako by se tmavý trojúhelník v jejím klínu vertikálně zašklebil.

„Tady.“ Boris si jen mlhavě vzpomínal na chraptivý hlas, který k němu pronikl přes náhle vzedmutou stěnu jejich hrdelního smíchu. „Copak jsme ti *neříkaly*, že ti něco ukážeme?“

Ale to bylo všechno, co stačil říct, neboť Boris najednou pocítil tak prudký nával nenávistné paniky, až se mu zatemnělo před očima. Co bylo dál, si skoro nepamatoval – dokázal si vzpomenout jen na hihňání, které se změnilo v křik, a na tupou bolest ve svých sevřených pěstech a na odřených kloubech – zato mu v paměti jasně utkvělo, jak se mu druhého dne jeho mučitelky vyhýbaly a jak byly obě pokryty modřinami – Anna měla rozbité rty a Katrina nateklé oko. Jeho teta měla pravdu, že je zdravý jako řípa – v jistém smyslu. Ale co se týkalo zuřivosti nebo krutosti – Borisovi nechybělo ani jedno.

Další den mu připadal jako vyložená noční můra. Vyčerpaný po probděné noci, zabarikádovaný ve svém pokoji a připravený bránit se proti komukoli, kdo by se k němu chtěl dobývat, se stal Boris terčem tetina hněvu a (z bezpečné vzdálenosti) posměšků svých sexem posedlých sestřenic. Teta Hildegarda mu nedala najíst a chtěla ho potrestat půstem a přísahala, že všechno řekne jeho otci, pokud nepřijde k rozumu. Tím myslela, že má vyjít ze svého pokoje, aby si s ním mohla promluvit, že se omluví děvčatům, a hlavně že se bude chovat, jako by se nic nestalo. On však nic z toho neudělal, celý den zůstal ve svém pokoji, s výjimkou občasných cest na záchod a do koupelny, a plánoval si, že po soumraku uteče z domu a najde si v Bukurešti nějaké jiné útočiště.

Jediný problém tohoto plánu spočíval v tom, že až se o něm dozví jeho otec, bude chtít vědět, proč se tak zachoval, a Boris mu o tom, co zažil, vyprávět prostě nemohl. Nikdy neuměl dobře vysvětlovat a tohle – tohle bylo prostě neuvěřitelné. I kdyby předpokládal, že tomu jeho otčím uvěří a přijme jeho vyprávění

jako pravdivé, nebude snad pochybovat o roli, kterou v této příhodě Boris sehrál? O jeho aktivní, vědomě přijaté roli...

Ale byly tu ještě další problémy. Boris u sebe neměl žádné peníze a na školní ubytovně přespat nemohl. A tak nakonec, když se večer hrozby jeho tety změnily v prosby, odtáhl postel a šatník, kterými zatarasil dveře, a nechal se odvést dolů.

Teta řekla, že lituje, že ho děvčata včera v noci tak dráždila a že ho to tak vyděsilo. Čím ho však mohly tak vystrašit, že na to zareagoval výbuchem násilí, to prý si vůbec nedovedla vysvětlit. Ale ať už se stalo cokoliv, je to pryč a Boris by se měl snažit na to zapomenout. Kdyby se o tom – ať už to bylo co chtělo – nějak zmínil před jejím bratrem, znásobilo by to jen problémy, které už spolu měli. Jistě, on byl ochoten vinit ji ze všeho.

Boris s ní mlčky souhlasil. Způsobilo by to problémy, ano – a byly by daleko větší, než si vůbec dokázala představit, kdyby se jen slovem zmínil o tom zvířeti! Ale jeho teta neměla ani tušení o tom, co včera viděl, a bylo to tak lépe. V tom případě by se všechno zhroutilo jako domeček z karet. Koneckonců, satyr už z domu odešel a Boris doufal, že se sem nikdy nevrátí. Teta Hildegarda dala Borisovi najíst a o něco později ji slyšel, jak ukládá Anně a Katrině, aby ho nechaly napokoji, že není pro ně a že se s ním musí nakládat velice opatrně. Zdálo se, že tím celá věc skončí, a Boris tomu byl rád.

Dokud nepřišla noc...

Boris byl po událostech ze včerejška vyčerpaný, takže usnul, sotva ulehl do postele, a ani se před tím nesvlékl. Nespal však dlouho. Kolem třetí hodiny ranní ho vyrušil nějaký podivný, přerušovaný pohyb, a když se napůl probudil, uslyšel tetin hlas, který se ho nemotorně pokoušel znovu ukolébat do spánku. Její dech byl těžký a přerývaný. Byl z ní cítit alkohol a byla úplně nahá, což zjistil, když natáhl ruce do tmy. Šok z toho jej docela probudil, a on si uvědomil, že se ta nenasytná žena pokouší vlézt k němu do postele. A pak, když ucítil na své rozpálené tváři chladnou ruku, vstoupil do něj mazivý vztek, který z jeho srdce rázem vytlačil veškerý strach.

„Teto Hildegardo," řekl do tmy, posadil se a odvrátil tvář od jejího alkoholem páchnoucího dechu. „Prosím, rozsviť světlo."

„Ach! Chlapče! Jsi vzhůru a chceš mně vidět! Ale... proč? Zrovna jsem šla do postele a nejsem oblečená. Jsou tak *horké,* ty letní noci!

Vstala jsem, abych se zašla trochu napít, a asi jsem do tvého pokoje vešla omylem.“ Jak mluvila, otřely se její prsy o jeho obličej.

Boris zatnul zuby, znovu odvrátil tvář a opakoval: „Rozsviť světlo.“

„Ale to je od tebe nestydaté, Borisi!“ předstírala teta stud, ale v tomtéž okamžiku našla vypínač a místnost zalilo světlo. Na chvíli zůstala oslněně stát – úplně nahá – vedle Borisovy postele. Trochu opile se na něj usmála, což způsobilo, že mu připadala ještě nechutnější a odpornější, a pak přistoupila blíž a vztáhla k němu ruce.

Když uviděla, že je úplně oblečený, a všimla si podivného výrazu v jeho tváři, ruce jí vyletěly k ústům. „Borisi, já –“

„Teto,“ spustil nohy z postele a vklouzl do bot, „prosím tě, odejdi okamžitě z tohoto pokoje a nevracej se sem. Když to neuděláš, odejdu já, a pokud budou dveře ven zamčené, vyrazím okno a odejdu oknem. Pak řeknu svému otčímovi o všem, co se děje v tomto domě a –“

„Děje?“ vydechla namáhavě, snažíc se ho zároveň uchopit za ruku. Na tváři se jí objevil ustaraný výraz.

„O mužích, kteří sem přicházejí, aby tu šoustali s tebou a s mými sestřenicemi – jako býci, kteří oplodňují krávy mého otčíma!“

„Cože, ty-!“ couvla a vytřeštila na něj oči. Její obličej najednou zbledl. „Tys viděl!“

„Jdi pryč!“ zašklebil se na ni pohrdavým a zničujícím pohledem, který se mu od toho dne objevoval na tváři, kdykoliv měl co do činění se ženami, a pokusil se ji vystrčit ze dveří.

Vtom se jí oči stáhly do úzkých štěrbin a ona na něj vyštěkla: „Tak takhle se věci mají? Velcí kluci na škole tě zajímají víc, co? Máš je raději než děvčata, že?“

Boris se obrátil k oknu a popadl židli, která stála poblíž. „Vypadni,“ zachraptěl, „táhni pryč! Nebo okamžitě odejdu já, teď hned. A povím o tom nejenom svému otci, ale také každému strážníkovi, kterého v Bukurešti potkám. Řeknu jim o tvé knihovně sprostých knih – jenom ta tě může dostat na pár let do vězení – a o tvých dcerách, které jsou sice ještě mladé, ale už horší než kurvy –“

„Kurvy?“ přerušila ho s takovou zlostí v hlase, až si myslel, že se na něj vrhne.

„– ale které nikdy nebudou tak prohnilé jako ty!“ dokončil.

Tehdy se teta zhroutila, slzy jí vytryskly z očí a bez jakéhokoliv odporu se nechala vystrkat z místnosti. Po celý zbytek noci pak spal klidně a bez jakéhokoliv vyrušování.

A tím to také skončilo. V poledne dalšího dne, zatímco Boris jedl ve svém pokoji oběd, přijel pro něj otčím, aby ho odvezl domů. Problémy se zvířaty byly pryč; díky Bohu, nebylo to tak vážné, jak se zdálo. Nikdy v životě neměl Boris takovou radost z toho, že ho vidí, a musel se ovládat, aby to nedával příliš najevo. Zatímco si balil své věci, teta Hildegarda strávila půlhodinu srdečným, i když opatrným rozhovorem se svým bratrem, který se zvědavě vyptával na své neteře, jež právě nebyly v domě. Pak se rozloučili a Boris se svým otčímem odjeli zpátky na venkov.

Když u brány nastupovali do auta, snažila se teta Hildegarda zachytit Borisův pohled. Její oči, které zahlédl, jen na vteřinu, než začala mávat na rozloučenou, měly úpěnlivý výraz, jako by ho prosily o mlčení. Odpověděl jí stejným úsklebkem, jakým ji počastoval v noci, úsklebkem, který byl horší než všechny výhrůžky nebo obvinění, který říkal, co si o ní myslí, jasněji než tisíc slov.

V každém případě se o té nechutné návštěvě nikdy nikomu nezmínil. Nikomu, ani té věci pod zemí.

Ta věc pod zemí... starý ďábel... Vampýr.

Čekal (co také mohl dělat jiného?), zatímco Dragosani přicházel houstnoucím šerem těsně před západem slunce k hrobce, se seletem v pytli. Byl vzhůru, rozhněvaný, ležící v zemi a vyčkávající. A jak se okraj slunce dotkl země a po obzoru se rozlila krvavě rudá záře, byl první, kdo promluvil:

Dragosani? Cítím tě, Dragosani! Přišel jsi mě znovu mučit? S dalšími otázkami, dalším vyptáváním? Chceš mi ukrást má tajemství, Dragosani? Kousek po kousku, trošku po trošce, až mi žádná nezůstanou? A co potom? Až tu budu ležet v chladné zemi, čím se mi odměníš? Krví selete? Chacha! Vidím, že je to tak. Další sele – pro toho, který se za svého života koupal v krvi mužů, panen a celých armád! A jak často!

„Krev je krev, starý draku,“ odpověděl Dragosani. „A řekl bych, že díky té, kterou jsi vypil, jsi dnes živější než včera.“

Já že se napil? (byl ten pohrdavý tón skutečný, nebo jen předstíraný?) *Ne, všechno vsáklo do země, Dragosani, ne do mých starých kostí.*

„Nevěřím ti.“

A mně na tom vůbec nesejde! Běž, nech mne být, urážíš mne. Nemám pro tebe nic a ty nemáš nic pro mne. Nechci s tebou mluvit. Běž!

Dragosani se zašklebil: „Donesl jsem ti další sele, to je pravda – pro tebe nebo pro zem, jestli se ti to tak víc líbí – ale je tu ještě něco jiného, něco opravdu vzácného. Jenomže...“

Stařec byl zvědavý a dychtivý. Jenomže?

Dragosani pokrčil rameny: „Možná už je to příliš dlouho. Možná už bys to nedokázal. Možná je to nemožné – dokonce i pro tebe. Protože, koneckonců, co jiného jsi než mrtvá bytost?“ a dříve, než se mohl ten druhý ohradit, dodal: „Nebo nemrtvá bytost, pokud na tom trváš.“

Ano, trvám na tom. Děláš si ze mne legraci, Dragosani? Co je to, co mi chceš přinést dnes v noci? Co mi chceš dát? Co mi chceš... nabídnout?

„Možná je to víc, než můžeme jeden po druhém chtít.“

Mluv.

Dragosani mu vysvětlil, o co jde a zejména jaký bude jeho podíl z celé věci.

A s tímhle chceš obchodovat? Co ode mne chceš za moje... podílnictví?

(Dragosani skoro cítil, jak si Vampýr olizuje rty)

„Znalosti,“ odpověděl Dragosani. „Jsem jenom člověk s lidskou znalostí žen,“ lhal, „a –“ zmateně se odmlčel, přerušen smíchem toho druhého. Byla to chyba chtít mu lhát.

Ano? S lidskou znalostí žen? Se znalostí ‘úplného’ muže, Dragosani?

Zatnul zuby a vyhrkl: „Neměl jsem čas... moje práce, studia... neměl jsem příležitost.“

Čas? Studia? Příležitost? Dragosani, už přece nejsi malý kluk! Bylo mi jedenáct, když jsem protrhl svou první panenskou blánu, před tisíci lety! A pak – panny, děvky, kurvy, jaký je mezi tím rozdíl? Měl jsem všechny, různým způsobem – a vždycky jsem chtěl víc! A ty? Ještě

jsi to nezkusil? Ještě nikdy ses nekoupal v potu a ve svých štávách a v horké sladké krvi ženy? Ani jednou? A to mě nazýváš mrtvou bytostí!

A starý se rozesmál, hlučně, urážlivě, oplzle. Připadalo mu to tak hrozně směšné! Jeho smích neutichal, stal se povodní, přílivem, vyjícím oceánem smíchu v Dragosaniho hlavě, oceánem, který ho chtěl utopit.

„Proklínám tě!“ vstal, dupl na zem a pak na ni plivl. „Proklínám tě!“ udeřil zaťatými pěstmi do nakloněných kamenných desek. „Proklínám tě! Proklínám tě! Proklínám tě!“

Starý chvíli mlčel a převaloval se v Dragosaniho hlavě jako nějaký slimák z noční můry. Po chvíli řekl: *Ale já už přece dávno prokletý jsem. Ano, a ty také...*

Dragosani vytáhl nůž a natáhl se pro svázané sele.

Počkej! Nebuď tak ukvapený, Dragosani. Neodmítl jsem to. Ale řekni mi jedno: když ti všechny ty dlouhé roky nevadilo, že se chováš jako nějaký přihlouplý fráter tak proč teď?

Dragosani se zamyslel a rozhodoval se, jestli má říct pravdu. Ten starý ďábel pod zemí mu nejspíš stejně četl myšlenky. „Je to tou ženou. Rozčiluje mne, utahuje si ze mne, předvádí se přede mnou.“

Ááách! Znám tenhle typ.

„Také si nejspíš myslí, že spím s muži, alespoň se podle toho chová.“ *Jako Turci? Znělo to ostře a čišela z toho nenávistí. To je urážka!*

„Také si to myslím,“ přikývl Dragosani. „Takže... uděláš to?“

Zveš mně do své mysli, rozumím tomu správně? Dnes v noci, až za tebou ta žena přijde?

„Ano.“

A je to pozvání, které mi nabízíš ze své vlastní svobodné vůle?

Dragosani náhle zostražitěl: „Jenom protentokrát,“ odpověděl. „Nebude to mít žádnou delší platnost.“

Už si zase lichotíš. Mám – nebo budu mít své vlastní tělo, které nebude tak ochablé, jako tvoje, Dragosani.

„Takže to můžeš udělat? Naučíš mne to?“

Ano, můžu to udělat, Můj synu, aaano! Copak už jsi zapomněl na to písklе? A copak ses za tu dobu nic nenaučil? Kdo z tebe udělal nekromanta, Dragosani? Ano, a tentokrát se toho naučíš daleko víc... daleko víc!

„Potom už od tebe nic nepotřebuji – alespoň zatím," a začal couvat zpátky od hrobky a otočil se na cestu z kopce, pryč z místa staleté hrůzy. A –

Co s tím seletem? zeptal se ten tenký lepkavý hlas v jeho hlavě. A spěšně dodal: *Pro zem, Dragosani, pro zem.*

V temném, neproniknutelném šeru Dragosani přivřel oči. „Ach ano, málem bych zapomněl," řekl mírně sarkastickým tónem. „Sele, samozřejmě. Pro zem..." Spěšně se vrátil, prořízl zvířeti hrdlo a hodil ho na zem. Pak bez ohlížení rychle odešel.

Cestou dolů po úbočí, kde se na zemi splétaly velké kořeny staletých stromů, neschopné se doplazit dál, uviděl něco podivného a zastavil se, aby se na to podíval. Když to zvedl ze země, zjistil, že je to jeho včerejší oběť, nebo alespoň to, co z ní zbylo. Vypadalo to jako prázdný vysátý pytel růžové kůže, ve kterém se převalovaly polámané kosti, vyschlý a křehký jako polámaný papír. Lezlo po něm několik brouků, kteří marně pátrali po něčem, čím by se mohli nakrmit. Dragosani to odhodil daleko do křoví, kde to nikdo nemohl najít.

No jistě, pomyslel si – ale, své myšlenky skryl, aby nedolehly až k tomu místu v temnotě uprostřed kruhu borovic – no jistě. Pro *zem. Jenom* pro *zem...*

Dragosani se vrátil na Kinkovsiho statek právě včas. Měl to být jeho poslední večer, ale o tom ještě nikdo z nich nevěděl. V průběhu večeře to vypadalo, že se o něj Ilse zajímá velice málo, nebo spíše vůbec, což mu naprosto vyhovovalo. Cítil se přepjatý a nervózní. Nebyl si jist tím, jestli se zachoval správně. Starý ďábel pod zemí nebyl žádný blázen a trval na tom, aby Dragosani vysloveně řekl, že ho zve z vlastní vůle. Navíc v něm minutu od minuty vzrůstal starý odpor, nahromaděný za spoustu let. Přitom ho však bolelo celé tělo touhou dlouhého pohlavního odříkání. Poprvé od chvíle, kdy přijel, mu jídlo nechutnalo, a dokonce i pivo mu připadalo mdlé a bez chuti.

Později ve svém pokoji nervózně přecházel a přemýšlel, podrážděný a rozzlobený sám na sebe, zatímco čas utíkal. Potřetí nebo počtvrté od doby, kdy se vrátil ze statku, vytáhl z kufru jednu z půltuctu knih, které si přivezl s sebou a které pojednávaly o upírech, četl si zatržené odstavce a po chvíli ji zase odhodil do

kufru zpátky, aby ji neměl na očích. Jak říkala legenda, člověk nesmí nikdy přijmout pozvání od upíra. A, co je obzvlášť důležité, nikdo nesmí k sobě nikdy upíra pozvat! V obou případech (ať už se jednalo o pozvání nebo přijmutí pozvání) záleželo na svobodném rozhodnutí oběti. To znamenalo, že oběť sama se musela rozhodnout, zda se obětí stane. Bylo to něco jako ohrada kolem její duše, kterou nebyl upír schopen překonat jinak než s její pomocí. Nebo, z druhé strany, to byla psychologická ohrada, kterou musela oběť překonat sama: předtím, než se stala obětí, musela nejdříve uvěřit...

I v Dragosaniho případě to byla všechno otázka hloubky jeho víry. Věděl, že ta věc pod zemí tam byla, jinak by k ní nemohl přicházet a mluvit s ní. Ale dosud nevěděl, kolik síly – nebo jaký rozsah síly – v té věci je. A co bylo možná ještě důležitější, dokud ji nepozval, neznal ani svou odolnost. Bude schopen vydržet tlak kladený na jeho duši? A bude ho vůbec chtít vydržet?

Ale o tom se bezpochyby brzy přesvědčí sám...

Hodina mezi půlnocí a jednou ubíhala nesnesitelně pomalu, a jak se blížila dohodnutá chvíle jeho schůzky s Ilse, Dragosani začal doufat, že si to rozmyslela a radši zůstane doma. Možná teď zrovna tvrdě spí a vůbec nechce přijít. Může to být prostě jen nějaká hra, kterou hraje se všemi hosty, kteří navštíví statek jejího otce – aby vypadali a cítili se jako blázni! Ve skutečnosti může docela dobře cítit k mužům takový odpor, jaký cítil Dragosani až donedávna k ženám.

Tato myšlenka ho napadla snad pětkrát nebo ještě vícekrát – že si z něj prostě dělá úplného blázna – a pokaždé přešel k otevřenému oknu, aby ho zavřel a zatáhl měsícem prozářené závěsy. Ale vždycky se zastavil, něco v něm mu v tom zabránilo a on jen tiše zabručel nad svou nerozhodností, která mu zabránila v dokončení této věci, a odešel zpátky ke své posteli, na které pak seděl ve tmě zaplavující místnost.

A teď, dvě minuty po jedné hodině, zaklel s pocitem, že ze sebe zbytečně dělal šaška, vstal, rozsvítil světlo a vykročil znovu k oknu: A už ho skoro zavíral, když –

Dole na dvoře zalitém měsíčním světlem se rychle pohnula postava, která díky stříbrnému světlu vypadala jako stín mezi stíny,

temná a jakoby mlhavá, kráčející směrem k němu. Okno ložnice Ilse Kinkovsiové bylo pootevřené, jako by se na něj usmívalo jejími rty, jejíma vědoucíma očima. Přicházela!

Proboha, jak teď Dragosani potřeboval starého! A jak ho nechtěl! A opravdu ho *potřeboval?* Ale dokázal by to, co chtěl, bez něj?

Radost bojovala v Dragosanim s hrůzou a byla málem přehlušena vzpomínkami na minulost. Jeho hrůza nepocházela jenom z dohody, kterou uzavřel, ani z důsledků, které z ní vyplývaly, ale spíše z jeho schopnosti – nebo neschopnosti? – udělat to, co měl v úmyslu. Už dávno byl mužem, ale ve věcech, jako byla tato, zůstal stále ještě chlapcem. Jediná těla, která kdy poznal a jejichž tajemství odkryl, byla studená, mrtvá a nepoddajná. Ale tohle bylo živé a horké a tak, tak poddajné!

A znovu se v něm zvedla vlna hnusu, zalévající ho jako povodeň. A znovu byl chlapcem, malým chlapcem... obrazy znovu vyplnily jeho hlavu v krutém průvodu, obrazy, na které, jak doufal, už dávno zapomněl a zbavil se jich... návštěva v domě jeho tety... jeho sestřenice... to zvíře, které si pamatoval a které nebylo ničím jiným než chlípným mužem! Bože, to – je – strašná – *noční můra!*

A má se to opakovat? S ním jako s roztouženým, zotročeným zvířetem?

To je nemožné! Ne, nemůže!

Zaslechl zavrzání schodů v přízemí domu, vrhl se k oknu a s divokým výrazem v očích se zahleděl do noci. Ozvalo se další zavrzání, tentokrát blíže, po kterém se vrhl k vypínači, a zhasl světlo. Už byla tam venku, v poschodí, a blížila se k jeho dveřím!

Náhle vnikl zvenčí oknem do místnosti závan větru, který pohnul závěsy, a přelétl před – do – Dragosaniho srdce. V tom okamžiku všechen jeho strach a všechna nejistota, kterou cítil, zmizela. Ustoupil ze světla do stínu a čekal.

Dveře se potichu otevřely a ona vešla. Jak procházela pásem měsíčního světla, které svítilo oknem, šedý plášť, který měla přes sebe přehozený, byl skoro průhledný. Potichu zamířila k posteli.

„Herr Dragosani?“ zeptala se hlasem, který se trochu chvěl.

„Jsem tady,“ odpověděl ze stínu. Uslyšela ho, ale ani se jeho směrem nepodívala.

„Takže... jsem se ve vás přece jenom spletla," řekla, zvedla ruce a svlékla si plášť. Její prsy a zadek byly v místech, kde se jich dotýkalo měsíční světlo, bílé jako mramor.

„Aaano," zašeptal a vystoupil ze stínu.

„Takže," řekla a otočila se k němu. „Tady jsem!"

Stála tam jako mléčně bílá socha a dívala se na něj bez jakéhokoliv záchvěvu nevinnosti. Přišel k ní, tmavá silueta v šeru a natáhl k ní ruku. Ve dne se jí zdálo, jako by jeho oči byly bledé, vodové a unavené – a něžné, skoro jakoby ženské – ale teď...

Noc ho proměnila. V noci jeho oči svítily jako uhlíky, jako oči velkého divokého vlka. A když ji položil na postel, už tehdy pocítila v koutku duše první pochybnosti. Jeho síla byla – neuvěřitelná! „Hrozně moc, hrozně moc jsem se ve vás spletla," řekla. „Ááách!" odpověděl Dragosani.

Následujícího jitra snídal Dragosani brzy. Nechal si jídlo přinést do pokoje, kde ho Kinkovsi našel, jak sedí na posteli a na první pohled vypadá lépe než kdykoliv jindy. Venkovský vzduch mu opravdu musel prospívat. Ilse, na druhou stranu, tak šťastná nebyla.

Dragosani se na ni ani nemusel ptát: její otec o tom začal mluvit sám, hned jak mu přinesl podnos s výbornou snídaní. Už ve dveřích si pro sebe vrčel. „Ta holka," řekl, „moje Ilse, je silný děvče – nebo by alespoň měla být. Ale po tý operaci –" a pokrčil rameny.

„Po jaké operaci?" zeptal se Dragosani a snažil se, aby to neznělo příliš zvědavě.

„No, před nějakejma šesti lety. Rakovina. Pro mladou holku je to rána. V děloze. Tak jí ji vyoperovali. Je to dobrý, alespoň žije. Ale tady je to zemědělský kraj. Muž chce ženu, která mu porodí děti, víte? No a tak z ní asi bude nakonec stará panna – nejspíš. Možná ji pošleme do města, ať si tam najde nějakou práci. Tam nejsou silní synové tak důležití."

Tohle přinejmenším něco vysvětlovalo. „Rozumím," přikývl Dragosani a pak se opatrně zeptal: „Ale dnes ráno?"

„Někdy jí není dobře, dodneška. Ne často. Ale dneska opravdu za nic nestojí. No, zůstane ve svém pokoji den, dva. Závěsy, zatažený, v pokoji šero a ona leží v posteli, schoulená a celá se třese. Uplně jako když byla malá a bylo jí špatně. Říká, že doktora nepotřebuje, ale –" znovu pokrčil rameny, „-mám o ni strach."

„To není třeba," řekl Dragosani. „Myslím, není třeba, abyste se o ni bál."

„Ne?" Kinkovsi vypadal překvapeně.

„Už je dospělá. Sama ví, co je pro ni nejlepší. Odpočinek, klid, tmavý pokoj. To je to pravé. To je to, co potřebuji já, když je to se mnou stejné."

„Hmmm! No, možná. Ale stejně mám o ni starost. A je tu tolik práce, kterou je třeba udělat! Dnes mají přijet ti Angličani."

„Ano?" Dragosani byl rád, že začal mluvit o něčem jiném. „Možná se tedy s nimi dnes večer uvidím."

Kinkovsi přikývl a vypadal stísněně. Pak zvedl prázdný podnos. „Bude to těžký. Neumím moc anglicky. Všechno, co jsem se naučil, znám od turistů."

„Já trochu anglicky umím," řekl Dragosani. „Můžu vám pomáhat."

„Ano? No, alespoň si tady budou mít s kým popovídat. Ale rozhodně přinesou nějaký peníze – a peníze za sebe mluví samy, ne?" usmál se. „No, doufám, že vám bude chutnat, pane Dragosani."

„Jsem o tom přesvědčen."

Kinkovsi odešel z pokoje a cestou dolů po schodech si něco pro sebe bručel. Později, když Dragosani vyšel ven, byl už se svou ženou Maurou v plné práci při uklízení spodních místností pro své očekávané anglické hosty.

V poledne Dragosani odjel do Pitešti. Nevěděl vlastně přesně, proč tam jede, kromě toho, že si pamatoval, že ve městě je malá, ale výborně vybavená knihovna. Jestli by do ní šel nebo ne – a co by v ní dělal – to je celkem bezpředmětné. Vůbec se do ní totiž nedostal. Zadržela ho místní policie.

V první chvíli byl vyděšen a představoval si ledacos (nejhorší možnost byla ta, že byl sledován a všechna jeho tajemství – včetně starého ďábla pod zemí – byla vyzrazena). Uklidnil se ve chvíli, kdy vyšlo najevo, o co vlastně jde. Grigorij Borowitz ho hledal od chvíle, kdy opustil Moskvu, a konečně se mu to podařilo. Byl to zázrak, že Dragosaniho nezastavili už na hranicích s Rumunskem, které přejel u Reni. Místní orgány ho pak stopovaly do Ionestasi, odtud ke Kinkovsimu a nakonec se za ním vydaly do Pitešti. Ve

skutečnosti stopovaly jeho volhu – po Rumunsku jich tenkrát zase tolik nejezdilo. Obzvláště těch s moskevskou značkou.

Nakonec ho nedaleko města dohonil policejní vůz a policista, který z něj vystoupil, se Dragosanimu nejdříve omluvil za vyrušení a pak mu předal ‘zprávu’ – kterou tvořilo Borowitzovo moskevské telefonní číslo, číslo jeho bezpečné linky. Dragosani s nimi odejel na policejní stanici a odtamtud zavolal.

Borowitz na druhém konci linky přešel okamžitě k podstatě věci: „Borisi, vrať se sem hned, jak jen to bude možné.“

„Co se děje?“

„Jeden z lidí zaměstnaných na americkém velvyslanectví měl na výletě autonehodu. Smrtelnou nehodu: obrátil auto na střechu a zabil se. Rozpáralo ho to. Ještě jsme ho neidentifikovali – myslím oficiálně – ale brzy to budeme muset udělat. Pak Američani požádají o vydání jeho těla. Chci, aby ses na něj ještě předtím podíval a – eh, profesionálně ho prozkoumal.“

„Ale? Co je na něm tak důležitého?“

„Nějakou dobu jsme ho – a ještě jednoho nebo dva další – vedli v patrnosti pro podezření ze špionáže. Nejspíš pracoval pro CIA. Pokud byl jedním ze článků sítě, něco bychom z něj mohli vytáhnout. Takže se vrať co nejdřív zpátky, ano?“

„Jedu hned.“

Vrátil se zpátky na Kinkovsiho statek, naházel své věci do auta, zaplatil, co jim dlužil, a přidal ještě něco navíc, poděkoval Hzakovi a Mauře a dostal od nich nějaké obložené chleby na cestu a láhev místního vína. Ale přes všechnu srdečnost, kterou k němu očividně cítili, se mu zdálo, že o něm má Kinkovsi nějaké pochybnosti.

„Říkal jste mi, že pracujete v pohřebním ústavu,“ vysvětloval. „Ale když jsem to říkal policajtům, tak se mi vysmáli. Rekli mi, že jste v Moskvě nějaký velký zvíře, důležitej člověk. Myslím si, že je to ostuda, když si chce dělat důležitej člověk dělat blázny z vesničana – úplně nedůležitýho člověka!“

„Je mi to moc líto, příteli,“ řekl Dragosani. „Ale já jsem důležitý člověk a moje práce je opravdu hodně zvláštní – a hodně unavující. A tak, když se vracím domů, chci na svou práci alespoň na chvilku zapomenout a odpočinout si, a proto jsem vám zalhal. Prosím,

odpusťte mi to.“ Zdálo se, že to stačí. Hzak Kinkovsi se zašklebil, potřásli si rukama a pak Dragosani nasedl do auta.

Zpoza zatažených závěsů ve svém okně Ilse sledovala, jak odjíždí, a ulehčeně si oddechla. Bylo nepravděpodobné, že by kdy potkala někoho takového, jako byl on, a možná to tak bylo dobře, i když...

Podlitiny na jejím těle teď sice vypadaly hrozně, ale za několik dní zmizí. Mimoto může vždycky tvrdit, že se jí zničehonic zatočila hlava a upadla. Podlitiny zmizí, ale ne vzpomínka na to, jak k nim přišla. Znovu si povzdechla... a zachvěla se vzrušením.

První přerušení:

V nejvyšším patře proslulého londýnského hotelu, v nitru soukromé kanceláře, seděl u stolu svého bývalého šéfa Alec Kyle a zuřivě stenografoval. ‘Duch’ (nemohl na něj myslet jako na něco jiného) který stál naproti němu před stolem, už mluvil svým rychlým, ale tichým a dobře srozumitelným hlasem přes dvě a půl hodiny. Kyle dostával křeče do zápěstí. Hlava ho bolela z té spousty obrazů, které se tu před ním odvíjely. V žádném případě nepochyboval o tom, že to, co mu ‘duch’ říká, je pravda, celá pravda a tak dále...

Co se týkalo způsobu, jakým mu to (on!) svůj příběh vyprávělo nebo proč mu ho vyprávělo – kdo mohl naprosto určitě tvrdit, jaké vědomosti má nebo nemá toto stvoření a proč o nich vypráví? Ale jedinou věc věděl Kyle naprosto přesně: že tyto informace, se kterými se právě setkává, jsou velice důležité a měl by se cítit vyznamenaný, že je médiem, díky němuž se rozšíří.

Ze zápěstí mu náhle do celé paže vystřelila příšerná bolest, která ho přinutila upustit tužku na stůl a stisknout si prsty ruku, které se ocitla díky křeči v jednom ohni. Jeho návštěvník se náhle odmlčel. Zrovna v pravou chvíli, pomyslel si Kyle a byl mu za to vděčný. Masíroval si paži a zápěstí asi minutu, pak vzal ořezávátko a nabrousil si tužku – asi podesáté od chvíle, kdy začli.

„Proč nepíšete perem?“ zeptal se ho duch tak dokonale přirozeným a tázavým tónem, že Kylea ani na vteřinu nenapadlo, že vlastně odpovídá něčemu subtilnějšímu než kouř.

„Dávám přednost tužce. Vždycky. Je to už takový můj zvyk, řekl bych. Alespoň nemám nikdy potíže s tím, že mi dochází inkoust. Je mi líto, že jsem přestal psát, ale dostal jsem křeč do zápěstí.“

„Je toho před námi ještě spousta.“

„Budu v pořádku.“

„Podívejte se, běžte si dát další kávu. Zapalte si. Chápu, jak to musí být pro vás nezvyklé. Je to nezvyklé pro mne, přirozeně – ale kdybych byl ve vaší kůži, praskly by mi nervy! Myslím, že jste dost odvážný. A jde nám to spolu dobře. Když jsem sem šel, byl jsem připraven na to, že vás budu muset navštívit několikrát, abyste si na mne vůbec zvykl. No, ale jak vidíte sám, postupujeme rychle.“

„Ano, právě čas mi dělá největší starost.“ odpověděl Kyle, zatímco si zapálil, požitkářsky vtáhl kouř a naplnil si jím plíce. „Víte, ve čtyři hodiny mám schůzku. Musím se setkat s několika důležitými lidmi, abych je přesvědčil o tom, že nejlepší řešení téhle situace bude, když nechají pobočku pracovat, mne nechají převzít vedení po siru Keenanovi a já to budu moci všechno rozjet znovu. Takže bych tu schůzku nerad zmeškal, chápete.“

„Tím se nenechte rozptylovat,“ usmál se ten druhý svým podivným, unaveným úsměvem. „Určitě je přesvědčíte.“

„Ano?“ Kyle vstal, přešel hlavní kancelář, vyšel ze dveří a zamířil ke kávovaru, do kterého vhodil několik mincí. Tentokrát ho duch následoval a stál za ním. Když se otočil, byl tam pořád, ale skrz něj byly vidět kancelářské stoly a nábytek. Vypadal jako něco mezi hologramem a bublinou nebo duchem, vyvolaným při spiritistické seanci. Kyle odstoupil od kávovaru, upil trochu kávy, obešel přízračného muže a vrátil se do Gormleyho kanceláře.

„Ano,“ navázal duch tam, kde ho Kyle přerušil. „Věřím tomu, že budeme schopni přesvědčit vaše nadřízené o tom, že bude lepší, když vám budou příznivě nakloněni.“

„My?“ zeptal se Kyle. Ten druhý pokrčil rameny.

„Uvidíme. Teď bych vám rád řekl něco o Harrym Keoghovi, ještě než se vrátíme k Dragosanimu. Omlouvám se, že takhle přeskakuji, ale byl bych rád, kdybyste si mohl udělat úplnou představu.“

„Jak chcete.“

„Můžeme začít?“

„Ano,“ Kyle zvedl tužku. „Jenom...“

„Co?“

„Jenom by mě zajímalo, jakou roli v tom všem hrajete vy?“

„Já?"duch zvedl obočí. „Docela by mne překvapilo, kdybyste se na to nezeptal. Odpověď je docela jednoduchá: pokud věci vyjdou tak, jak doufám, budu vaším budoucím šéfem!“ Kyleova tvář sebou zaškubala a křivě se zašklebil.

„Eh... duch? Můj budoucí šéf?“

„Myslel jsem si, že v tom máme jasno,“ řekl ten druhý. „Nejsem duch a nikdy jsem jím nebyl. I když si myslím, že jsem k tomu neměl daleko. Ale k tomu se dostaneme, uvidíte.“

Kyle přikývl.

„Takže můžeme pokračovat?“

Kyle přikývl znovu.

Sedmá kapitola

Harry Keogh byl duchem někde jinde, jeho myšlenky se ztrácely v oblacích, které se nad ním posouvaly jako chomáčky bavlny po modrém oceánu oblohy. Ležel s rukama za hlavou, mezi zuby tiskl stéblo trávy, které se tyčilo nad jeho obličejem jako malý tenký stěžeň, a od chvíle, kdy se spolu pomilovali, nepromluvil jediné slovo. Nedaleko křičeli rackové, kteří se potápěli do modré vody, z níž se zvedaly bílé spršky pěny, a lovili ryby, a jejich naříkavé písně přinášel od moře vánek, který hladil trávu na písečných dunách, jako by se s ní mazlil.

Stejně tak mazlivě ho hladila i ruka Brendy, položená na jeho těle, i když si ho nepřála vzrušit. Za chvíli ji možná bude chtít zase, ale na tom nezáleželo. Ve skutečnosti ho měla ráda právě takového, jaký byl teď: tichý, jakoby na pokraji spánku, kdy z něj vyprchala všechna jeho podivnost. Byl divný, to ano, ale to byla právě část toho, čím ji okouzlil. Byl to další důvod, proč ho milovala. A někdy si myslela, že on ji miluje také. O Harrym to ale bylo dost těžké tvrdit. O něm se vůbec dost věcí dalo těžko tvrdit. „Harry?“ řekla a jemně zaklepala na jeho hrudník. „Jsi tam?“

„Ummm?“ Stéblo trávy mezi jeho zuby se lehce zachvělo. Věděla, že ji neignoruje, ale že tu prostě není. Ne úplně – ne celý – ale část jeho mysli byla někde jinde, někde, kde to vypadalo úplně jinak. Občas, tu a tam, se od něj snažila o místech, kam v takových chvílích chodí – o jeho tajných místech – něco dozvědět, ale vždycky marně.

Posadila se, zapnula si halenku, narovnala si sukni a vytřepala písek z jejích záhybů. „Harry, měl by ses obléct. Dole na pláži jsou nějací lidé. Mohli by přijít sem a vidět tě.“

„Ummm,“ řekl znovu.

Sklonila se nad ním a políbila ho na čelo. Pak ho zatahala za ucho a zeptala se: „Na co myslíš? Kde jsi, Harry?“

„Nechtěj to vědět,“ řekl. „Není to vždycky hezké místo. Já už jsem si zvykl, ale tobě by se tam nelíbilo.“

„Líbilo, protože bys tam byl se mnou,“ řekla.

Obrátil se k ní tváří, trochu zašilhal a pak se vážně zamračil. Občas vypadá hrozně vážně, pomyslela si – vlastně skoro pořád. Potřásl hlavou.

„Ne, nelíbilo by se ti tam, ani kdybych tam s tebou byl," řekl. „Nenáviděla bys to tam."

„Ne, kdybys byl se mnou."

„To není takové místo, kde bys mohla s někým být," odpověděl jí a to bylo asi nejblíž pravdě, kterou jí kdy o této věci řekl. „To je místo, kde může být člověk jen úplně sám."

Chtěla vědět víc. „Harry, já –"

„Ale teď jsme tady," přerušil ji. „Nikde jinde. Jsme tady a před chvilkou jsme se milovali."

Věděla, že i kdyby na něj sebevíc naléhala, nic by jí už neřekl, a tak změnila předmět hovoru. „Miloval ses se mnou," řekla, „osm set jedenáctkrát."

„Zvykl jsem si to dělat," odpověděl za okamžik.

To ji zarazilo. „Dělat co?" zeptala se po chvíli přemýšlení.

„Počítat věci. Cokoliv. Třeba kachličky na záchodě. Když tam sedím, víš."

Podrážděně si vzdychla. „Mluvila jsem o milování, Harry! Někdy si myslím, že v tobě není romantiky, ani co by se za nehet vešlo."

„Zrovna teď máš pravdu," souhlasil. „Ty ji máš i za mne!"

To už bylo lepší. Už neměl tu morbidní náladu. Tak Brenda říkala tomu, když Harry mluvil tak mlhavě a podivně, jak to uměl jen on: 'morbidní nálada'. Narovnala se a naoko ohrnula nos, ale ve skutečnosti byla ráda, že vtipkuje. „Osm set jedenáctkrát," opakovala, „za poslední tři roky! To je hodně. Víš, jak dlouho už spolu vlastně chodíme?"

„Od dětství," odpověděl.

Jeho oči byly zase upřené na oblohu a ona viděla, že se o to, co říká, zajímá asi tak z poloviny. V jeho hlavě něco bylo, číhalo to v koutku jeho vědomí. Znala ho a tak věděla, že to tam je. Možná jednoho dne zjistí, co to je. Všechno, co o tom věděla, teď bylo, že to přichází a odchází a zrovna v této chvíli se to znovu vracelo. „Ale jak *dlouho?*" naléhala. Chytila ho jemně za bradu a přinutila ho, aby se jí podíval do očí.

Hleděl na ni prázdnýma očima a až po chvíli zaostřil zrak přímo na ni. „Jak dlouho? Čtyři nebo pět let, myslím.“

„Šest,“ řekla. „Od doby, kdy ti bylo dvanáct a mně jedenáct. Ve dvanácti jsi mě vzal do kina a držel za ruku.“

„No vidíš,“ řekl a zdálo se, jako by se vracel zpátky na zem. „A to jsi mi právě před minutou tvrdila, že nejsem romantik!“

„Ano?“ řekla. „Ale vsadím se, že už si nepamatuješ, jak se ten film jmenoval. Byl to Psycho. Nevím, kdo z nás se tenkrát bál víc.“

„Já,“ zašklebil se.

„A pak,“ pokračovala, „když ti bylo třináct, jsme si udělali piknik na poli u Ellisonovy písčiny. Když jsme se najedli, začali jsme se honit a tys mi sáhl na nohu pod sukní. Okřikla jsem tě a tys předstíral, že to byla náhoda. Ale další týden jsi udělal totéž a já s tebou nechtěla čtrnáct dní mluvit.“

„Neměl jsem tenkrát štěstí,“ povzdechl si Harry. „Ale brzy sis přišla sama pro pokračování.“

„Pak jsi začal chodit do školy v Hartlepoolu a já tě nemohla vídat tak často. Zima byla hrozně dlouhá. Ale to další léto bylo vynikající – alespoň pro nás dva. Jednou jsme si postavili stan na pláži u Crimdonu a šli si zaplavat. A potom, ve stanu, když jsem myslela, že mi chceš utřít záda, jsi mě osahával.“

„A ty jsi osahávala mě,“ připomněl jí.

„A pak jsi po mně chtěl, abych to s tebou dělala.“

„A tys nechtěla.“

„Ne, až do příštího roku ne. Harry, vždyť mi ještě nabylo ani patnáct! To bylo hrozné!“

„Ale no tak, zas tak špatné to nebylo,“ ušklíbl se. „Alespoň si nepamatuji, že by bylo. Ale pamatuješ si, jaké to bylo poprvé?“

„Samozřejmě, že ano.“

„To byla hrůza!“ usmál se smutně. „Bylo to jako zkoušet odemknout dveře kusem mokrého hadru.“

Usmála se. „Ale to se přece rychle změnilo, pokud si dobře vzpomínám,“ řekla. „Od té doby jsem často uvažovala o tom, kde ses to naučil. Jednu dobu jsem si dokonce myslela, že ti někdo ukázal, jak na to.“

Harry se usmíval, ale najednou úsměv z jeho tváře zmizel a on se ji ostře zeptal: „Co tím chceš říct?“

„Co asi, žes měl něco s jinou holkou, to chci říct!“ Náhlá změna jeho nálady ji překvapila. „Cos myslel, že tím chci říct?“

„S jinou holkou?“ zeptal se, ještě stále zamračený. Ale pomalu se jeho výraz změnil na lehký úsměv, pak na pobavený úšklebek a nakonec se nahlas rozesmál. „S jinou holkou?“ zeptal se jí znovu, ještě se otřásající smíchy. „Kdy, když mi bylo jedenáct?“

Brendě se ulevilo a rozesmála se také. „Jsi legrační,“ řekla.

„Víš,“ odpověděl, „mám takový pocit, že mi celý život kdekdo říká tutéž věc – že jsem legrační. Ale to vůbec není pravda, víš? Bože, někdy si přeju, aby to tak bylo. Jak rád bych se smál! Připadá mi, jako bych na to neměl čas, jako bych na to nikdy neměl čas. Znáš tan pocit, kdy se ti zdá, že pokud se nezačneš smát, tak začneš ječet? Tak se cítím hodně často, přísahám, že je to tak.“

Potřásla hlavou. „Někdy mám pocit, že ti vůbec nikdy nebudu rozumět. A někdy si myslím, že mě ani nechceš.“ Povzdychla si. „Bylo by to krásné, kdybys mě chtěl tak, jako já chci tebe.“

Postavil se, vzal ji za ruce a vytáhl ji na nohy, pak ji polibil na čalo a začal mluvit o něčem jiném: „Pojď, půjdeme po pláži do Hartlepoolu. Odtamtud můžeš odejet autobusem do Hardenu.“

„Pěšky do Hartlepoolu? To nám bude trvat celý den!“

„Můžeme se zastavit na kávu u pláže v Crimdonu,“ řekl. „A z pláže odbočíme o kousek dál. Pak můžeme jít ke mně. Jestli chceš, tak můžeš zůstat až do večera – tedy, pokud nemáš na dnešek nějaké jiné plány?“

„Ne, nemám – a ty víš, že nemám – ale...“

„Ale?“ Najednou byla nervózní, jako by z něčeho dostala strach. „Harry, co s námi bude?“

„Co tím myslíš?“

„Miluješ mě?“

„Myslím, že ano.“

„Ale víš to? Já vím, že tě miluji.“

Vydali se na cestu kolem dun a brouzdali se mokrým pískem, který ležel na místě, kde moře ustupovalo. Někteří lidé v moři ještě plavali, ale nebylo jich mnoho. Pobřeží bylo znečištěno spoustou hlušiny, která pocházela z dolů na severu – s tímto problémem se tu lidé potýkali už čtvrt století. Černé nákladní vozy stály na hranici přílivu jako velcí obojživelní brouci a jejich posádky nakládaly

nashromážděné kusy vyplaveného uhlí, jako by to bylo černé zlato. O několik mil dále na jih byla sice čistička, ale tady pokrývalo uhlí a pevné zbytky hlušiny, pocházející za Seaton Carew, dříve čistý bílý písek. Čím více postupovalo znečištění na jih, tím bylo méně patrné, ale dokud nebudou doly vyprázdněny, nebude moci příroda nastolit obvyklý pořádek. I potom bude ale trvat ještě hodně dlouho, než se pláže znovu stanou tím, čím byly. Možná, že se to nestane už nikdy.

„Ano, myslím, že tě miluji," odpověděl konečně Harry. „Chci říct, že to vím. Problém je v tom, že myslím na spoustu věcí najednou. Je to to, co si myslíš? Že ti to dostatečně neotvírám? Víš, sám nevím, co bych ti vlastně měl říkat, co bys ráda slyšela. Nebo jsem si to neměl zatím čas promyslet."

Vzala ho za ruku a jak šli dál, přitiskla se k němu. „Nemusíš říkat vůbec nic. To je všechno jenom tím, že nechci, aby to skončilo..."

„Proč by to mělo skončit?"

„Nevím, ale stejně se toho bojím. Nezdá se, že by to někam vedlo. Moji rodiče mají navíc strach..."

„Aha," řekl s mrzutým pokýváním hlavou. „Bojí se, jestli si tě vůbec chci vzít, že?"

„Ne, tak to není," vzdychla znovu. „Vím, jak se na to díváš ty: říkáš, že ještě ne. A taky: jsme příliš mladí. V tom s tebou souhlasím. A myslim, že stejně tak s tebou souhlasí i moji rodiče. Vím, že jsi rád sám. A máš pravdu: jsme ještě příliš mladí!"

„Pořád to opakuješ," řekl, „ale připadá mi, jako bychom pořád chodili dokola."

Sklonila hlavu. „Je to prostě tím... tím, jak se chováš. Nevím, co se s tebou děje. Kdybys mi alespoň jednou jedinkrát řekl, co tě trápí. Vím, že se něco děje, ale ty mi neřekneš, co."

Vypadal, jako by chtěl něco říct, ale pak si to rozmyslel. Brenda zatajila dech a uvolnila se, teprve když bylo jasné, že Harry nepromluví. Pak uvažovala nahlas a začala vylučovat možné důvody. „Vím, že to není tvým psaním, protože jsi takový byl ještě předtím, než jsi vůbec psát začal. Ve skutečnosti už jsi takový, co tě znám. Kdybys jenom –"

„Brendo!“ zastavil se, sevřel ji v náručí a nedovolil jí jít dál. Zdálo se, že nemůže dýchat, nemůže mluvit, nemůže jí říct, co by říct chtěl. To ji děsilo.

„Ano, Harry? Co se děje?“

Polknul, nabral dech a znovu vykročil. Vykročila za ním a chytila ho za ruku. „Harry?“ Nepodíval se na ni, ale řekl: „Brendo, musíme si promluvit.“

„Ale o to mi přece od začátku šlo!“ řekla.

Znovu se zastavil, stiskl ji v náručí, zahleděný do moře za jejími zády. „Je to prostě taková divná věc, to je všechno...“

Rozhodla se, že převezme iniciativu, odtáhla se od něj a vedla ho po písku za ruku. „Dobrá. Půjdeme, ty budeš mluvit a já budu poslouchat. Divná věc? Nemyslím. Tak, to je všechno. Teď je řada na tobě.“

Pokýval hlavou, podíval se na ni koutkem oka, odkašlal si a řekl: „Brendo, uvažovala jsi už někdy o tom, o čem asi přemýšlí lidé, když jsou mrtví? Chci říct – na co myslí, když leží ve svých hrobech?“

Ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. I když na ni dopadaly horké paprsky slunce, ten podivně prázdný, od pocitů oproštěný tón, který zazněl v jeho hlase, ji zastudil až do konečků prstů. „Jestli jsem už někdy uvažovala...“

„Říkal jsem ti, že je to taková divná věc,“ připomněl jí rychle. Nevěděla, co mu na to má říct, jak odpovědět. Mimovolně se otřásla. Tohte přece nemohl myslet vážně, nebo snad ano? Nebo to bylo snad něco, na čem pracoval? To bude ono: byla to povídka, kterou zrovna psal! Brenda pocítila zklamání. Povídka, to je všechno. Možná se mýlila, když vyřadila jeho psaní jako jednu z možností jeho podivného chování. Možná, že byl takový, protože si o tom neměl s kým promluvit. Každý věděl, že je předčasně vyspělý: jeho povídky byly dokonalé, byly to práce zralého muže. Bylo to tím? Mohlo to být tím, že byl do své nejnovější povídky příliš zabrán a nevěděl, jak s ní hnout dál?

„Harry,“ řekla, „měl jsi mi říct, že je to kvůli tvému psaní.“

„Kvůli mému psaní?“ Jeho obočí vyletělo nahoru. „Povídka,“ řekla. „To je to, proč se trápíš, že?“

Začal nesouhlasně vrtět hlavou, ale nakonec to změnil na pokývání. Pak se usmál a kývl hlavou ještě živěji. „Uhodlas to,“ řekl.

„Je to povídka. Ale divná. Mám problémy s tím, abych se dostal z místa. Jestli o ní chceš něco slyšet –“

„Ano, vyprávěj mi o ní.“

„Tak dobře. Možná přitom přijdu na nějaký nový nápad nebo mi dojde, v čem jsem dělal chybu.“

Šli dál a drželi se za ruce. „Dobře,“ řekla a po krátkém zamračení dodala: „Jsou šťastní.“

„Cože?“

„Myslím tím mrtvé, v hrobech. Myslím, že jsou šťastní a mají šťastné myšlenky. Je to jako ekvivalent nebe, víš?“

„Lidé, kteří nebyli šťastní za svého života, nemyslí na nic,“ řekl jí věcně. „Jsou prostě – nebo alespoň ve velké většině – rádi, že se odsud dostali.“

„Ach! Tak ty myslíš, že se mrtví dělí do několika kategorií. Že nejsou všichni stejní a že nemyslí na stejné věci.“

Přikývl. „Přesně tak. A proč by taky měli? Nemysleli přece na stejné věci, už když byli naživu, ne? Ach ano, někteří z nich jsou šťastní tak, že se to nedá s ničím srovnat. Ale jsou i jiní, kteří se v hrobě převalují rozpálení nenávistí, protože znají ty, kteří je zabili a kteří žijí dál.“

„Ale Harry, to je strašná myšlenka! Mimochodem, co to je za povídku? Vypadá to jako horror.“

Kousl se do rtů a znovu přikývl. „Ano, něco na ten způsob. Je to o muži, jenž může mluvit k lidem, kteří leží ve svých hrobech. Slyší je mluvit ve své hlavě a ví, o čem přemýšlí. Ano, a může s nimi mluvit.“

„Pořád je to ale dost hrozná myšlenka,“ řekla. „Myslím, že je to děsné! Ale jako nápad to není zas tak špatné. A co ti mrtví? Chtějí s ním mluvit? Ale proč by vlastně měli chtít?“

„Protože jsou osamělí. Víš, není tam nikdo jiný než ten muž. A pokud on ví, je jediný člověk, který takovou věc dokáže. Nemají nikoho jiného, s kým by si mohli povídat.“

„A copak z toho nezešílí? Myslím tím všechny ty hlasy najednou, jak zní v jeho hlavě a každý škemrá o jeho pozornost?“

Harry se křivě usmál. „Tak to vůbec není,“ řekl. „Chápej, oni normálně leží a přemýšlí. Jejich tělo je opouští – myslím tím, že hnije, víš – nebo se mění v prach. Ale mysl přetrvává. Neptej se mě

jak, to je jedna z věcí, které ti prostě nemůžu vysvětlit. Je to prostě tak, že mysl je hlavní vědomé i podvědomé centrum člověka, a když umírá, přetrvává dál – ale jenom ve své podvědomé podobě. Je to, jako by ti lidé spali. A oni ve skutečnosti svým způsobem spí. Jediný rozdíl je v tom, že z tohoto spánku už se nikdy neprobudí. Takže vidíš, že nekroskop mluví pouze s lidmi, kteří s ním mluvit chtějí."

„Nekroskop?"

„Tak jsem toho člověka pojmenoval. Člověk, který se dívá do myslí mrtvých lidí..."

„Chápu," zamračila se Brenda. „Nebo si alespoň myslím, že chápu. Takže šťastní lidé leží v hrobě a vzpomínají na všechny dobré věci, které prožili, nebo sní sladké sny. A nešťastní lidé se prostě vypnou?"

„Tak nějak. Krutí lidé mají kruté myšlenky, vrazi mají vražedné myšlenky a tak dále. Každý ve svém pekle, abych tak řekl. Ale to všechno jsou obyčejní lidé, s obyčejnými myšlenkami, a jejich myšlenky jsou slyšet slabě. Dalo by se říct, že za jejich života měli obyčejné, světské myšlenky. Nechci je tím nijak snižovat. Prostě jsou nevýrazní, stejně jako dříve. Ale jsou tam také neobyčejní lidé: tvořiví lidé, velcí myslitelé, architekti, matematici, spisovatelé, opravdoví intelektuálové. Co myslíš, že dělají oni?"

Brenda se na něj podívala, snažila se zachytit tok jeho myšlenek. Zastavila se, aby zvedla z písku světlý, mořem ohlazený oblázek. A pak řekla: „Myslím, že ti pokračují ve svých myšlenkách," řekla. „Pokud byli, jak říkáš ty, za svého života velkými mysliteli, určitě mají o čem přemýšlet i tam."

„Správně!" řekl Harry důrazně. „To je přesně to, co dělají. Stavitelé mostů pokračují v budování mostů – ve své hlavě. Krásných, vzdušných oblouků, které překračují celé oceány! Hudebníci skládají překrásné písně a melodie. Matematici rozvíjejí abstraktní teorie a vybrušují je tak dlouho, až z nich jsou křišťálově čisté věci, kterým může dokonce i dítě porozumět, a i když se to může zdát neuvěřitelné, znají všechny zákony, které řídí vesmír. Zdokonalují se v tom, co dělali celý život. Dovádějí své myšlenky na samou hranici dokonalosti, dokončují nedokončené myšlenky, na které neměli čas, když ještě byli naživu. A nic je neruší, nejsou tam

žádné vnější vlivy a nikdo je ani neobtěžuje, ani nemate, ani neznepokojuje.“

„Když o tom tak vyprávíš,“ řekla, „zní to moc hezky. Ale myslíš si, že to tak je doopravdy?“

„Samozřejmě,“ přikývl a rychle se opravil. „V mé povídce, samozřejmě. Totiž, jak bych mohl vědět, že je tomu tak i jinak?“

„Ptala jsem se hloupě,“ řekla. „Samozřejmě, že to tak nemůže být. Ale stejně pořád ještě nechápu, proč ti tví mrtví lidé chtějí mluvit s tím tvým, eh, nekroskopem. Copak je neruší? Nejde jim na nervy, když si jen tak zničehonic vtrhne do jejich velkých myšlenek?“

„Ne,“ potřásl Harry hlavou. „Právě naopak. Byli to přece lidé s lidskou přirozeností, ne? A k čemu je člověku dobré, že udělá něco zázračného a fantastického, a přitom nemá příležitost se s tím někomu jinému svěřit a pochlubit? Proto s nekroskopem mluví. On totiž může jejich myšlenky zhodnotit. On je jediný, kdo to může udělat. Kromě toho má s nimi soucit – chce znát jejich objevy, skvělé vynálezy, na které přišli a které by v tomto světě nebyly objeveny ani za sto let!“

Brenda si najednou uvědomila, co to vlastně všechno znamená. „Ale to je krásná myšlenka, Harry! Vůbec to není tak strašné, jak jsem si myslela předtím. On přece může uskutečnit jejich plány místo nich! Může postavit jejich mosty, zahrát jejich hudbu, napsat knihy, které nenapsali! Je to to, co udělá? Myslím, ve tvé povídce?“

Odvrátil tvář a chvíli se díval na moře, než odpověděl: „Něco takového, nevím. To jsem zatím ještě nepromyslel do konce...“ Pak chvíli šli vedle sebe potichu a zakrátko dorazili do Crimdonu a zastavili se na kávu v malé kavárně na okraji pláže.

Harry spal v posteli, nahý a s přikrývkami odkopanými stranou. Byl velice horký podvečer a zapadající slunce stále vrhalo své paprsky vysokými okny jeho malého bytu. Brenda viděla tenkou vrstvu potu na jeho čele a zatáhla lehké závěsy přes okno, aby trochu zastínila sluneční svit, který dopadal dovnitř. Jak na jeho tvář dopadl stín, něco zamumlal, ale nerozuměla tomu, co to bylo. Potichu se oblékla a přemýšlela o tom, co spolu dnes zažili. Přemýšlela i o tom, jak spolu byli dříve, a vzpomínala na všechny ty roky od doby, kdy se ona a Harry poznali.

Dnes to bylo dobré. A Harry s ní konečně mluvil o... o těch věcech. Trochu se jí otevřel a dostal toho alespoň kousek ze sebe ven. A jak spolu mluvili o té jeho povídce, zdál se jí být po dlouhé době zase trochu uvolněný, skoro šťastný. Ale co by ho tak mohlo udělat úplně šťastným – to si Brenda nedovedla vůbec představit. Říkal, že ‘myslí na spoustu věcí’. Jakých věcí? Na své psaní? Možná. Ale skutečnost byla taková, že ho ještě zatím nikdy neviděla doopravdy šťastného. Nebo že to před ní prostě nebyl schopen dát najevo...

Ale v tom si nebyla tak jistá. Vrátila se ke dnešku.

Z Crimdonu šli další míli po víceméně opuštěném kusu pláže a koupali se tam jen ve spodním prádle. Z větší vzdálenosti by nikdo nepoznal, že nemají plavky. Nikoho by to nepohoršovalo. Ale po nějaké chvíli, kdy se spolu honili ve vodě, přišel na scénu nějaký tulák, který pátral po vyplavených zbytcích, a byl čas odejít. Oblékání před tím chlapem nebylo vůbec příjemné, ale oschli cestou, ještě než dorazili k Harrymu. Došli do Hartlepoolu a svezli se autobusem ze staré části města do ‘nové’, kde vystoupili na zastávce, stojící přímo před třípatrovým viktoriánským domem, ve kterém měl Harry svůj podkrovní byt. Tam udělala Brenda pro oba obložené chleby, pak se osprchovali a znovu se milovali. Bylo to krásné a oba přitom ještě trochu chutnali mořskou solí, byli rozpáleni letním sluncem, vyzařovali ze sebe horko a všechno se zdálo být správné a přirozené. Milovala Harryho v létě o to více, že v té době se jí nezdál být tak bledý a jeho štíhlé tělo jí připadalo nějak svalnatější.

Ne že by byl nějak neduživý nebo slabý. Harry byl vždycky schopen se o sebe postarat a nikdy nebyl typem, který by se dal zastrašit. Už dvakrát ho Brenda viděla, jak se vypořádal s lidmi, kteří se mu snažili dělat problémy a tyranizovat ho, a byli to oni, kteří nakonec odcházeli, aby si léčili rány a modřiny. Potají byla hrdá na to, že pokaždé šlo o ni. Harry byl naprosto netečný k žertům namířeným proti němu – vždycky je dokázal ignorovat a přičíst je hlouposti jejich autorů – ale nikdy nepřipustil jakékoli poznámky nebo urážky namířené na Brendu nebo na sebe, když byli spolu. V těch chvílích se stával jakoby někým jiným, tvrdším a rychlejším a schopnějším. Dokonce i způsob jeho sebeobrany Brendu zarážel. Byla to jen jedna z mnoho věcí, ve kterých se stal nevysvětlitelným způsobem expertem.

Stejně tak, jako tomu bylo s jeho milováním nebo psaním. Brenda se nad tím zamyslela:

Harrymu bylo šestnáct, když se spolu poprvé milovali – když to spolu dělali tak, jak se to obvykle dělá – ale toužil po tom už dlouho předtím. A, jak řekla už předtím na pláži, během krátké doby se v této věci neuvěřitelně zdokonalil. Brenda byla v těchto věcech naprosto nezkušená a myslela, že je to možné provádět pouze jedním způsobem, ale Harryho sexuální fantazie se zdála být nevyčerpatelná. A říkala pravdu: opravdu jí často připadalo, jako by mu někdo ukázal, jak na to. Po nějaké době si s tím přestala dělat starosti a všechno to přičetla ke skutečnosti, že je předčasně vyspělý. Z nějakých nevysvětlitelných důvodů tu byly určité věci, ve kterých Harry vynikal – ve kterých vynikal naprosto přirozeně, bez jakéhokoli předchozího studia nebo cvičení.

Co se týkalo jeho psaní: Harry kdysi připustil, že mu jeho angličtina dělá problémy. Stačilo málo a jeho výsledky by mu zavřely otevřené dveře na Hartlepoolskou technickou, kterou by nemohl navštěvovat. To bylo tenkrát, kdy naprosto pokazil část své přijímací zkoušky, která se týkala právě angličtiny. Jakkoli tomu ale bylo kdysi, dnes bylo všechno jinak. Možná, že na sobě tvrdě pracoval, ale kdy? Brenda si nevzpomínala, že by ho někdy byla viděla studovat nebo se jinak zdokonalovat v angličtině. Vlastně ho nikdy neviděla, že by se byl učil cokoli. A teď tu byl, osmnáctiletý autor, dokonalý natolik, že otiskoval své věci pod čtyřmi pseudonymy! Zatím šlo pouze o povídky, ale Brenda věděla, že už tři týdny pracuje na románu.

Jeho otlučený psací stroj, který koupil z druhé ruky, stál na malém stolku poblíž okna. Nedávno ho Brenda nečekaně navštívila, zatímco Harry psal. Byla to jedna z mála příležitostí, kdy ho viděla skutečně pracovat. Jak přicházela po schodech nahoru, slyšela přerušované ťukání kláves jeho stroje, a když prošla potichu malou předsíní jeho bytu, strčila hlavu do dveří pokoje. Ztracený ve svých myšlenkách, něčemu se usmívající – dokonce si něco pro sebe mumlal, jak si všimla – seděl Harry u stolu s bradou ve dlaních. Pak se narovnal a vyťukal několik řádků dvěma prsty, občas se zastavil, aby pokýval hlavou nebo se usmál nějaké své myšlence, pak se znovu zamyslel a s bradou v dlaních se díval ven z okna přes ulici.

Pak zaklepala na dveře, aby ho na sebe upozornila, a vešla do pokoje. Harry se s ní přivítal, nechal své práce a tím to skončilo – ještě se podívala na list papíru, který byl založen v psacím stroji, a přečetla si název, vytištěný v záhlaví: Deník zpustlíka ze sedmnáctého století.

Později si na to vzpomněla a uvažovala, co může asi tak Harry vědět o sedmnáctém století (cože, Harry? se svou omezenou znalostí dějepisu, se kterým měl vždycky ve škole problémy?) a co se týkalo zhýralců...

Když se oblékla, přešla po špičkách pokoj, aby se trochu upravila u zrcadla, které viselo na stěně. Tím se dostala ke stolu a znovu se podívala na psací stroj a nedokončený list papíru, který v něm byl. Jak se zdálo, Harry na svém románu stále tvrdě pracoval: číslo stránky bylo 213 a v levém horním rohu byl vepsaný název Deník... atd.

Brenda povytočila trochu papír ze stroje a přečetla, co je na něm napsáno – nebo alespoň číst začala. Pak zrudla, zvedla oči a podívala se ven z okna. Bylo to senzační: velice propracované, velice elegantní a neskutečně smyslné! Koutkem oka se znovu podívala na papír. Měla ráda milostné příběhy a romance ze sedmnáctého století a Harryho styl byl dokonalý – ale tohle nebyla romance; to, co napsal, byla čirá pornografie.

Pak si všimla, na co se to vlastně dívá oknem: byl to starý hřbitov, který stál naproti za cestou. Hřbitov, starý asi čtyřista let, s velkými kaštany, okrasnými křovinami a květinovými záhony, s omšelými, nakloněnými náhrobními kameny a pečlivě udržovanými cestičkami z oblázků. A jak se na něj dívala, vzpomněla si na to, jak si Harry vybíral místo, kam se nastěhuje. Mohl si vybrat ze spousty volných – a lepších – bytů v celém městě, ale řekl jí, že je tu ‘pěkný výhled. A až teď si vlastně uvědomila, jaký ten výhled vlastně je. Sice vypadá v letním slunci chladivě a příjemně, ale přece jenom to byl pořád hřbitov!

Za ní si Harry v posteli znovu něco zamumlal a obrátil se na bok. Přešla k němu, něžně se na něj usmála a pak ho přikryla. Ležel teď ve stínu a znovu se začínal třást. V každém případě ho bude muset za chvíli probudit. Byl čas, aby odjela zpátky domů. Její rodiče chtěli, aby se v případech, jako byl tento, kdy nevěděli, kde je, vracela před setměním. Ale nejdřív uvaří trochu kávy. Jak se otočila od postele, Harry znovu promluvil a tentokrát rozuměla jeho

slovům naprosto jasně: „Neboj se, mami. Už jsem dospělý. Umím se o sebe postarat. Můžeš klidně odpočívat...“ odmlčel se, a přestože spal, zdálo se jí, jako by někomu naslouchal. Pak řekl: „Ne, už jsem ti to říkal, mami – on mi neublíží. Proč by to dělal? Odešel jsem přece ke strýčkovi a tetě. Starali se o mě. A teď jsem velký. A už brzy, až budeš vědět, že mi nikdo nemůže ublížit, si budeš moct odpočinout...“ Další přestávka, krátká chvíle poslouchání a pak: „Ale proč nemůžeš, mami?“ Nesrozumitelné mumlání a nakonec: „Já nemůžu! Jsi tak daleko. Vím, že mi chceš něco říct, ale slyším jenom... šeptání, mami. Něčemu rozumím, ale... nevím, co to znamená... někdy nemůžu přijít na to, co mi říkáš. Možná, že kdybych za tebou přišel, přišel se na tebe podívat...“

Harry byl neklidný a pot z něj stékal, přestože se chvěl zimou. Brenda se na něj dívala a začala si dělat starosti. Dostal snad nějakou horečku? Malou prohlubeninu nad horním rtem měl potem naplněnou po okraj, na jeho čele stály velké kapky a vlasy měl úplně provlhlé. Jeho ruce sebou škubaly a trhaly sebou pod přikrývkou.

Zvedla ruku a dotkla se ho. „Harry?“

„Co!“ probudil se s trhnutím, oči otevřené dokořán hleděly do prázdna a celé jeho tělo ztuhlo jako kus železa. „Kdo...?“

„Harry, Harry! To jsem jenom já. Něco se ti zdálo.“ Brenda ho objala a kolébala ho, aby ho ukonejšila. Oplatil jí objetí a pomalu se uklidňoval. „Bylo to o tvé mamince, Harry. No, už jsi v pořádku. Pusť mě, udělám ti trochu kávy,“ stiskla ho na chvíli pevněji, pak ho něžně položila zpátky do postele a vstala.

Jeho oči, stále ještě široce otevřené, ji sledovaly, jak jde do přístěnku, kde měl svou malou kuchyňku. „O mé matce?“ zeptal se.

Nasypala instantní kávu do hrnků a přikývla. Pak nalila do konvice vodu a postavila ji a zapnula vařič. „Říkal jsi jí mami a mluvil jsi s ní,“ řekla.

Posadil se na posteli a pročesával si vlasy prsty. „Co jsem jí říkal?“ Potřásla hlavou. „Dohromady nic. Většinou to bylo o tobě. Říkal jsi, že už jsi velký a že může klidně odpočívat. Byl to jen sen, Harry.“ Zatímco se dělala káva, oblékl se. O jeho snu už spolu nemluvili a vypili ji potichu. Pak ji šel vyprovodit na autobusovou

zastávku směrem na Harden, kde spolu stáli tiše, než autobus přijel. Nakonec, těsně předtím, než nastoupila dovnitř, ji lehce políbil na tvář. „Uvidíme se brzy," řekl.

„Zítra?" druhého dne byla neděle.

„Ne, někdy během týdne. Přijedu za tebou. Měj se hezky, miláčku." Sedla si v autobusu dozadu a dívala se na Harryho bočním oknem, jak stojí sám na zastávce. Autobus se rozjel a on se vydal po chodníku směrem pryč od svého bytu. Brenda byla zvědavá, kam jde a pozorovala ho, dokud mohla. Poslední věc, kterou viděla, bylo to, jak vešel velkou železnou branou na hřbitov a poslední paprsky slunce se zaleskly v jeho vlasech. Pak už autobus vjel do zatáčky a Harry jí zmizel z dohledu.

Harry za ní během týdne nepřijel a Brendu její práce v dámském kadeřnictví v Hardenu vůbec nebavila. Ve čvrtek si už o něj dělala velké starosti. V pátek v noci plakala a její otec řekl, že si z ní dělal blázny. „Ten kluk je zatraceně divný!" prohlašoval. „Brendo, ty musíš být blázen!" A nechtěl ani slyšet o tom, že by za ním v noci jela do Hartlepoolu. „Rozhodně ne v pátek v noci, kdy všichni lumpové propíjejí v hospodě výplatu! Můžeš za tím svým pitomým Harrym jet zítra ráno!"

Zítřek se jí zdál být na věky vzdálený a Brenda skoro vůbec nespala a hned v sobotu ráno odjela autobusem do Hartlepoolu a šla k Harrymu. Měla svůj vlastní klíč, a tak se dostala lehce dovnitř, ale Harryho nezastihla. V psacím stroji byl na listu papíru napsaná krátká zpráva s včerejším datem:

Brendo,

odejel jsem na víkend do Edinburghu. Musím se tam s někým setkat. Zpátky se vrátím nejpozději v pondělí a pak za tebou přijedu – slibuji. Omlouvám se, že jsem za tebou nepřijel během tohoto týdne, ale měl jsem toho spoustu a nic by se mnou nebylo. Miluji tě, Harry.

Poslední tři slova pro ni znamenala mnoho a právě pro ně Harrymu odpustila to ostatní. V každém případě, do pondělí zase není tak daleko – ale s kým se to jenom chce setkat v Edinburghu? Má tam sice otčíma, kterého viděl naposledy, když byl ještě malý, ale koho jiného? O nikom Brenda nevěděla. Možná jiné příbuzné, o kterých jí neřekl? Možná. Také tam je jeho matka, ale ta se utopila, když

byl ještě dítě. Utopila se, ano, ale Harry s ní nedávno mluvil ve snu...

Brenda se otřásla. No tohle, některé její nápady už byly skoro tak morbidní jako Harryho! Staré hřbitovy a smrt a divné nápady. Ne, přirozeně, že se nejel setkat se svou matkou, protože ani nikdy nenašli její tělo. Nebyl žádný hrob, na který by jí mohl položit květiny.

Ale ta myšlenka nedala Brendě pokoj, takže nakonec udělala něco, k čemu by se nikdy nebyla rozhodla. Pozorně prolistovala Harryho složku s rukopisy, prohlížela každou povídku, která v ní byla, ať už dokončená nebo jen načrtnutá. Nevěděla sama, co vlastně hledá, ale když prolistovala složku celou, věděla, co v ní chybí.

Nikde mezi jeho povídkami nenarazila na tu, která by byla o nekroskopovi.

To znamenalo, že na ní buď Harry ještě nezačal pracovatNebo byl lhář –

Nebo –

Nebo to, co ho trápilo, bylo něco úplně jiného.

Zatímco Brenda Cowellová stála v paprscích ranního slunce v Harryho bytě a uvažovala o podivném chování muže, kterého milovala, o sto dvacet mil dál stál onen Harry Keogh v tomtéž slunečním svitu na břehu líné řeky ve Skotsku a díval se přes ni na velký dům, který stál uprostřed velké, zarostlé zahrady. Byly časy, kdy celé to místo bylo pečlivě udržováno, ale to už bylo dávno a Harry si to ani nepamatoval. Byl tenkrát příliš mladý, ještě dítě, a bylo mnoho věcí, které si z té doby nepamatoval. Ale pamatoval si svou matku. Někde, v hlubinách svého podvědomí, na ni nikdy nezapomněl – a ona nikdy nezapomněla na něj. A stále o něj měla starost.

Harry se díval na dům dlouho a pak obrátil oči zpátky, k řece. Její voda tekla pomalu, vířící, chladná a příjemná. Většině lidí příjemná. Travnaté břehy s občasným porostem rákosí. Hluboká zelená voda s dnem, pokrytým oblázky. A někde mezi nimi, zapadlý ve vrstvě slizem obalených kamenů, kde ležel po většinu Harryho věku –

Prsten. Mužský prsten. Kočičí oko, zasazené ve zlaté obroučce. Harry zavrávoral na okraji říčního břehu. Opatrně se posadil, aby nespadl do vody. Slunce na něj svítilo, ale jemu bylo zima. Modrá obloha zmizela a byla nahrazena šedou, pádící stěnou, tekoucí rozbouřenou vodou.

Byl pod vodou a zkoušel se dostat nahoru dírou, vysekanou v ledu. Přes led viděl tvář její měkké, chvějící se rty, které se otevíraly ke koutkům v úšklebku – nebo v úsměvu! Ruce se ponořily do vody a držely ho pod hladinou – a na jedné z nich byl ten prsten. Prsten s kočičím okem, na druhém prstě pravé ruky! A Harry se chytil těch rukou, škrábal je, trhal z nich ve vzteku a šílenství maso. Zlatý prsten spadl dolů, kroužil pod ním do bahna a mrazivých hlubin. Krev z rozsápaných rukou barvila divokou vodu rudě – rudě proti černi Harryho smrti.

Ne, to nebyla jeho smrt, ale její! Jeho matky!

Dusící se vodou, on / ona se topil/a. A proud, který je společně strhával hluboko pod led, jimi otáčel a tloukl o dno. A kdo se teď postará o Harryho? Ubohý malý Harry...

Noční můra přešla, její bublání a prudkost pomíjela a slábla v jeho mysli a zanechala ho prudce lapajícího po vzduchu, skrčeného na břehu řeky. Převalil se na bok a třásl se nevolností. Tak to bylo. Bylo to tady. Tady se to všechno stalo. Tady jeho matka zemřela. Tady byla zavražděna. Přímo tady!

Ale –

Kde je teď?

Harry nechal své nohy, aby ho vedly a vydal se po proudu řeky. V místech, kde se její tok trochu zužoval, přešel po malém, dřevěném můstku na druhou stranu a pokračoval dál po břehu. Plot zahrady se tu nejvíce přibližoval řece, takže šel po úzké, často zarostlé pěšině mezi ploty na jedné straně a rákosím a vodou na straně druhé. A zanedlouho došel na místo, kde byl kus břehu stržený a tvořil malou tůň, ne více než tři metry v průměru. Nad její klidnou vodou se nebezpečně nakláněly keře, stojící u plotu zahrady, a pěšina tu končila, ale Harry věděl, že jeho hledání skončilo. *Zde ležela jeho matka.*

Kdyby ho někdo sledoval z protějšího břehu, viděl by, že se tam začíná dít něco podivného. Harry si sedl na okraj břehu, takže se

jeho nohy houpaly nad mělkou, kalnou tůní, položil bradu do dlaní a zahleděl se do vody. O několik minut později by ten, kdo by se zdržoval poblíž, byl by svědkem něčeho ještě podivnějšího: z očí mladého muže, které nemrkaly a hleděly přímo do vody, začaly stékat po jeho nose slzy, které pomalu odkapávaly, a spojovaly se s proudem řeky.

A tehdy poprvé ve svém životě se setkal Harry Keogh se svou matkou a mluvil s ní ‘tváří v tvář’. A tehdy se ujistil o tom, co se vlastně tenkrát stalo a o čem se mu často zdálo a co v něm živily její nejasná poselství už tolik let. A zatímco spolu mluvili, plakal – nejdříve slzy smutku a radosti. Pak přišly slzy soucitu a zklamání, protože musel na tento den čekat tak dlouho. Pak plakal slzy hněvu, jak začaly věci dostávat smysl. Nakonec jí řekl, co chce udělat. A pak se stalo něco, čemu by udivený pozorovatel, který by celou scénu pozoroval, nemohl vůbec uvěřit. V okamžiku, kdy se Mary Keoghová dozvěděla, co má její syn v plánu, zdála se být daleko vystrašenější než on sám a nijak se svým strachem netajila. Přinutila Harryho, aby jí slíbil, že se nepustí do ničeho ukvapeného. Nemohl odolat jejím prosbám a kývl hlavou. Ona mu ale nevěřila a volala za ním, když vstal a odcházel. A v té chvíli – ani ne za vteřinu – se zdálo, že se dno tůně pohnulo, otřáslo vodou a na hladině se objevily rychle se rozebíhající kruhy. Pak se tůň opět uklidnila.

Harry to ale neviděl, protože v té chvíli odcházel zpátky k mostu a vracel se na místo, kde se to před mnoha lety stalo. Na místo, kde byla zavražděna jeho matka.

Našel místo, kde bylo rákosí obzvlášť vysoké, a když se ujistil o tom, že je sám, svlékl se a vstoupil do řeky. O chvíli později už byl ve vodě, potápěl se do hloubky a mířil ke středu řeky, kde byl proud nejživější. Ale i tam byl stěží pozorovatelný a tak ani ne po dvaceti minutách potápění a přehrabování se v oblázcích na dně našel to, co hledal. Leželo to jen o několik metrů dále od místa, kde si nejdříve myslel, že to najde, matné a obalené slizem, ale bezpochyby to byl ten prsten. Zlato zasvítilo jasně ve chvíli, kdy ho otřel, a kámen kočičího oka měl stále ten chladný, nemrkající pohled jako kdysi. Harry ve skutečnosti do chvíle, kdy ho jeho šátrající prsty nahmataly na dně řeky, prsten nikdy neviděl – alespoň ne vědomě –

ale znal ho. Byla to rodinná památka. Ani se mu nezdálo podivné, že věděl, kde ho má hledat. Daleko podivnější by bylo, kdyby tam ten prsten nebyl.

Na břehu řeky ho důkladně vyčistil, navlékl si ho na prst levé ruky, který nejlépe vyhovoval jeho velikosti, a přesvědčil se, že i když je prsten o trochu větší a volný, nemůže mu z prstu spadnout. Pak ho otočil kamenem do dlaně, sevřel kolem něj prsty a snažil se z něj něco vycítit. Byl chladný dokonce i pod horkým sluncem, chladný jako den, kdy ho jeho majitel ztratil.

Potom se Harry oblékl a zamířil do Bonnyriggu. Odtamtud chytil autobus do Edinburghu a prvním vlakem se vrátil zpět domů do Hartlepoolu. Jeho práce tady skončila – prozatím.

Teď, když našel svou matku, nebude mít už žádné problémy se s ní kdykoli spojit, ať už bude od ní jakkoli daleko, a bude moci utišit její obavy a dát jí tu trochu klidu a míru, po které už tak dlouho touží. Už nikdy se nebude muset bát o svého malého Harryho.

Předtím, než opustil to místo u řeky, podíval se ještě jednou na starý dům stojící opuštěně na druhém břehu. Díval se na jeho staré štíty a zahradu dlouhé, dlouhé chvíle. Jeho otčím tam žije a pracuje dodnes, to věděl. Ano, a nebude to trvat příliš dlouho a Harry ho navštíví.

Ale předtím toho ještě musí hodně udělat. Viktor Šukšin byl nebezpečný člověk, vrah, a Harry si musí opatrně vybrat způsob, jak si k němu zjedná přístup. Bylo mu jasné, že jeho otčím musí zaplatit plnou cenu za zavraždění jeho matky – že musí být potrestán navždy – a že jeho trest musí plně odpovídat jeho zločinu. A nemělo by smysl ho prostě obvinit, protože jaký důkaz mohl po všech těch letech předložit? Ne, Harry musí připravit past, která sklapne, a Šukšin pozná, že z ní není úniku. Ale jen žádný spěch, to vůbec není potřeba, protože Harry má čas na své straně. Čas mu umožnil, aby se stal odborníkem v mnoha věcech, a čekala na něj ještě spousta dalších věcí, které neumí. K čemu by bylo dobré, kdyby byl nekroskopem, a přitom nemohl svého talentu využít pro svou potřebu? A co se týká jeho talentu poté, co pomstí smrt své matky: to se ještě uvidí. Co se má stát, stane se.

Ale teď už na něj čekají jeho učitelé – a jsou to ti nejlepší z celého světa. Ano, a dnes toho umí daleko více než v dobách, kdy ještě žili.

Osmá kapitola

Léto roku 1975...

Od Dragosaniho poslední cesty domů uběhly tři roky a zbýval už jen jediný rok do chvíle, kdy mu ta věc pod zemí slíbila vyjevit svá tajemství, tajemství Vampýrů. Výměnou za něž ho Dragosani přivede zpět k životu – nebo, lépe řečeno, k nesmrtelnosti a umožní mu znovu kráčet po zemi.

Uběhly tři roky, během kterých šel nekromant od úspěchu k úspěchu, takže nyní už byla jeho pozice pravé ruky Grigorije Borowitze prakticky neotřesitelná. Až starý muž odejde, Dragosani bude jediným člověkem, který ho bude moci nahradit. A pak, až bude stát v čele celé mentální organizace Sovětského svazu a ve svých rukou a ve své mysli bude mít vědění Vampýrů – pak budou jeho možnosti neomezené.

To, co bylo kdysi nemožné, se mu docela dobře mohlo povést – staré Valašsko se může stát znovu mocným národem. Nejmocnějším národem ze všech. Proč ne, když ho povede Dragosani? Smrtelný člověk může v krátkém rozsahu svého života uskutečnit jen málo věcí, ale nesmrtelný člověk může dosáhnout čehokoli. A s touto myšlenkou se mu znovu v mysli vynořila otázka, o které Dragosani už mnohokrát uvažoval: pokud byla pravda, že dlouhověkost znamená moc a nesmrtelnost znamená moc nekonečnou, proč ji Vampýři ztratili? Proč nebyli Vampýři vůdcové a vládcové světa?

Dragosani o odpovědích na tyto otázky přemýšlel dlouho – a nakonec na ně přišel, i když nemohl vědět, nakolik jsou skutečně správné:

Pro člověka je představa ‘upíra’ odpuzující – už sama tato představa v něm budí odpor. Pokud by člověk uvěřil – pokud by mu byl dán nevyvratitelný důkaz o tom, že svět je obýván upíry – pak by je našel a zničil. To byla věc, která se ve dřívějších dobách stávala, v dobách, kdy lidé ještě věřili a sami udržovali počet upírů v mírných mezích. On se ale nemusí skrývat, nikomu nebude připadat odlišný, cizí. Musí se jen naučit ovládat své touhy, své vášně, svou přirozenou žádostivost po moci, kterou by mu mohlo poskytnout ovládnutí umění zla. K tomu, aby člověk dosáhl ve

světě jakékoli moci – politické nebo finanční – musel být zvolen. A právě to děsilo upíry ze všech věcí nejvíce! Při volbách by byla odhalena jejich minulost a byli by zničeni.

Ale kdyby mohl obyčejný člověk ovládat upírské umění – smrtelný člověk, v protikladu k nemrtvé Věci – nemohlo by ho nic omezit. Neměl by co skrývat, kromě svého temného vědění... ano, takový člověk by mohl dosáhnout téměř všeho!

Proto jel Dragosani znovu do Rumunska. Jeho povinnosti ho držely velice dlouho stranou, přál si opět mluvit se starým ďáblem, nabídnout mu několik malých darů a naučit se několik věcí, které se ještě mohl naučit dřív, než přijde léto příštího roku a s ním stanovený den.

Ano, stanovený den, kdy před ním budou ležet všechna upíří tajemství odhalená jako vyvržená mrtvola!

Tři dlouhé roky uplynuly od doby, kdy tu byl naposledy, a byly to rušné roky, naplněné usilovnou prací. Rušné pro Dragosaniho, protože Grigorij Borowitz věděl, že jeho čas, který získal dohodou s Brežněvem, se krátí a hnal všechny zaměstnance své pobočky, včetně nekromanta, na samou hranici jejich možností. Musel: bylo nutné, aby se během těch čtyřech let jeho pobočka stala svými výsledky tak důležitá, aby už nikdo nemohl pochybovat o její naprosté nepostradatelnosti. A první tajemník postupem času zjišťoval, že skutečně nepostradatelná je. A co více – stala se nejtajnější ze všech tajných služeb a zároveň byla tou nejméně závislou, což bylo přesně to, oč Grigoriji Borowitzovi šlo.

Díky Borowitzovu předchozímu varování byl Brežněv plně připraven na ústup ze slávy, který čekal jeho politického přítele Nixona ve Spojených státech. A v situaci, kdy by aféra Watergate zničila kteréhokoli jiného ruského prvního tajemníka, Brežněv z ní dovedl obratně vytěžit jisté výhody – a to všechno díky Borowitzovým předpovědím (ačkoli se za nimi vlastně skrývala práce Igora Vladyho). „Je škoda," řekl mu jednou Brežněv, „že tě neměl Nixon po ruce, a že jsi pro něj nemohl pracovat, co, Grigoriji?"

Stejně tak, což bylo také předem předpovězeno, se Brežněv ocitl ve velice výhodné pozici při vyjednávání s prezidentovými ‘nástupci’, jak slušně označoval tý hlupáky, kteří se úřadu ujali po

Nixonově pádu. A ještě před ním, na jaře roku 1972, podepsal Brežněv na Borowitzovu radu a s vědomím, že se ve Spojených státech k moci brzy dostanou zastánci tvrdé linie, dohodu o satelitech. Využil také faktu, že Amerika ještě příliš nepředstihla Sovětský svaz v kosmických závodech, a ochotně připojil svůj podpis k smlouvě, která znamenala největší zmírnění mezinárodního napětí v jeho kariéře: rozhodla o připojení Sovětského svazu k programu Skylab, jež právě v těch letech začínal přinášet první ovoce.

První tajemník se skutečně zařídil podle mnoha předpovědí a prognóz Borowitzovy pobočky – včetně té, která se týkala odsunutí mnoha disidentů a ‘repatriace’ Židů – a každý krok, který podnikl, byl zatím naprosto úspěšný a stále posiloval jeho těžko vyvratitelnou pozici prvního tajemníka. Věděl, že většiny těchto výsledků – pokud ne všech – dosáhl jen díky Borowitzovi a jeho pobočce, takže neměl nejmenší důvod litovat, že dal v roce 1971 svou důvěru právě jim.

A stejně jako se dařilo Brežněvovi a jeho vládě, dařilo se dobře i Grigoriji Borowitzovi. A stejně tak Borisi Dragosanimu, jehož oddanost pobočce byla nepochybná. Ano, skutečně byla nepochybná – zatím...

Zatímco si Grigorij Borowitz zajišťoval díky službám, které pro Brežněva vykonal, čím dál lepší pozici a pozvolna u něj stoupal ve vážnosti, jeho vztahy s Jurijem Andropovem se ustálily na přesně udržované mezi; nedocházelo k žádným otevřeným projevům nenávisti, ale v pozadí celé situace zůstával Andropov žárlivý a intrikující jako obvykle. Dragosani věděl, že Borowitz nepřestává Andropova sledovat. Co však nekromant nevěděl, bylo, že Borowitz nechává sledovat také jeho! Ne, nebyl pod žádným stálým dohledem, ale v jeho postojích a chování bylo něco, co jeho šéfa už dlouhou dobu trápilo a dělalo mu starost. Dragosani byl vždycky arogantní a dalo by se říct vzpurný a Borowitz to přehlížel; dokonce jako by mu to schvaloval – ale tohle bylo něco jiného. Borowitz byl přesvědčen, že je to zapříčiněno jeho ctižádostí, což by bylo docela v pořádku, pokud tato ctižádostivost nepřekročí únosnou míru.

Dragosani už si také všiml změny, která se v něm odehrála. Přestože se zbavil své největší zábrany, svého největšího problému, stal se k osobám opačného pohlaví ještě chladnějším než dřív. Kdykoli

spal s nějakou ženou, byl vždy brutální a projevoval jen malou nebo vůbec žádnou míru lásky; vždy šlo pouze jen o příležitost, jak uvolnit fyzické a psychické přepětí. A co se týkalo jeho ctižádosti: těžko ovládal své zklamání a už jen stěží dokázal trpělivě čekat na den, kdy Borowitz vyklidí pole. Starý muž pro něj byl jen otravný hlupák, jehož nepotřebnost byla očividná. Alespoň tak to Dragosanimu díky rychlému nárůstu jeho vlastní iniciativy a charakterových vlasností připadalo, i když skutečnost byla jiná. A to byl další ďůvod, proč se rozjel do Rumunska: aby se zeptal na radu té Věci pod zemí. Protože ať se mu to líbilo nebo ne, Dragosani přijal upíra za svého otce. S kým jiným by si mohl promluvit naprosto otevřeně o svém zklamání a nadějích? S kým jiným, když ne se starým drakem? S nikým. Upír byl pro něj určitým způsobem autorita... ale určitým zase ne. Jistým způsobem tomu bylo úplně naopak, protože Dragosani nemohl být nikdy absolutně přesvědčen o pravdivosti věcí, které mu říkal. Což pro něj znamenalo, že ačkoliv má smysl vrátit se zpátky do Rumunska, stále ještě musí být vůči té Věci pod zemí opatrný.

Takové byly některé z myšlenek, které se mu honily hlavou, zatímco projížděl starou vlastí z Bukurešti směrem na Pitešť. A jak jeho volha míjela ukazatel oznamující, že do města zbývá ještě šestnáct kilometrů, vzpomněl si, že tam jel tenkrát, když ho náhle Borowitz odvolal zpátky do Moskvy. Bylo to zajímavé, že si za celou tu dobu na knihovnu v Pitešti ani nevzpomněl, ale nyní se rozhodl, že tam musí zajet. Pořád toho věděl o upírství a o nemrtvých jen velice málo a i to se dozvěděl od upíra. I kdyby v knihovně byly jen lidové pověsti a legendy, úplně by to pro začátek stačilo.

Dragosani si to místo pamatoval z dob svých studií v Bukurešti. Škola často používala staré dokumenty a záznamy týkající se valašských a starorumunských událostí, které byly do Pitešti pro svou velkou cenu a historickou hodnotu převezeny během druhé světové války z Ploješti a Bukurešti. V případě Ploješti se to ukázalo být velice moudrým tahem, protože město bylo postiženo jedním z nejhorších bombardování za války vůbec. V každém případě, knihovna v Pitešti byla ještě plná cenných materiálů, které zatím nenašly své umístění v muzeích a knihovnách jinde. Tak tomu alespoň bylo před nějakými osmnácti nebo devatenácti lety.

Takže... stará Věc pod zemí může ještě chvilku počkat, než se k ní vrátí. Nejdříve si zajede do knihovny v Pitešti, pak ve městě poobědvá a teprve potom se vydá do srdce svého rodného kraje...

Kolem jedenácté hodiny dopoledne Dragosani dorazil do města, zašel do budovy, v níž byla knihovna umístěna, představil se knihovníkovi, který tam zrovna měl službu, a požádal ho o povolení k nahlédnutí do starých zemských záznamů týkajících se bojarských rodů, území, bitev, památníků a pohřebišť nebo jakýchkoli záznamů z Valašska a Moldávie pocházejících přibližně z poloviny patnáctého století. Knihovník projevil velkou ochotu vyjít mu všemožně vstříc (přestože z úsměvu na jeho tváři bylo možné vyčíst, že považuje cizincův zájem za poněkud směšný), ale když zavedl svého hosta do místnosti, kde se staré záznamy skladovaly... Dragosani pochopil, co bylo na jeho žádosti tak zábavného.

V místnosti, svou velikostí spíše připomínající velkou stodolu, našel police, zaplněné takovým množstvím knih, dokumentů a záznamů, které by stačilo k naplnění několika velkých vojenských nákladních automobilů – a všechny se týkaly toho, oč se zajímal! „Ale... copak to není nějak roztříděno?“ zeptal se.

„Samozřejmě, že je,“ řekl knihovník a znovu se usmál. Pak mu ukázal polici zaplněnou několika svazky katalogů, jejichž samotná četba – pokud by chtěl Dragosani něco takového podstoupit – by zabrala několik dní bez toho, že by vytáhl nebo prolistoval jedinou z knih v policích.

„Ale to mi bude trvat více než rok, než se tím vším prokoušu!“ postěžoval si nakonec.

„Zatím to trvalo skoro dvacet let,“ řekl mu knihovník, „a to bylo jen z důvodu roztřídění a katalogizace – nebo v první řadě z těchto důvodů. Ale to není jediný problém. I kdybyste ten čas měl, nemusel byste to stihnout. V poslední době se o materiály začala hlásit muzea, do kterých původně patřily. Většina se vrací zpátky do Bukurešti, spousta se poveze do Budapešti a o některé dokonce požádala Moskva. Takže velká většina z toho všeho odsud v nejbližších třech měsících zmizí.“

„Ano,“ řekl Dragosani. „Nemám na to roky ani měsíce, ale jenom několik dní. Takže... zajímalo by mne, jestli neexistuje nějaký způsob, kterým bych bych mohl oblast svého pátrání zúžit?“

„Ale jistě," řekl knihovník. „Je tu například otázka řečí. Chtěl byste si projít záznamy psané turecky? ...Maďarsky? ...Německy? Zajímají vás čistě slovanské prameny? Křesťanské nebo islámské? Existuje něco, co by vás zajímalo zvlášť – nějaká oblast? Všechen materiál, který tady vidíte, je zhruba tři sta let starý, ale máme tu i věci, které mají datum starší o sedm i více století! Určitě víte, že časový interval, který vás zajímá, zahrnuje období mnoha desetiletí neustálých změn. Jsou tu záznamy, které pořídili cizí dobyvatelé, ano, ale zároveň tu máme záznamy těch, kteří je odsud vyhnali. Jste schopen porozumět textům těchto záznamů? Jsou konec konců půl tisíciletí staré. Pokud ano, tak musíte být velice vzdělaný člověk! Já to nedokážu, alespoň ne úplně přesně – a přitom jsem to studoval."

Když uviděl Dragosaniho zoufalý výraz, dodal: „Kdybyste mi mohl naznačit, co hledáte, možná..."

Dragosani neviděl důvod, proč by měl lhát. „Zajímají mne upírské mýty, které zřejmě mají kořeny v této oblasti – v Transylvánii, Moldávii, Valašsku – a které se časově vztahují, pokud vím, právě k období patnáctého století."

Knihovník couvl o krok dozadu a jeho úsměv zmizel. Na tváři se mu objevil ostražitý výraz. „Ale vy přece nejste turista, že ne?"

„Ne, jsem Rumun, ale v současné době žiji a pracuji v Moskvě. Ale co to s tím má společného?"

Knihovník, který mohl být jen o tři nebo o čtyři roky mladší než Dragosani a který bezpochyby cítil respekt k jeho kosmopolitnímu životu, vypadal, jako by o něčem uvažoval. Olizoval si rty, mračil se a dlouhou chvíli nepromluvil. Až nakonec řekl: „Pokud byste nahlédl do těch katalogů, zjistil byste, že jsou většinou psány jedním rukopisem. Řekl jsem vám, že jejich sestavení trvalo bezmála dvacet let. Ten člověk, který na tom pracoval, ještě stále žije a bydlí nedaleko odtud, v Titu. To je směrem na Bukurešť, nějakých dvacet pět kilometrů odtud."

„Znám to tam," řekl Dragosani. „Projížděl jsem přes Titu ani ne před půl hodinou. Myslíte, že mi může pomoci?"

„Ano – pokud bude chtít." To znělo záhadně. „Pokračujte..."

Knihovník znejistěl a chvíli se díval stranou. „Totiž, asi před třemi nebo čtyřmi lety jsem udělal chybu a poslal jsem k němu několik amerických 'badatelů'. Vůbec se s nimi nechtěl bavit –

prostě je vyhodil! Je trošku výstřední, víte? Od té doby už si raději dávám pozor. Máme už s těmito věcmi hodně špatných zkušeností. Na západě se z toho ‘Drakulismu’ stalo něco jako průmysl, rozumíte, něco, na čem se dá vydělat. A tomu se pan Giresci velice úzkostlivě vyhýbá. Tak se mimochodem jmenuje: Ladislau Giresci.“

„Takže ten člověk je odborník na upíry, ano?“ Dragosani cítil, jak jeho zájem roste. „Chcete tím říct, že studoval legendy a pátral po jejich původu ve všech těch dokumentech celých dvacet let?“

„Kromě jiného. Ano, to chci říct. Je to jeho – vy byste to asi nazval koníček nebo možná posedlost. Ale velice užitečná posedlost ve chvíli, kdy potřebujete roztřídit knihovnu.“

V tom případě ho musím navštívit! Může mi ušetřit spoustu práce a zbytečně vynaložené energie.“

Knihovník pokrčil rameny. „Dobrá, můžu vám poradit, můžu vám dát jeho adresu, ale... bude záležet jen a jen na něm, jestli s vámi bude chtít mluvit. Snad by vám pomohlo, kdybyste si s sebou vzal láhev whisky. Je to velký milovník whisky, když si ji může dovolit – ale musí to být skotská a ne to svinstvo, které pálí v Bulharsku!“

„Jen mi dejte jeho adresu,“ řekl Dragosani. „Bude se mnou chtít mluvit. Tím si můžete být jist.“

Dragosani to místo našel přesně, jak mu knihovník říkal, na silnici směrem na Bukurešť, asi kilometr za Titu. Malá čtvrť dřevěných, dvoupatrových domků ležela trochu stranou od silnice a Giresciho dům se od ostatních odlišoval svou naprostou osamocenností. Všechny domy měly zahrady nebo záhonky, které je obklopovaly a oddělovaly je od jejich sousedů, ale Giresciho dům stál stranou od nich na samém okraji čtvrti, ztracený v borovém hájku za živým plotem, který se dávno změnil v neudržované křoví.

Příjezdová štěrková cesta byla obklopena rašícími keři, které ji zužovaly a z nichž se k zemi plazily úponky popínavých rostlin. Zahrada byla přerostlá, neudržovaná a vypadala spíše jako prales. Dům byl viditelně prolezlý hnilobou v pokročilém stadiu a budil velice netypický dojem naprosté zanedbanosti – ostatní domy okolo byly naopak ve velice dobrém stavu a jejich zahrady byly dobře udržovány. Místy bylo sice možno vystopovat pokusy o opravu

nebo o údržbu, protože tu a tam byla stará deska na zdi domu vyměněna za novou, přitlučenou hřebíky, ale dokonce i ta nečerstvější byla nejméně pět let stará. Pěšina od brány do zahrady byla naprosto zarostlá, ale Dragosani se jí prodral a zaklepal na dveře, ze kterých se už dávno sloupala poslední vrstva nátěru.

V jedné ruce nesl síťovku obsahující láhev whisky, kterou koupil v obchodě v Pitešti, pecen chleba, kus sýra a nějaké ovoce. Jídlo bylo pro něj (jeho oběd, když už nic jiného, tak alespoň po ruce) a láhev pro Giresciho. Pokud byl doma. Jak Dragosani čekal, začalo se mu to pomalu zdát nepravděpodobné, ale po dalším, tentokrát hlasitějším zaklepání, konečně zaslechl za dveřmi nějaký pohyb.

Postava, která nakonec otevřela dveře, byl muž, asi šedesát let starý a křehký jako vysušená květina. Jeho vlasy byly bílé – ne šedé, ale bílé jako sníh, navátý na kopci jeho hlavy – a jeho pleť, dokonce ještě bledší než Dragosaniho, zářila, jako by byla vyleštěná. Pravou nohu měl dřevěnou, očividně velice starou oproti moderním protézám, které byly dnes k dostání, ale zdálo se, že přes všechny své tělesné nedostatky se pohybuje docela hbitě. Záda měl trochu schýlená a v jednom rameni mu chvílemi cukalo, ale jeho oči byly jasné, hnědé a bystré a jeho dech, když se ptal Dragosaniho na důvod jeho návštěvy, byl čistý a nezapáchal.

„Neznáte mne, pane Giresci," řekl Dragosani, „ale já jsem se o vás doslechl a to, co jsem slyšel, mě zaujalo. Dalo by se říct, že jsem něco jako historik, který má zvláštní zájem o dějiny starého Valašska. Řekli mi, že nikdo nezná dějiny tohoto kraje lépe než vy."

„Hmmm!" řekl Giresci, zatímco si prohlížel svého návštěvníka od hlavy k patě. „Na univerzitě v Bukurešti je dost profesorů, kteří si o tom s vámi klidně popovídají – ale já ne!" Svým tělem zahrazoval cestu dovnitř, ale Dragosani si všiml nerozhodného pohledu jeho hnědých očí, upřeného na láhev v síťovce.

„Whisky," řekl Dragosani. „Dal bych si kapku a tohle je dobré zboží, které se těžko shání i v Moskvě. Možná byste si se mnou dal skleničku – zatímco si budeme povídat?"

„Ano?" odsekl Giresci. „A kdo tady říkal, že si spolu budeme povídat?" Ale jeho oči znovu zabloudily k láhvi a už laskavějším tónem dodal: „Skotská, co?"

„Přirozené. Na světě je jenom jedna opravdová whisky a to –“

„Jak se jmenujete, mladý muži?“ skočil mu do řeči Giresci. Stále ještě stál mezi dveřmi, ale na jeho tváři se objevil záblesk zájmu. „Dragosani. Boris Dragosani. Narodil jsem se v tomhle kraji.“

„A proto se tak horlivě zajímáte o jeho historii? Nějak se mi tomu nechce věřit.“ Výraz v jeho očích, který vyjadřoval upřímný a otevřený zájem, se náhle změnil v ostražitý a podezíravý. „Nezastupujete nějaké cizince, že ne? Například Američany?“

Dragosani se usmál. „Naopak,“ řekl. „Ne, protože vím, jaké jste měl s cizinci potíže. Ale já vám nelžu, Ladislaue Giresci, můj zájem je určitě stejný, jako byl kdysi váš. Dostal jsem vaši adresu od knihovníka v Pitešti.“

„Ano?“ zeptal se Giresci. „Skutečně? No, myslím si, že dnes už ví, koho bych chtěl přijmout a koho ne, takže si myslím, že vaše doporučení je docela v pořádku. Ale řekněte mi to – chci to slyšet z vašich vlastních úst – a nic nezatajujte: o co se zajímáte?“

„Dobrá tedy,“ (Dragosani neviděl způsob, jak by to mohl zatajit a kličkování by bylo spíše na škodu) „chtěl bych se dozvědět něco o upírech.“

Starý muž nedal najevo žádné překvapení. „Myslíte Drakulu, že?“ Dragosani zavrtěl hlavou. „Ne. Myslím *skutečné* upíry. Myslím vampiry z transylvánských legend – kult Vampýrů!“

Na to sebou Giresci trhl a v rameni mu zacukalo, zakolísal a jen tak tak se zachytil Dragosaniho paže. Chvíli těžce oddechoval a potom řekl: „Ano? Vampýři, eh? Dobrá, možná si spolu pohovoříme. Ano, a určitě si dám sklenku whisky. Ale nejdříve mi něco povězte. Říkal jste, že chcete slyšet něco o opravdových upírech, o legendách. Nemyslel jste spíše mýty? Povězte mi, Dragosani: věříte v upíry?“

Dragosani se na něj podíval. Giresci ho pozorně sledoval, čekal a skoro ani nedýchal. Dragosanimu bylo jasné, že vyhrál. „Ale ano,“ řekl tiše po chvilce. „Samozřejmé, že na ně věřím!“

„Hmmm!“ přikývl starý muž – a ustoupil na bok. „Pak raději pojďte dál, pane Dragosani. Pojďte dál, jen pojďte – promluvíme si.“

Jakkoli zchátrale vypadal Giresciho dům zvenčí, uvnitř byl čistý a útulný, jak jen může být dům mrzáka žijícího osamoceně.

Dragosani byl příjemně překvapen smyslem pro pořádek, který cítil, když následoval svého hostitele pokoji se stěnami obloženými dubovým dřevem, kde koberce vyšívané vzory podle těch nejlepších staroslovanských tradic, chránily před uklouznutím na příjemně hřejivě zbarvených, dlouhými lety používání ohlazených borových parketách.

Jakkoli bylo toto místo venkovské, bylo teplé a příjemné – svým způsobem. Ale na druhé straně –

Giresciho záliba – jeho všepohlcující hobby nebo posedlost – žila a byla přítomná v každé místnosti. Změnila atmosféru domu způsobem, jakým sarkofágy mumií v muzeu budí dojem nekonečných ploch písku a starodávné mystiky – až na to, že zde obrazy na stěnách ukazovaly drsné horské průsmyky a divokou hrdost, studené pustiny a bolestnou osamocenost, řady nekonečných válek, krev a neuvěřitelné krutosti. Tyto místnosti byly staré Rumunsko. Toto bylo Valašsko.

Stěny jednoho pokoje byly ověšeny starými zbraněmi, meči a kusy brnění. Byla tam arkebuza z raného šestnáctého století a hned vedle ní nebezpečně vyhlížející zubaté kopí. Černá, jamkami posetá koule z malého tureckého děla držela otevřené dveře (Giresci ji kdysi našel na starém bitevním poli poblíž rozvalin pevnosti nedaleko Tirgovište) a dvojice ozdobných tureckých scimitarů zdobila stěnu nad krbem. Byly tam hrůzu budící sekyry, palcáty a tepy i otlučený a rezavý kyrys s prsním plátem rozseknutým shora až ke spodnímu okraji. Stěny chodby, která spojovala hlavní obývací pokoj s kuchyní a ložnicí, byly pokryty zarámovanými obrazy a podobiznami neblaze proslulých knížat Vladů a genealogickými stromy bojarských rodin. Byly tam rodinné znaky a motivy a také složité mapy bitevních polí, skicy (pořízené Giresciho vlastní rukou) rozpadlých opevnění, mohyl, náspů, zřícenin a tvrzí.

A knihy! Jedna police vedle druhé naplněné knihami, většinou polorozpadlými – a očividně velice hodnotnými – všechny nashromážděné Girescim při různých příležitostech během dlouhých let: při dražbách, ve starých knihkupectvích, ve starožitnictvích nebo z majetků, jejichž vlastníci zchudli nebo zemřeli spolu s kdysi všemocnou šlechtou. Dalo by se říct, že tento dům byl sám o sobě malým muzeem s Girescim jako neplaceným kustodem a správcem.

„Tahle arkebuza," poznamenal Dragosani, „musí mít cenu malého pokladu!"

„Pro muzeum nebo pro sběratele jistě," řekl jeho hostitel. „Já sám jsem se na cenu nikdy neohlížel. Ale co říkáte na tuhle zbraň?" a podal Dragosanimu kuši. Dragosani ji vzal, potěžkal ji v ruce a zamračil se. Zbraň byla moderní, těžká, pravděpodobně stejně přesná jako puška a také stejně smrtící. Nezajímavější na ní bylo to, že šíp, který v ní byl vložen, byl z tvrdého tropického dřeva a hrot měl z leštěné oceli. Zbraň byla nabita. „Ke zbytku vaší sbírky se moc nehodí," řekl.

Giresci se zašklebil a ukázal tím své silné pravidelné zuby. „Ale hodí! Zbytek mé sbírky, jak jste to označil, vypráví o tom, co bylo a co může stále ještě být. Tahle kuše je moje odpověď. Odstrašující prostředek. Zbraň na obranu proti tomu."

Dragosani přikývl. „Dřevěný kůl do srdce, že? A vy s tím opravdu lovíte upíry?"

Giresci se znovu zašklebil a potřásl hlavou. „Nic tak šíleného," řekl. „Každý, kdo si myslí, že by se mohl vydat na lov upírů, je blázen! Já jsem jen trochu výstřední. Lovit je? Nikdy! Ale co když se nějaký upír rozhodne, že bude lovit mne? Říkejte tomu sebeobrana, jestli chcete. V každém případě se doma cítím daleko bezpečněji, když to mám po ruce."

„Ale proč se bojíte takových věcí? Chci říct – dobrá, souhlasím s vámi v tom, že taková stvoření kdysi žila a stále ještě možná žijí, ale proč by se měla zajímat o vás?"

„Kdybyste byl tajný agent," řekl Giresci a Dragosani se tomu v duchu usmál, „byl byste bezstarostný – cítil byste se bezpečně, kdybyste věděl, že někdo úplně cizí zná vaše tajemství a vaši práci? Přirozeně, že ne. A vampýři? Dnes... myslím, že dnes už je to riziko velice malé – ale před dvaceti lety, kdy jsem si tuhle zbraň koupil, jsem si tím tak jistý nebyl. Viděl jsem věci, které mi z paměti nevymizí až do nejdelší smrti. Taková stvoření kdysy skutečně žila, ano, a já o nich vím. A čím více se začítám do jejich historie, do legend, které o nich kolují, tím hrůznější mi připadají. Tenkrát jsem strachy nemohl ani spát. To, že jsem si nakonec koupil tuhle kuši, bylo něco jako když jdete nocí a hvízdáte si. Sice to temné síly nezadrží, ale ať aspoň vědí, že se jich nebojím!"

„I když jste se jich bál?" zeptal se Dragosani.

Giresciho jasné oči jako by se zahleděly do sebe. „Samozřejmě jsem se jich bál," odpověděl nakonec. „Tady? V Rumunsku? Pod těmito horami? V tomto domě, kde jsem shromažďoval a studoval důkazy? Samozřejmě, že jsem se bál. Ale teď..."

Teď?"

Na tváři starého muže se objevil napůl zklamaný výraz. „No, jsem pořád ještě tady, po všech těch letech žiji. Nepotkala mne žádná nehoda, jak se říká. A tak... a tak si teď myslím, že jsou konečně mrtví. Ach ano, existovali – a pokud by to měl někdo vědět, tak jsem to já – ale možná, že už poslední z nich odešel navždy. Alespoň v to doufám. Ale co vy? Co na to říkáte vy, Dragosani?"

Dragosani mu podal zbraň zpátky. „Říkám: nechte si svou kuši, Ladislaue Giresci. A říkám: starejte se o ni dobře. A také říkám: dávejte si pozor na to, koho zvete do svého domu!"

Sáhl do kapsy pro balíček cigaret a ztuhl, protože Giresci namířil kuši ze vzdálenosti necelých tří metrů přímo na jeho srdce a odjistil spoušť. „Ale já si dávám pozor," řekl a stále se upřeně díval do jeho očí. „Zřejmě toho víme velice mnoho, vy a já. Já vím, proč v ně věřím já, ale co vy?"

„Já?" pod sakem vytáhl Dragosani z podpažního pouzdra svou pistoli. „Cizinec, který se ptá na legendy, mohlo by se zdát. Ale jak vědoucí cizinec!" Dragosani pokrčil rameny a obemknul prsty pažbu pistole. Pomaluji začal otáčet hlavní směrem ke Girescimu. Zároveň se otočil trochu doprava. Možná je Giresci pouhý blázen. Smůla. Také je škoda, že bude mít v saku díru a střelný prach popálí látku, ale Giresci náhle kuši zajistil a položil ji na malý stolek, který stál mezi nimi. „Jste příliš klidný," zasmál se, „na upíra, který má dubový kůl namířený přímo na srdce! Víte, energie toho šípu postačuje na to, aby se do vás zabodl, ale neproletěl by vámi. To je důležité. Jenom když kůl zůstane v srdci, je upír zbaven své moci a –" jeho oči se rozšířily a čelist mu poklesla.

S tváří mrtvolně šedou vytáhl Dragosani svou pistoli, zajistil ji a položil ji na stolek vedle Giresciho kuše.

„Energie tohohle," řekl chraptivě, „by vám dokázala vyrazit srdce z těla. Viděl v chodbě viset na stěnách spoustu zrcadel – a viděl jsem, jak se do nich díváte, když jsem kolem nich procházel. Příliš mnoho zrcadel, řekl bych. A krucifix nad dveřmi. A další vám

bezpochyby visí na řetízku kolem krku – pro všechny případy. Tak co, starouši, jsem upír, nebo ne?“

„Nejsem si tak docela jist, kdo vlastně jste,“ potřásl Giresci hlavou. „Ale upír? Ne, to ne. Koneckonců, přišel jste za denního světla. Ale vžijte se do mé situace: člověk, který mě hledá a přeje si se mnou mluvit zrovna o Vampýrech – který vůbec zná jméno Vampýr, o němž ví na celém světě jen hrstka lidí, pokud vůbec! No, nebyl byste opatrný?“

Dragosani se zhluboka nadechl a trochu se uvolnil. „No, vaše ‘opatrnost’ vás málem stála život!“ řekl. „A než přejdeme k dalšímu: máte ještě nějaké triky v rukávu?“

Giresci se znovu zasmál. „Ne, ne,“ řekl. „Ne, myslím, že teď už oba rozumíme. Nechme to pro tuto chvíli stranou. Raději se podívejme, co to máte v té své tašce.“ Vzal si od Dragosaniho síťovku a posadil ho k jídelnímu stolu, který stál poblíž otevřeného okna. „Je tu stín,“ řekl. „Chladněji.“

„Whisky je vaše,“ řekl Dragosani. „Zbytek jsem si chtěl dát k obědu – jenže teď jsem ztratil všechnu chuť k jídlu! Ta vaše kuše je pěkně zatracená věc!“

„Ale jistěže se můžete najíst, to víte, že ano! Cože? Sýr k obědu?

O tom nemůže být ani řeč. Mám v troubě několik sluk, za chvíli by měly být hotové. Řecký recept. Vynikající. Whisky si dáme jako aperitiv. Chlebem vytřeme tuk z talíře a sýr se bude hodit jako zákusek. Výborně! Bude to skvělý oběd. A zatímco budeme jíst, budu vám vyprávět svůj příběh, Dragosani.“

Mladší muž se nechal usadit, přijal sklenku, kterou jeho hostitel vytáhl z malé dubové skříňky a do které mu nalil štědrou dávku whisky. Pak Giresci na chvíli zmizel v kuchyni a Dragosani brzy ucítil příjemnou vůni pečeného masa, která se odtamtud linula. A Giresci měl pravdu – byla vynikající. Zanedlouho se vrátil s kouřícím tácem a požádal Dragosaniho, aby vyndal ze skříňky talíře. Pak naložil na ten jeho dvě ptačí tělíčka a na svůj zbylé jedno. Donesl také pečené brambory a Dragosani dostal znovu lví podíl.

Giresciho velkomyslnost udělala na Dragosaniho velký dojem. „Jste k sobě nespravedlivý,“ řekl.

„Piji vaši whisky," odpověděl druhý, „takže vy jezte mé ptáky. Koneckonců si jich vždycky můžu nastřílet, kolik budu chtít – přímo z tohohle okna. Ty si obstarám jednoduše, ale s whisky už je to horší! Věřte mi, na tomhle obchodu vydělám já."

Pustili se do jídla a mezi jednotlivými sousty začal Giresci vyprávět svůj příběh:

„Stalo se to během války," řekl. „Když jsem byl ještě chlapec, utrpěl jsem těžké zranění zad a ramene, takže jsem se nemohl stát vojákem. Ale chtěl jsem něco udělat a tak jsem se připojil k Civilní obraně. Cha! Zajeďte si do Ploješti a ještě po všech těch letech vám tam řeknou, co znamenala Civilní obrana. Ploješť hořela, noc co noc. Prostě hořela, Dragosani! Jak může člověk něco 'bránit', když z nebe prší bomby?

A tak jsem tam prostě pobíhal s dalšími stovkami lidí kolem a vytahoval lidi ze zbořených a hořících budov. Někteří – a nebylo jich moc – ještě byli naživu a pro spoustu z nich by bylo lepší, kdyby byli mrtví. Je ohromující, jak rychle si na to člověk zvykl. Byl jsem tenkrát hodně mladý a tak jsem si na to zvykl o to rychleji. Když jste mladý, rychle se ze všeho vzpamatujete. Takže nakonec na mne všechna ta krev a bolest a smrt okolo neměla žádný vliv. Ani na mne, ani na ty ostatní, kteří se mnou tu práci vykonávali. Dělali jsme to, protože to tu bylo – bylo to stejné, jako kdybychom šplhali na nějakou horu. Až na to, že u téhle hory jsme nikdy nemohli dorazit na vrchol. Takže jsme pobíhali dál. Já a pobíhat! Dovedete si to představit? Ale tenkrát jsem ještě měl obě nohy, víte?

A pak... pak přišla noc, kdy to bylo velice zlé. Totiž, bylo to zlé každou noc, ale tenkrát –" potřásl hlavou, neschopen vyjádřit se slovy.

„Za Ploještí, na cestě směrem na Bukurešť, stála spousta krásných starých domů. Byly to bývalé domovy šlechty z dob, kdy to ještě byla šlechta. Většina z nich už značně zchátrala, protože jejich majitelé neměli dost peněz na jejich údržbu. Jistě, lidé, kteří v nich bydleli, ještě pořád měli nějaké peníze a majetek, ale zdaleka už ne tak mnoho. A tak tam prostě přežívali a postupně se rozkládali a hnili stejně jako jejich domy. A právě tam dopadlo té noci nejvíce bomb.

Jezdil jsem se sanitkou – vlastně to byla přestavěná třítunka – mezi centrem města a jeho okrajovými čtvrtěmi, kde byly v několika větších domech zřízeny nemocnice. Tenkrát se většina bombardování zaměřovala na střed města. V každém případě, když spadla tahle dávka, odfouklo mě to prostě z cesty. Tenkrát jsem myslel, že jsem nadobro vyřízený... že je se mnou amen. Takhle se to stalo:

V jedné minutě jsem prostě jel po cestě – s těmi starými velkými domy tyčícími se za vysokými zdmi po mé pravici a s oblohou na jihu a na východě zrudlou tam, kde se záře ohně odrážela od spodních okrajů mraků – a v příští jsem se octl uprostřed pekla, které vytrysklo ze samého středu země, jak se mi alespoň tenkrát zdálo! Moje sanitka byla, díky Bohu, prázdná, protože jsme zrovna dokončili jeden okruh a dovezli jsme půltuctu těžce zraněných lidí do jedné z nemocnic. Vraceli jsme se zpátky do Ploješti, já a můj spolujezdec, a náklaďák se pohupoval na starých dlažebních kostkách ulicemi, kde byly na každém nároží nahromaděny trosky a suť. A právě tehdy začalo bombardování.

Bomby pršely na ty staré, kdysi bohaté pozemky a burácely jako zběsilí démoni, ničíce všechno kolem v záblescích oslepujícího světla a v cárech rudého a žlutého ohně! Bylo by to svým děsivým způsobem krásné, kdyby to nebylo tak smrtící! Vypadalo to jako údery bot pochodujících přesným krokem vojáků, ale nesmírně zvětšeným. Tři sta metrů od nás dopadly první, ještě za ohrazeným pozemkem: tupý výbuch a náhlá jasná záře, jakoby sopkou vychrlený sloup země a ohně, a cesta pod mým náklaďákem se otřásla. Dvě stě padesát metrů daleko další, která vyzvedla k obloze hořící stromy a keře do výšky střech. Dvě stě metrů a koule ohně vystoupila nad vysoké, kamenné zdi, výše, než se k nebi tyčily domy. A pokaždé se země pod autem otřásala silněji a silněji, blíž a blíže. Pak se mi zdálo, jako by dům, který jsme zrovna míjeli po pravé straně a který stál trochu vzdálený od silnice na vyštěrkované cestě, doslova nadskočil ve svých základech. A já věděl, kam dopadne další bomba. Přímo na něj! A co ta, která spadne po ní?

Měl jsem pravdu – skoro. V příštím zlomku vteřiny se dům proměnil v pouhou černou siluetou proti záblesku, který byl tak jasný, až se zdálo, že spálí jeho kámen na prach. Z domu zůstala jen ohnutá, polámaná kostra. Dole, za arkýřovým oknem jsem na

okamžik zahlédl postavu s rukama vztaženýma jakoby v divokém a hrozném vzteku. A pak, jak dohasl záblesk výbuchu a z nebe se začala na zem sypat půda a trosky, které byly vymrštěny vzhůru, dopadla další bomba přímo na dům.

A tehdy se otevřelo peklo. Jak se rozpadla střecha a zdi se zřítily k zemi v lavině trosek a vybuchujícího ohně, cesta před mým nákladákem se najednou prohnula nahoru, pak dopadla zpátky a zkroutila se jako poraněný had, plivajíc na mne dlažební kostky přes čelní sklo. A potom... všechno se točilo a všechno hořelo!

Sanitka jakoby se stala hračkou v rukách zuřícího dítěte: poskakovala, otáčela se a převalovala ze strany na stranu, pryč z cesty, zahalená v plamenech. Byl jsem snad několik vteřin v bezvědomí – možná ani to ne, možná to byl jenom šok nebo se mi prostě udělalo mdlo – ale když jsem přišel znovu k sobě a vyplazil se z převrženého vozu, měl jsem jenom několik vteřin na to, abych se zachránil. A pak... BUUUM!

Co se mého partnera, který se mnou byl tenkrát v sanitce týče: ani jsem nevěděl, jak se jmenuje. Nebo pokud jsem to věděl, už jsem to zapomněl. Potkal jsem ho tenkrát v noci poprvé a teď mi v tom masakru zmizel. Jediná věc, kterou si pamatuji, je ta, že měl nos jako skobu. Když jsem utíkal od nákladáku, neviděl jsem ho nikde kolem. Pokud zůstal uvnitř, tak to byl jeho konec. V každém případě už jsem ho nikdy neviděl...

Ale bomby stále dopadaly kolem a já se třásl, bylo mi špatně, byl jsem v šoku a úplně na dně. Možná to znáte, jaké je to být na dně, když ztratíte přítele, i když jste neznal ani jeho jméno.

Tehdy jsem se podíval k domu, na který spadla bomba předtím, než mě to smetlo z cesty. Bylo to překvapující, ale něco z něj pořád ještě zůstalo. Místnost dole s arkýřovým oknem tam pořád byla – bez oken, jenom ta místnost – nebo alespoň to, co z ní zbylo. Ale všechno ostatní bylo pryč – nebo mělo zmizet brzy. Všude kolem zuřil požár.

Vtom jsem si vzpomněl na rozzuřenou postavu, kterou jsem zahlédl jen jako obrys v arkýřovém okně, jak zlostně hrozí rukama. Pokud tam byla ta místnost, možná, že ta postava – možná – přežila také? Byl to jen záblesk instinktu, zvyk, získaný praxí, slézáním té vysoké nezlezitelné hory. Utíkal jsem k domu. Možná v tom bylo

něco z pudu sebezáchovy – jedna bomba už na ten dům spadla a zdálo se být logické, že tam nezamíří další. Dokud nálet neskončí, budu tam stejně bezpečný jako kdekoli jinde. Ve svém otřesu jsem úplně zapomněl na tu skutečnost, že dům hoří jako pochodeň a bezpochyby se stane majákem pro další vlnu bombardérů.

Do domu jsem se dostal bez problémů, prolezl jsem tím, co zbylo z arkýře, dostal se do místnosti, která byla nejspíš knihovnou a tam jsem našel toho rozzuřeného muže – nebo alespoň to, co z něj zůstalo. Co z něj správně mělo zůstat, byla zohavená mrtvola, ale nestalo se tak. Myslím tím, že ve stavu, ve kterém se nacházel... tedy, měl být mrtvý. Ale nebyl. Byl nemrtvý!

Drahý Dragosani, nevím, kolik toho ve skutečnosti o Vampýrech víte. Pokud víte alespoň něco, pak vás zřejmě to, co vám budu vyprávět, příliš nepřekvapí. Ale já tenkrát nevěděl nic, vůbec nic, takže to, co jsem zahlédl – a to, co jsem zaslechl, prostě celý ten zážitek – mi připadalo příšerné. Samozřejmě nejste první člověk, kterému svůj příběh vyprávím. O tom, co se mi stalo, jsem mluvil – nebo se pokoušel mluvit – hned jak jsem se z toho domu dostal pryč, a od té doby jsem to vyprávěl mnoha lidem. Ale pokaždé o něco méně ochotně, protože jsem zjistil, s jakými pochybami a otevřenou nedůvěrou se má slova setkávají. Nakonec se z mého zážitku stal základní popud k tomu, co můžete nazvat mým pátráním, výzkumem a třeba i posedlostí, a šok, který poznamenal celý zbytek mého života, mne nutil, abych tu historii vyprávěl dál. A i když jsem teď mnohem přísnější ve výběru posluchačů, stále ještě ten příběh musím vyprávět. V každém případě jste vy, Dragosani, první, kdo ho slyší znovu po sedmi letech. Poslední byl jeden Američan, který ho chtěl později přepsat a vydat jak fantastický ‘skutečný příběh’, a musel jsem mu pohrozit nabitou brokovnicí, než si to rozmyslel. Z pochopitelných důvodů si nijak nepřeji upoutat zájem na svou osobu, což by byl zřejmý důsledek té jeho povídky.

Ale vidím, že pomalu ztrácíte trpělivost, takže budu raději pokračovat. V první chvíli jsem v místnosti neviděl vůbec nic než trosky a suť. Ve skutečnosti jsem ani neočekával, že uvidím něco jiného. Pokoj byl na jedné straně zavalen troskami z vyšších pater, boční zeď byla prasklá a zkřivená tlakem výbuchu a hrozilo, že se

každou chvíli zřítí. Všude ležely roztříštěné zbytky polic na knihy a mezi nimi hořely roztržené stránky, rozházené v divokém zmatku. To jenom zvyšovalo hustotu kouře uvnitř a celkový zmatek. Ve vzduchu visel zápach, který tu zůstal po výbuchu bomby, dusivý a štiplavý. A pak se ozvalo to zasténání.

Dragosani, je sténání a sténání. Sténání muže, který se octl na pokraji zhroucení, sténání ženy, která rodí na svět dítě, sténání těch, kteří odcházejí ze života a mění se v mrtvé. Ale je také sténání nemrtvých! Tenkrát jsem o tom ještě nic nevěděl – tehdy to pro mě byl prostě zvuk agónie. Ale jaká to byla agónie, jaké nesmírné břemeno bolesti!

To sténání se ozývalo z prostoru za starým převrženým stolem, který ležel poblíž okna, nedaleko od mista, kde jsem stál. Přelezl jsem hromadu suti a pokusil se stůl odtáhnout. Postavil jsem ho na nohy a podařilo se mi ho dostat pryč od bortící se zdi. A tam, v místě, kam tlak výbuchu a padající zdivo vrhlo stůl proti zdi, ležel člověk. Podle toho, co jsem viděl, a podle mých dosavadních zkušeností, to byl člověk. Jak mě mohlo napadnout, že je to něco jiného? Posuďte to sám, ale myslím, že člověk bude prozatím jako označení vyhovovat.

Jeho postava byla impozantní. Byl docela hezký, ale jeho tvář byla znetvořena utrpením. Byl vysoký, ano, velký muž – a silný! To jsem si pomyslel, když jsem viděl jeho zranění. Žádný člověk nemohl utrpět taková zranění a přežít – a pokud ano, pak by to nebyl člověk.

Místnost byla obložena stářím zčernalými trámy, což bylo v těchto starých domech docela obvyklé. Tam, kde strop praskl, několik velkých trámů se rozlomilo a jejich zlomené konce popadaly dolů. A jeden z těch masivních, starých borových trámů projel svým ostrým hrotem mužovým hrudníkem, zády a podlahou, na které ležel, takže ho k ní přibodl jako brouka, kterého člověk napíchne na zlomenou zápalku. Už jen to by ho muselo zabít, pokud by byl obyčejný člověk. Ale to ještě nebylo všechno.

Něco – musel to být nejspíš tlak výbuchu, který občas provádí zvláštní věci – rozpáralo jeho oblečení na dva kusy jako velká břitva. Od slabin až k hrudnímu koši byl nahý, a nebyl to jenom jeho oděv, co bylo roztrženo. Z jeho břicha se stala chvějící se masa

obnažených a cukajících nervů a na jeho bocích visely dva velké kusy roztržené kůže. Všechny vnitřnosti byly jasně vidět. Dragosani, před mýma hrůzou rozšířenýma očima ležely jeho v agónii se chvějící vnitřnosti. Ale nebyly takové, jaké jsem očekával, nebyly to vnitřnosti obyčejného člověka.

Cože? Vidím ve vašich očích otázku. O čem to vlastně mluví? ptáte se sám sebe. Vnitřnosti jsou vnitřnosti a střeva jsou střeva. Jsou to vlhké trubice, stočené hadičky, potrubí, ze kterého se trochu kouří. Jsou to rudě a žlutě a nachově zbarvené kusý masa. Podivně pokroucené jitrnice a nafouklé měchýře. Ach ano, všechny tyto věci jsem uvnitř jeho roztrženého těla viděl. Ale nejen to. Bylo tam ještě něco jiného!“

Dragosani poslouchal, napjatě a bez dechu. Ale i když na něm bylo patrné vzrušení, na jeho tváři se objevil jen malý, pokud vůbec nějaký, záblesk hrůzy.

Giresci si toho všiml. „Ach,“ řekl. „Vidím, že jste odolnější, než jsem si myslel, můj mladý příteli, protože kdokoli jiný by už alespoň zbledl nebo zvracel. A to ještě není všechno. Uvidíme, jak budete snášet pokračování...

Říkal jsem, že ve vnitřnostech toho muže bylo ještě něco jiného, a byla to pravda. Zachytil jsem pouze záblesk pohybu, když jsem poprvé nahlédl za ten starý převržený stůl, a myslel jsem si, že mě klame zrak.

V příští chvíli jsme se podívali jedem na druhého v okamžiku, kdy se naše oči setkaly, ta věc v jeho útrobách jakoby couvla a zmizela uvnitř. Nebo... jsem si to prostě jenom představoval a zdálo se mi, že tam něco vidím, nevím. Pokud bych měl popsat to, co jsem si myslel, že vidím: představte si to třeba jako chobotnici nebo polypa. Ale velkého, s chapadly omotanými kolem všech normálních tělních orgánů, s hlavou v oblasti srdce nebo někde poblíž. Ano, představte si to jako nádor, ale nádor pohyblivý, vnímající!

Bylo to tam, a přitom to tam nebylo! Možná se mi to jen zdálo. Alespoň jsem si to tehdy myslel. Ale co se mi nezdálo, bylo utrpení toho muže, jeho smrtelné rány a skutečnost, že se bezpochyby jen díky zázraku – díky mnoha zázrakům – dožil této chvíle. A už vůbec jsem nebyl ochoten věřit, že by mu zbývalo více než několik

minut nebo dokonce jen několik vteřin života. Ne, určitě to byl jeho konec.

A přitom byl stále při vědomí! Při vědomí, jen si to pomyslete! A zkuste si představit, pokud to dokážete, muka, která prožíval. Já si je představit dokážu a ve chvíli, kdy na mě promluvil, jsem z toho pocitu málem omdlel. To, že vůbec dokázal myslet, že byl schopen řídit své myšlenky ve stavu, kdy utrpěl taková zranění, to bylo... prostě neuvěřitelné. A přitom nad sebou viditelně udržoval kontrolu. Jeho ohryzek trhaně nadskočil a on zašeptal: „Vyndejte to ven. Vytáhněte to ze mne. Hrot toho trámu, vytáhněte mi ho z těla.“

Vzpamatoval jsem se, sundal si sako a přikryl jsem mu opatrně rozervané břicho. Bylo to pro mě daleko snesitelnější, rozumíte. Jemu to samozřejmě nijak nepomohlo. Ale já nedokázal vůbec nic udělat, dokud jsem před sebou viděl ty jeho vyhřezlé vnitřnosti. Pak jsem uchopil trám.

„Nemá to smysl,“ řekl jsem mu a nervózně jsem si olízl rty. „Nejspíš vás to rovnou zabije! Kdybych to dokázal vytáhnout – a tím si nejsem vůbec jist – můžete v tomtéž okamžiku zemřít. Kdybych vám tvrdil něco jiného, musel bych vám lhát.“

Přikývl. „Alespoň to zkuste,“ vydechl těžce. A tak jsem to zkusil. Bylo to nemožné! Tři silní muži by si s tím neporadili! Trám byl doslova zaražen do něj a do podlahy pod ním. Ano, trochu jsem s tím pohnul, ale v tomtéž okamžiku se ze stropu zřítilo několik cihel a zeď hrozivě podklesla. A co bylo ještě horší, z místa na jeho hrudi, kde ho probodl trám, se vyřinula kaluž krve.

Muž začal znovu sténat a oči mu vylézaly z důlků, až jsem musel zatnout zuby, abych to vůbec snesl, a jeho tělo sebou pod mým sakem cukalo a trhalo, jako by do měj někdo pustil dávku elektrického proudu. Nohama kopal v šíleném záchvatu bolesti do podlahy. A – věřil byste tomu? – i ve chvíli, kdy tak trpěl, se jeho chvějící se ruce sevřely jako drápy kolem trámu, který ho probodával a pokoušel se připojit své síly k mým, aby se osvobodil z toho hrozného sevření!

Ale byla to zbytečná námaha a oba jsme to dobře věděli.

Řekl jsem mu: „Než bych to z vás vytáhl, tenhle dům by nás oba zasypal. Poslyšte, mám tu s sebou chloroform. Můžu vás uspat,

takže nebudete cítit žádnou bolest. Ale budu upřímný – už se nikdy neprobudíte.“

„Ne, žádná narkotika!“ zachroptěl. „Jsem... vůči chloroformu imunní. Kromě toho chci zůstat při vědomí, pod kontrolou. Přiveďte pomoc, více lidí. Běžte – běžte rychle!“

„Nikdo tu není!“ protestoval jsem. „Kdo by tady mohl být? Pokud jsou někde poblíž nějací lidé, mají dost práce s tím, aby zachránili své životy, své rodiny, svůj majetek! Celá tahle čtvrť se propadá do pekla!“ A zatímco jsem mluvil, ozval se zvenčí hukot další vlny přilétajících bombardérů a z dálky burácení nových výbuchů.

„Ne!“ trval na svém. „Vy to můžete udělat, vím, že to dokážete. Najdete pomoc a vrátíte se sem ke mně zpátky. Dobře se vám za to odměním, věřte mi. Nezemřu. Přežiju to. Počkám. Jste... jste moje jediná šance. Nemůžete mě zklamat!“ Byl pochopitelně zoufalý.

A teď byla řada na mně, abych prožil své utrpení. Utrpení ze zklamání, z naprosté a nekonečné neschopnosti něco udělat. Tento hrdý, silný muž byl odsouzen k tomu, aby tady dnes v moci zemřel. A já jsem věděl, že nemám dost času na to, abych někoho našel, věděl jsem, že to je jeho konec.

Jeho oči sledovaly můj pohled a on uviděl plameny, které šlehaly za rozbitými arkýřovými okny. Kouř pozvolna houstl, jak knihy hořely a oheň se od nich rozšiřoval na zbytky polic a jiného nábytku. Kouř se vlnil po podlaze místnosti, jejíž stěny se stále drolily a zahlcovaly vzduch prachem a skoro nepřetržitým deštěm úlomků.

Já ...já uhořím!“ zasípal. Na okamžik se jeho oči rozšířily a zjasnily strachem, ale ten byl brzy vystřídán podivným pohledem se vším smířené rezignace a beznaděje. „To je... konec.“

Pokusil jsem se ho uchopit za ruku, ale setřásl mě. A znovu opakoval: „To je konec. Po všech těch staletích...“

„Byl by to konec stejně,“ řekl jsem mu. „Vaše zranění... copak vám to musím říkat?“ Chtěl jsem mu to trochu ulehčit. „Vaše bolesti už byly tak velké, že jste je prostě přestal cítit. Měl byste za to být osudu vděčný.“

Nato se na mně podíval a já v jeho pohledu zachytil opovržení. „Moje zranění? Moje bolesti?“ opakoval. „Cha!“ a jeho neveselý

smích byl hořký jako zelený citrón, plný kyselosti a opovržení. „Když jsem ještě nosil dračí přilbu a kopí proniklo jejím hledím, zlomilo mi nos, probodlo mi hlavu skrz a vyjelo mi vzadu z lebky, tenkrát jsem cítil bolest!“ zavrčel. „Ano, bolest, protože část mého těla – mého skutečného JÁ – byla zraněna. To bylo u Silistrie, kde jsme rozdrtili Otomany. Ach, znám bolest dobře, můj příteli. Jsme spolu staří, velice staří přátelé, bolest a já. V roce 1204 u Konstantinopole to byly zase řecké ohně. Připojil jsem se ke čtvrté křížové výpravě u Zary jako žoldák a po všech těch těžkostech, kterými jsme prošli, jsem shořel na vrcholu našeho úspěchu. Ale copak jsme si dost neužili? Copak se to nevyplatilo? Celé tři dny jsme plenili, znásilňovali a vraždili. A já – ve svém utrpení, napůl strávený bolestí, spálený skoro až k srdci svého nevnitřnějšího JÁ – jsem byl ten největší zabiják ze všech! Lidské tělo pomine, ale Vampýři žijí věčně! A teď tady ležím probodnutý a zmrzačený a čekám, až si mne najdou plameny a všechno skončí. Řecké ohně nakonec vyhasly, ale tenhle ne. Lidská bolest a utrpení, o těch nevím nic a ani v nejmenším mě nezajímá. Ale bolest Vampýrů? Být přibitý k podlaze, hořet, řvát bolestí v ohni, zatímco se mé tělo vrstva po vrstvě roztéká žárem? Ne, to se nesmí stát...“

Pokud si dobře pamatuji, říkal právě toto. Myslel jsem, že už blouzní. Byl to snad historik? Určitě ano, určitě to byl nějaký učenec. Ale mezitím se plameny blížily a začaly být nesnesitelné. Nemohl jsem tam s ním zůstat – ale nemohl jsem ho ani opustit, ne dokud byl při vědomí. Vytáhl jsem kousek vaty, láhev chloroformu a –

Pochopil můj úmysl a vyrazil mi odzátkovanou láhev z ruky. Její obsah se vylil na podlahu a byl okamžitě stráven modrými plameny. „Hlupáku!“ zasípěl. „Tím bys zabil jenom mou lidskou část!“

Šaty už na mně byly v té době tak horké, že jsem nemohl vydržet jejich žár. Ze spár v prkenné podlaze začaly vyrážet malé plamínky. Stěží jsem mohl dýchat. „Proč už nezemřete?“ zaječel jsem, neschopný od něj utéct. „Tak už proboha zemřete!“

„Bůh?“ Otevřeně se mi vysmíval. „Cha! Pro mne není žádný mír, ani kdybych v něj věřil. Ve vašem nebi pro mne není místo, příteli.“ Na podlaze ležel mezi jinými předměty i nůž na papír. Jedna z jeho čepelí byla neobyčejně ostrá. Zvedl jsem ho a pevně

sevřel. Rozhodl jsem se, že mu rozříznu hrdlo od ucha k uchu. Jako by mi četl myšlenky. „To nebude stačit," řekl mi. „Musíš mi uříznout hlavu."

„Cože?" zeptal jsem se. „Co jste to říkal?" Podíval se mi do očí. „Pojď sem."

Nemohl jsem ho neuposlechnout. Sklonil jsem se nad ním, díval jsem se na něj, jak tam ležel, a zvedl jsem nůž. Vzal mi ho z ruky a odhodil ho pryč. „Uděláme to po mém," řekl. „Jediným možným způsobem."

Díval jsem se do jeho očí a byl jsem jimi polapen. Byly... magnetické! Kdyby už nic neřekl a jen se na mně díval, byl bych tam s ním uhořel. Věděl jsem to tenkrát a vím to dodnes. Zmrzačený, rozdrcený a s vnitřnostmi odhalenými jako ryba, kterou chcete vyvrhnout, byl stále plný moci!

„Jdi do kuchyně," rozkázal mi. „Je tam sekáček na maso – velký – přines ho. Běž!"

Jeho slova sice rozhýbaly moje nohy, ale jeho oči – ne, jeho mysl – zůstala upřeně zahleděná do mé. Odešel jsem mezi oblaky kouře a mezi plameny a vrátil jsem se. Ukázal jsem mu sekáček a on spokojeně přikývl. Místnost už byla tak rozžhavená, že na mně šaty začaly doutnat. Vlasy na hlavě mi křehly a pálily se. „Tvoje odměna," řekl.

„Nechci žádnou odměnu."

„Ale já ti chci něco dát. Chci, abys věděl, koho jsi dneska v noci zabil. Moje košile – roztrhni ji až ke krku."

Udělal jsem to, a když jsem se nad ním na okamžik naklonil, zdálo se mi, jako by se v jeho otevřených ústech pohnulo něco víc, než jen jazyk. Na tváři jsem ucítil jeho odporně páchnoucí dech. Chtěl jsem se odvrátit, ale jeho oči mi to nedovolily, dokud jsem neudělal, co mi nařídil. Kolem krku mu visel těžký zlatý řetěz, na kterém byl velký medailon, taktéž vyrobený ze zlata. Rozepnul jsem ho, sundal a schoval ho do kapsy.

„A je to," zašeptal. „Zaplatil jsem ti. Teď to ukonči." Zvedl jsem třesoucí se rukou sekáček, ale –

„Počkej!" řekl ještě. Teď mě poslouchej: jsem v pokušení tě zabít. Je to něco, čemu bys nejspíš řekl sebeobrana a u Vampýrů je to velice rozvinutá vlastnost. Ale vím, že by to byla falešná naděje a

vůbec ničemu by to nepomohlo. Smrt, kterou mi nabízíš, bude rychlá a milosrdná oproti plamenům, které by byly pomalé a nesnesitelné. Ale přesto bych tě mohl zabít v okamžiku, kdy bys ty chtěl zabít mě, dokonce i v okamžiku tvého úderu. A pak bychom oba zemřeli hrozným způsobem. A proto... sekni až tehdy, až zavřu oči – sekni rychle a silně – a pak uteč! Udeř a zmiz odsud, jak budeš moct nejrychleji. Rozuměl jsi?“ Přikývl jsem. Zavřel oči. Sekl jsem!

V okamžiku úderu, kdy lesklá čepel sekáčku zajela do jeho krku – ještě než stačila useknout hlavu od trupu – se jeho oči náhle znovu otevřely. Ale varoval mě a já na to nebral ohled. Jak hlava odskočila od těla a kutálela se pryč, a zatímco z jeho trupu vystříkla krev, ucouvl jsem. Hlava poskakovala, kutálela se, až se nakonec zastavila poblíž hromady hořících knih. Ale – Bože můj – přísahám, že ať se kutálela jakkoli a otáčela se kolem své osy, měl jsem pocit, že se ty zlostné oči dívají stále na mne, plné výčitek! A pak, ach! – jeho ústa – jeho ústa a to, co bylo v nich, ten rozeklaný jazyk, podobný jazyku hada, který klouzal dovnitř a ven mezi rty, které se měnily ze šarlatově rudých ve smrtelně bílé!

Ještě horší, než to, co jsem do této chvíle spatřil, však bylo, že se jeho tvář měnila. Kůže jako by se přimkla ještě blíže k lebce, která se postupně protáhla do tvaru hlavy velkého ohaře nebo vlka. Lesklé oči, které byly předtím temné, se proměnily do dvou uhlíků barvy krve. Spodní zuby se zakusovaly znovu a znovu do horního rtu a zachytily rozeklaný jazyk mezi sebou a velké řezáky byly zakřivené a ostré jako jehly!

Je to pravda! Já to viděl. Viděl jsem to – ale celá ta proměna trvala jen jeden jediný okamžik. Snad to bylo tím žárem. Mohlo to být způsobeno jedině tím, že se kůže na lebce smršťovala a hořela. Ale čirý děs z toho všeho mne donutil ucouvnout a celý jsem se roztřásl hrůzou. Ano, třásl jsem se – a pak jsem se musel něčeho zachytit, abych neupadl – jak jsem ustupoval od jeho hlavy, která na mne hleděla a přitom prodělávala hrůznou proměnu, ale zároveň jsem ustupoval i od jeho zmrzačeného těla – které se náhle děsivým způsobem rozhýbalo! Rozhýbalo... a zároveň zhroutilo. Můj Bože, ano! Ach ano...

Určitě si vzpomenete, jak jsem vám říkal, že jsem přehodil své sako přes jeho vyhřezlé vnitřnosti. Teď bylo zachyceno divokým pohybem něčeho neviditelného, roztrženo a zběsile odhozeno ve dvou kusech na podlahu místnosti. Za ním vyrazilo z vnitřností mrtvého muže divoce šlehající chapadlo z mrtvolně šedého masa, které se svíjelo nad jeho břichem mrtvoly, kroutící se a zmítající jako v zuřivém Záchvatu. Šlehalo vzduch jako ďáblův bič a čenichalo v hustém kouři a mezi plameny, jako by něco hledalo!

Jak chapadlo dopadlo na podlahu a začalo systematicky prohledávat hořící místnost rychlými záškuby svého těla, vyhýbajíc se při tom divoce šlehajícím plamenům, ustoupil jsem za převržené křeslo a zůstal tam stát, jako bych byl hrůzou přimrazen k zemi. A z tohoto výhodně položeného, trochu vyvýšeného místa, jsem viděl, co se stalo s tělem, které se po prvním stadiu rozkladu začalo propadat jakoby samo do sebe, pak se jak kosti, tak i maso, jímž byly obaleny, začaly drolit a nakonec se přímo před mýma očima obrátilo v prach. V okamžiku, kdy se to stalo, získalo chapadlo barvu olova, stáhlo se zpět k místu, kde leželo dříve tělo jeho hostitele, k prachu a k posledním zbytkům staletých kostí...

Tohle všechno, abyste mi rozuměl, trvalo pouze několik okamžiků, stalo se to mnohem rychleji, než jsem vám to schopen vylíčit. Takže až do dnešního dne bych při nejlepším svědomí nemohl přísahat na vlastní duši, co jsem vlastně tenkrát viděl. Ale věřím tomu, že jsem to viděl právě takto.

V té chvíli se strop místnosti zhroutil a odhodil mě pryč od křesla a celý prostor pokoje, ve kterém se celá ta hrůza odehrála, zmizel v plamenech a suti. A s ním cokoli, co z něj mohlo zbýt. Ale ve chvíli, kdy jsem se odtamtud vypotácel – neptejte se mě, jak jsem dokázal vyjít ven, do noci, plné kouře, protože to mi naštěstí z paměti zmizelo – ozval se zevnitř táhlý výkřik intenzivního utrpení, tak plný hrůzy, naříkavý, žalostný a přitom divoce zlostný, jaký jsem nikdy předtím v životě neslyšel a doufám, že do smrti neuslyším.

A pak –

Pak se z nebe začaly znovu sypat bomby a já ztratil vědomí až do chvíle, kdy jsem se probral z bezvědomí v polní nemocnici. Přišel jsem o nohu a – jak mi později řekli – zčásti i o rozum.

Nervový otřes z bombardování, samozřejmě. A když jsem si uvědomil, jak beznadějné je pokoušet se vysvětlit ostatním, co se mi stalo, rozhodl jsem se, že je při tom raději nechám. Má mysl i tělo se tenkrát v noci staly obětí bombardování...

Ach! Ale mezi věcmi, které mi zůstaly, když mne nakonec pustili domů, bylo i něco, co potvrzuje pravdivost mého příběhu. A mám to dodnes.“

Devátá kapitola

Giresci nosil na vestě zlatý řetěz. Teď vytáhl z levé postranní kapsy hodinky, které na něm visely a vůbec se k němu svou novostí nehodily, a z pravé medailon, o kterém se před chvílí zmínil, a ukázal je Dragosanimu. Dragosani zadržel dech a sklonil se níže, ale nedíval se ani na hodinky, ani na řetěz, ale jen a jen na medailon, který zcela upoutal jeho pozornost. Na jedné straně byl vyobrazen stylizovaný heraldický kříž, znak rytířského řádu svatého Jana z Jeruzaléma, který byl ale jakoby seškrábaný nějakým ostrým nožem nebo podobným nástrojem, až byl takřka neznatelný. A na druhé straně –

Dragosani čekal, že tam bude. Drsný, hrubě vyřezaný basreliéf, který vyobrazoval jemu už tak dobře známou trojici: ďábla, netopýra a draka. Drsným hlasem, který ho samotného překvapil více než Giresciho, se rychle zeptal: „Vystopoval jste ho?“

„Ten znak, jeho heraldický význam? Pokoušel jsem se o to. Nějaký význam mít musí, to je očividné, ale když jsem se pokoušel najít původ toho zvláštního erbu nebo doklady o něm, neuspěl jsem. Mohl bych vám něco říct o jeho symbolice, jež má své kořeny v místní historii, alespoň co se týká toho draka a netopýra. Ale pokud jde o ďábla, jeho použití je poněkud... nejasné. Ano, já vím, proč tam je, ale to je jen můj osobní názor, založený na pouhých dohadech, a má jen velmi málo nebo vůbec nic společného s –“

„Ne,“ přerušil ho netrpělivě Dragosani. „To jsem neměl na mysli. Ten motiv znám velice dobře. Ale co ten muž – ta bytost – která vám ten medailon dala? Byl jste schopen vystopovat její historii?“ Upíral oči na druhého muže a dychtivě očekával odpověď, aniž by sám přesně věděl, proč se mu zrovna tato otázka zdála tak důležitá. Položil ji skoro bezděčně, slova mu sama vyskakovala z úst – jako by tam celou dobu čekala na to, až je bude moci vyslovit.

Giresci přikývl a zastrčil hodinky, medailon a řetěz zpátky do kapsy. „Vím, je to zvláštní,“ řekl, „myslím, že po tom, co jsem prožil, byste nejspíš čekal, že se vyhnu dalšímu pátrání v té věci. Určitě by vás ani nenapadlo, že to jen podnítí mou zvědavost a poskytne mi to důvod k dlouholetému výzkumu. Ale já se do něj

pustil. A kde bych měl začít nejdřív, než – jak jste si sám domyslel – u jména, rodokmene a historie toho stvoření, které jsem tenkrát v noci zničil? Takže nejprve jeho jméno: zní Faethor Ferenczy.“

„Ferenczy?“ opakoval Dragosani a jakoby to jméno ochutnával. Naklonil se dopředu a prsty měl v místech, kde tiskly desku stolu, bílé. Jméno se mu určitě k něčemu mohlo hodit, tím si byl jist. Ale k čemu? „A jeho rodokmen?“

„Cože?“ Giresci se zatvářil překvapeně. „Cožpak vám to jméno nepřipadá neobvyklé? Jistě, příjmení je celkem běžné – pochází nejspíš z Maďarska. Ale Faethor?“

„Co je s ním?“

Giresci pokrčil rameny. „Narazil jsem pouze na jednu jedinou zmínku, která by se toho jména týkala, úplně náhodou: v devátém století žil jeden kníže, původem z rodu Bílých Chorvatů. Jeho příjmení znělo mimochodem velice podobně: jmenoval se Ferrenzig.“

Ferenczy, *Ferrenzig*, pomyslel si Dragosani. *Jde o jednu a tutéž* osobu. Náhle se zarazil. Jak, pro všechno na světě, mohl dojít k takovému závěru? Ale současně věděl, že k žádnému ‘závěru’ nedošel, ale že bral dvojí identitu Vampýrů jako prostý fakt. Dvojí identitu? To snad bylo poněkud přehnané. Měl na mysli samozřejmě jen identitu jmen, ne identitu lidí, kteří je nosili. Nebo snad doopravdy myslel, že je za tím něco víc? Bylo to naprosto šílené – věřit, že tito dva Faethorové, z nichž byl jeden chorvatským knížetem z devátého století a druhý soudobým rumunským statkářem, mohli být jednou a touž osobou – nebo by to bylo šílené, pokud by Dragosani od té staré Věci pod zemí nevěděl, že podstata dlouhověkosti upírů je od šílenství na hony vzdálená.

„Co ještě jste se o něm dozvěděl?“ přerušil nakonec nastalé ticho. „Co jeho rod? Ti, kteří z něj přežili, chci říct. A jeho historie, váže se nějak k té nejasné chorvatské linii?“

Giresci se zamračil a poškrábal se na hlavě. „Mluvit s vámi,“ řekl, „je nevděčná a dokonce bych řekl marná práce. Nemohu se zbavit pocitu, že na každou otázku, kterou mi položíte, znáte předem odpověď. Že toho nejspíš víte více než já. Je to, jako byste mé odpovědi používal jenom jako potvrzení svého pevného přesvědčení...“ Na chvíli se odmlčel, ale když se mu Dragosani

nijak nesnažil odpovědět, pokračoval: „V každém případě jsem přesvědčen o tom, že Faethor Ferenczy byl poslední svého rodu. Nikdo po něm nepřežil.“

„V tom se mýlíte!“ vyštěkl Dragosani. Okamžitě se kousl do rtu a ztišil hlas. „Chci říct... že si tím nemůžete být jistý.“

Giresciho to zjevně vyvedlo z rovnováhy. „A zase to víte lépe než já, co?“ Vypil už sice dost Dragosaniho whisky, ale nezdálo se, že by příliš otupila jeho smysly. Znovu si dolil sklenici, napil se a pak navrhl: „Nechte mě, abych vám řekl, co jsem o tom Ferenczym našel, ano? Začal jsem pátrat hned, jak válka skončila. Co se mého dalšího života týkalo, nemohl jsem si stěžovat. Zůstal mi můj vlastní dům, ve kterém žiji dodnes, a byl jsem ‘odškodněn’ za to, že jsem přišel o nohu. Tohle a malý invalidní důchod dohromady změnilo celý můj život. Mohl jsem se do toho pustit. Nebylo to nic luxusního, ale nemusel jsem hladovět a nepřišel jsem o střechu nad hlavou. Moje žena – no, stala se jednou z mnoha obětí války. Děti jsme neměli a já se už nikdy znovu neoženil.

Co se týče toho, proč jsem se začal plně věnovat svému zájmu o upírské mýty: myslím, že to bylo hlavně díky tomu, že jsem neměl nic jiného, čím bych se mohl zabývat. A tahle záležitost mě přitahovala jako nějaký nestvůrný magnet...

Ale tím vás nebudu obtěžovat. Zmiňuji se o tom jenom proto, abyste pochopil, jak k tomu všemu došlo. A, jak jsem vám už řekl, mé pátrání začalo u Faethora Ferenczyho. Vrátil jsem se na místo, kde žil, a promluvil jsem si s lidmi v okolí, kteří by ho mohli znát. Většina z domů v jeho okolí byla zničena, ale několik jich přece ještě stálo. Ze samotného Ferenczyho domu zbyla jenom prázdná skořápka, zčernalá jak zvenčí, tak i zevnitř a to, co z ní zůstalo, nebylo schopno odhalit nic o tom, kdo nebo co tam žilo.

Jeho jméno jsem zjistil z různých pramenů: od pošty, od zemského a majetkového úřadu, ze seznamu těch, o kterých se předpokládalo, že zemřeli, ačkoli jejich těla nikdo neobjevil, ze seznamu obětí války a tak dále. Ale z celého tohoto množství dosažitelných úředníků ho nikdo neznal osobně. A pak jsem objevil starou ženu, která stále ještě žila ve městě, vdovu Luorniovou. Pracovala u Ferenczyho nějakých patnáct let před válkou jako uklízečka. Přicházela do jeho domu dvakrát týdně a udržovala ho v

pořádku. Pracovala pro něj asi deset let, než byla svou prací tak rozčarována, že odešla. Neřekla mi přesně proč, ale zdálo se mi zřejmé, že mezi ní a Ferenczym došlo k nějakým nesrovnalostem, které měly s jejím odchodem přímou spojitost. Něco, co v ni rostlo tak dlouho, až už to nemohla vydržet. V každém případě nebyla schopna vyslovit jeho jméno, aniž by se přitom nepokřižovala. Přesto se mi rozhodla říct několik věcí, které se ho týkaly... pokusím se vám je ve zkratce zopakovat:

V domě nebyla žádná zrcadla. Myslím, že tohle vám nemusím nijak vysvětlovat...

Vdova Luorniová nikdy neviděla svého zaměstnavatele ve dne.

Vlastně ho ani nikdy neviděla vyjít z domu s výjimkou dvou případů, ke kterým došlo vždy navečer a pokaždé šel jen na svou vlastní zahradu. Nikdy mu nepřipravovala jídlo a nikdy ho ani neviděla jíst. Nikdy. Měl kuchyni, to ano, ale podle mínění té staré dámy ji nikdy nepoužíval. Pokud ano, vždy ji po sobě dokonale uklidil.

Neměl ženu ani rodinu, ani přátele. Dostával velice málo pošty a často byl z domu celé týdny pryč. Neměl práci a ani doma se nezabýval ničím, čím by si mohl vydělat, ale vždycky měl peníze. Spoustu peněz. Když jsem se vydal po této stopě, nebyl jsem schopen najít jakýkoli bankovní účet, který by měl na své jméno otevřený. Krátce řečeno, Ferenczy byl velice podivný, velice tajuplný a velice samotářský člověk...

Ale to ještě není všechno, ani zdaleka ne. Zbytek je ještě podivnější. Jednoho rána, když přišla uklízet, zjistila ta stará dáma, že je celý dům obsazen policií. Tři bratři, kteří tvořili dobře známou zlodějskou bandu, pracující kolem Moreni – mimořádně brutální gang, po kterém policie pásla už několik let – byli v domě dopadeni a zatčeni. Nejspíš se těsně před rozedněním pokusili vloupat se do domu. Mysleli, že je opuštěný, což byl velice nepříjemný omyl – alespoň pro ně nepříjemný!

Jak vyplynulo z jejich výpovědi, kterou později učinili na policejní stanici, Ferenczy jednoho z nich zavlekl do sklepa a právě tam táhl zbylé dva, když byl vyrušen klapotem kopyt několika koní, blížících se k k domu. Vzpomínáte si, že tehdy ještě jezdili v odlehlejších částech kraje místní policisté na koních. Byli to oni;

rychle zareagovali na upozornění, že se kolem potulují nějaké podezřelé osoby, z nichž se přirozeně vyklubali řečení bratři. Ještě nikdy se neodevzdali tři kriminálníci do rukou zákona s takovou radostí!

Byli to hrdlořezové a rabiáti, ale proti Ferenczymu neměli nejmenší šanci. Každý z nich měl zlomenou pravou ruku a levou nohu, a způsobila jim to jejich předpokládaná oběť! Uvažte, jakou musel mít sílu, Dragosani! Vdova Luorniová říkala, že mu policie nebyla moc vděčná, že zašel tak daleko – i když koneckonců bránil jenom svůj vlastní majetek a život. Sama přišla na místo až o několik hodin později, kdy byli bratři odváženi pryč a viděla, že je její zaměstnavatel vyděsil k smrti.

Tak či tak, jak už jsem říkal, policie Ferenczyho vyrušila právě ve chvíli, kdy zavíral své zajatce do sklepa. Proč to dělal? Chtěl je tam jenom zamknout, dokud nesežene pomoc? Možná...“

„Nebo chtěl sklep využít jako chladnou spižírnu, dokud je nebude... potřebovat, ne?“ řekl Dragosani.

Giresci přikývl. „Přesně tak! V každém případě u něj krátce po této události přestala vdova Luorniová pracovat.“

„Hmmm!“ zamyslel se Dragosani. „Překvapuje mne, že ji nechal jen tak beze všeho odejít. Chci říct, že si přece mohla ledacos domyslet. Říkal jste, že byla ‘rozčarována’ a že už nemohla déle snášet něco, co v ní rostlo. Copak se nebál, že o něm bude mluvit s lidmi?“

„Ach!“ odpověděl Giresci. „Ale na něco jste zapomněl, Dragosani. Co ten způsob, jakým si mne podmanil – tenkrát v noci při bombardování; té noci, kdy zemřel?“

„Hypnóza,“ řekl Dragosani.

Giresci se usmál a přikývl. „Umění, které upíři ovládají dokonale; jedno z mnoha. Prostě jí přikázal, aby na něj zapomněla, dokud bude naživu. A skutečně, *dokud žil,* zapomněla na všechno, co o něm kdy věděla, a zapomněla i na to, že v něm kdy viděla něco zlověstného.“

„Rozumím,“ řekl Dragosani.

„A jeho moc byla tak silná,“ pokračoval ten druhý, „že na něj opravdu zapomněla – a nevzpomněla si na něj až do té doby, kdy

jsem ji o několik let později vyhledal a zeptal se jí na něj. Tehdy už byl Ferenczy samozřejmě mrtvý.“

Způsob, jakým to všechno Giresci říkal, začal Dragosaniho dráždit. Snad to bylo tím, že byl tak spokojen sám se sebou – tak samolibý – a očividně přesvědčen o vlastních detektivních schopnostech. „Ale tohle všechno jsou samozřejmě jen dohady,“ řekl nekromant nakonec. „Nic z toho nemůžete pokládat za naprosto jisté.“

„Samozřejmě, že můžu,“ řekl starší muž. „Vyprávěla mi to přece samotná vdova. Ale prosím vás, byl bych nerad, kdybyste mě špatně pochopil: nechci tím říct, že mi to všechno svěřila najednou. Neznamená to, že jsme spolu strávili příjemné chvíle povídáním nad šálkem čaje nebo tak nějak. Ani zdaleka ne. Naopak, musel jsem si s ní sednout a klást jí otázky, občas i opakovaně, než jsem to z ní všechno dostal. Byl mrtvý a jeho moc nad ní bezpochyby dávno pominula, ale stále ještě z ní něco přetrvávalo, chápete?“

Dragosani se zamyslel. Oči se mu zúžily. Najednou měl překvapující pocit, že ho ten člověk ohrožuje. Byl velice chytrý, ten Ladislau Giresci. Dragosani na něj dostal vztek – a přitom vlastně ani nevěděl proč. Zdálo se mu, že najednou těžko dokáže porozumět svým vlastním myšlenkám, tomu náhlému vzplanutí pocitů. Bylo tu příliš málo prostoru, místnost na něj působila tak klaustrofobicky. Určitě to bude tím. Potřásl hlavou, narovnal se na židli a pokusil se soustředit. „Samozřejmě, vdova už je dávno mrtvá.“

„Ano, zemřela před mnoha lety.“

„Takže my dva jsme teď jediní, kteří znají pravou podstatu Faethora Ferenczyho?“

Giresci se na mladšího muže pátravě zadíval. Dragosaniho hlas zhrubl natolik, že zněl jako nějaké vrčení, skoro až hrozivé. Zdálo se mu, že s ním není něco v pořádku. Náhle se Dragosani pod Giresciho tázavým pohledem otřásl a rychle zamrkal očima.

„To je pravda,“ odpověděl Giresci zamračeně. „Nemluvil jsem o tom s nikým od – ach, ani si sám nepamatuji, kdy naposledy. Jakou by mělo cenu o tom někomu vyprávět, když by mi nikdo neuvěřil? Ale jste v pořádku, příteli? Je vám dobře? Trápí vás snad něco?“

„Mne?“ Dragosani zjistil, že se naklání dopředu, skoro jako by se chtěl po Girescim vrhnout. Rychle se zase narovnal a opřel. „Ne, jsem v pořádku. Jsem jen trochu ospalý, to je všechno. Myslím, že to bude tím jídlem. Tím dobrým obědem, který jste mi připravil. A kromě toho jsem v posledních několika dnech procestoval lán světa. Ano, tím to bude: jsem prostě trochu unavený.“

„Určitě?“

„Určitě. Ale pokračujte, Giresci, přece toho teď nenecháme. Prosím, řekněte mi víc. O Ferenczym a jeho předcích. A také o rodu Ferrenzigů. A o Vampýrech vůbec. Vyprávějte mi všechno, co víte, nebo co se alespoň domýšlíte. Řekněte mi všechno.“

„Všechno? To zabere nejméně týden, pokud ne více!“

„Mám týden času,“ řekl Dragosani.

„Zatraceně, řekl bych, že to myslíte vážně!“

„Myslím.“

„Poslyšte, Dragosani, nepochybně jste docela příjemný mladý muž a je dobré povídat si s někým, kdo má opravdu zájem a ví, o čem je řeč – ale nechápu, kde v sobě berete tu jistotu, že bych chtěl strávit celý týden povídáním? V mém věku je čas cenný. Nebo si snad myslíte, že jsem schopen takové dlouhověkosti jako Ferenczy, co?“

Dragosani se usmál, ale trochu nuceně. V duchu si pomyslel: můžeš *se mnou mluvit tady stejně jako v Moskvě,* ale pak se vzpamatoval. Nebude to nutné. Alespoň zatím ještě ne. A kromě toho by tím před Borowitzem odhalil některá svá tajemství – například to, jak se vlastně stal nekromantem.

„Tak alespoň ještě hodinku nebo dvě,“ navrhl. „A když už jste se o tom zmínil, mohl byste mi říct něco více o Ferenczyho dlouhověkosti.“ Giresci se zasmál. „Dobrá. Koneckonců, ještě nám zbyla nějaká whisky.“ Dolil si znovu sklenici a usadil se pohodlně v křesle. Po chvilce přemýšleni řekl: „Ferenczyho dlouhověkost. Skoro-nesmrtelnost upírů. Chci vám říct ještě něco, co jsem se dozvěděl od vdovy Luorniové. Vyprávěla mi, že když byla ještě malá, vzpomínala její prababička, že Ferenczy žil v tomtéž domě. A její prababička si prý pamatovala totéž! Není v tom zdánlivě nic podivného, když o tom uvažujete – po synovi přichází otec, že? Tady v okolí žila spousta starých bojarských rodin, kde jména

přecházela z otce na syna od nepaměti. A stále tu ještě nějaké zůstaly. Ale podivné na tom je, že pokud si vdova vzpomínala, nikdy se nikdo ani nezmínil o nějaké ženě v rodu Ferenczyů. A jak by jinak mohlo přejít jméno z otce na syna, kdyby se otec neoženil, co?“

„A vy jste samozřejmě tuhle stopu sledoval,“ řekl Dragosani.

„Ano. Záznamů bylo poskrovnu, protože jich bylo hodně za války zničeno. Ale dům samotný byl se vší určitostí majetkem Ferenczyů po celou dobu, kterou jsem mohl vysledovat, a nikdy se mezi nimi nevyskytovala žena! Že by celibát, co?“

Aniž by znal důvod svého podráždění, Dragosani měl náhle pocit, že byl uražen. Nebo to snad bylo jen jeho přirozenou inteligencí, která měla odpor k malichernostem? „Celibát?“ řekl upjatě. „To nemyslím.“

Giresci přikývl. Znal velice dobře chamtivou povahu Vampýrů. „Ne, samozřejmě, že ne,“ přisvědčil. „Cože? Upír a celibát? To je přece směšné! Vždyť chtivost je ta síla, která ho pohání. Chtivost po všem – ať je to moc, maso nebo krev! Ale poslechněte si tohle: V roce 1840 se jistý Béla Ferenczy vydal přes Střední Karpaty navštívit svého bratrance nebo nějakého jiného příbuzného v horách někde na severu u maďarsko – rakouských hranic. Tohle bylo spolehlivě zaznamenáno. Zdá se, že si starý Béla dal hodně práce s tím, aby lidé věděli, že někam odjíždí. Ustavil nad svým majetkem správce, který měl dohlížet na jeho věci, zatímco bude pryč – ne někoho místního, ale nějakého cikána – na počáteční úsek cesty si pronajal kočár s kočím, spojil se s lidmi, kteří mu měli zajistit dopravu přes průsmyky, a vykonal přípravy které byly v těch dobách a v této zemi k cestování nezbytné. V okolí se šuškalo, že je to jeho cesta na rozloučenou. Za poslední rok nebo dva velice zestárl, a tak se předpokládalo, že se jede rozloučit se svými vzdálenými příbuznými.

Uvědomte si, že v té době jsme ještě stále žili v Moldavsko – Valašsku! V Evropě byla v plném proudu průmyslová revoluce – všude, jenom tady ne! Jako vždycky odříznuti, byli jsme ve všem tak pozadu, jako bychom byli duševně zaostalí! Železnice z Lembergu do Galace, která lemovala hory, byla tehdy ještě desetiletí vzdálená. Zprávy se sem dostávaly neskutečně pomalu a

záznamy se udržovaly jen stěží. O tom všem se zmiňuji jen proto, abych zdůraznil skutečnost, že v tomto případě se zprávy přenášely neskutečně rychle a záznamy se dochovaly.“

„V tomto případě?“ zeptal se Dragosani. „O čem to mluvíte?“

„O tom, že Béla Ferenczy zahynul pod lavinou, která v jednom z horských průsmyků zasypala jeho kočár! Zprávy o tom ‘neštěstí’ sem dorazily velice rychle. Szgan, který se starému pánovi staral o majetek, odnesl jeho zapečetěnou poslední vůli k místnímu notáři. Byla bez meškání otevřena. Ukázalo se, že Ferenczyho majetek, dům a pozemky, byly odkázány jeho ‘bratranci’, jistému Giorgovi, který už byl nějak o celé situaci i dědictví zpraven.“

Dragosani přikývl. „A ten Giorg Ferenczy se samozřejmě za čas objevil a přihlásil se o svůj majetek. Byl – nebo se alespoň zdál být – daleko mladší než Béla, ale rodinná podoba byla nepřehlédnutelná.“

„Správně!“ vykřikl Giresci. „Chápete mě naprosto přesně. Poté, co tu žil víc než padesát let, během kterých by musel zákonitě zestárnout, rozhodl se Béla, že ‘zemře’ a otevře tak cestu dalšímu, který byl na řadě.“

„A co Giorg?“

„Faethor, samozřejmě,“ poškrábal se Giresci na bradě. „často jsem uvažoval,“ řekl, „jaká by byla jeho další převtělení, kdybych ho byl tenkrát při tom bombardování nezabil – pokud by tu noc přežil? Ukázal by se tady po válce v nějakém novém Ferenczyovském převleku, aby přestavěl dům, a pokračoval v tradici svých ‘předchůdců’? Myslím, že odpověď zní nejspíš ano. Vampýři jsou velice stálí, co se týká území.“

„Takže jste přesvědčen o tom, že Béla, Giorg a Faethor jsou jeden a tentýž?“

„Přirozeně. Myslím, že je to úplně jasné. Copak mi to sám neřekl, když blouznil, o bitvách u Silistrie a Konstantinopole? A před Bélou byla spousta dalších – Grigor, Karel, Petr a Stefan, a sám Bůh ví kolik ještě, až zpátky k Faethoru Ferrenzigovi a určitě ještě dál! Tolilc byla jeho země, chápete? Měl tu své krvavé království. V těch dávných dobách, ať jako knížata nebo jako bojaři – proboha, jak zuřivě své území bránili! Proto se také připojil ke čtvrté křížově výpravě: aby zadržel své staré a možná i budoucí

nepřátele daleko od své země. Od své země, chápete? Nezáleželo na tom, jaký král nebo jaká vláda je zrovna u moci, upíři vždycky považovali zemi, ve které žili, za svou. Bil se za sebe a své obludné dědictví, a ne pro nějakou prašivou bandu sprostých cizinců ze západu! Sám jste viděl seškrábaný křižácký znak na druhé straně medailonu, který mi dal – cha! Když ho zbavili cti, zahnul je pohrdáním, plival na ně!“

„Skutečně jste vystopoval jeho jméno až tak daleko? Až do Konstantinopole, do roku 1204?“ V Dragosaniho hlase zaznělo něco z úcty – nebo závisti? – kterou k tomu upírovi cítil.

Giresci naklonil hlavu trochu na stranu. „Jak jste na tom s dějepisem, Dragosani?“

„Myslím, že docela dobře, ale ne zas tak moc.“

„Hmmm! Víte, ze čtvrté křížově výpravy se zachovalo hodně jmen, ale těžko byste mezi nimi hledal jméno Ferenczy nebo Ferrenzig. Ale byl tam, můžete mi věřit, já to vím! Jak si tím mohu být natolik jistý? Víte, měl byste si uvědomit, že právě v tomto okamžiku mluvíte s největším znalcem na světě, co se týká tohoto masakru, a že jsem objevil věci, které mnoha historikům přede mnou unikly. Samozřejmě, věděl jsem předem, po čem vlastně pátrám – mé cíle byly naprosto konkrétní – ale při svém pátrání po upírovi jsem odkryl spoustu věcí, které s ním zdánlivě nesouvisely. Já mohu klidně nepsat o čtvrté křížové výpravě knihu – alespoň o její části, která vedla z Maďarska do Konstantinopole! A když už mluvíme o Konstantinopoli: Bože, jaké to muselo být peklo! Co to bylo za jatka! A je jasné, že přímo v centru dění – kdekoli bitva zuřila nejprudčeji – byl ten člověk a tlupa hrdlořezů, které velel. Byl tam, i když město padlo, a když se do ulic vřítila jeho tlupa námezdných berserkerů, vymykající se zpod jakékoli kontroly. Ano, a šířilo se to jako rakovina; připojila se k nim celá armáda. Znásilňovali a loupili a masakrovali po celé tři dlouhé dny...

Křížovou výpravu svolal tehdejší papež Innocenc III. A teď, tváří v tvář hrůze, ve kterou se zvrhla, nebyl schopen znovu zjednat pořádek. Křižáci složili slib, že dobudou Svatou zemi, ale papež a jeho legát byli donuceni je tohoto slibu zprostit. V podstatě si nad celou tou záležitostí umyl ruce, ale zároveň využil toho malého zbytku autority, který mu ještě zbyl, aby nařídil, že ti, kteří jsou

nejvíce zodpovědni za ‘barbarské skutky nepřiměřené a nepřirozené krutosti’, nesmí požívat ‘ni slávy, ni bohaté odměny’ pro své barbarství, ale že ‘jejich jména musí být vymazána a nebude na ně vzpomínáno ni s respektem, ni s úctou’.

Po obětním beránkovi nemuseli pátrat dlouho: jistý ‘krvežíznivý Valach, naverbovaný v Zaře’, dokonale vyhovoval. Navíc ani nebyl bez viny. Ostatní křižáci ho zprvu ctili a oslavovali – a nejspíš se ho potají báli a záviděli mu – ale teď byl zbaven veškeré cti, ponížen a jeho jméno bylo vymazáno ze všech záznamů. On jimi naproti tomu pohrdal pro jejich obojetnost a seškrábal ze svého medailonu kříž – znak jejich výpravy. Pak sebral svou tlupu a vydal se domů, pyšný a nepokořený pod svým praporem s drakem, netopýrem a ďáblem.“

Dragosani si olízl rty a pak řekl: „Řekněme, že všechny záměry a cíle, které z tohoto vyplývají, jsou pravdivé, nebo alespoň pravdě blízké v mezích vašich vědomostí. Ale ještě nám pořád zbývá několik důležitých otázek k zodpovězení:“

„Jako například?“

„Ferenczy byl upír. A upír si vybírá své oběti. Když má hlad, zabíjí stejně nemilosrdně, jako liška zabíjí kuřata, a stejně tak bezmyšlenkovitě. Jenže v tomto bodě se zdá být jeho konto čisté. Jak mohl přežít tolik staletí, aniž by vzbudil sebemenší podezření? Uvědomte si, Ladislaue Giresci, že krev je život! Copak se tu neobjevily žádné případy upírství?“

„Kolem Ploješti? Pokud jsem dokázal zjistit, ne – ani jednou. Alespoň ne za celou dobu, co se zde vedou záznamy.“ Giresci se pochmurně usmál a pohodlně se opřel. „Ale kdybyste byl upírem vy, Dragosani, – vybíral byste si oběti v okolí vašeho domu?“

„Ne, myslím, že bych to nedělal,“ zamračil se Dragosani. „Ale kde tedy?“

„Na severu, příteli, přímo v srdci Karpat! Kde jinde, než v Transylvánských Alpách, kde – jak se zdá – mají všechny ty upírské příběhy kořeny? Slanica a Sinaia na úpatí hor, a Brašov a Sačele za průsmykem. Žádné z těchto měst nebylo vzdáleno od Ferenczyho domu více než padesát kilometrů a všechna jsou proslulá svou špatnou pověstí.“

„Cože, ještě dnes?“ Dragosani se podivil, ale pak si vzpomněl, co na toto téma říkala před třemi lety Maura Kinkovsiová.

„Příběhy přežívají dlouhá léta, Dragosani. Zvlášť strašidelné příběhy. Tihle lidé z hor neponechávají nic náhodě. Pokud tam nahoře zemřete mladý a nemají pro vaši smrt důvěryhodné vysvětlení, proženou vám pro jistotu srdcem kůl! Co se týká nejbližší historie: poslední člověk, který zemřel na následky upírova kousnutí, bylo dítě ve Slanici v zimě třiačtyřicátého roku. Ano, a bylo pohřbeno s kůlem v srdci, jako mnoho nevinných lidí před ním. Vždyť jenom toho roku jich takto ve vesnicích okolo zemřelo jedenáct!“

„V roce třiačtyřicet jste řekl?“

Giresci přikývl. „Ano, a vidím, že si začínáte dávat věci dohromady. Je to tak, bylo to jenom několik měsíců předtím, než Ferenczy zemřel. To dítě bylo jeho poslední obětí, nebo alespoň poslední, o které vím. Jistě, když vypukla válka, mohl se přestat omezovat a jeho oběti lehce zmizely. Mohl jich mít mnoho, a my se to nikdy nedozvíme: lidí, kteří prostě ‘zmizeli’ během těžkých náletů v okolí – a těch náletů bylo dost a dost, stejně jako lidí, kteří nebyli nikdy nalezeni, věřte mi.“ Na chvíli se odmlčel. „Ještě nějaké otázky?“

„Říkal jste, že se pohyboval kolem měst, která jste jmenoval. Že jsou v horách, padesát kilometrů od Ploješti. To je drsný kraj, svahy jsou tam velice prudké, někde se zvedají až o šest set metrů. Jak to mohl Ferenczy dokázat? Copak se proměnil v netopýra a odletěl do svých lovišť?“

„Traduje se, že měl takovou moc. Netopýr, vlk, přízrak – dokonce i blecha, štěnice nebo pavouk! Ale... myslím, že to tak nikdy nebylo. Nikdy jsem nenašel jediný pořádný důkaz. Ale ptáte se, jak se dostal ke své kořisti? Nevím. Mám několik domněnek... ale žádný důkaz.“

„Co to je za domněnky?“ zeptal se Dragosani a jakoby úzkostlivě čekal, co Giresci řekne. Už předem znal odpovědi na své otázky – nebo si alespoň myslel, že je zná – ale teprve teď se uvidí, jak je Giresci ve skutečnosti chytrý. A jak je nebezpečný... Cože? Znovu pevně sevřel opěradlo své židle. Co se to k čertu děje s jeho myšlením?

„Upír,“ odpověděl ten druhý pomalu a rozvážně formuloval své myšlenky, „nemá lidskou podstatu. Dostatečně jsem se o tom pře-

svědčil té noci, kdy Ferenczy zemřel. Co tedy vlastně je? Je to vetřelec, spoluobyvatel lidského těla a mysli. Je to – jemněji řečeno – symbiotický tvor, společník a – pokud byste to chtěl vyjádřit otevřeně – parazit a odporná pijavice.“

Správně! vykřikl Dragosani souhlasně – ale jenom v duchu. A opět pocítil závrať a zmatek. Věděl dobře, že se Giresci trefil svým ohodnocením upíra do černého – ale jak to mohl vědět? Zatímco uvažoval, co se to s ním děje, slyšel sám sebe, jak říká: „Ale není spíš nadpřirozený? Určitě musí být, když po všechna ta léta uniká pozornosti lidí.“

„Ne, nadpřirozený není,“ zavrtěl Giresci hlavou. „Ale nadlidský! Hypnotický, magnetický! Stvoření ze snů, nikoliv čaroděj, ale v každém případě velký podvodník! Není netopýr, ale je tichý jako netopýr! Není ani vlkem, ale je stejně tak rychlý! Není blechou, ale má stejnou chuť na krev – ovšem v neporovnatelně větším měřítku! Tak si představuji upíra já, Dragosani. Co je padesát kilometrů pro takové stvoření? Večerní zdravotní procházka! Je schopen přinutit své lidské tělo k výkonům a k námaze, o jaké se nám ani nesnilo...“

Všechno je to správně, úplně všechno, přikývl Dragosani v duchu a nahlas řekl: „To jméno, Ferenczy. Říkal jste, že je v okolí dost obvyklé. Proč tedy, když jste tak chytrý a v podobných pátráních tak dobře zběhlý, jste se nepokusil vystopovat jiné příslušníky tohoto rodu? Říkal jste přece, že se upíři drží svého území, a tohle území patřilo Faethorovi. Určitě tedy musí existovat i jiná území – a kdo jim vládne nebo vládl?“ Jeho hlas zněl ostře a byl drsný jako pilník.

Giresci se znovu zdál být vyvedený z rovnováhy. „Vy mi snad čtete myšlenky!“ odpověděl nakonec. „Jste chytrý. Opravdu mazaný.

Jestliže Faethor Ferenczy vládl pevnou a jedinou rukou Moldávii a východní Transylvánii a byl si svou nadvládu schopen udržet přinejmenším dlouhých sedm set let, co bylo se zbytkem Rumunska? Na to se ptáte?“

„Rumunska, Maďarska, Řecka – kdekoliv upíři ještě žijí.“

„‘Ještě’ žijí, Dragosani? Chraň Bůh!“

„Dobře, ať je po vašem,“ zavrčel Dragosani. „Kde kdysi žili.“ Giresci se od něj mírně odtáhl. „Starý zámek Ferenczyů se zřítil už

někdy v druhé polovině dvacátých let. Zavinil to bahenní plyn a metan, který se nashromáždil v jeskyních a dutinách pod ním. Bylo to ohavné místo a určitě nikomu nechybí. V každém případě, alespoň pokud vím já, jeho vlastník odletěl do pekla s ním. Byl to baron nebo kníže nebo něco takového, jmenoval se Janos Ferenczy. Ale listiny? Doklady? Záznamy? Zapomeňte na ně! Tahle stránka rodinné historie byla vymazána daleko lépe než záznamy o Faethorovi v dějinách čtvrté křížové výpravy. Což ho v mé knize pochopitelně činí ještě podezřelejším.“

„Takže takhle to bylo,“ přikývl Dragosani. „Starý Janos odletěl do pekla, co? Dobrá! A vystopoval jste nějaké další upíry, Ladislaue Giresci? Co třeba v západních Karpatech? Dejme tomu v okolí Mulu?“

„Eh? Ale tam byste to měl znát lépe vy sám, Dragosani,“ řekl starý muž. „Vždyť jste se tam koneckonců narodil. Se všemi svými vědomostmi a s vaší ‘chytrostí’ bych čekal, že se sám pustíte do nějakého výzkumu, ne?“

Dragosani přikývl. „Jistě, jistě! Udělal jsem to a zjistil jsem, že před pěti sty lety tam skutečně žil takový tvor. Zabíjel Turky po tisících a byl zavražděn pro své takzvané ‘nepřirozené’ choutky!“

„Ano!“ udeřil Giresci náhle do stolu a vůbec si nevšiml změny, jakou prodělala tvář jeho hosta. „Samozřejmě máte pravdu! Jmenoval se Tibor. Byl to mocný bojar, kterého nakonec dostali Vladyové. Ovládal Székely, kteří mu sloužili. Jeho moc byla příliš velká, takže vzbudil strach a žárlivost Vladyovských knížat. Kromě toho ho nejspíš podezírali, že je jeden ž Vampýrů. To jenom my, moderní a vzdělaní lidé, pochybujeme o takovýchto věcech. Barbaři a primitivové věděli mnohem lépe, na čem jsou.“

„Co ještě o něm víte?“ zavrčel Dragosani.

„Moc toho není, (Giresci se napil whisky – jeho oči už nebyly tak ostré a jeho dech začínal páchnout) vlastně skoro vůbec nic. Měl jsem v plánu začít po něm pátrat až jako po druhém na řadě. Pokud vím, tak byl popraven –“

„Zavražděn!“ Vskočil mu do řeči Dragosani.

„Dobrá, tak tedy zavražděn – někde na západ od řeky, u Ionešti, a pak byl probodnut kůlem a pohřben na tajném místě, ale –“

„A byl Tibor také sťat?“

„Co? Nenašel jsem žádné záznamy, které by o tom mluvily. Já – “

„Nesťali!“ zasyčel Dragosani mezi zaťatými zuby. „Spoutali ho železnými a stříbrnými řetězy, probodli mu vnitřnosti kůlem a pohřbili ho. Ale nechali mu hlavu. Vy byste měl ze všech lidí nejlépe vědět, co to znamená, Ladislaue Giresci. Nebyl mrtvý. Byl nemrtvý. A stále ještě je!“

Giresci sebou poplašeně trhl. Najednou měl pocit, že se stalo něco hrozně zlého. Jeho oči horečnatě těkaly po místnosti, ale nakonec se opět soustředily na Dragosaniho. Když zahlédl na jeho tváři děsivý úšklebek, roztřásl se a začal těžce dýchat.

„Je tu příliš tma,“ zasípěl, „strašná tma...“ a rozechvěle vztáhl ruku, aby otevřel okenici. Dovnitř se vlily paprsky slunce.

Dragosani napůl vstal a na okamžik se zdálo, jako by se na něj chtěl vrhnout. Jeho ruka se natáhla přes stůl a zaťala se do Giresciho zápěstí jako ocelový svěrák. Jeho stisk byl hrozný.

„Další, který je teď na řadě, co, vy starý blázne? A až ho najdete – až najdete jeho hrob – co potom, co? Starý Faethor vám ukázal, jak se to dělá. Uděláte to znova, Ladislaue Giresci?“

„Cože? Zbláznil jste se?“ Giresci se odtáhl ještě dále a neúmyslně při tom vtáhl ruku a paži muže, který ho svíral, do paprsků slunečního světla. Dragosani ho okamžitě pustil, trhl sebou zpátky a odtáhl se co nejhlouběji do stínu. Sluneční paprsky ho pálily jako kyselina. V tu chvíli pochopil!

„Tibore!“ vyštěkl s odporem. „Ty!“

„Vy jste nemocný!“ Giresci pomalu vstával z křesla.

„Ty starý parchante – starý ďáble – ty stará Věci, ukrytá pod zemí! Tys mě využil!“ řval Dragosani jakoby sám na sebe. Ale někde vzadu v jeho mysli, na samém pokraji jeho vědomí, se něco pohnulo, něco zlého, co se pokoušelo ukrýt hlouběji a níže.

„Potřebujete lékaře!“ zasípal Giresci. „Nejspíš psychiatra.“ Dragosani ho nebral na vědomí. Teď už pochopil všechno. Přešel místnost k malému servírovacímu stolku, zvedl svou pistoli z jeho desky, kam ji předtím odložil, a pevně ji uložil do svého podpažního pouzdra. Pak zamířil ke dveřím z místnosti, ale v půli cesty se zastavil a otočil se. Giresci se schoulil, když viděl, že se vrací zpátky.

„Příliš mnoho!“ koktal starý muž. „Víte toho příliš mnoho. Nevím, kdo jste, ale –“

„Poslouchejte mě,“ řekl Dragosani.

„– a nevím ani co jste! Dragosani, já –“

Dragosani ho obešel a chytil ho zezadu, zacpal mu ústa rukou a násilím mu otočil hlavu. „Řekl jsem, abyste mě poslouchal!“ Giresciho vodnaté oči se střetly s Dragosaniho a hrůzou mu vylezly z důlků. „Už... už poooslouchám.“

„Dvě věci,“ řekl mu Dragosani. „Za prvé: nikomu jinému už nikdy nebudete vyprávět o Faethoru Ferenczym nebo o tom, co jste o něm vypátral. Za druhé: už nikdy se nikde nezmíníte o Ferenczyho jménu a nebudete se dál pokoušet o něm nic dalšího zjistit. Je vám to jasné?“

Giresci přikývl a v následujícím okamžiku se jeho oči rozšířily ještě více. „V – vy?“ vydechl.

Dragosani se zasmál hlubokým, řezavým hlasem. „Já? Člověče, kdybych byl Tiborem, už byste byl mrtvý. Ne, ale vím o něm a teď už ví i on o vás!“ Otočil se ke dveřím, zastavil se a přes rameno prohodil: „Je možné, že o mně ještě uslyšíte. Do té doby sbohem. A Giresci – pamatujte si dobře, co jsem vám řekl.“

Když vyšel z domu a dopadly na něj paprsky slunce, Dragosani zasténal a stiskl pevně zuby... ale slunce už mu neubližovalo. Přesto ho napadlo, jestli se ještě kdy bude cítit v jeho záři dobře. Nebyl to ale Dragosani, koho zraňovalo slunce v Giresciho domě, ale Tibor, ten starý ďábel pod zemí. Tibor, který byl v té chvíli přítomen a měl ho ve své moci! Ale i když to Dragosani věděl, cítil se bezpečnější, když nasedl do auta a nestál v přímé sluneční záři. Vnitřek velké volhy byl rozpálený jako pec, ale na tom nebylo nic nadpřirozeného. Jak Dragosani stáhl všechna okénka dolů a rozjel se k hlavní silnici, teplota uvnitř klesla a mohl dýchat pohodlněji.

A teprve potom sáhl do své mysli a vytáhl ven tu pijavici podobnou věc, která se přeci ním snažila ukryt. Věděl, že pokud se k němu mohl Tibor takhle dostat, může se stejně dostat i on k Tiborovi.

„Ano, teď už konečně znám tvé jméno, starý ďáble,“ řekl. „Byls to ty, Tibore, tam u Giresciho, nebo snad ne? Byl jsi to ty, kdo mluvil mými ústy a ptal se ho na všechny ty věci?“

Chvíli se neozývalo nic. A pak:

Nebudu to popírat, Dragosani. Ale musíš být rozumný: udělal jsem všechno proto, aby si mé přítomnosti nevšiml. A nikomu se nestalo nic zlého. Jenom jsem –

„Prostě jsi zkoušel, jak jsi silný!“ vyštěkl Dragosani. „Chtěl ses mi vloupat do mozku! Pokoušíš se o to celé poslední tři roky – a určitě by se ti to povedlo, kdybych nebyl od tebe tak daleko! Teď už to chápu.“

Cože? Ty mne obviňuješ? Pamatuj si, Dragosani, žes to byl ty, kdo s tím

nápadem přišel první. Ze své vlastní svobodné vůle jsi mne pozval do své

mysli. Požádal jsi mne o pomoc kvůli té ženě a já ti ji ochotně poskytl.

„Až příliš ochotně!“ řekl hořce Dragosani. „Té dívce jsem ublížil – nebo jsi jí vlastně ublížil ty, mým tělem. Jen stěží jsem dokázal ovládnout... tvou touhu ve svém těle. Málem jsem ji zabil!“

Líbilo se ti to. (Nesmělé zašeptání.)

„Ne, tobě se to líbilo! Já byl jen stržen s tebou. Dobrá, i kdyby si to zasloužila, pak jsem si rozhodně nezasloužil já, aby ses vetřel do mé mysli jako zloděj, který mi krade myšlenky! A tvůj chtíč už v mém těle zůstal – to víš dobře sám. Moje pozvání nebylo napořád, starý draku. Tak či tak, teď už vím, jak se věci mají. Nemohu ti důvěřovat. V žádném případě. Jsi proradný.“

*Cože? Hl*as v Dragosaniho hlavě jako by se mu vysmíval. *Já a proradný? Dragosani, vždyť jsem přece tvůj otec...*

„Otec lží!“ odpověděl Dragosani. *Jak jsem ti lhal?*

„Mnoha způsoby. Před třemi lety jsi byl slabý a já jsem ti donesl potravu. Vrátil jsem ti většinu tvé bývalé síly. Sál jsi krev ze selete a říkal jsi, že byla dobrá pouze k občerstvení země. To byla lež! Ta krev občerstvila tebe. Dala ti sílu, která postačovala k tomu, abys vstoupil do mé mysli ještě o tři roky později a za plného denního světla! Dobrá, už tě nebudu krmit. Také jsi říkal, že tě sluneční světlo jenom rozčiluje. To je další lež, protože jsem na vlastní kůži cítil, jak tě spaluje. Kolik dalších lží jsi mi ještě navykládal? Ne, Tibore, všechno co děláš, je výhodné jen pro tebe. Vždycky jsem to tušil, ale teď to vím naprosto jistě.“

A co s tím budeš dělat? (Opravdu zachytil Dragosani záchvěv strachu v jeho hlase? Bála se něčeho ta Věc pod zemí?)

„Nic," odpověděl Dragosani. Nic? (Úleva.)

„Vůbec nic. Možná, že dělám chybu, když chci být tím, čím jsi byl ty, a když si přeji být jedním z Vampýrů. Možná, že teď odsud odejdu – a ty zůstaneš tady – a nechám čas, aby na tobě dokončil svou práci. Možná jsem dočasně obalil tvé zpráchnivělé kosti trochou masa, trochou života, ale za pár staletí to zase všechno zmizí, tím jsem si jistý."

Dragosani, ne! (tohle už byl opravdový strach a panika). Poslyš: *nezkoušel jsem na tobě svou sílu. Nezkoušel jsem na tobě vůbec nic. Pamatuješ si, jak jsem ti říkal, že jsem nebyl nijak ojedinělý, že i jiní z Vampýrů se dožili dneška? Říkal jsem ti, že po celá staletí jsem na ně čekal, až přijdou a uvolní mne odtud nebo mne alespoň pomstí, ale oni nepřicházeli. Pamatuješ se na to?*

„Ano, a co z toho?"

Copak to nechápeš? Kdyby se naše role obrátily, byl bys schopen to vydržet? Poskytl jsi mi možnost zjistit, co se stalo s ostatními, dozvědět se, jak na tom jsou. Starý Faethor, který byl mým otcem, je konečně mrtvý! A Janos, můj bratr, který mne vždycky nenáviděl, chcípl při výbuchu plynů z toho, co měl ve sklepeních pod naším zámkem. Ano, oba už jsou konečně mrtví – a já jediný jsem tady zůstal, abych se z toho radoval! Rozumíš mi? Copak to nebyli oni, kdo mne tu nechal hnít v zemi půl tisíciletí? Ach, mnohokrát mne museli slyšet, jak je volám za dlouhých hořkých nocí, o tom tě ujišťuji – ale přišli, aby mě uvolnili? Ani jeden! Takže Ladislau Giresci se pokládá za velkého pátrače po upírech, co? Já bych mu ukázal, jak vystopovat ty, kteří mne tu nechali ve špíně, mezi červy a ve společnosti míjejících staletí! No dobrá, už je po nich veta, a stejně tak je veta i po mé pomstě...

Dragosani se pochmurně usmál. „Nemohu si pomoci, Tibore, abych se sám sebe neptal, proč tě opustili a zanechali svému osudu. Například tvůj vlastní otec, Faethor Ferenczy: kdo může říct, jestli jsi lepší než on? A proč tě tvůj vlastní bratr, Janos, tak nenáviděl? Je v tobě více, než by se dalo spatřit na první pohled, co, Tibore? Černá ovce mezi upíry! Kdo to kdy slyšel! Ale proč ne? Ty sám jsi mi přece vyprávěl o svých divokých kouscích – a ne jednou.

Vzpomínám si na spoustu z nich. Trápilo tě aspoň někdy svědomí? Nebo snad Vampýři, a ty zvlášť, svědomí nemají?“

Děláš z komára velblouda, Dragosani.

„Opravdu? Ani bych neřekl. Jenom se tě učím znát, Tibore. Když už vyloženě nelžeš, alespoň překrucuješ pravdu. Jsi na to zvyklý a jinak to už ani neumíš.“

Upír se rozzuřil. *Zdá se ti snadné mne urážet, když víš, že tě* za to *nemohu ztrestat! Jak překrucuji pravdu?*

„Jak? Copak jsi mi před chvílí neřekl sám, že jsem ti ‘poskytl’ možnost, abys zjistil, co se stalo s tvými příbuznými? Ale ve skutečnosti jsi toto setkání zařídil ty. Když jsem vyjížděl z Moskvy, vůbec jsem nemínil zajet do knihovny v Pitešti, Tibore, takže jak myslíš, že mne to mohlo napadnout, co? A když ses dozvěděl o Ladislauovi Girescim, tak mne taky prostě jen tak náhodou napadlo, že bych za ním mohl zajít, že?“

Poslyš, Dragosani –

„Ne, teď poslouchej ty mne. Využil jsi mne. Využil jsi mne stejně, jako upíři z vymyšlených příběhů využívají své lidské otroky, stejně jako jsi využíval své Székely před pěti sty lety. Ale já nejsem žádný tvůj otrok, Tibore Ferenczy, a v tom jsi udělal obrovskou chybu. Chybu, které budeš hořce litovat.“

Dragosani, já –

„Nechci už slyšet ani slovo, starý draku, ani slovo z tvého rozeklaného jazyka. Je jenom jedna věc, kterou pro mě můžeš udělat: ztrať se z mé mysli!“

Dragosaniho mysl byla nyní plně rozvinutá, vycvičená a ostrá jako jeden z jeho skalpelů. Zakalená nekromancií, jejímuž umění ho naučil sám upír, měla své ostři rychlé a smrtící. Ve své výkonnosti vítězila nad myslí obyčejného člověka stejně jako vítězí mysl zdravého člověka nad chorou myslí šílence – ale jak silná ve skutečnosti byla? Dragosani se teď rozhodl, že ji vyzkouší. Začal ji rozpínat a tím vytlačoval upíra ven a odstrkoval ho dál od sebe.

Nevděčníku! obviňoval ho Tibor, zatímco ustupoval. *Ale nemysli si, že to tím skončí. Jednoho dne zjistíš, že mne potřebuješ, a pak se sem vrátíš. Ale nečekej s návratem příliš dlouho, Dragosani. Nejdéle jeden rok a pak můžeš zapomenout na to, že bys mohl jednou odkrýt cokoli z tajemství Vampýrů. Bude příliš pozdě. Jediný*

rok synu, ne více než jediný rok. Budu čekat, a možná že... ti... potom... i... odpustím... Dragosaaaniiii... !

A byl pryč.

Dragosani se uvolnil, zhluboka se nadechl a najednou na něj padlo vyčerpání. Zažehnat Tibora nebylo jednoduché. Upír odolával, ale Dragosani byl nakonec silnější. Skutečný problém nespočíval v tom, jak ho dostat ven – spočíval v tom, jak ho venku udržet. Ale možná, že ne. Teď, když už Dragosani věděl, že je Tibor schopen dostat se do jeho mysli, bude dávat velký pozor, aby se ten starý ďábel nevrátil.

Ale co se týkalo jeho rumunských ‘prázdnin’: skončily dříve, než mohly vlastně začít. S proklínáním šlápl na brzdy, otočil volhu v půlkruhu a vyjel zpátky cestou, po které přijel. Byl unaven, ale spánek může ještě chvíli počkat. Všechno, co si Dragosani v této chvíli přál, bylo položit mezi sebe a Věc pod zemí co největší vzdálenost.

Za Bukureští udělal zastávku, aby natankoval plnou nádrž benzínu a pak se pokusil vyhledat Tibora. Bylo to ještě za plného denního světla, ale přesto něco zachytil: slabou odezvu, zachvění ve své mysli, které bylo temné jako rakev a tiché jako červ. V Braidě to za soumraku zkusil znovu. Ohlasy byly s postupující nocí silnější a silnější. Tibor tam byl a mohl by ním mluvit, kdyby mu Dragosani dal příležitost. Ale nedal mu ji, uzavřel svou mysl a jel dál. Za Reni, poté, co přejel přes hranici, se rozhodl a znovu pozval Tibora k sobě. Byla už hluboká noc, ale šeptání v jeho mysli bylo slabé, jako by přicházelo ze vzdálenosti milionu kilometrů:

Dragosaaaniiii. Ty zbabělče! Utíkáš přede mnou. Před starcem uvězněným pod zemí.

„Nejsem zbabělec, starý. A neutíkám, jen se chci dostat ze tvého dosahu, abys už mne nemohl ohrožovat. Až se ke mně budeš pokoušet proniknout příště, budu už o tom vědět. Víš, Tibore, ty mne potřebuješ více než já tebe. Teď můžeš klidně ležet a pořádně si to promyslet. Možná se vrátím a možná také ne. Ale vrátím-li se – pokud se vrátím – udělám to, až budu chtít já.“

Dragosani, (šeptání bylo tiché, ale naléhavé) já –

„Sbohem, Tibore.“

A šeptání Tibora Ferenczyho sláblo s přibývajícími kilometry, které je dělily, a zanedlouho se Dragosani cítil natolik bezpečný, že zastavil a vyspal se.

A zdály se mu jenom jeho vlastní sny.

Desátá kapitola

Jaro roku 1976...

Viktor Šukšin byl skoro bez prostředků. O dědictví, které mu zůstalo po Mary Keoghové – Snaithové, pomalu, ale jistě přišel v různých neúspěšných obchodních transakcích; účty za údržbu velkého domu poblíž Bonnyriggu byly vysoké. Peníze, které vydělával svým vyučováním jazyků, na pokrytí nákladů ani zdaleka nestačily. Pohrával si sice s myšlenkou, že by mohl dům prodat, ale byl tak zchátralý, že už dávno nemohl počítat s tím, že by za něj dostal slušnou sumu – kromě toho potřeboval klidné útočiště, které mu dům poskytoval. Pronajmutí některých pokojů by sice vylepšilo jeho finanční situaci, ale zároveň by ztratil hodně ze svého soukromí, nehledě na to, že třeba jen nejnutnější opravy by spotřebovaly víc peněz, než měl.

Byl si vědom, že jeho jazykové nadání není jediné, kterým disponoval, a tak v průběhu několika posledních měsíců podnikl tu a tam tajnou cestu do Londýna, aby se dozvěděl něco o jistých věcech, o které se zajímal už v době, než se v Anglii usídlil – informace, které by mohly mít nezanedbatelnou, v penězích vyjádřitelnou hodnotu pro jistou cizí zemi.

Krátce řečeno, Viktor Šukšin byl špión – nebo jím alespoň byl tehdy, kdy ho v roce 1957 Grigorij Borowitz vyslal ze Sovětského svazu. Tehdy se mezinárodní vztahy zrovna notně vyhrotily, a tak nebylo pro Sukšina ani příliš obtížné předstírat, že hledá ve Velké Británii politický azyl – zvláště s ohledem na tehdejší sovětskou vnitřní politiku vůči disidentům.

Po tom všem, a také po setkání, svatbě a zavraždění Mary Keoghové, byl Šukšin přesvědčen, že je dostatečně dobře zaopatřen, a tak zapomněl na svého nadřízeného, který ho sem vyslal, a užíval si svého nového občanství. Ve skutečnosti, ale nikdy nepustil z hlavy důvod, pro který sem původně přijel, a jako pojistku do budoucnosti už dlouho shromažďoval zprávy, které by mohly být případně jeho mateřské zemi užitečné. Až v poslední době, kdy na něj začaly doléhat finanční potíže, ho napadlo, v jak výhodné se vlastně nachází situaci. Pokud Sověti odmítnou zaplatit cenu, kterou požadoval za své informace, může pohrozit,

že přejde se všemi svými vědomostmi o jisté ruské organizaci k Britům.

Právě z tohoto důvodu napsal Šukšin toho svěžího májového dne pečlivě zakódovaný dopis svému ‘starému příteli’ v Berlíně – jemuž se nepřihlásil dobrých patnáct let a v životě se s ním nesetkal – který předá jeho dopis Grigoriji Borowitzovi do Moskvy. Odvezl dopis na poštu a pak se vrátil ve své otřískané fordce z Bonnyriggu domů.

Ale když přejížděl starý most, vedoucí přes řeku a k příjezdové cestě k jeho domu, ucítil Šukšin podivné tetelení a svědění na své kůži a pak ho zaplavil známý příval energie, který ho zamrazil v zádech, a způsobil, že se mu postavily na hlavě všechny vlasy jako při výboji statické elektřiny. Na mostě, nakloněný přes zábradlí a hledící do líné vody, stál vysoký mladý muž v kabátu a s šálou kolem krku. Zvedl hlavu a zahleděl se na Šukšina. Jeho vážné, bleděmodré oči jako by se propalovaly hmotou automobilu a ohmatávaly Šukšina svým chladným pohledem. A Rus věděl, že tento mladý muž je od přírody obdařen větším nadáním než většina obyčejných lidí a že vládne daleko větší duševní silou než všichni ostatní. Věděl to naprosto určitě, protože Šukšin byl také obdarován. Byl ‘vyhledávač’. Jeho nadání spočívalo v ‘cítění’ jiných ESPerů.

Existovalo několik možností, kdo ten mladý muž je a jaký je důvod jeho přítomnosti tady. Předně to mohla být pouhá shoda okolností, náhodné setkání. Nebylo by to poprvé od padesátých let, kdy se setkal s někým takovým. Ale mentální energie měla své spektrum intenzity a ta jeho byla šarlatově rudá – krvavý mrak zahalující Šukšinovu duši. Nebo může být jeho přítomnost záměrná a on sem byl vyslán za ním. I Britská pobočka může mít svoje vyhledávače a Šukšin mohl být vystopován a odhalen. S přihlédnutím k jeho občasným cestám do Londýna – a s tím, co částečně odhalil o existenci britské mentální špionáže – byla tato teorie velice pravděpodobná a jeho zalila divoká vlna paniky. Paniky a ještě něčeho horšího. Šukšin cítil ještě něco, něco co jen stěží ovládl. Něco, co způsobilo, že se jeho oči zúžily, zatímco přemýšlel, jak by bylo jednoduché toho mladého muže srazit přes

zábradlí mostu do řeky. To ‘něco’ byla nenávist, hluboká a nesnesitelná nenávist, kterou cítil ke všem ESPerům.

Jeho vztek pomalu ustoupil a on se zahleděl na své ruce. Klouby prstů mu zbělely, jak svíral okraje stolu. S vypětím sil je uvolnil a opřel se ve svém křesle, bledý a ztěžka oddechující. Vždycky to takhle probíhalo, ale už se s tím naučil žít – skoro. Jenom kdyby zrovna dnes neposlal Borowitzovi ten dopis. Možná, že to byla velká chyba. Možná, že by měl své služby rovnou nabídnout Britům – a že by to měl udělat co nejdříve. Možná by to stále ještě mohl stihnout, pokud by to udělal bez otálení. Než ho dostihnou a dopadnou...

Na to myslel ve chvíli, kdy zazvonil zvonek u hlavních dveří, a protože jeho svědomí nebylo nejčistší, polekaně vyskočil. Šukšinova pracovna byla umístěna v přízemí zadního traktu domu a její okna hleděla na dvůr. Vstal od stolu, prošel teplými slunečními paprsky, které dopadaly okny dovnitř, a několika dalšími pokoji a chodbou. Přidal do kroku, když se zvonek ozval znovu, drásaje jeho nervy.

„Už jdu, už jdu!“ zavolal – ale pak zpomalil a zastavil se v malé vstupní hale za dveřmi, osvětlené velkými okny. Venku, za sklem, které bylo matné a neprůhledné, stála zahalená postava, kterou Šukšin dnes už jednou viděl: mladý muž z mostu.

Šukšin ji poznal dvěma smysly, z nichž jeden byl zrak, který ho mohl oklamat. Ten druhý byl neomylný a přesný jako otisky prstů: znovu ucítil přítomnost té vzácné síly promísené s instinktivní nenávistí vůči všem mentálně nadaným lidem. A znovu se v něm vzedmula omračující vlna paniky a strachu, kterou ovládl jen s obtížemi. Přistoupil ke dveřím. Vždyť o tom cizinci právě přemýšlel, ne? Bude dobře, když se zbaví své nejistoty. A v každém případě teď alespoň zjistí, o co tu jde.

Otevřel dveře...

„Dobrý den,“ řekl Harry Keogh s úsměvem a podal mu ruku. „Vy jste určitě Viktor Šukšin. Slyšel jsem, že poskytujete lekce němčiny a ruštiny.“

Šukšin Keoghovu ruku nepřijal, ale zůstal stát na místě a díval se na něj. Harry mu jeho upřený pohled oplácel. Stále se nepřestával usmívat, vychutnávaje ten pocit, že se dívá do očí vraha své matky.

Ale vzápětí tu myšlenku zaplašil. V této chvíli bylo pro něj daleko důležitější, aby si toho druhého prohlédl a poznal, jaký je, než ho zničí.

Rus se věkem blížil k padesátce, ale vypadal o dobrých deset let starší. Měl velké břicho a jeho vlasy prokvétaly šedinami. Jeho kotlety přecházely v krátce zastřiženou, špičatou bradku pod masitými rty. Tmavé oči byly protkány krvavými žilkami a byly hluboko ukryté pod nadočnicovými oblouky v ostře řezané a tvrdé tváři. Nevypadal jako zdravý člověk, ale Keogh ucítil, že je v něm nebezpečná a číhající síla. Jeho ruce byly obrovské, se silnými klouby, a i když teď stál trochu shrbený, vzpřímený by mohl měřit něco přes metr devadesát. Když se to všechno sečetlo, byl zvláštní, zajímavou postavou. A (na což Keogh ani na chvíli nezapomněl) byl také vrahem s ledově chladnou krví. „Poskytujte přece soukromé hodiny, ne?“

Šukšinova tvář se zkřivila do něčeho, co mohlo vypadat jako úsměv. V koutku úst mu zaškubal nervózní tik. „Ano, jistě,“ odpověděl melodickým a hlubokým hlasem, který stále ještě nesl stopy jeho mateřštiny. „Pokud dobře chápu, někdo mě doporučil, že? Kdo vás za mnou poslal?“

„Doporučil?“ zeptal se Keogh. „Ne, ne tak docela. Viděl jsem nějaké inzeráty, které jste měl v novinách, to je všechno. Nikdo mě neposlal.“

„Ach!“ Šukšin byl opatrný. „A vy chcete, abych vám dával hodiny, je to tak? Odpusťte mi, jestli chápu trochu pomalu, ale v dnešních dnech není mnoho lidí, kteří by se zajímali o jazyky. Mám jen málo pravidelných žáků. Tak je to. A opravdu si nemohu dovolit přibrat někoho dalšího. A kromě toho jsem dost drahý. Ale copak toho nemáte dost ze školy? Myslím učení jazyků?“

„Ne ze školy,“ opravil ho Keogh, „z univerzity.“ Pokrčil rameny. „Je to stará písnička. Určitě to znáte sám: nemáte na to čas, když to můžete dostat zadarmo, takže za to později musíte zaplatit. Čeká mne teď spoustu cestování a myslel jsem si –“

„Že byste si mohl trochu vylepšit svou němčinu, že?“

„Ruštinu také.“ V Šukšinově hlavě se rozcinkal poplašný zvonek, který přehlušil i jeho antipatii. To všechno byly čiré lži a on to věděl. Kromě toho bylo v tomhle mladíkovi něco víc než jen

‘obyčejné’ mentální nadání. Šukšin měl podivný pocit, jako by ho už odněkud z dřívějška znal.

„Ano?“ řekl nakonec. „Pak jste dost vzácný případ. Jenom velice málo Angličanů dnes jezdí do Ruska a ještě méně je těch, kteří se chtějí naučit rusky! Jedete tam za obchodem, nebo –“

„Jenom na dovolenou,“ přerušil ho Keogh. „Nemohli bychom jít dovnitř?“

Šukšin si ho v domě nepřál a ze všeho nejraději by mu přibouchl dveře před nosem. Ale včas si uvědomil, že by bylo dobré něco se o něm dozvědět. Ustoupil stranou a Keogh vešel. Zvuk zavírajících se dveří mu zazněl jako zaklapnutí víka na vlastní rakvi. Mohl takřka cítit Rusovu divokost a jasně cítil jeho nenávist. Ale proč by ho měl Šukšin nenávidět? Vždyť ho ani neznal. .

„Přeslechl jsem vaše jméno,“ řekl Rus, zatímco ho vedl do své pracovny.

Keogh byl na tento okamžik připraven. Chvíli ještě počkal a šel za ním, dokud nedorazili do prostomé a vzdušné studovny, do které padalo měkké světlo velkým oknem a pak řekl: „Jmenuji se Harry. Harry Keogh... otčíme.“

Šukšin, který šel před ním, už skoro došel ke stolu. Teď se zastavil, jako by náhle zkameněl a pak se rychle otočil a podíval se svému hostu do tváře. Keogh očekával přibližně takovou reakci, ale netušil, že bude tak dramatická. Mužova tvář ohraničená rámem jeho plnovousu zbělela jako Vida. Jeho rty se roztřásly ve směsici strachu, šoku... a vzteku?

„Cože?“ jeho hlas byl nyní sípavý a drsný. „Co jste to říkal? Harry Keogh? Co to má být za bezohlednou-?“ Ale pak se na něj podíval pozorněji a pochopil, proč mu tvář toho mladíka připadala tak známá. Tenkrát byl ještě dítětem, ale rysy byly stejné. Ano, měl naprosto stejné rysy jako jeho matka. Teď, když už věděl, kdo to je, připadala mu podobnost naprosto očividná. A co více, zdálo se, že její syn od ní zdědil i něco z jejího neobvyklého nadání.

Její nadání! Ten kluk byl ESPer, byl médiem a zdědil to po ní! Tak to bylo! To byla ta věc, kterou v něm Šukšin zachytil – ozvěna nadání jeho matky!

„Otčíme!“ zeptal se Keogh a předstíral obavy. „Jsi v pořádku?“ Chtěl se ho dotknout, ale muž před ním ucukl a zacouval za stůl.

Pak se zhroutil do svého křesla. „Je to pro mne... šok," řekl potom. „Myslím tím vidět tě, tady, po všech těch letech." Pak se trochu sebral, ulehčeně si oddechl a hned se cítil volněji a bezpečněji. „Velký šok."

„Nechtěl jsem tě vyděsit," zalhal Keogh. „Myslel jsem, že mě rád uvidíš, že ti udělá radost, že jsem si na tebe vzpomněl. Kromě toho, myslel jsem si, že přišel čas, abych tě poznal. Tím chci říct, že jsi jediné pouto, které mě váže k mé minulosti, k mému dětství – k mé matce."

„K tvé matce?" Šukšin okamžitě přešel do obrany. Do tváře už se mu vrátila většina jeho obvyklé barvy a pomalu už se zase vzpamatoval. Jeho obavy z toho, že byl odhalen britskou mentální špionáží, byly nakonec zbytečné. Keogh ho prostě jenom trochu opožděně navštívil a chtěl se vrátit ke svým kořenům. Jak se zdálo, začal se zajímat o svou minulost. Ale pokud tomu bylo tak –

„Co potom znamenaly všechny ty řeči o učení němčiny a ruštiny?" vyštěkl. „Bylo to opravdu nutné, pokud ses se mnou chtěl jen setkat?"

„Ach," odpověděl Keogh s pokrčením ramen, „ano, připouštím, že to byl jen nevinný žert, ale v žádném případě jsem se tě tím nechtěl nijak dotknout. Chtěl jsem jenom vidět, jestli mě poznáš, než se ti představím." Stále se usmíval. Šukšin už se teď dokonale ovládal, jeho zlost byla zřejmá a jeho tvář změněná hněvem. Zdálo se, že přišel čas odpálit druhou bombu. „Mimochodem, mluvím daleko lépe než ty jak rusky, tak německy. Ve skutečnosti bych mohl učit já tebe."

Šukšin se vždycky pyšnil svým talentem na jazyky. Nyní prostě nedokázal věřit tomu, co slyší. O čem to ten kluk mluví, co to je za hloupost, že on by mohl učit jeho? Copak se zbláznil? Šukšin se učil cizí jazyky dávno předtím, než se Harry Keogh vůbec narodil! Rusova uražená pýcha přehlušila pocity, které mu vířily v hlavě a dokonce i nenávist, kterou pociťoval v přítomnosti každého ESPera.

„Cha!" vykřikl. „To je směšné! Já jsem se jako Rus narodil. Skládal jsem ze své mateřštiny zkoušky na výbornou, když mi bylo sedmnáct let, a co se týká němčiny, zkoušky na výbornou jsem udělal ještě předtím, než mi bylo dvacet! Nevím, kam chodíš na ty směšné nápady, Harry Keoghu, ale mluvíš nesmysly! Copak si

opravdu myslíš, že několik tvých vysvědčení může vyvážit celoživotní práci? Nebo se mě snažíš jenom urážet?“

Keogh se stále ještě usmíval, ale byl to úsměv plný ostrých hran. Usedl do křesla, které stálo na druhé straně stolu, a vyslal svůj tvrdý úsměv přes stůl přímo do tváře plné opovržení, na druhé straně. Pak ve své mysli zavolal svého starého přítele Klause Grunbauma, bývalého válečného zajatce, který se oženil s Angličankou a usadil se po válce v Hartlepoolu. Grunbaum zemřel na srdeční záchvat v roce 1955 a byl pohřben na hřbitově na Šedých polích. Vůbec nezáleželo na tom, že byl sto padesát mil daleko! Teď Grubaum odpověděl Harrymu, promluvil k němu – *skrze* něj – rychlou, plynnou němčinou, přímo přes Šukšinův stůl a do jeho tváře: „Jak se ti líbí tahle němčina, otčíme? Možná poznáváš, že takhle se mluví kolem Hamburku.“ Harry se odmlčel a v následujícím okamžiku změnil svůj / Grunbaumův přízvuk: „Nebo by ti možná lépe vyhovovala tahle? To je Hoch Deutsch, jak ji používali vzdělanci, vyšší vrstvy a šlechta, a po nich se opičily celé masy. Nebo bys chtěl, abych mluvil jinak, opravdu správně – spisovněji, co? To by tě přesvědčilo?“

„Moc hezké,“ připustil s úšklebkem Šukšin. Když Harry promluvil, jeho oči se rozšířily, ale teď je zase přivřel. „Opravdu hezká ukázka dialektické němčiny, ano, a docela plynná. Ale několik frází si takhle může za půl hodiny natlouct do hlavy kdekdo! Ruština je úplně jiná věc.

Keoghův úsměv ještě více ztvrdl. Poděkoval Klausovi Grunbaumovi a přepnul svou mysl jinam – na hřbitov nedaleko Edinburghu. Byl tam často, aby strávil alespoň chvilku se svou ruskou babičkou, která zemřela jen několik měsíců před tím, než se narodil. Teď ji znovu našel a díky ní promluvil k svému otčímovi jeho rodným jazykem. S babiččiným pevným velitelským tónem k němu pronesl tirádu o ‘pádu represivní komunistické vlády’ a zmlkl až po několika minutách, když ho Šukšin přerušil výkřikem: „Co to má všechno znamenat, Harry? Další naučené fráze? Jaký máš k tomuhle všemu důvod?“ Ale přes všechen svůj vztek se mu srdce rozbušilo silněji a ztěžklo mu v hrudi. Řeč toho chlapce zněla příliš jako... jako někdo jiný. Někdo, koho nenáviděl.

Stále ještě jazykem své babičky, ale nyní už svou vlastní myslí, Harry odpověděl: „Opravdu si myslíš, že tohle bych se mohl nějak naučit? Copak nepoznáš pravdu, když se s ní setkáš a máš možnost pohlédnout jí do tváře? Jsem nadaný člověk, otčíme. Daleko nadanější, než si dokážeš představit. Daleko, daleko nadanější, než byla moje matka.“

Šukšin se postavil, naklonil se přes stůl. Jeho nenávist v něm stoupala jako příliv a Keogh takřka cítil, jak ho zaplavuje divokými vlnami.

„No dobře, tak jsi zatraceně nadaný mladý parchant!“ odpověděl také rusky. „No a co? Tohle už je podruhé, co ses zmínil o své matce. O co ti jde, Harry Keoghu? Zní to skoro, jako bys mi chtěl vyhrožovat.“

Harry pokračoval v Šukšinově rodném jazyce: „Vyhrožovat? Ale proč bych ti měl zrovna já vyhrožovat, otčíme? Jenom jsem tě chtěl vidět, to je všechno – a požádat tě o laskavost.“

„Cože? Nejdřív se mi snažíš dokázat, jaký jsem blázen, a pak máš ještě tu drzost, že po mně žádáš laskavost? Co ode mě chceš?“

A to byla chvíle pro odpálení třetí bomby. Keogh také vstal a podíval se staršímu muži do očí.

„Říkali mi, že moje matka milovala bruslení,“ řekl a jeho ruština byla stále bez chyby. „A za domem přece teče řeka, kolem zahrady. Chtěl bych sem přijet v zimě a znovu tě navštívit. Možná pak nebudeš tak vznětlivý a budeme si moci pohovořit klidněji. A rád bych si s sebou přinesl brusle a trochu se projel po zamrzlé řece, jako se projížděla moje matka, tam dole, pod zahradou.“

Šukšin znovu zpopelavěl, zapotácel se a musel se zachytit desky stolu. Pak se jeho oči rozhořely nenávistí a rty v úšklebku odhalily silné zuby. Déle už svůj vztek, svou nenávist nemohl zadržovat. Musí srazit toho drzého spratka, srazit ho na zem. Musí... musí... musí –

Jak se začal Šukšin přesouvat kolem desky stolu jeho směrem, uvědomil si Harry nebezpečí, které mu hrozí, a pomalu couval ke dveřím do pracovny. Ale ještě nechtěl odejít, jeho dnešní poslání ještě neskončilo. Musel udělat ještě jednu věc. Sáhl do kapsy kabátu a něco vytáhl.

„Něco jsem ti přinesl," řekl tentokrát už anglicky. „Něco na památku na staré časy, když jsem byl ještě malý. Něco, co ti patří."

„Vypadni!" zařval Šukšin. „Vypadni odsud, než tě roztrhnu jako hada! Ty a ty tvoje proklaté urážky! Chceš mě znovu navštívit, v zimě? Zakazuji ti to! Nechci tě už nikdy v životě vidět, ty spratku! Jdi si dělat blázny z někoho jiného. Táhni, než tě –"

„Neboj se," řekl Harry. „Už jdu, alespoň prozatím. Ale teď – chytej!" a něco mu hodil. Pak se otočil a odešel dveřmi do tmavé chodby, kde mu zmizel z dohledu.

Šukšin automaticky chytil to, co mu hodil a podíval se na to. Pak se zhroutil a padl na kolena. Ještě dlouhou dobu potom, co zaslechl zvuk zavírajících se hlavních domovních dveří, nevěřícně hleděl na věc, kterou držel v ruce.

Zlato bylo vyleštěné, jako by bylo nové, a osamělý kámen kočičího oka na něj hleděl, jako by o něčem přemýšlel...

Při pohledu z ptačí perspektivy se nezdálo, že by se Bronický zámek od dřívějších dob nějak změnil. Nikdo by nehádal, že je v něm ukryto největší centrum ESP-špionáže na světě, pobočka E Grigorije Borowitze, a že je něčím jiným než rozpadající se starou stavbou. Ale přesně tak si to Borowitz přál a teď si jen tiše gratuloval k dobře naplánované a provedené práci, zatímco jeho vrtulník pomalu klesal a přelétával nad věžemi a vrcholky střech a mířil na malou přistávací plochu. Byl to jen malý čtverec bíle natřeného tvrdého betonu, ohraničený zeleným kruhem, který ležel mezi věncem přístaveb a zámkem samotným.

'Přístavby', ano – tak to vypadalo seshora – staré stodoly nebo kůlny, které se měly už dávno opravit, nebo raději strhnout a zbourat, než se promění v hromady ruin opřené o větší hmotu zámku. Také tento dojem přesně odpovídal Borowitzovým požadavkům. Ve skutečnosti to byly obranné pozice, kulometná hnízda, naprosto funkční a plně dostačující k tomu, aby bylo střelecky pokryto území mezi zámeckými budovami a vnější obvodovou zdí. Další obranné body byly začleněny do samotné zdi, jejíž vnější obvod se mohl pouhým stisknutím spínače stát elektrickou bariérou.

Jako druhý projekt hned po Bajkonuru byla nyní pobočka E vybavena tím nejlepším zabezpečovacím systémem v celém Sovětském svazu. Její dokonalost soupeřila pouze s dokonalostí systému ve Výzkumném ústavu atomové energie a plazmy, který byl ukryt v horském pásmu Uralu a jehož hlavní ochrannou položkou byla jeho odloučenost. Ale z jednoho úhlu pohledu byla Borowitzova pobočka nejbezpečnější ze všech tří: byla totiž tajná v tom nejvlastnějším slova smyslu. Kromě Borowitzových zaměstnanců byl v celém Sovětském svazu jenom necelý tucet lidí, kteří věděli, že zámek ve své nynější podobě vlastně existuje, a pouze asi tři z nich věděli, že tam pracuje pobočka E. Jedním z nich byl sám předseda Nejvyššího sovětu, který zde už při několika příležitostech Borowitze navštívil. Dalším byl, což nebylo nijak povzbuzující, Jurij Andropov, který sem nezavítal zatím ještě nikdy, a ani se sem nikdy nedostane – alespoň pokud tu bude pánem Borowitz, který ho nikdy nepozve.

Vrtulník dosedl na přistávací plochu, a jak se motor zastavoval, Borowitz otevřel dvířka a vystrčil ven nohy. Od budovy přiběhl muž z bezpečnostního oddělení, schýlený k zemi, a pod stále pomaleji se otáčejícími se vrtulemi přiskočil k Borowitzovi. Borowitz si přidržel klobouk a dovolil mu, aby mu pomohl vystoupit, a odvedl ho kamennou bránou na bývalé zámecké nádvoří. To teď bylo zastřešeno a rozděleno prosklenými stěnami na laboratoře, kde si zaměstnanci pobočky mohli procvičovat a zdokonalovat svá osobní nadání v poměrném pohodlí přizpůsobeném tak, aby se jim tam pracovalo co nejlépe.

Borowitz dnes vstal ráno později a to byl důvod, proč zavolal vrtulník pobočky, aby ho z jeho dači odvezl do práce. Spěchal, jak mohl nejvíce, protože se chtěl sejít s Dragosanim, ale stejně se opozdil přinejmenším o hodinu. Když procházel vnějšími prostorami zámku a vcházel do hlavní budovy a pak po dvou schodištích ze sešlapaných kamenů nahoru do věže, kde měl svou kancelář, objevil se mu na tváři vlčí úšklebek, když si pomyslel, že na něj Dragosani musí čekat. Nekromant byl zosobněním přesnosti a v této chvíli už určitě zuřil. Tím to bude snazší. Jeho mysl a jazyk budou ostřejší než obvykle a dokonale připraví scénu pro jeho

ponížení. Lidem jenom prospěje, když se jim tu a tam přistřihnou křídla, a v tom byl Borowitz mistr nad mistry.

Zatímco vcházel do malého předpokoje ve druhém patře hlavní budovy, který sloužil jako pracovna jeho tajemníkovi, svlékl si Borowitz kabát a sundal klobouk. Dragosani tam na něj čekal, nervózně přecházel po místnosti a zlostně se mračil. Nekromant se ani nesnažil nějak zakrýt své podráždění, když kolem něj jeho nadřízený přešel s lhostejným „Dobré jitro!“, a zamířil do své, mnohem prostornější kanceláře. Pak za sebou hlučným kopnutím zavřel dveře, pověsil kabát a klobouk na věšák a chvíli tiše stál, zatímco si hladil bradu a uvažoval, jak by nejlépe oznámil špatné zprávy. Ve skutečnosti měl velice špatné zprávy a Borowitzova nálada byla dnes ráno daleko horší, než by se mohlo na první pohled zdát. Ale každý, kdo ho opravdu dobře znal, věděl, že vypadal-li vedoucí pobočky E dobře naladěný, bylo lepší se mu vyhnout.

Borowitzova pracovna byla velice prostorná, vybavená velkými arkýřovými okny, která byla proražena v silných kamenných zdech věže a poskytovala výhled ven na zalesněné okolí zámku. Byla, přirozeně, vyrobena z neprůstřelného skla. Kamenná podlaha byla pokryta docela luxusním, hustým a vysokým kobercem, který byl tu a tam propálený jako připomínka Borowitzovy neopatrnosti, spojené s jeho kuřáckými návyky. Jeho stůl – obrovský obdélník z pevného dubu – stál v rohu, kde byl chráněn ze dvou stran silnou zdí a dopadal na něj dostatek světla od oken.

K němu nyní usedl, potichu si vzdychl, zapálil si cigaretu a pak zmáčkl tlačítko interkomu a řekl: „Pojď dál, Borisi. Ale, prosím tě, pokus se nechat za dveřmi ten zamračený obličej, ano?“

Dragosani vešel, zavřel za sebou dveře poněkud hlasitěji, než bylo zapotřebí, a kočičím krokem přešel místnost k Borowitzovu stolu. Nechal ‘za dveřmi ten svůj zamračený obličej’ a na jeho místě měl nyní výraz chladné, jen těžko skrývané drzosti.

„Jsem tady,“ řekl.

„Toho jsem si všiml, Borisi,“ souhlasil Borowitz a už se neusmíval. „Ale myslím si, že jsem ti řekl dobré jitro.“

„To už bylo, když jsem na tebe čekal!“ řekl Dragosani. „Můžu se posadit?“

„Ne,“ zavrčel Borowitz. „Nemůžeš. Ani mi tady nebudeš pochodovat, protože mne to znervózňuje. Prostě budeš stát tam, kde stojíš a – *budeš – mne – poslouchat!*“

Takto s Dragosanim ještě nikdy nikdo nemluvil. To mu vzalo na okamžik vítr z plachet. Zatvářil se, jako by ho někdo udeřil. „Grigoriji, já –“ začal.

„Cože?“ zařval Borowitz. „Říkal jsi Grigoriji? Tohle je pracovní schůzka, agente Dragosani, a ne společenská návštěva! Nech si své důvěrnosti pro kamarády – pokud ovšem se svými sprostými způsoby vůbec nějaké máš – a ne pro své nadřízené. Už jsi v pobočce strávil dostatečně dlouhou dobu, a pokud se nenaučíš dodržovat jistá základní pravidla, možná, že tu skončíš, než se naděješ!“

Dragosani, který byl vždycky bledý, nyní zbledl ještě více. „Já... já nechápu, co to do vás vjelo,“ řekl. „Udělal jsem něco?“

„Ty jestli jsi něco udělal?“ teď se zamračil Borowitz. „Co se týká vykázané práce, tak skoro vůbec nic – alespoň za posledních šest týdnů! Ale to se brzy změní. Nakonec bude možná lepší, když se posadíš.

Musím ti toho hodně říct a je to všechno dost důležité. Přitáhni si křeslo.“

Dragosani se kousl do rtu, ale udělal, co mu bylo řečeno. Borowitz se na něj chvíli díval a pohrával si přitom s tužkou a pak řekl: „Zdá se, že nejsme výjimeční.“

Dragosani čekal a neříkal nic.

„Vůbec ne výjimeční. Samozřejmě, že už dávno jsme věděli o tom, že si s mimosmyslovým vnímáním ve spojitosti se špionáží pohrávají Američané. Zjistili, že je to velice ‘rozkošné’. Pro Američany je ‘rozkošné’ všechno. V tom, co na tomhle poli zatím udělali, není zatím žádný ucelený smysl nebo záměr. Se vším jenom experimentují, ale závěry z toho nevyvozují žádné. Neberou to vážně. Nemají žádné skutečné agenty. Hrají si s tím, stejně jako to dělali ještě před vypuknutím druhé světové války s radarem – a podívej, jakých s ním dosáhli od té doby výsledků! Krátce řečeno – zatím ještě docela mentálním schopnostem nedůvěřují, což nám před nimi dává velký náskok. Ha! Tím se může změnit hodně věcí.“

„To pro mne není žádná novinka," řekl Dragosani zmateně. „Vím, že jsme daleko před Američany. Ale co s tím?"

Borowitz ho ignoroval. „Stejně tak je tomu i s Číňany," řekl. „V Pekingu mají sice několik bystrých mozků, ale nevyužívají jich správným způsobem. Dovedeš si to představit? Národ, který vymyslel akupunkturu – a oni pochybují o mentálních schopnostech? Narážejí na tutéž rozumovou bariéru, jako my před čtyřiceti lety: pokud to není traktor, nemůže to fungovat!"

Dragosani mlčel. Věděl dobře, že musí Borowitzovi dovolit, aby se dostal k jádru věci svou cestou.

„Takže nám zbývají Francouzi a Západní Němci. Ačkoli je to podivné, postupují kupředu dost rychle. Už v této chvíli tu máme v Moskvě několik jejich agentů, kteří pracují pod rouškou zaměstnanců velvyslanectví. Věnují pozornost stranám a různým funkcionářům, čistě proto, aby zjistili, jestli jsou z nich schopni něco dostat. Příležitostně je necháme sesbírat pár – drobtů, aby nakrmili své přerostlé výzvědné služby a udrželi se ve službě. Ale pokud jde o opravdu velké věci, krmíme je nesmysly, které oslabí důvěru, kterou v ně jejich šéfové vkládají, a tím způsobem se stále udržujeme ve vedení."

Borowitze už přestalo bavit hraní s tužkou. Odložil ji, zvedl hlavu a podíval se Dragosanimu do očí. V jeho očích se mihl drsný záblesk. „Samozřejmě," pokračoval nakonec. „Máme před nimi přede všemi náskok díky jedné věci. Máme mne, Grigorije Borowitze! Tím chci říct, že pobočka E Sovětského svazu se zodpovídá jenom mně a nikomu jinému. Nejsou tu žádní politici, kteří by mi nakukovali přes rameno, žádní nafoukaní policajti, kteří by pozorovali mé pozorování, žádní úředníčci, kteří by se mi prohrabovali v účtech. Oproti Američanům já vím, že mentální schopnosti jsou budoucností veškeré špionáže. Vím, že na nich není nic 'rozkošného'. A na rozdíl od ostatních šéfů všech špionážních agentur na světě jsem vybavil naši pobočku tak, že je výborně promazanou a ostře nabitou zbraní v našich rukou. V této souvislosti – s tím, co jsme v této věci dosáhli – jsem začal věřit tomu, že jsme ostatním utekli natolik dopředu, že už nás nemohou dohnat. Věřil jsem tomu, že jsme výjimeční. A byli bychom, Dragosani, byli bychom – kdyby tu nebyli Britové! Zapomeň na

všechny – na Američany, na Číňany, na Němce i na Francouze – na všechny, jejichž práce je stále ještě v plenkách, ve stadiu experimentů. S Brity už se věci mají úplně jinak...“

Kromě té poslední věci to už byla pro Dragosaniho stará písnička. Borowitz, jak se zdálo, získal tyto znepokojující zprávy týkající se Británie docela nedávno. Jelikož nekromant neměl mnoho příležitostí k tomu, aby nahlédl do soukolí stroje, který Borowitz ovládal, pocítil zajem. Opřel se v křesle a řekl: „A co je s těmi Brity? Proč najednou taková starost? Myslel jsem, že jsou stovky mil za námi, jako všichni ostatní.“

„To jsem si myslel také,“ přikývl Borowitz zamračeně, „ale nejsou. Myslel jsem si, že o nich vím více, než ve skutečnosti vím. Což znamená, že už mohou být klidně daleko před námi. A pokud jsou doopravdy před námi a pokud jsou opravdu tak dobří, kolik toho vědí oni o nás? Dokonce i sebemenší špetka vědomostí o naší práci by je mohla posunout ještě dál. Kdyby teď vypukla třetí světová válka, Dragosani, a ty bys byl členem britské rozvědky a věděl o tom, kde leží a čím ve skutečnosti je Bronický zámek, kam bys asi navedl své letectvo, aby svrhlo první dávku bomb, co? Kam bys namířil svou první raketu?“

Dragosanimu to připadalo až příliš zdramatizované. Nakonec odpověděl: „Těžko by o nás mohli vědět tolik věcí. Já pro vás pracuji, a dokonce ani já toho tolik nevím! A přitom jsem to já, o kom se předpokládá, že bude příštím vedoucím pobočky.“

Zdálo se, že se Borowitzovi vrátila jeho obvyklá dobrá nálada. Ušklíbl se a vstal. „Pojď,“ řekl. „Promluvíme si, zatímco půjdeme. Podíváme se na to, co tu vlastně v téhle barabizně máme. Můžeme zblízka pozorovat ten náš dětský mozek, náš zárodek. Ujišťuji tě, že je to zatím ještě dítě. Ano, je to ještě dítě, ale zároveň je to budoucí mozek, který bude řídit síly naší Matky Rusi.“ A s tím vyrazil podsaditý šéf pobočky E ze své kanceláře v patách s Dragosanim, který musel dělat velké kroky, aby mu stačil.

Sešli dolů do staré části zámku, které Borowitz říkal ‘dílna’. Byly to ze všech nejpřísněji chráněné prostory, kde byl každý pracovník sledován dalším, který mu při jeho práci asistoval. Mohlo to vypadat jako to, čemu se na Západě říkalo ‘kamarádský’ systém práce, ale tady na zámku tomu bylo pouze proto, aby žádný z

pracovníků nebyl jediným objevitelem jakékoli věci, jakékoli informace. A to byl Borowitzův způsob, jímž se ujišťoval, že pouze on bude vědět všechno, co by mělo jakoukoli hodnotu.

Zmizely zámky a ozbrojené stráže a agenti KGB. Žádný z Andropovových lidí sem neměl přístup, pouze Borowitzovi vlastní lidé tu dohlíželi na bezpečnost a střídali se ve směnách a dveře k laboratořím byly uzavřeny elektrickými zámky, jež bylo možno otevřít klíčem ukrytým v plastikové kartě. A byla pouze jedna karta, která byla schopna otevřít všechny zámky, a tu měl přirozeně Borowitz.

V chodbě, osvětlené namodralým světlem zářivek, teď tuto kartu použil a Dragosani ho následoval do místnosti, plné počítačových monitorů a nástěnných map, kde byly na policích uloženy další a další mapy a atlasy, detailní plány největších světových měst a přístavů, oceánografické mapy a další monitory, na kterých se přelévala a měnila neustále čerstvě doplňovaná data z meteorologických družic celého světa. Mohl to být předpokoj nějaké observatoře nebo pracovna vzdušné kontroly na nějakém malém letišti, ale nebyla to ani jedna z těchto věcí. Dragosani tu byl už dřív, a přesto, že věděl, o co v této místnosti jde, nepřestávalo ho to okouzlovat.

Dva agenti, kteří v místnosti pracovali, se narovnali a postavili do pozoru, jakmile Borowitze zahlédli. Borowitz mávl rukou a oni se vrátili k práci. Pak zůstal s Dragosanim stát v pozadí a pozoroval je, jak si zase sedli na svá místa u hlavního ovládacího pultu. Před nimi se rozprostíral soubor map Středomoří, na kterém byly viditelné čtyři malé barevné kroužky, dva modré a dva zelené. Zelené ležely docela blízko u sebe v Tyrhénském moři, na půli cesty mezi Neapolí a Palermem. Jeden z modrých se nacházel v hlubokých vodách tři sta kilometrů východně od Malty, druhý byl v Jónském moři kousek od Tarentského zálivu.

Zatímco Borowitz s Dragosanim přihlíželi, dva agenti se vrátili zpět ke své ‘práci’, která spočívala v tom, že seděli u stolu s bradami ve dlaních a dívali se na kroužky na mapě.

„Rozumíš tomu barevnému rozlišení?“ zašeptal chraptivě Borowitz. Dragosani potřásl hlavou.

„Zelení jsou Francouzi a modří Američani. Víš, co dělají?“

„Zjišťují postavení a pohyby ponorek," řekl Dragosani tlumeným hlasem.

„Atomových ponorek," opravil ho Borowitz: „Části takzvané západní 'zastrašovací taktiky'. Víš, jak to dělají?"

Dragosani znovu potřásl hlavou a pak se opatrně odvážil vyslovit svou domněnku: „Předpokládám, že telepatií."

Borowitzovo husté obočí vylétlo nahoru. „Ano? Tak jednoduše? Pouhou telepatií? Ty snad rozumíš telepatii, co, Dragosani? Je to tvoje nové nadání, že?"

Ano, ty starý parchante! chtěl říct Dragosani. Ano, a kdybys chtěl, v téhle chvíli bych tě mohl spojit s telepatem, o jakém se ti ani nesnilo! A nepotřebuji k tomu ani 'zjišťovat jeho pozici', protože vím, že nikam nepluje! Ale nahlas řekl: „Rozumím tomu asi tolik, jako oni rozumějí nekromancii. Ne, nemohu si sednout vedle nich a říct vám, co ty zabijácké ponorky hledají, ani kam míří. Ale mohou oni rozpárat mrtvého nepřátelského agenta a vysát z jeho studených vnitřností jeho největší tajemství? Každý podle svých schopností, soudruhu generále."

Zatímco spolu mluvili, jeden z agentů u stolu vstal a přešel k mapě, visící na zdi, která poskytovala obraz Středomoří z pohledu sovětské družice. Itálie byla zakryta mraky a v Egejském moři ležela mlha, ale zbytek obrazu byl ostrý a čistý a skoro se až chvěl. Agent přistoupil k jednomu monitoru a na klávesnici, která před ním ležela, stiskl několik kláves. Zelený kroužek, který zobrazoval postavení ponorky, ležící na východ od Malty začal blikat. Zatímco jeho prsty přebíhaly po klávesnici, Borowitz řekl: „Ta zelená čubka právě mění kurs. On teď vkládá nové koordináty do počítače. Není to zase příliš přesné, ale ať tak nebo tak, během hodiny dostane ověřující data z našeho satelitu. Důležité je, že máme tyto informace jako první. Tihle dva jsou naši nejlepší."

„Ale jenom jeden z nich vystihl změnu kursu," podotkl Dragosani. „Proč ne i ten druhý?"

„Ale Dragosani," řekl Borowitz. „Copak to vůbec nechápeš? Ten, který 'vystihl změnu kursu' ponorky, není vůbec telepat. Je citlivý – ale na radioaktivitu. Zná postavení každého atomového reaktoru, každého skladiště radioaktivního odpadu, každé jaderné bomby, rakety, muničního skladu a každé atomové ponorky na světě – s

jedinou výjimkou. Ale k té se dostanu za chvilku. V jeho mozku je prostě vytištěna atomová ‘mapa’ světa, ve které se vyzná stejně jistě jako v plánu Moskvy. A pokud se v jeho mapě něco pohne, pak je to ponorka – nebo si Američani hrají se svými raketami. A pokud se něco začne pohybovat velice rychle a v našem směru, například...“ Borowitz se dramaticky odmlčel a po chvíli pokračoval:

„Ten druhý je telepat. Teď se soustřeďuje na tu ponorku a pokouší se dostat do mozku jejího navigátora a opravit jakoukoli chybu, kterou by při stanovování kursu v počítači udělal jeho spolupracovník. Jsou den ode dne lepší. Procvičováním k dokonalosti.“

Pokud to na Dragosaniho udělalo nějaký dojem, nedal své pocity najevo. Borowitz si odfrkl a vydal se ke dveřím. „Pojď, ukážu ti toho víc,“ řekl.

Dragosani ho následoval zpátky na chodbu. „Co to má znamenat, soudruhu generále?“ zeptal se. „Proč mě najednou zasvěcujete do všech těch věcí?“

Borowitz se k němu obrátil. „Pokud lépe pochopíš to, co tu máme my, Dragosani, pak budeš schopen lépe pochopit všechno vybavení, které mají – a pokud nemají, pak si ho budou moci jistě rychle opatřit – v Anglii. Zdůrazňuji slovo moci. Koneckonců, důrazem dosáhneš velkou moc...“ Náhle popadl Dragosaniho za ruce, přitiskl mu je k bokům a řekl: „Dragosani, za posledních osmnáct měsíců jsme na těchhle monitorech nezachytili ani jednu jedinou britskou ponorku Polaris. Prostě vůbec nevíme, kde jsou, ani co dělají. Ano, jistě, mohlo by to být tím, že mají dobře odstíněné motory, o tom nemám sebemenší pochybnosti, a díky tomu by byly pro naše družice neviditelné – ale co naši pátrači, co naši telepati?“

Dragosani pokrčil rameny, ale tak, aby se toho druhého nedotkl. Byl naprosto zmaten, ne méně než jeho nadřízený. „Řekněte mi ten důvod,“ navrhl.

Borowitz ho pustil. „Co kdyby Britové měli ve své vlastní pobočce E mentálně nadané lidi, kteří by byli schopni oslepit naše lidi tak jako odstínění motorů může oslepit naše družice? Pokud by dokázali tohle, pak už nás skutečně předběhli!“

„Myslíte si, že je to možné?“

Teď už ano. Vysvětlilo by to spoustu věcí. Co mě na tuto myšlenku přivedlo – dostal jsem od jednoho svého přítele v Anglii dopis. Je to spojení, které využívám jen zřídka. Cestou zpátky do mé kanceláře ti všechno vysvětlím. Ale nejdříve bych ti chtěl ukázat nového člena našeho týmu. Myslím, že se ti bude zdát docela zajímavý.“

Dragosani si v duchu povzdechl. Jeho šéf se brzy zase vrátí k věci, to Dragosani věděl. Byl nevyzpytatelný ve všem, co dělal, a to se týkalo i skutečnosti, že málokdy přicházel k věci přímo. Takže... bude lepší se uvolnit, potichu si to přetrpět a nechat Borowitze, ať sám určí chvíli, kdy se všechno dozví.

Teď se nechal starším mužem vést dalšími dveřmi do místnosti, která byla daleko větší než předešlá. Dragosani si vzpomínal, že ještě před necelým týdnem tu bylo skladiště, ale od té doby místnost prošla řadou změn. Bylo tu mnohem vzdušněji, to za prvé. Ve zdi byla proražena okna, která nyní poskytovala výhled na pozemky kolem zámku. Také sem vestavěli dobrou ventilaci. Na jedné straně, jako malý předpokoj velké místnosti, stálo něco jako malý operační sál, který vypadal, jako by ho používal veterinář. A kolem všech zdí stály na ocelových podstavcích malé klece a v nich byla spousta zvířat. Byly tam bílé myši a krysy, různí ptáci a dokonce i párek fretek.

Mezi klecemi se pohybovala malá postava v bílém plášti. Mluvila k uvězněným zvířatům, volala je různými jmény a klepala do mříží svými krátkými prsty. Nebyla více než stopětapadesát centimetrů vysoká. Jak se k ní Dragosani s Borowitzem blížili, otočila se k nim. Byl to šikmooký muž s olivově zbarvenou kůží. Jeho tvář s velkým lalokem se stále snažila vypadat vesele. Když se usmál, jeho tvář se stáhla do vrásek, z nichž se dívaly oči, které jako by žily svým vlastním životem. Jemně se uklonil, napřed Borowitzovi a pak i Dragosanimu. Když sklonil hlavu, prstenec jeho rozčepýřených hnědých vlasů kolem holého vrcholku jeho hlavy vypadal jako svatozář, která mu sklouzla do čela. Bylo v něm něco mnišského, pomyslel si Dragosani. Mohl by klidně nosit hnědou kutnu a sandály.

„Dragosani,“ řekl Borowitz, „dovol, abych ti představil Maxe Batua, který o sobě tvrdí, že může vystopovat svůj rodokmen až zpět k Velkým Chánům.“

Dragosani přikývl a napřáhl ruku. „Myslel jsem,“ řekl, „že všichni Mongolové mohou vystopovat svůj rodokmen zpět k Chánům.“

„Ale já doopravdy mohu, soudruhu Dragosani,“ řekl Batu hedvábně měkkým hlasem. Uchopil Dragosaniho ruku a krátce a pevně ji stiskl. „Chánové měli hodně panchartů. A aby je neohrožovali, dávali jim sice majetek, ale žádné postavení ani hodnosti, natož pak moc. A bez hodnosti nemohl nikdo v Mongolsku byť jen uvažovat o trůnu. Kromě toho, nebylo jim ani dovoleno mít manželku nebo manžela. Pokud by měli nějaké potomky, ti by měli stejné postavení, jako oni. A tyto staré pořádky přežily svou dobu. Když jsem se narodil, staré zákony stále ještě platily. Můj dědeček byl panchart, můj otec také a o mně platí totéž. Pokud budu mít děti, budou to také pancharti. Ano, ale v mé krvi je toho trochu více. Mezi pancharty Chánů bylo hodně velkých šamanů. Znali spoustu věcí, ti staří kouzelníci. Dokázali dělat zajímavé věci,“ pokrčil rameny. „Já toho tolik neumím, i když o sobě tvrdím, že jsem daleko chytřejší než většina lidí z mého lidu – ale jsou jisté věci, které přece jenom dokážu...“

„Totiž, Max má velice vysoké IQ,“ řekl Borowitz se svým vlčím úšklebkem. „Vystudoval v Omsku, opustil civilizaci a vrátil se zpět do Mongolska, ke svému stádu koz. Ale pak měl spor se závistivým sousedem a zabil ho.“

„Obvinil mě z toho, že jsem mu očaroval kozy,“ vysvětloval Batu. „Že jsem je očaroval, takže pochcípaly. Jistě, uměl bych to udělat, ale neudělal jsem to. Řekl jsem mu to, ale on o mně řekl, že jsem lhář. To je v našich končinách velice těžká urážka, tak jsem ho zabil.“

„Opravdu?“ Dragosani jen stěží potlačil smích. Nedokázal si představit tohoto pokojného chlapíka, jak někoho zabíjí.

„Ano,“ potvrdil Borowitz. „Četl jsem o tom případu a zaujal mne, eh, velice neobvyklý způsob smrti. Totiž metoda, kterou Max použil.“

„Jeho metoda?“ Dragosaniho to pobavilo. „Hrozil svému sousedovi tak dlouho, až se uchechtal k smrti! Bylo to tak, že?“

„Ne, soudruhu Dragosani,“ odpověděl Batu a jeho úsměv ztuhl, velké zuby vyceněné a zažloutlé jako slonovina. „Tak se to nestalo. Ale vaše narážka byla velice, velice zábavná.“

„Max má uhrančivý pohled, Borisi,“ řekl Borowitz a jeho křestní jméno přidal až po malé odmlce. Už jen to by obvykle varovalo Dragosaniho, že se může stát něco nepříjemného. Varovný zvonek zacinkal, ale ne dostatečně nahlas.

„Uhrančivý pohled?“ Dragosani se snažil tvářit vážně. Dokonce se mu podařilo na malého Mongola zamračit.

„Přesně tak,“ přikývl Borowitz. „Ty jeho zelené oči. Viděl jsi někdy takovou zeleň, Borisi? Je to čistý jed, věř mi! Přimluvil jsem se u soudu, samozřejmě. Max nebyl odsouzen, ale bez odkladu přešel k nám. Svým způsobem je ještě větší unikát než ty. Maxi –“ promluvil k Mongolovi „-mohl bys předvést soudruhu Dragosanimu něco jako malou ukázku?“

„Jistě,“ řekl Batu. Zachytil Dragosaniho svýma očima. A Borowitz měl pravdu: byly ve své hloubce dokonalé, ve svém zdání naprosto pevné hmoty. Vypadaly, jako by byly vytesány z nefritu, jako by v nich ani nebyl život. A nyní varovný zvonek zacinkal hlasitěji.

„Soudruhu Dragosani,“ řekl Batu, „pozorujte prosím ty bílé krysy,“ a ukázal krátkým prstem na klec, ve které byl párek zvířat. „Jsou to naprosto zdraví a šťastní jedinci, přesně takoví, jako mají být. Ona – nalevo – je šťastná, protože je dobře nažraná a má svého druha. On je šťastný z téhož důvodu, s tím rozdílem, že on má družku. Vidíte ho, jak tam leží, trochu unavený?“

Dragosani se po straně podíval na Borowitze a nadzvedl obočí. „Dívej se!“ zavrčel Borowitz, jehož oči byly pevně upoutány tím, co se dělo.

„Nejdříve upoutáme jeho pozomost,“ řekl Batu – a vzápětí se komicky nahrbil, takže vypadal jako velká přikrčená žába, která hledí přes půl místnosti na klec. Krysí sameček náhle vyskočil a jeho malá růžová očka byla plná hrůzy. Přitiskl se k mřížím klece a odtamtud hleděl na Batua.

„A teď –“ řekl Mongol, „– teď ho – zabijeme!“

Shrbil se ještě více, až vypadal jako japonský zápasník před bojem. Dragosani, který stál po jeho boku, viděl změnu jeho tváře. Jeho pravé oko se vypoulio, až mu skoro vypadlo z důlku. Jeho rty se ohrnuly a odkryly zuby v takřka zvířecím úšklebku čiré krutosti. Jeho chřípí se stáhlo kolem dvou děr do jeho obličeje a na krku mu vystoupily velké provazce šlach. A pak krysa zaječela!

Zaječela – téměř lidským hlasem plným hrůzy a utrpení – a roztřásla se za dráty, jako by jejím tělem projela elektřina. Pak se najednou uvolnila, otřásla se a dopadla na záda na podlahu klece. Tam ležela naprosto nehnutě, jen ze skelných, vypoulených očí jí vytékal pramínek krve. Se vší určitostí byla mrtvá, Dragosani to věděl naprosto jistě, aniž by si ji musel prohlížet zblízka. Samička se k ní přiblížila a opatrně očichávala mrtvolu svého druha, pak se přitiskla k mřížím a nejistě sledovala tři lidské bytosti, které stály venku.

Dragosani nevěděl, jak ani proč krysí sameček zemřel. Slova, která se mu vydrala na rty, byla spíše otázkou, než pouhým konstatováním skutečnosti nebo jakýmkoli druhem pochybnosti.

„To... to musí být nějaký trik!“

Borowitz to očekával. Pro Dragosaniho bylo typické, že napřed zkoumal, než uvěřil, vždyť vtrhl tam, kam se i andělé báli jen nahlédnout. Šéf pobočky E ustoupil o krok, zatímco Batu, stále ještě přikrčený, obrátil svou tvář k nekromantovi. Mongol už se znovu usmíval a hlavu měl nakloněnou tázavě na stranu. „Trik?“ řekl.

„Chci říct, že –“ začal Dragosani.

„To je skoro totéž, jako byste mne nazval lhářem?“ řekl Batu – a jeho tvář znovu začala procházet příšernou změnou. Teď měl Dragosani viděl v plné šíři to, čemu říkal Borowitz ‘uhrančivý pohled'. A bez nejmenší pochybnosti byl uhrančivý! Bylo to, jako by Dragosanimu zmrzla krev v žilách. Ucítil, jak mu tuhnou svaly, jako by je postihlo rigor mortis. Srdce mu těžce bušilo v hrudi a rostoucí bolest ho donutila vykřiknout a zapotácet se. Ale nekromantovy reflexy byly bleskové.

Jak pozpátku couval ochromený ke stěně, jeho ruka vklouzla pod sako a vytáhla ven pistoli. Teď už věděl – nebo alespoň si myslel – že ho ten člověk může zabít. A přežití bylo na

nejpřednějším místě v Dragosaniho mysli. Prostě a jednoduše, musí zabít toho Mongola jako prvního. Ale Borowitz se postavil mezi ně.

„To stačilo!“ vykřikl. „Schovej to, Dragosani!“

„Ten zkurvysyn mě málem zabil!“ zasípal nekromant. Celé jeho tělo se chvělo. Pokoušel se odstrčit Borowitze z cesty, ale starší muž stál jako skála.

„Řekl jsem, že to stačilo!“ opakoval. „Přece bys nechtěl zastřelit svého partnera?“

„Svého co?“ Dragosani nevěřil svým uším. „Svého partnera? Nepotřebuji partnera. K čemu by mi byl? To je nějaký vtip?“ Borowitz napřáhl ruku a opatrně vyprostil pistoli z Dragosaniho prstů. „Tak,“ řekl. „To už je lepší. A teď půjdeme zpátky ke mně do kanceláře.“

Cestou ven, zatímco ho otřesený Dragosani následoval, se otočil k Mongolovi a řekl: „Děkuji, Maxi.“

„Potěšení bylo na mé straně,“ odpověděl a jeho tvář se znovu roztáhla do úsměvu. Uklonil se Borowitzovi, který zavřel dveře.

Venku na chodbě začal Dragosani zuřit. Vzal si zpátky svou pistoli a zastrčil ji do pouzdra. „Vy a ten váš zatracený smysl pro humor!“ prskal. „Člověče, vždyť jsem při tom málem chcípl!“

„Ale kdepak,“ Borowitz se tvářil nevzrušeně. „Ani zdaleka ne. Kdybys měl slabé srdce, zabilo by tě to stejně, jako to zabilo jeho souseda. Nebo kdybys byl starý a nemocný. Ale ty jsi mladý a silný. Ne, ne, vím, že tě nemohl zabít. On sám mi řekl, že nemůže zabít opravdu silného člověka. Je to prý velice vysilující, takže kdyby se o to opravdu pokusil, byl by to on, kdo by zemřel vysílením, a ne ty. Takže alespoň vidíš, jakou důvěru vkládám do tvé síly.“

„Vy že vkládáte důvěru do mé síly? Vy starý zatracený sadisto – a co kdybych to nevydržel?“

„Ale tys vydržel,“ řekl Borowitz a vyrazil zpátky chodbou, kterou sem přišli.

Dragosani se však uklidnit nechtěl. Stále se ještě cítil otřesený a slabý v kolenou. Jak se potácel za Borowitzem, řekl: „To, co se tam stalo, byla úmyslná zkouška a vy to ksakru moc dobře víte!“

Borowitz se otočil a zabodl ukazováček přímo do Dragosaniho hrudi. Jeho úšklebek byl stejně hrozivý jako jeho zavrčení. „Ale teď už věříš, ne? Teď jsi to viděl a bylo to silnější než ty. Teď už víš, co dokáže! Už si nikdy nebudeš myslet, že je to trik. Je to nové nadání, Dragosani, a něco takového jsme tu ještě neměli. A kdo ví, jaká jiná nadání ještě ve světě existují, co?“

„Ale proč jste mě nechal – ne, donutil – abych šel proti něčemu, jako je tohle? To nedává žádný smysl.“

Borowitz se otočil a znovu vykročil. „Samozřejmě, že to dává smysl. Je to procvičování, Dragosani, a jak ti vždycky říkám –“

„Procvičováním k dokonalosti, já vím. Ale proč?“

„Opravdu nevím,“ prohodil Borowitz přes rameno. „Kdo může vědět, co tě čeká, až odsud odjedeš – do Anglie!“

„Cože?“ Dragosanimu klesla čelist. Rozběhl se za starším mužem. „Co mám já společného s Anglií? A ještě jste mi vlastně nevysvětlil, co mají znamenat ty řeči, že Batu je můj partner. Nic z toho nechápu.“

Došli k Borowitzově kanceláři. Borowitz prošel předpokojem a na prahu své soukromé pracovny se otočil. Dragosani se zastavil těsně před ním a díval se na něj obviňujícím pohledem. „Co to přede mnou schováváte v rukávu – soudruhu?“

„Takže ty ještě pořád podezříváš lidi z podvádění, co, Borisi?“ řekl ten druhý. „Copak nikdy nic nepochopíš hned napoprvé? Nepotřebuji se uchylovat k podvádění, můj příteli. Dávám rozkazy a ty je posloucháš! A tohle je můj další rozkaz: vrátíš se na pár měsíců zpátky do školy, aby sis osvěžil svou angličtinu. A nejen řeč, ale své veškeré znalosti o Anglii. Tak alespoň lépe zapadneš na velvyslanectví. Max pojede s tebou – a vsadím se, že se bude učit rychleji než ty. A potom, jen co uděláme nějaké menší přípravy – malý výlet do akce...“

„Do Anglie?“

„Přesně tak. Ty a tvůj partner. Je tam jeden člověk, jmenuje se Keenan Gormley. Bývalý pracovník M15. ‘Sir’ Keenan Gormley, nic menšího. V současné době je vedoucím jejich pobočky E. Chci, aby zemřel! Tato část úkolu se týká Maxe, protože ten člověk má slabé srdce. A potom –“

Dragosani to pochopil. „Chcete, abych ho ‘vyslechl’.“ řekl. „Chcete, abych z něj vytáhl jeho tajemství. Chcete vědět do posledního detailu všechno o něm a o jejich pobočce E.“

„Zásah na první pokus,“ pokývl Borowitz krátce hlavou. „A to je tvoje část úkolu, Borisi. Ty jsi nekromant, inkvizitor mrtvých. Za to tě platíme...“ a ještě předtím, než mohl Dragosani odpovědět, zavřel mu Borowitz dveře před nosem.

Byl sobotní večer časného léta roku 1976. Sir Keenan Gormley odpočíval u knihy ve své pracovně doma v Jižním Kensingtonu se sklenicí večerního drinku na malém stolku před sebou, když zazvonil telefon. Slyšel ho a o několik vteřin později zaslechl volání své ženy: „Miláčku, to je pro tebe.“

„Už jdu!“ zavolal, s povzdechem odložil svou knihu a vstal. Jak si od ní bral telefon, jeho manželka se na něj usmála a vrátila se ke své knize. Odnesl si přístroj k proutěnému křeslu, které stálo u prosklených dveří vedoucích na velkou, rozlehlou zahradu a usedl do něj.

„Tady Gormley,“ řekl do sluchátka.

„Sire Keenane? Tady je Harmon. Jack Harmon z Hartlepoolu. Jak jste se celou tu dobu měl?“

„Harmone! Jacku! K čertu, jste to opravdu vy? Můj Bože! Už je to tak dávno. Skoro dvanáct let.“

„Třináct,“ ozval se ze sluchátka hlas, mírně rušený šumem atmosférických poruch. „Viděli jsme se posledně na té večeři, když jste odcházel z ‘pšššt – však vy víte z čeho’! A to bylo v šedesátém třetím roce.

„Třináct let!“ vydechl Gormley překvapeně. „Jak ten čas letí.“

„Jak? Slyším, že vás ještě penze neoddělala?“

Gormley se suše zasmál. „Ach! Jak určitě víte, jsem na penzi jenom z poloviny. Pořád ještě tu a tam jezdím do města něco dělat. A co vy – jste pořád zdravý, tak jako vždycky? Pamatuji si, že jste si užíval života jako ředitel na hartlepoolské Technické?“

„To je pravda, a jsem tam pořád. Ale užívat si? – Kristepane, vždyť i v Barmě to bylo jednodušší!“

Gormley se rozesmál nahlas. „Jsem moc rád, že vás zase slyším, Jacku, zvlášť když jste stále v pořádku. Řekněte mi, mohu pro vás něco udělat?“

Nastala krátká odmlka, než Harmon nakonec odpověděl: „Totiž, cítím se tak trochu bláznivě. Během posledního týdne už jsem se několikrát odhodlal, že vám zavolám nebo tak něco, ale vždycky jsem si to rozmyslel. Je to tak zatraceně podivná věc!“

Gormleyho to začalo zajímat. Už pěkných pár let měl co do činění s ‘podivnými věcmi’. Jeho vlastní nadání mu říkalo, že se může těšit na něco zajímavého, něco opravdu velkého. Kůže na temeni se mu napjala, jak říkal: „Jen pokračujte, Jacku. O co jde? A nebojte se, že si o vás budu myslet, že jste se zbláznil. Pamatuji si vás jako docela rozumného chlapíka.“

„Ano, ale je to tak – víte – těžko se to vyjadřuje slovy. Chci tím říct – už jsem tomu docela blízko, viděl jsem to na vlastní oči – a přece...“

„Jacku,“ Gormleyho hlas byl trpělivý, „pamatujete si na tu večeři tenkrát, jak jsme si spolu povídali. Tenkrát jsem toho hodně vypil – myslím, že příliš mnoho – a vzpomínám si, že jsem s vámi mluvil o věcech, o kterých jsem ani mluvit neměl. A to všechno proto, že jsem vás měl za rozumného, solidního – chci tím říct, jste přece ředitel a tak...“

„Ale to je přesně to, proč vám teď volám!“ odpověděl Hormon. „Kvůli té naší rozmluvě. Jak jste to, pro všechno na světě, mohl vědět?“ Gormley se usmál. „Můžete tomu říkat intuice,“ řekl. „Ale pokračujte.“

„Dobrá, určitě si pamatujete, jak jste mi tenkrát říkal, že mýma rukama projde spousta mladých chlapců a že bych vám mohl dát vědět, když narazím na někoho... zvláštního.“

Gormley si olízl rty a řekl: „Počkejte chvilku, Jacku.“ Zavolal na manželku, „Jackie, buď tak moc hodná a přines mi prosím můj drink, ano?“ a do telefonu řekl: „Omlouvám se, Jacku, ale nějak mi najednou vyschlo v ústech. Takže jste našel kluka, o kterém si myslíte, že je trošku jiný než ostatní, je to tak?“

„Trošku? Harry Keogh je úplně jiný, než ostatní, na to vám dávám své slovo! Upřímně řečeno, vůbec nevím, co s ním mám dělat.“

„Dobře, řekněte mi o něm něco a já uvidím, jestli bych pro něj nemohl něco udělat já.“

„Harry Keogh,“ začal Harmon, „je... po čertech divný chlapík. Poprvé mne na něj upozornil učitel z Hardenské chlapecké školy tady u nás, o kousek dál na pobřeží. Tenkrát mi ho popsal jako ‘instinktivního matematika’, Ve skutečnosti to byl skoro génius! V každém případě jsem ho připustil ke zkouškám a on jimi prošel – ksakru, on jimi proletěl! – a tak se dostal na Technickou. Ale jeho angličtina byla příšerná. Vzal jsem ho stejně...

Ale když jsem o něm mluvil s tím mladým chlapíkem z Hardenu – s tím učitelem, nějakým Georgem Hannantem – měl jsem takový dojem, že vůbec nemá Keogha rád. Ale to možná přeháním. Možná, že to s Keoghem jenom neměl jednoduché. V každém případě jsem s Hannantem od té doby měl několikrát příležitost k rozhovoru a proto se celá tahle záležitost dostala na světlo. Díky tomu jsem zjistil, že se Hannantova pozorování dokonale shodují s mými. On totiž tenkrát také věřil, že Harry Keogh... že...“

„Že co?“ naléhal Gormley. „Jaké má ten kluk nadání, Jacku?“

„Nadání? Můj Bože! Nevím, jak bych to popsal.“

„Takže?“

„Řeknu vám to po svém. Není to proto, že bych byl snad ve svých závěrech ukvapený, rozumíte, ale prostě si myslím, že nejdříve byste měl slyšet důkazy. Říkal jsem vám, že jeho angličtina byla mizerná. Byla mizerná natolik, že jsem ho tlačil k tomu, aby si ji zlepšil. Zlepšil si ji velice rychle. Ještě než před dvěmi lety odešel ze školy, prodal svou první povídku. Od té doby mu jich vyšly už dvě knihy. Prodávají se po celém anglicky mluvícím světě! To je, mírně řečeno, trochu zarážející. Tím chci říct, že jsem se snažil prodávat své povídky dlouhých třicet let a jemu není ani devatenáct a –“

„A to je ta věc, kvůli které si s ním děláte takovou starost?“ přerušil ho Gormley. „To, že se stal ve svém věku tak úspěšným spisovatelem?“

„Co? Ale to proboha ne! Jsem na něj pyšný. Totiž byl jsem. A myslím, že bych pořád ještě byl, kdyby... kdyby jenom nepsal ty zatracené věci takovým způsobem,“ odmlčel se.

„Jakým způsobem?“

„Má... totiž má, dobře – pomocníky.“

Něco ve způsobu, jakým Harmon vyslovil poslední slovo, způsobilo, že se Gormleymu opět napjala kůže na temeni hlavy. „Pomocníky? Vždyť přece spousta spisovatelů má nějaké ty pomocníky, ne? V osmnácti letech si dovedu docela dobře představit, že určitě potřebuje někoho, kdo by mu pomohl se stylizací a podobně.“

„Ne, ne,“ řekl muž na druhém konci drátu a v jeho hlase se ozvalo něco jako náznak zklamání, jako by chtěl říct něco úplně jiného, ale nevěděl, jak na to. „Ne, to vůbec není to, o co mi šlo. Ve skutečnosti jeho povídky vůbec nepotřebují přestylizovat – jsou to prostě klenoty. Ty nejstarší jsem mu přepisoval z rukopisů já, protože neměl psací stroj. Dokonce i potom, co si stroj koupil, jsem mu jich několik přepisoval, protože neměl sebemenší ponětí o tom, jak má vypadat čistopis. Od té doby si všechno dělal sám – až donedávna. Jeho nejnovější věc, kterou zrovna dokončil, je román. Pojmenoval ho, jen si to představte, *Deník zpustlíka ze sedmnáctého století!“*

Gormley nemohl potlačit smích. „Takže je kromě toho ještě předčasně pohlavně vyspělý, co?“

„Přesně tak, myslím, že ano. V každém případě, trochu jsme nad tím románem spolu poseděli. Tím myslím, že jsem mu ho rozvrhl do kapitol a trochu uspořádal. Příběh jako takový je dokonalý a nic se nedá vytknout ani jeho používání jazyka sedmnáctého století – ve skutečnosti je až překvapivě přesný – ale jeho pravopis je stejně ohavný jako kdysi, celá kniha je hodně nesouvislá a občas se opakuje, ale jednu věc vám mohu říct už dneska: přinese mu strašnou spoustu peněz!“

Gormley se zamračil. „Jak mohou být jeho povídky ‘klenoty’, zatímco se v románu opakuje a je nesouvislý? Zdá se vám to logické?“

„V Keoghově případě není logické vůbec nic. Důvod, proč se jeho kratší práce tak liší od románu, je jednoduchý: zatímco jeho pomocník, který mu pomáhal psát povídky, byl spisovatel, který věděl, co a jak, jeho pomocníkem při psaní románu nebyl nikdo jiný, než... zpustlík ze sedmnáctého století!“

„Prosím?“ Gormley byl zmaten. „Myslím, že to nechápu.“

„Ne, myslím, že to chápete dobře. Ale Bože, jak bych si přál, abych to nechápal já! Poslyšte: v Hartlepoolu žil a před třiceti lety zemřel velice úspěšný spisovatel, který se specializoval právě na psaní povídek. Na jeho jméně už dneska nesejde, ale používal několik pseudonymů.

Keoghovy pseudonymy, pod kterými prodává své povídky, jsou velice podobné originálům.“

„Originálům? Vůbec nechápu...“

„A co se týká toho zpustlíka ze sedmnáctého století: byl to syn jednoho barona. Mezi roky 1660 a 1672 byl v tomto kraji velice proslulý. Nakonec ho zastřelil nějaký rozzuřený manžel. Nebyl sice spisovatelem, ale měl údajně velice živou představivost! Tito dva muži... to jsou Keoghovi pomocníci!“

Gormleymu se zježily vlasy v týle. „Jen dál,“ řekl.

„Promluvil jsem si s Keoghovou dívkou,“ pokračoval Harmon. „Je to moc pěkná holka a má ho opravdu ráda. Nechce slyšet ani slovo proti němu. Ale mezi řečí jí vyklouzlo, že se jí svěřoval s nějakým nápadem, který se týkal nečeho, co nazýval nekroskopem. Podal jí to jako svůj nápad na povídku, výplod jeho vlastní představivosti. Řekl jí, že nekroskop je někdo –“

„-kdo může nahlížet do mysli mrtvých?“ dokončil za něj Gormley. „Ano,“ odpověděl ten druhý a ulehčeně si oddechl. „Tak to bylo.“

„Médium?“

„Cože? No ano, myslím, že byste to tak mohl nazvat. Ale vážně, Keenane! Člověk, který skutečně mluví s mrtvými! Myslím, že je to obludné! Sám jsem ho viděl sedět a psát – na místním hřbitově!“

„A říkal jste o tom někomu jinému?“ Gormleyho hlas byl nyní ostrý jako břitva. „Ví Keogh o tom, že ho podezříváte?“

„Ne.“

„Tak o tom živé duši neříkejte ani slovo. Rozumíte?“

„Ano, ale –“

„Žádné ale, Jacku. Tento váš objev může být ve skutečnosti velice důležitý a já jsem moc rád, že jste se se mnou spojil. Ale o zbytek se musím postarat já. Jsou lidé, kteří by toho mohli hrozným způsobem zneužít.“

„Takže mi všechny tyhle strašné věci věříte?“ Úleva toho druhého byla jasně slyšitelná. „Myslím tím, je to vůbec možné?“

„Možné, nemožné – čím déle žiji, tím víc přemýšlím o tom, co vlastně může nebo nemůže být! V každém případě chápu vaši starost a je správné, že jste se o to zajímal. Ale co se týká toho, jestli to je ‘strašná věc’: myslím, že si nechám svůj názor pro sebe. Pokud jste mi říkal pravdu, pak má ten váš Harry Keogh úžasné nadání. Jenom si představte, jak by se ho dalo využít!“

„Běhá mi z toho mráz po zádech, jenom na to pomyslím!“

„Cože? A to jste ředitel technické univerzity? Styďte se, Jacku!“

„Je mi líto, ale nevím, jak –“

„Copak byste si nechal vy sám ujít příležitost k tomu, abyste si promluvil s největšími učiteli, mysliteli a vědci všech dob? S Einsteinem, Newtonem, Da Vincim nebo Aristotelem?“

„Můj Bože!“ hlas na druhém konci linky zněl zdušeně. „Ale to je přece – tím chci říct doslova – naprosto nemožné!“

„Ano, a bude daleko lepší, když tomu budete věřit i nadále, Jacku, a zapomenete na to, *že* jsme o tom vůbec kdy mluvili, jasné?“

„Ale vy –“

„Jasné, Jacku?“

„Dobrá. Ale co s tím zamýšlíte-?“

„Jacku, pracuji pro velice zvláštní lidi, opravdu podivnou bandu. A dokonce už to, co jsem vám teď řekl, je více, než jsem vám o nich říct směl. V každém případě, máte moje slovo, že se na celou věc osobně podívám. A chci zase vaše slovo, že tohle bylo naposledy, co jste o tom kdy někomu řekl.“

„Dobrá, když to říkáte.“

„Děkuji, že jste mi zavolal.“

„To je v pořádku. Já –“

„Nashledanou, Jacku. Musíme si někdy zase popovídat.“

„Ano, nashledanou...“

A Gormley zamyšleně položil telefon.

Jedenáctá kapitola

Dragosani byl víc než tři měsíce ‘zpátky ve škole’, kde si vylepšoval svou angličtinu. Teď byl konec července a on se vrátil do Rumunska – nebo do Valašska, které stále pokládal za svou domovinu. Důvod, pro který sem přijel, byl prostý: přes všechny výhrůžky, které pronesl, když tu byl naposledy, si dobře uvědomoval, že rok už uběhl a ta Věc pod zemí ho varovala, že jeden rok je všechen čas, který má na rozmyšlenou. Co to přesně mělo znamenat, Dragosani docela nechápal, ale jednou věcí si byl naprosto jistý: nesmí nechat Tibora Ferenczyho, aby vydechl naposled, aniž by byl u toho. Pokud by už jeho plamen měl vyhasnout, pak by upír mohl být ochotnější vyměnit s Dragosanim svá tajemství za prodloužení své nemrtvosti.

V době, kdy projížděl Bukureští, se už připozdívalo, takže se zastavil v jedné vesnici na tržišti a koupil párek živých kuřat v proutěném koši. Uložil je pod přikrývku v kufru své volhy. Našel si ubytování na malém statku, stojícího na břehu Oltulu a když si v pokoji uložil své věci, odejel soumrakem směrem k zalesněnému kříži náhorní planiny.

Nyní stál znovu v paprscích posledního denního světla na hranici kruhu, který ohraničoval neposvěcené místo pod hustými korunami borovic, a díval se na zhroucenou hrobku, ukrytou v úbočí kopce, a na tmavou zem, na které se svíjely zkroucené kořeny jako hnízdo podrážděných hadů.

Už za Bukureští se pokoušel spojit s Tiborem, ale bezvýsledně. I když se hodně snažil vyprostit mysl starého ďábla z pustin staletí, nedostal žádnou odpověď. Možná už bylo přece jenom pozdě. Jak dlouho mohl upír ležet v zemi nemrtvý? Přes všechny rozhovory, které Dragosani vedl s tímto stvořením, a přes to, co mu všechno řekl Ladislau Giresci, stále ještě věděl o Vampýrech jen velice málo. Jeho vědomosti byly omezené, a jak mu řekl Tibor, změnit se to mohlo jenom jeho vstupem do bratrstva. Skutečně? Na to už se nekromant podívá!

„Tibore, jsi tady?“ zašeptal nyní do šera s očima upřenýma do stínů a pokoušejícíma se proniknout pochmurnou, zkaženou atmosférou toho místa. „Tibore, vrátil jsem se – a přinesl jsem ti

dary!“ U jeho nohou se v koši pohnula kuřata a jejich drápky zaškrábaly o proutěnou skořápku koše. Ale v temnotě se nepohnuly žádné neviditelné bytosti, žádné pavučinovité prsty nepročísly jeho vlasy, žádné zvědavé stínové čenichy nenasávaly jeho pach. Místo bylo vyschlé, uvadlé, mrtvé. Pohupující se větvičky do sebe lehce narážely a pod Dragosaniho nohama se zvedal prach ze zbytků staletí staré zeleně.

„Tibore,“ pokusil se znovu. „Říkal jsi rok. Rok uběhl a já se vrátil. Přišel jsem snad příliš pozdě? Donesl jsem ti krev, starý draku, aby zahřála tvé kosti a dala ti novou sílu...“

Nic.

Dragosani se vyděsil. To bylo špatné. Stará Věc pod zemí tu byla vždycky. Byla duší tohoto místa. Bez ní byla tato hlína mrtvá, náhorní planina prázdná. A co bude s Dragosaniho sny? Zmizela snad ta moudrost, kterou doufal, že získá pro sebe, navždy?

Na chvíli ucítil prudký nával zoufalství, zlosti a zklamání, ale potom –

Pohyby kuřat v koši naráz utichly a jedno z nich vydalo vystrašené zakvokání. Vánek lehce rozhoupal nejvyšší větve v korunách stromů nad Dragosaniho hlavou. Slunce zmizelo za hřebenem vzdálených kopců. A něco nekromanta sledovalo skrz šero, prach a starou kamennou suť. Nic neviděl, ale cítil na sobě pohled pátravých očí. Na venek se nic nezměnilo, ale celé místo jako by začalo dýchat!

Dýchalo, ano – ale jeho dech byl zkažený a Dragosanimu se vůbec nelíbil. Cítil se ohrožený, vystavěný většímu nebezpečí, než kdykoliv předtím. Zvedl koš s kuřaty a pozpátku ustupoval od nesvatého kruhu, dokud se neopřel zády o drsnou kůru starého stromu, možná tak starého, jako bylo toto místo samo. Cítil se teď bezpečněji, daleko lépe chráněný, opřený o tělo velkého starého kmene. V hrdle mu náhle vyschlo a musel hodně polykat, aby se mu vůbec podařilo říct: „Tibore, vím, že jsi tady. Bude to ke tvé škodě, starý ďáble, pokud se mne rozhodneš přehlížet.“

Znovu se prohnal větvemi stromů náhlý závan větru a vzápětí se ozvalo v nekromantově mysli tiché šeptání: *Dragosaaaniii? Jsi to ty? Áááách!*

„Ano, jsem to já," dychtivě odpověděl. „Přišel jsem, abych ti přinesl nový život – nebo spíše abych obnovil tvou nemrtvost."

Už je pozdě, Dragosani, příliš pozdě. Můj čas už vypršel a já musím zaplatit daň tmavé zemi. Dokonce i já, Tibor Ferenczy, Vampýr. Příliš mnoho jsem trpěl a můj plamen takřka zhasl. Teď už jenom skomírá. Co bys pro mě mohl udělat, synu? Obávám se, že nic. Je konec...

„Ne, tomu nevěřím! Přinesl jsem ti život, čerstvou krev! Zítra jí přinesu více. Za pár dní budeš zase silný. Proč jsi mi neřekl, co se s tebou může stát? Byl jsem přesvědčen, že mi jenom vyhrožuješ! Jak sis mohl myslet, že ti budu věřit, když všechno, co jsi mi kdy tvrdil, byly lži?"

...Možná jsem skutečně udělal chybu, odpověděla Věc pod zemí po chvíli. Ale když mě nenáviděl dokonce i můj otec a můj bratr, proč bych měl důvěřovat synovi? Když je přitom mým synem jenom v zastoupení? Mezi námi neleží nic kromě krve, Dragosani. Jistě, dali jsme si slib, ty a já, ale nevěřil jsem nikdy, že by z něj mohlo něco doopravdy být. V každém případě se ti daří dobře – díky umění nekromancie, které jsem ti předal – a já jsem alespoň naposledy ochutnal krev, jakkoli řídká byla. Takže mezi sebou uzavřeme mír. Jsem příliš slabý na to, abych...

„Ne!" vykřikl Dragosani a postoupil o krok dopředu. „Je stále ještě mnoho věcí, které mě můžeš naučit, ukázat mi je. Tajemství Vampýrů..." (skutečně se půda pod jeho nohama zachvěla a skutečně zachytil koutkem oka, jak se k němu přibližují neviditelné bytosti?) Couvl zpátky ke kmeni stromu.

Hlas v jeho mysli vzdychl. Byl to povzdech někoho, kdo nese na svých bedrech celou váhu země, někoho, kdo jen stěží snáší něčí zapomnětlivost. A Dragosani si nevzpomněl, že právě tak si vždycky povzdechl upír, když se mu chystal lhát.

Ach, Dragosani! Dragosani! – vůbec nic jsi nepochopil. Copak jsem ti neříkal, že moudrost Vampýrů není smrtelníkům přístupná? Copak jsem ti neřekl, že není jiné cesty, než se jedním z nich stát? Běž pryč, *synu, a ponech mne mému osudu. Snad si nemyslíš, že bych ti dal vládu nad celým světem, zatímco bych tu sám ležel a rozpadal se na prach? Jaká by to byla spravedlnost? Jaká by to byla odměna ?*

Dragosani byl zoufalý.

„Potom přijmi krev, kterou jsem ti přinesl, krev a sladké maso. Musíš znovu zesílit. Přistoupím na tu dohodu. Pokud se musím stát Vampýrem, abych znal všechna jejich tajemství – budiž!“ zalhal. „Ale bez tebe toho nedosáhnu!“

Věc pod zemí dlouhou dobu mlčela, zatímco Dragosani bez dechu čekal na její odpověď. Zdálo se mu, že země pod jeho nohama se znovu lehce otřásla, ale stejně tak to mohlo být způsobeno jen jeho představivostí – jeho vědomím, že pod ním leží pohřbeno něco starého, zlého, prohnilého a nemrtvého. Strom, o který se opíral zády, stál pevně jako skála. Dragosani by snad ani nevěřil, že je uvnitř prohnilý. A přitom tomu tak skutečně bylo. Na okamžik měl pocit, jako by si pod zemí něco razilo cestu a zespodu se dralo přímo do nitra starého, dutého kmene. Možná by v další chvíli ucítil další pohyb přímo za svými zády, ale v tom okamžiku k němu Tibor znovu promluvil a rozptýlil tak jeho pozornost: *Říkal jsi, že pro mě máš... dar?*

V upírově hlase zazněl zájem a Dragosani jako by zahlédl úzký paprsek naděje.

„Ano, ano! Tady, na zemi. Čerstvá krev a maso.“ Vytáhl z koše jednoho z ptáků, rychle mu stiskl hrdlo a umlčel jeho vystrašené pípání. V dalším okamžiku vytáhl z kapsy ostrou břitvu a prořízl mu krk. Vystříkla rudá krev a mrtvola sebou ještě trochu zazmítala, když ji hodil na zem, ale pak se změnila v malý chumáč tichých pírek, ležící na temné hlíně.

Vyschlá země do sebe nasákla vlhkost krve kuřete, jako když vata vpíjí vodu. V kmeni prohnilého stromu za Dragosaniho zády se hnilobně rozkládající chapadlo posunulo ještě výš a jeho mrtvolně bledá špička našla díru po suku v místě, kde od kmene odpadla větev, a protáhla se kůrou ven, necelého půl metru nad jeho hlavou. V chapadle to pulsovalo, jako by žilo svým vlastním tajemným životem a bylo naplněno nezkrotnou žádostivostí.

Dragosani vytáhl z koše za krk dalšího ptáka a udělal dva kroky k okraji ‘bezpečného’ prostoru. „A tady je další, Tibore, držím ho v ruce. Prokaž svou odvahu a víru a řekni mi něco o tajemstvích, která budu znát, až se stanu tím, čím jsi ty.“

Cítím... cítím rudou krev, jak ke mně prosakuje půdou, synu, a to je dobré. Ale stále si ještě myslím, že jsi přišel příliš pozdě. Dobrá,

nebudu ti to už dávat za vinu. Nebyli jsme k sobě příliš upřímní – a byla to moje vina stejně jako tvoje – a tak bych chtěl na minulost zapomenout. Ale přesto bych naši známost nechtěl ukončit, aniž bych ti poskytl alespoň drobnou ukázku toho, co k tobě cítím, bez toho, abych ti odkryl alespoň malé tajemství.

„Čekám," odpověděl Dragosani dychtivě. „Pokračuj..."

Na počátku, řekla Věc pod zemí, si *byli všichni rovni. První upíři byli stvořeni Přírodou stejně tak jako první lidé, a jako se lidé živili nižšími živočichy, stejně tak to dělali i upíři. Všichni byli svým způsobem paraziti, chápeš? Všechny živé věci jimi jsou. Ale zatímco člověk, aby utišil svůj hlad, musel zvířata zabíjet, upíři to dělali jinak: jednoduše si je vybírali za své hostitele. A jejich kořist neumírala – ale stávala se nemrtvou! Vampýři tedy nejsou o nic nepřirozenější než třeba mihule nebo pijavice, nebo dokonce obyčejná blecha; až na to, že jejich hostitelé neumírají, ale stávají se skoro nesmrtelnými, což v normálním parazitickém vztahu není možné. A s tím, jak se v dokonalého hostitele vyvinul člověk, rozvíjely se i schopnosti upírů a v okamžiku, kdy začal člověk dominovat, dělil se s ním o jeho postavení i upír.*

„Symbióza," řekl Dragosani.

Přečetl jsem si význam toho slova ve tvé mysli, řekl Tibor, *a je to správný výraz – až na to, že se upíři velice rychle naučili, jak důležité je zůstat v tajnosti! Protože postupem času došlo k překvapivé změně: tam, kde dříve mohli žít upíři nezávisle na svém hostiteli, stali se na něm naprosto závislými. Mihule umírá, když přijde o svého hostitele, a s upíry tomu bylo stejně. Museli mít svého živitele, aby vůbec přežili. A pokud lidé mezi sebou odhalili jako upíra – jednoduše ho zabili! A co bylo ještě horší, naučili se, jak zabít tu věc, která byla v něm!*

Ale ani tohle nebyl konec jejich potíží. Příroda se někdy chová podivně, pokud jde o opravu jejích chyb, a bývá často nemilosrdná. Nedopouští, aby bylo kterékoli z jejích stvoření nesmrtelné. Ničemu, co stvoří, není dovoleno žít věčně. Najednou se objevilo stvoření, kterého, jak se zdálo, se toto přikázání netýkalo, stvoření, které – když odhlédneme od neštastných náhod – mohl přežít nekonečně dlouhou dobu! Příroda se rozzuřila a Vampýry proklela. Jak staletí přicházela a odcházela a Země se měnila, předkové slábli a slábli.

Přenášelo se to z generace na generaci, po všechna ta léta. To bylo to prokletí, které na nás Příroda uvrhla: protože upíři 'umírají' pouze vzácně, dovolila jim, aby se pouze vzácně rodili!

„Což je důvod toho," řekl Dragosani, „že jste dnes vymírající rasa."

Každý upír se může rozmnožovat pouze jednou za život bez ohledu na to, jak je jeho život dlouhý...

„Ale vždyť jste tak plní energie! Nemyslím, že by chyba byla ve vašem mužství. Je to snad tím, že jsou vaše ženy neplodné... chci říct, že mohou rodit pouze jednou za život?"

Naše 'mužství', Dragosani? řekl hlas v Dragosaniho mysli přiostřený ostnem výsměchu, který tak nenáviděl. *Naše 'ženy'...?* A nekromant znovu couvl zpátky ke kmeni stromu.

„O čem to mluvíš?"

Muži a ženy. Ach ne, Dragosani, kdyby nás Příroda obtížila tímto problémem, pak bychom vymřeli už dávno...

„Ale ty jsi muž. Vím to!"

Mé hostitelské tělo patřilo muži.

Dragosaniho oči se v temnotě rozšířily. Něco v něm mu přikazovalo, aby okamžitě utekl – ale proč by to dělal? Věděl, že ta Věc pod zemí mu nemůže ublížit – nemůže se o to ani pokusit.

„V tom případě... jsi žena?"

Myslel jsem, že jsem ti to vysvětlil dostatečně. Nejsem ani jedno, ani druhé...

Dragosani si nebyl jist výrazem: „Jsi hermafrodit?"

Ne.

„Pak jsi tedy bezpohlavní?"

Na špičce mrtvolně bledého chapadla, které viselo nad Dragosaniho hlavou z díry v kůře stromu, se objevila malá, lesklá kapička. Jak rostla, postupně se začala protahovat, klesala dolů a chvěla se. Nad ní se vynořilo karmínové oko, které hledělo strnulým pohledem, plným omamující touhy.

„Ale co tvoje touha tenkrát v noci, když jsme si vzali tu dívku?" *To byla tvoje touha, Dragosani.*

„A všechny ty ženy, které jsem v životě měl?" *Moje síla, ale tvé tělo!*

„Ale –"

ÁÁÁÁCH! hlas v Dragosaniho mysli náhle nahlas zasténal. *Můj synu, můj synu – už to bude! Už je to skoro hotovo!*

Nekromant náhle zpozorněl a váhavě přistoupil k okraji kruhu. Hlas byl tak slabý, tak naplněný beznadějí a bolestí.

„Co se děje? Co se stalo? Tady, najez se!“ Prořízl hrdlo druhému kuřeti a hodil jeho tělo, svíjející se v křečích, na zem. Rudá krev se vpila do hlíny. Věc pod zemí zhluboka pila. Dragosani čekal, dokud se neozvalo: *Ááách!*

Ale pak se mu zježily vlasy v týle. Najednou totiž vycítil tu obrovskou moc, kterou upír vládl – a jeho ještě větší vychytralost. Rychle ucouvl – a přesně v tomtéž okamžiku se lesklá kapka na špičce chapadla protáhla, zbarvila se do ruda a spadla dolů!

Dopadla přímo na Dragosaniho zátylek, těsně vedle vysokého límce jeho košile. Ucítil ji. Mohla to být pouhá kapka sražené vlhkosti, která spadla z větve stromu, jenže tady bylo naprosté sucho. Mohl to být pták, jenže tu nikdy žádného ptáka neviděl. Ať to bylo jakkoli, ruka mu vystřelila ke krku, aby se utřel – ale na nic nenarazil. Upíří zárodek nepotřeboval žádnou dělohu. Jako kapka rtuti okamžitě pronikl kůží dovnitř. Teď už postupoval dolů podél páteře.

V následujícím okamžiku se do Dragosaniho zakousla bolest a on se odpotácel od stromu. Zjistil, že je přímo uprostřed toho, čemu říkal nebezpečná oblast – a zapotácel se znovu, jak bolest opět vyrazila. Nebyl schopen řídit své pohyby. Utíkal z kruhu pryč, bolestivě vrážel do kmenů stromů, které se mu stavěly do cesty. Zakopával a padal, kutálel se po hlavě ze svahu. A při tom pořád cítil tu ukrutnou bolest v hlavě i podél celé páteře a oheň, protékající jeho žilami jako kyselina.

Přepadla ho panika, nejhorší záchvat paniky, jaký kdy v životě zažil. Cítil, že umírá, že ho jeho utrpení – ať už byla jeho příčina jakákoli – musí v následující chvíli zabít. Cítil, jak mu útroby hoří, a zdálo se mu, že jeho mozek se škvaří v plamenech!

Mezitím si upíří zárodek našel úkryt v jeho hrudníku. Přestal se roztahovat a uložil se ke spánku. Jeho předchozí stahy byly kopáním nově narozeného dítěte, ale teď už byl v teple a klidu a jediné, po čem toužil, byl odpočinek.

Dragosaniho utrpení skončilo stejně náhle, jako začalo, a úleva, která ho zaplavila, byla tak velká, že se jeho tělo zhroutilo. Propadl se do konejšivé temnoty, ve které nebyla žádná bolest, a pak už necítil nic.

Harry Keogh ležel roztažený na posteli, vlasy přilepené potem k čelu, a jeho prsty se svíraly a uvolňovaly v reakci na sen, který byl něčím víc než pouhým snem. Za svého života byla jeho matka proslulým spiritistickým médiem a ani po smrti se nezměnila, a pokud mohl soudit, její nadání to jen vylepšilo. Po celá léta Harryho často ve snech navštěvovala, stejně jako tentokrát.

Harry měl sen, ve kterém spolu stáli v letní zahradě. Byla to zahrada u domu poblíž Bonnyriggu, za plotem líně tekla řeka svými zákruty mezi zelenými břehy pod jasným sluncem a oni stáli na krásném, dobře udržovaném trávníku. Byl to sen, plný ostrých protikladů a živých barev. Jeho matka byla znovu mladá, spíše dívka než žena, a on by klidně mohl být jejím milencem a ne synem. Ale v jeho snu bylo jejich příbuzenství jasné a ona se o něj, jako vždycky, bála.

„Harry, tvůj plán je nebezpečný a určitě nevyjde," řekla. „A uvědomuješ si vůbec, co chceš udělat? Pokud se ti to povede, bude to vražda, Harry! Nebudeš o nic lepší, než... než on!" Otočila hlavu korunovanou svatozáří zlatých vlasů a zahleděla se křišťálově průzračnýma očima na dům, plná obav. Dům byl tmavou skvrnou proti obloze, modré až oči přecházely. Stál tam jako kalužčerného inkoustu na modrém a zeleném pozadí, jako by dítě převrhlo lahvičku s tuší na svou omalovánku. A stejně jako černá díra, kterou znali astronomové, neodrážel ani nevyzařoval žádné světlo a nic se neobjevovalo v jeho zamyšlené, bolestné prázdnotě. Byl černý, stejně jako to, co skrýval, stejně jako byla černá duše muže, který v něm bydlel.

Harry potřásl hlavou a odtrhl oči od domu jen s velkým vypětím vůle.

„Ne, to nebude vražda," řekl potom, „ale akt spravedlnosti! To, čemu unikal více než šestnáct let. Byl jsem dítě, nebo spíš ještě nemluvně, když mi tě vzal. Cítil se být v bezpečí. Ale teď už jsem muž! Jakým bych mohl být mužem, kdybych to takhle nechal být?"

„Ale copak to nechápeš, Harry?“ protestovala. „Tím, že se mu budeš mstít, nic nespravíš. Zločiny nikdy nic nenapraví...“

Sedli si na trávu, ona ho objala a pročesávala mu prsty vlasy. Harry to jako dítě miloval. Jeho pohled zaletěl ke tmavému domu, otřásl se a rychle se zadíval jinam.

„Není to jenom tím, že bych chtěl pomstu, maminko,“ řekl. „Chci vědět, proč to udělal! Proč tě zabil? Byla jsi krásná, byla jsi jeho manželka, bohatá a nadaná dáma. Měl tě zbožňovat, a místo toho tě zavraždil. Držel tě pod ledem, a když jsi zeslábla a nemohla se bránit, pustil tě po proudu. Zabil tě stejně chladnokrevně, jako bys byla přebytečné kotě, nejslabší z celého vrhu. Vytrhl tě ze života jako plevel ze záhonu, a přitom je plevel on a ty jsi růže. Jak to jen mohl udělat? Proč?“

Zamračila se a potřásla zlatou hlavou. „Já nevím, Harry. Nikdy jsem na to nepřišla.“

„A to je právě to, co chci zjistit. A nemohu to zjistit, dokud je naživu, protože mi to neřekne. Takže to musím zjistit, až bude mrtvý. Mrtví mi nemohou nic odepřít. Což znamená... že ho musím zabít. A udělám to svým způsobem.“

„Je to hrozný způsob, Harry.“ Teď byla řada na ní, aby se zachvěla. „Cítím to.“

Přikývl a jeho oči byly chladné. „Ano, cítíš to – a právě proto to musím tak udělat...“

Znovu se jí zmocnil strach a přitiskla ho k sobě. „Ale co když něco nevyjde a tobě se něco stane? Jen díky vědomí, že jsi v pořádku, mohu odpočívat v pokoji, Harry. Ale pokud by se ti něco mělo stát...“

„Nic se mi nestane. Všechno půjde tak, jak jsem to naplánoval.“ Políbil ji na zamračené čelo, ale ona ho ještě nechtěla pustit.

„Je to vychytralý člověk, Harry, ten Viktor Šukšin. Vychytralý – a zlý! Občas to v něm mohu cítit a udivuje mě to. Co jsem byla koneckonců já; pouhé děvče. A on – on byl magnetický. Bylo to tím Ruskem, které v něm bylo stejně jako ve mně. Hluboká temnota v jeho mysli, jeho magnetismus a zlo. Byli jsme oba opačné póly magnetu a navzájem jsme se přitahovali. Vím, že jsem ho milovala, i když jsem cítila to jeho temné srdce, ale co se týká důvodu, pro který mě zabil –“

„Ano?“

Znovu potřásla hlavou a modré oči se jí zamlžily vzpomínkami. „Bylo to něco... něco v něm. Nějaké šílenství, nějaká nevyslovitelná věc, kterou nemohl zvládnout. To je všechno, co vím, ale co to bylo přesně...“ a znovu potřásla hlavou.

„A to je právě věc, kterou chci zjistit,“ opakoval Harry, „do té doby nebudu moci ani já odpočívat klidně.“

„Pšš!“ zasyčela najednou a pevně ho objala. „Podívej!“

Harry vzhlédl. Od velké černé hmoty domu se oddělila malá tmavá tečka. Byl to člověk, který přicházel dolů po zahradní pěšině, díval se sem a tam a ustaraně svíral ruce do pěstí. Z černé skvrny jeho hlavy bylo vidět dva stříbrné body očí, které sledovaly okolí plotu a roh zahrady. Harry s matkou se přitiskli co nejtěsněji k sobě, ale zdálo se, že je Šukšin nevidí. Prošel kolem nich, krátce se zastavil a podezíravě zavětřil – skoro jako pes – a pak šel dál. U plotu se zastavil, opřel se o jeho horní břevno a na dlouhou chvíli se zahleděl do říčního toku. „Vím, na co teď myslí,“ zašeptal Harry.

„Pšš!“ opakovala jeho matka varovně. „Mohl by nás ucítit. Vždycky dovedl vycítit spoustu věcí...“

Menší inkoustová skvrna se nyní vracela k nim, tu a tam se pátravě rozhlédla a tím svým zvláštním způsobem zavětřila. Když došel k místu, kde se k sobě tiskli, chvíli to vypadalo, že se svýma stříbrnýma očima dívá přímo skrz ně. Pak zamrkal a odcházel pryč, zpátky k domu, stále svíraje ruce v pěsti. Konečně splynul s domem a dveře s hlasitou ozvěnou bouchly.

Zvuk se v Harryho hlavě opakoval, odrážel a přeměňoval ze zvuku jediného bouchnutí do série úderů, které zněly znovu a znovu: Ra – ta – ta! Ra – ta – ta!

„Musíš už jít,“ řekla mu jeho matka. „Buď na sebe opatrný, Harry. Ubohý malý Harry...“

Trhnutím se probudil zpátky ve svém bytě. Z toho, jak dopadaly oknem do pokoje paprsky slunce, poznal, že se den schyluje k večeru. Spal tedy nejméně tři hodiny. To bylo víc, než zamýšlel. Probudilo ho klepání na dveře, které teď zaznělo znovu: Ra – ta – ta!

Kdo by to mohl být? Brenda? Ne, dnes ji přece nečekal. Kromě toho vždycky v sobotu dělala přesčas a zkrášlovala některou z

hardenských dam, která chtěla být ‘podle poslední módy’. Ale kdo by to potom mohl být?

Ra – ta – ta! zaznělo neústupně.

Stále ještě trochu ztuhlý spustil Harry nohy z postele na podlahu a vykročil ke dveřím. Vlasy měl rozcuchané a oči plné spánku. Návštěvy tu byly vzácné a vůbec mu nechyběly. Jenom ho vyrušovaly a hleděl se s nimi vypořádat rychle a rozhodně. Zapnul si kalhoty, vklouzl do trička – a klepání se ozvalo znovu.

Keenan Gormley, který čekal za dveřmi, věděl dobře, že je Harry Keogh uvnitř. Věděl to už ve chvíli, kdy přicházel k domu a cítil to, jak stoupal po schodech. Keoghova mentální aura byla v celkovém ovzduší tohoto domu dobře rozeznatelná a byla nepřehlédnutelná jako otisk prstu na čistém, vyleštěném skle. Stejně jako Viktor Šukšin a Grigorij Borowitz, měl i Gormley své nadání: byl ‘vyhledávačem’ a instinktivně vycítil, kdy se dostal do blízkosti mentálně nadaného člověka. A Keoghova mentální aura byla silnější než kterákoli jiná, se kterou se kdy setkal, a jak stál před jeho dveřmi na patře, skoro se mu zdálo, že slyší lehké bzučení, jako by se nacházel v blízkosti běžícího generátoru.

Konečně Harry Keogh otevřel dveře...

Gormley už ho viděl dříve, ale nikdy ne z takové blízkosti. Během posledních tří týdnů, které strávil u Jacka Harmona, měl možnost ho vidět často. Gormley s Harmonem příležitostně Keogha pozorovali a podrobili mladíka podrobnému, ale nenápadnému sledování. Při dvou příležitostech se k nim dokonce *připojil* i George Hannant. A Gormleymu netrvalo dlouho a musel s oběma muži souhlasit – Keogh byl skutečně velice zvláštní. Jejich úvahy byly naprosto správné. Byl nekroskopem. Měl moc, která mu umožňovala, aby se mentálně *spojil **s*** mrtvými. Gormley o tom jeho podivném a nevídaném nadání v průběhu posledních tří týdnů hodně uvažoval. Bylo to něco, co by měl velice rád pod svým dohledem. Teď musí najít cestu, jak o tom přesvědčit i Keogha.

Harry Keogh ospale pomrkával očima a prohlížel si svého návštěvníka od hlavy k patám. Ať už to byl kdokoli, chtěl ho vypoklonkovat rychle, bez jakéhokoli zdržování a průtahů, ale jediný pohled na Gormleyho mu pověděl, že má před sebou

někoho, kdo se jen tak odbýt nenechá. Byl v něm cítit svým způsobem skromný, ale silný myšlenkový potenciál, což z něj ve spojení s okouzlujícím úsměvem, se kterým mu podával ruku, činilo člověka, který ho naprosto odzbrojil.

„Harry Keogh?“ zeptal se Gormley, i když velice dobře věděl, že mluví s Keoghem, a přistrčil k němu svou ruku ještě blíž. „Jsem sir Keenan Gormley. Určitě jste o mně nikdy neslyšel, ale já toho o vás vím hodně. Ve skutečnosti – víte, vím o vás skoro všechno.“

Chodba byla dost špatně osvětlena, takže Harry nemohl přesně rozeznat tvář svého návštěvníka. Detaily si mohl jen domyslit. Nakonec mu krátce potřásl rukou, kterou mu podával, ustoupil stranou ode dveří a vpustil ho dovnitř. Dotek, jakkoli byl krátký, mu pověděl hodně. Stisk Gormleyho ruky byl pevný a přitom pružný, jeho kůže byla chladná a přitom z ní měl příjemný pocit. Byla to ruka, která nic neslibovala, ale ani nevyhrožovala. Byla to ruka člověka, který by mohl být přítelem. Jenže –

„Říkáte, že o mně víte všechno?“ Harrymu se nelíbil tón, jakým to řekl. „V tom případě toho moc nevíte. Chci říct, že není mnoho věcí, které by o mně stálo za to vědět.“

„Nesouhlasím s vámi,“ řekl ten druhý. „Myslím, že jste příliš skromný.“

Teď, když na tvář jeho hosta dopadalo více světla skrze okna, mohl si ho Keogh prohlédnout daleko lépe. Měl něco mezi padesáti a šedesáti lety, ale spíše více než méně. Jeho zelené oči vypadaly jako mírně zakalené a tvář měl samou vrásku. Na velké protáhlé hlavě měl porost pečlivě udržovaných šedých vlasů. Měřil něco kolem metru osmdesáti a dobře ušité sako skrývalo mírně shrbená ramena. Sir Keenan Gormley už toho hodně zažil, ale Harry Keogh si pomyslel, že toho má ještě hodně před sebou. „Jak vám mám říkat?“ zeptal se ho. Poprvé v životě mluvil se ‘sirem’.

„Keenan bude docela stačit, když budeme přáteli.“

„Jste si tím tak jistý? Totiž, že budeme přáteli? Musím vás upozornit, že jich nemám mnoho.“

„Myslím, že nám nezbývá nic jiného,“ usmál se Gormley. „Máme toho příliš mnoho společného. A kromě toho, podle toho, co jsem o vás slyšel, máte přátel spoustu.“

„Pak jste asi slyšel špatně,“ zamračil se Harry a potřásl hlavou. „Své opravdové přátele mohu spočítat na prstech jedné ruky.“

Gormley byl přesvědčen, že může přejít rovnou k věci. Chtěl vědět, jak na to Keogh zareaguje. Měl to být konečný důkaz toho, čemu věřil. „To jsou ale jen ti živí,“ řekl tiše a úsměv pomalu zmizel z jeho tváře. „Ale myslím, že těch ostatních je daleko více...“

Jeho slova Harrym otřásla jak výbuch granátu. Vždycky uvažoval, jak se zachová, jestliže ho někdo právě takovým způsobem odhalí, a teď nevěděl, co dělat. Přepadla ho nevolnost.

Zapotácel se, našel po hmatu rozvrzanou židli a ztěžka na ni usedl. Byl bledý jako smrt, třásl se po celém těle, rychle polykal a díval se na Gormleyho očima, které dostaly výraz zvířecího strachu.

„Nevím, o čem to –“ začal nakonec zapírat chraptivým hlasem, ale Gormley ho ostře přerušil:

„Ale samozřejmě, že víš, Harry! Víš naprosto přesně, o čem mluvím. Jsi nekroskop. A jsi s největší pravděpodobností jediný nekroskop na celém světě!“

„Vy jste se musel zbláznit!“ zasípal Harry zoufale. „Přicházíte sem a obviňujete mne z takových... takových věcí. Nekroskop? Nikdo takový neexistuje. Každý přece ví, že nikdo nemůže... nemůže...“ a ztichl, protože věděl, že toho říká příliš mnoho.

„Nemůže co, Harry? Mluvit s mrtvými? Ale ty to dokážeš, nebo snad ne?“

Na Harryho čele vyrazil studený pot. Zalapal po vzduchu. Ten muž ho dostal a on to věděl. Byl dopaden jako ghúl s mrtvým srdcem v ruce, jako násilník, na kterého dopadne paprsek z policistovy svítilny ve chvíli, kdy láme své oběti kosti. Vlastně mu nikdy nepřipadalo, že by páchal nějaký zločin – nikomu přece neubližoval – ale teď...

Gormley k němu přistoupil, vzal ho za ramena a zatřásl jím, jak seděl na židli. „Člověče, vzpamatuj se! Tváříš se jako malý zlotřilý fakan, kterého nachytali při masturbaci! Nejsi nemocný, Harry – ta věc, kterou provádíš, není zločin – je to nadání!“

„Je to tajná věc,“ chabě zaprotestoval a jeho tvář se zaleskla potem. „Já... já jim neubližuji, nikdy jsem jim ublížit nechtěl. Pokud

by neměli mne, kdo by s nimi mluvil? Oni jsou tak osamělí!“ Drmolil tak, že mu skoro nebylo rozumět. Byl přesvědčen o tom, že z toho bude mít velké problémy, a pokoušel se z toho nějak vykroutit. Ale poslední věcí, o kterou by Gormley stál, bylo to, že by ho pokládal za svého nepřítele.

„To je v pořádku, synu, nic se neděje. Uklidni se – nikdo tě nechce z ničeho obviňovat.“

„Ale to je *tajná věc!*“ trval na svém Harry, zatnul zuby a vypadal rozhněvaně. „Nebo alespoň byla. Ale teď, když se o tom všichni dozvědí –“

„Nikdo se o tom nedozví.“

„Víte o tom vy!“

„Vědět o takových věcech je moje práce. Synu, říkám ti znovu: nebudeš mít problémy. Ne se mnou.“

Byl tak přesvědčivý, tak klidný. Byl jeho přítel, opravdový přítel, nebo něco jiného? Harry jen stěží ovládl svou paniku, svůj šok z poznání, že někdo jiný ví. Může tomu člověku důvěřovat? Může důvěřovat vůbec někomu? A pokud s ním Gormley jako s nekroskopem hodlal něco udělat, co bude s jeho pomstou Viktoru Šukšinovi? Tu mu přece nesmí nic překazit!

Zapátral zoufale ve své mysli a spojil se s jedním zemřelým podvodníkem, kterého poznal na hřbitově v Easingtonu.

Gormley ucítil náhlý záchvěv síly, která z Harryho v tom okamžiku vytryskla, záchvěv syrové cizí energie, který byl naprosto odlišný od všeho, co za celý svůj život až do této chvíle poznal. Tato energie způsobila, že se mu vlasy v týle zježily a srdce se poplašně rozbušilo. Tak takhle to bylo! Zachytil právě nekroskopa při práci. Gormley to věděl tak jasně, jako věděl, že dýchá.

Ještě před chvílí se Harry ve svém křesle choulil do sebe. Jeho tvář měla barvu právě napadaného sněhu a pot po ní stékal v celých potůčcích. Ale teď –

Posadil se vzpřímeně, vycenil zuby a na jeho tváři se objevil vychytralý úšklebek. Pohodil hlavou, až se kapky potu z jeho tváře rozletěly na všechny strany. Všechna panika z něj v jediném okamžiku vyprchala a on ožil. Jeho ruce se vůbec netřásly, jak si přičísl vlhké vlasy z čela. Do jeho tváří se vrátila zdravá barva. „A je to,“ řekl s úšklebkem. „Interview skončilo.“

„Cože?“ Gormley byl tou náhlou změnou zmaten.

„Samozřejmě. O to tu přece šlo, ne? Přišel jste si o mně něco zjistit jako o spisovateli. Někdo vám vyprávěl námět povídky, na které právě pracuji – námět, o němž, jak jsem si myslel, nikdo jiný neví – a vy jste ho na mne vybafl, abyste zjistil, jak na to zareaguji. Je to horror a určitě vám řekli, že to, co píšu, jsem také schopen předvést. Takže když jsem vám předvedl postavu nekroskopa – což je mimochodem slovo z mé vlastní dílny – předvedl jsem vám ho se vším všudy. Jsem dobrý herec, víte? Takže jste měl podívanou zadarmo a já se u toho pobavil, a tak si myslím, že tím bychom mohli toto interview ukončit.“ Úšklebek zmizel z jeho tváře a ponechal na ní pohrdavý výraz. „Víte, kde jsou dveře, Keenane...“

Gormley pomalu zavrtěl hlavou. Zpočátku byl zaskočen, ale teď už jeho instinkt opět nabyl vrchu. A byl to právě jeho instinkt, který mu řekl, co se děje.

„To bylo mazané,“ řekl. „Ale ne natolik, aby mě to oklamalo. S kým jsi to teď mluvil, Harry? Nebo lépe řečeno, kdo to skrz *tebe* mluvil?“ Na chvíli ještě v Harryho očích setrvával výsměšný výraz, ale pak Gormley znovu ucítil vlnu divoké energie, jak mladík přerušil své spojení se svým vychytralým, mrtvým, neznámým přítelem. Jeho tvář se viditelně změnila – sarkasmus se vytratil a Harry byl znovu sám sebou. Ale nakonec se do ní vrátilo něco z její bývalé vyrovnanosti a jeho panika zmizela.

„Co chcete vědět?“ zeptal se plochým hlasem, prostým jakýchkoli pocitů.

„Všechno,“ odpověděl Gormley.

„Myslel jsem, že už všechno víte? Alespoň jste to říkal.“

„Ale chtěl bych to slyšet od tebe. Chápu, že nemůžeš vysvětlit, jak to děláš, a určitě nechci vědět proč. Stačí, když ti řeknu, že jsi v sobě objevil nadání, které můžeš použít k tomu, aby sis vylepšil svůj život. To je pochopitelné. Ne, chtěl bych slyšet fakta. Rozsah tvého nadání, například, a jeho omezení. Teprve před chvílí jsem zjistil, že ho můžeš používat na dálku – takové věci bych chtěl slyšet. Chci vědět, o čem spolu mluvíte, co je zajímá. Berou tě jako vetřelce, nebo rozhovor s tebou vítají? Jak jsem řekl: chci vědět všechno.“

„Nebo co?“

Gormley potřásl hlavou. „S tím si nemusíš dělat hlavu – prozatím.“ Harry se kysele usmál. „Takže budeme radši ‘přátelé’, co?“ Gormley přisunul křeslo a sedl si naproti němu. „Harry, nikdo se o tom nedozví. To ti slibuji. Ano, budeme přátelé. Ale jenom z toho důvodu, že se potřebujeme navzájem a že nás potřebují jiní. Vím, určitě si teď myslíš, že mne nepotřebuješ, že jsem ten poslední, koho bys potřebovat mohl! Ale to si myslíš teď. Ujišťuji tě o tom, že mne potřebovat budeš!“

Harry se na něj podíval a jeho oči se zúžily.

„A proč mě vlastně potřebujete? Chci tím říct, že dříve, než vám cokoli řeknu – než se k čemukoli rozhodnu – měl byste mi o sobě něco říct.

Gormley nic jiného neočekával. Přikývl, pohlédl do vážných, tázavých očí toho druhého a zhluboka se nadechl. „Dobře, máš na to právo. Víš, kdo jsem, takže ti teď řeknu, čím jsem a jak si vydělávám na živobytí. A co víc, budu ti vyprávět o lidech, se kterými pracuji.“

A začal. Řekl Harrymu o britské pobočce E a přidal i to málo, co věděl o jejích protějšcích ve Spojených státech, Francii, Německu, Rusku a Číně. Řekl mu o telepatech, kteří spolu mohli rozmlouvat přes celý svět bez použití telefonu, pouze pomocí svých myslí. O předvídání, schopnosti zachytit obrysy budoucnosti a předpovědět události, ke kterým teprve dojde. O telekinetice a psychokinetice a o lidech, kteří mohli pohybovat pevnými předměty, aniž by vynaložili sebemenší tělesnou námahu, pouze pomocí své vůle. Mluvil o ‘vidění na dálku’, o lidech, kteří mohli říct, co se právě v tomto okamžiku děje kdekoli ve světě. O psychickém léčení a ‘lékaři’, který mohl přenášet uzdravující sílu života holou rukou a mohl vyléčit choroby bez použití jakékoli chirurgie. Vyprávěl o celé škále mentálně nadaných lidí, kteří pracují pod jeho velením, a také o tom, že má připraveno místo i pro Harryho. A říkal to všechno takovým způsobem – s takovým pochopením, tak jasně a s takovým přesvědčením – že Harry uvěřil, že říká pravdu.

„Takže teď víš,“ řekl Gormley nakonec, „že vůbec nejsi žádná zrůda, Harry. Tvé nadání je možná jedinečné, ale ty, jako ESPer, nijak jedinečný nejsi. Všechno to začalo tvou babičkou a z ní přešlo nadání na tvou matku. A tvoje matka zase velkou část svého nadání

předala zase tobě. Bůh sám ví, čeho budou schopny tvoje děti, Harry Keoghu!“

Trvalo dlouho, než Harry zase zamyšleně promluvil. Zeptal se: „Takže chcete, abych pro vás pracoval, je to tak?“

„Řečeno v kostce – ano.“

„A co když odmítnu?“

„Harry, já jsem tě objevil. Jsem vyhledávač. Nemám žádné skutečné mentální nadání, ale mohu vycítit nadaného člověka na míle daleko. Snad to není velké nadání, ale je to všechno, co mám. Jednu věc vím ale určitě – i jiní lidé mají stejnou schopnost jako já. Jedním z nich je například šéf ruské pobočky. Teď jsem přišel k tobě a vyložil své karty na stůl. Řekl jsem ti věci, které jsem ti ani neměl právo říct. Udělal jsem to proto, že jsem chtěl, abys mi důvěřoval, ale také proto, že jsem věřil, že mohu důvěřovat já tobě. Nemusíš se z mé strany ničeho obávat, Harry – ale nevím, jestli si tím mohu být jist u druhých!“

„Myslíte tím... že si mě také mohou najít?“

„Jsou čím dál tím mazanější, Harry,“ pokrčil Gormley rameny. „A pomalu nás dohánějí. V Británii mají nejméně jednoho člověka. Ještě jsem ho nepoznal, ale cítil jsem ho blízko sebe. Věděl jsem, že se na mě dívá, že mne sleduje. Je to nejspíš také vyhledávač. Chci, aby sis uvědomil jedno: já tě našel – a jak dlouho myslíš, že to bude trvat jim? Rozdíl je v tom, že s nimi nebudeš mít na vybranou.“

„A s vámi na vybranou mám, chcete říct?“

„Samozřejmě, že ano. Rozhodnutí závisí plně na tobě. Buď se k nám přidáš, nebo ne. Nutit tě nebudeme a nemůžeme. Takže si udělej čas a promysli si to, Harry. Ale nerozmýšlej se příliš dlouho. Už jsem ti přece říkal, že tě potřebujeme. Čím dříve, tím lépe...“

Harry si vzpomněl na Viktora Šukšina. Nemohl to vědět, ale Šukšin byl tím mužem, kterého ‘vycítil’ Gormley ve své blízkosti.

„Jsou věci, které musím nejdříve dotáhnout do konce,“ řekl. „A pak se teprve mohu rozhodnout.“

„Samozřejmě, chápu to.“

„Bude to nějakou dobu trvat. Možná za pět měsíců?“

„Pokud to musí být,“ přikývl Gormley.

„Myslím, že to tak být musí, ano.“ Poprvé za celou dobu se Harry usmál svým přirozeným, jemným úsměvem. „Poslyšte, mám hroznou žízeň! Dal byste si šálek kávy?“

„Moc rád,“ vrátil mu úsměv Gormley. „A zatímco ji budeme pít, mohl byste mi povyprávět něco o sobě, co říkáte?“

Harry měl pocit, jako by z jeho ramen padalo těžké závaží. „Ano,“ vzdechl. „Myslím, že bych možná měl.“

O čtrnáct dní později dokončil Harry svůj román a pustil se do ‘tréninku’, aby se připravil na souboj s Viktorem Šukšinem. Záloha, kterou na knihu dostal, mu poskytla dostatečnou finanční částku, kterou v následujících pěti měsících potřeboval na to, aby dokončil svůj plán.

K uskutečnění jeho prvního kroku se připojil ke skupině nadšenců, kteří provozovali celoroční plavání a scházeli se dvakrát týdně na březích Severního moře – včetně Štědrého dne nebo Nového roku! Byli značně proslulí, zvláště díky tomu, že každoročně proráželi led na hardenské nádrži a vytvářeli tak bazén pro ‘Britskou nadaci zdravého srdce’. Brenda, která se už dávno vyrovnala s různými Harryho výstřednostmi, si myslela, že je to šílenství.

„Nemám nic proti koupání v létě, Harry,“ řekla mu jednoho srpnového odpoledne, kdy leželi nazí v jeho malém bytě a drželi se v náručí. „Ale co až přijde zima? Nedovedu si tě představit, jak prorážíš led na řece, jenom aby sis zaplaval! O co ti vlastně jde?“

„Dělám to prostě proto, abych byl ve formě a zdravý,“ řekl jí, zatímco jí líbal ňadra. „Copak mě nemáš ráda zdravého?“

„Občas,“ odpověděla a přitiskla se k němu blíže a cítila, jak jí jeho přirození tuhne v ruce, „si vážně myslím, že jsi ve formě až moc!“ Ve skutečnosti byla šťastnější, než za celé tři poslední roky dohromady. Harry byl mnohem otevřenější, daleko méně se toulal ve svých myšlenkách, připadal jí živější a citlivější. Jeho zájem o sport se nezastavil jenom u plavání. Myslel také na sebeobranu a stal se členem malého judistického oddílu v Hartlepoolu. Netrvalo ani týden a jeho trenér o něm začal mluvit jako o ‘přirozeném talentu’ a prohlašoval, že od něj očekává vynikající výsledky. Samozřejmě nevěděl o tom, že Harry má ještě jednoho trenéra – muže, který byl kdysi judistickým přeborníkem svého pluku a který teď předával všechno své umění a své zkušenosti přímo Harrymu.

A co se týkalo Harryho plavání: odjakživa se považoval za slušného plavce. Ale teď zjistil, že jím nebyl. Při prvních zkušenostech z plavání, kdy ho všichni nechali daleko vzadu, si našel muže, který kdysi získal na olympijských hrách stříbrnou medaili a který zahynul při autonehodě v roce 1960. Tato skutečnost byla zapsána na jeho náhrobním kameni, stojícím na hřbitově svaté Marie ve Stocktonu.

Harryho přijal s nadšením – jeho plán už ale s jistými výhradami – a připojil se k jeho hrátkám ve vodě s velkou sebedůvěrou.

Ale i s účastí takových pomocníků zůstávala otevřená tělesná stránka věci. Harry mohl sice požádat profesionálního plavce o to, aby dohlížel na jeho techniku, ale nemohl ho přinutit k tomu, aby mu pomohl s ochablým svalstvem. Toho mohl dosáhnout pouze cvičením. Přesto byl jeho postup neuvěřitelně rychlý.

V září začal s plaváním pod hladinou. Musel zjistit, jak dlouho dokáže vydržet pod vodou na jedno nadechnutí a jak velkou vzdálenost dokáže uplavat bez vynoření. Den, kdy poprvé uplaval pod vodou dvě celé délky bazénu v Seaton Carew, si Harry dobře zapamatoval. Všichni kolem přestali plavat a sledovali ho. Když ho později vyhledal plavčík a ptal se ho, jak to dokázal, Harry pokrčil rameny a řekl: „Je to prostě záležitost mysli. A také silné vůle...“ což byla pravda. Co ale neřekl, bylo, že i když to bylo díky jeho silné vůli, nebylo to tak docela díky jeho mysli...

Koncem října Harry trochu polevil v tréninku juda. Jeho pokroky byly příliš rychlé a jeho instruktoři si na něj začali dávat pozor. V každém případě byl rád, že se už o sebe dokáže postarat docela sám, bez dohledu ‘Seržanta’ Grahama Lanea. Mezitím se také pustil do bruslařského tréninku, poslední položky svého plánu.

Brenda, která byla v bruslení docela dobrá, žasla. Často ho přemlouvala, aby se k ní připojil na kluzišti v durhamské hale, ale on vždycky odmítal. Vlastně jí to ani nepřipadalo nijak zarážející. Věděla přece, jak zemřela jeho matka. Stále však věřila, že se svému strachu dokáže postavit. Nevěděla, že to ve skutečnosti nebyl jeho strach, ale strach jeho matky. Nakonec však přece jen matka pochopila smysl Harryho příprav a ochotně mu poskytla svou pomoc.

Z počátku se bála – led, vzpomínky a čirá hrůza z okamžiku její smrti v ní stále zůstávaly – ale zakrátko ji začalo bruslení bavit tak, jako když ještě žila. Užívala si ho skrze Harryho a on na oplátku získá-

val užitek z jejích rad, takže už zanedlouho byl schopen protančit s Brendou přes celé kluziště – k jejímu velkému překvapení!

„Jednu věc o tobě mohu říct s naprostou jistotou, Harry Keoghu," řekla mu později, zatímco spolu tančili na ledě stále dokola a její dech se srážel v chladném vzduchu. „A to, že s tebou není nikdy nuda! Podívej se, jaký se z tebe stal sportovec!" A v tom okamžiku Harrymu došlo, že by jím skutečně mohl být – kdyby se věci vyvíjely trochu jinak.

Ale pak, v prvním listopadovém týdnu, mu jeho matka připravila velký šok...

Harry se cítil lépe než kdy jindy a té noci, kdy za ním ve snu přišla, věřil, že je schopen bojovat s celým světem. Když bděl, musel ji vždycky volat, aby s ní mohl mluvit, ale když spal, bylo to jiné. V té době se s ním mohla spojit sama. Obvykle respektovala jeho soukromí, ale tentokrát šlo o něco, o čem si s ním musela bezodkladně promluvit, o něco, co nemohlo počkat.

„Harry?" vstoupila do jeho snu a kráčela s ním po hřbitově, zahaleném mlhou mezi omšelými náhrobními kameny, které se tyčily kolem, vysoké jako domy. „Harry, můžeme si spolu promluvit? Nebude ti to vadit?"

„Ne, mami, nevadí mi to," odpověděl. „O co jde?"

Vzala ho za ruku, pevně ji stiskla, a když si uvědomila, jak pevný je jejich vztah, dovolila svým obavám a svému strachu, aby z ní vyrazily v náhlé záplavě: „Harry, mluvila jsem s ostatními. Řekli mi, že jsi v hrozném nebezpečí. Nebezpečí, které ti hrozí od Šukšina, a pokud ho zničíš, pak se vystavíš nebezpečí od těch, kteří stojí za ním! Ach, Harry, Harry – mám o tebe takový strach!"

„Mně že hrozí nebezpečí od mého otčíma?" přitiskl ji k sobě a snažil se ji uklidnit. „Jistěže ano. Vždycky jsme o něm přece věděli. Ale nebezpečí od těch, kteří stojí za ním? O kom to mluvíš, mami? Nerozumím ti."

Odtáhla se od něj na délku paže a na okamžik se zatvářila rozzlobeně. „Ale ano, chápeš!" obvinila ho. „Nebo bys alespoň věděl, kdybys o tom přemýšlel. Od koho myslíš, že máš své nadání, Harry Keoghu, když ne ode mne? Mluvila jsem s mrtvými ještě v dobách, kdy jsem netušila, že se narodíš. Ach, sice ne tak dobře, jako to dokážeš ty, ale dostatečně dobře. Všechno, co jsem kdy

zachytila, byly nejasné obrazy, ozvěny, vzpomínky, které se rychle vytrácely – zatímco ty s nimi skutečně mluvíš, učíš se od nich, zveš je do svého života. Ale věci se trochu změnily. Měla jsem šestnáct let na to, abych se ve svém umění zlepšila, Harry, a teď jsem daleko lepší, než jsem byla, když jsem ještě žila. Chápej, cvičila jsem se v tom pro tebe. Jak jinak bych na tebe mohla dávat pozor?“

Přitáhl si ji k sobě a svíral jí ruce, zatímco se zhluboka zahleděl do jejích očí, naplněných úzkostí. „Nehádej se se mnou, mami, to přece není vůbec zapotřebí. Ale řekni mi, o jakých ostatních jsi to mluvila?“

„O jiných takových, jako jsem já, o lidech, kteří byli za svého života médii. Někteří, tak jako já, jsou mrtví podle našeho měřítka času teprve krátce, ale jiní leží v zemi opravdu dlouho. Za starých časů se jim říkalo čarodějnice a černokněžníci – a někdy jim lidé dávali ještě horší jména. Mnozí z nich kvůli svým schopnostem zemřeli. Mluvila jsem s nimi a...“

Dokonce i ve snu zjistil Harry, že mu z té myšlenky běhá mráz po zádech: mrtví, kteří mluví s jinými mrtvými, navazují spojení mezi svými hroby a přemýšlejí o živém a bdícím světě, ze kterého navždy odešli. Lehce se otřásl a doufal, že si toho jeho matka nevšimla.

„A co ti tihle ostatní řekli?“

„Vědí o tobě, Harry,“ odpověděla. „Koneckonců, znají tě. Jsi ten, kdo se s mrtvými přátelí. Díky tobě mají mrtví budoucnost – nebo alespoň někteří z nás. Díky tobě mají někteří z nás příležitost dokončit věci, které nestihli dokončit za svého života. Mají tě za hrdinu, Harry, a také o tebe mají strach. Bez tebe by jim už nezbývala žádná naděje, chápeš? Oni... oni tě prosí, aby ses vzdal té své posedlosti, své vendetty.

Harryho rysy ztuhly. „Myslíš Šukšina? Ne, to nedokážu. Dostal tě tam, kde jsi, mami.“

„Harry, není... není to tu tak špatné. Necítím se tu vůbec osamělá, teď už ne.“

Potřásl hlavou a povzdechl. „To nemá cenu, mami. Říkáš to jen kvůli mně. Díky tomu tě mám ještě radši a o to víc mi chybíš. Podívej – vím, že to co dělám, není dobré, ale stejně je to nespravedlivé. Potom bude všechno jinak. Mám své plány. Dala jsi

mi nadání, ano, a až tohle skončí, budu ho používat dobře. To ti slibuji.“

„Ale nejdříve musíš vyřídit tu záležitost s Viktorem?“

„Musím.“

„Je to tvoje poslední slovo?“

„Ano.“

Smutně pokývala hlavou, pustila jeho ruku a ustoupila od něj. „Říkala jsem jim, jaká bude tvoje odpověď. Dobrá, Harry, nebudu už na tebe naléhat. Teď odejdu a nechám tě vykonat to, co vykonat musíš. Ale měl bys vědět tohle: dostaneš výstrahy, budou dvě, a ani jedna z nich ti neudělá radost. Jedna přijde od ostatních a narazíš na ni v tomto snu. Ta druhá na tebe čeká ve tvém světě. Dvě výstrahy, Harry, a pokud na ně nebudeš dbát... zaplatíš.“ Odcházela od něj pryč mezi vysokými náhrobními kameny, mlha se jí ovíjela kolem kotníků a lýtek. Chtěl ji následovat, ale nemohl. Jako by mezi nimi stála stěna jeho snu. Cítil, jako by měl nohy přirostlé k malým oblázkům, kterými byla vysypána hřbitovní pěšina.

„Varování? Jaká varování?“

„Jdi po pěšině,“ ukázala, „a najdeš první z nich. To druhé přijde od někoho, komu chceš důvěřovat. Obě jsou ukazateli tvé budoucnosti.

„Budoucnost není určená, mami!“ zavolal na její mlhou zahalenou postavu. „Nikdo ji nemůže vidět jistě! Nikdo ji přesně nezná!“

„Můžeš to nazvat svou možnou budoucností,“ odpověděla. „Svou, a současně budoucností dvou dalších lidí. Někoho, koho miluješ a někoho, kdo tě požádal o pomoc...“

Harry si nebyl jist, jestli jí dobře rozuměl. „Cože?“ zavolal nejsilněji, jak mohl. „Co jsi říkala?“

Ale její hlas, její tělo a mysl už skoro splynula s vířící mlhou a byla pryč. Harry se podíval směrem, kterým ukázala.

Náhrobní kameny stály jako obrovské kostky domina, přerostlé patníky, jejichž vrcholky se ztrácely v přelévajících se oblacích mlhy. Vypadaly zlověstně, zamyšleně a pěšina, která se mezi nimi ztrácela, byla stejná. Co se týkalo jejích ‘výstrah’: možná by bylo lepší, kdyby je neznal. Možná by po té pěšině neměl vůbec

vykročit. Ale nemusel o tom ani přemýšlet – jeho sen ho po té pěšině vedl stejně!

Harry nekladl odpor a nechal se vést po té cestičce z oblázků, která procházela mezi řadami velkých náhrobků, a cítil, že je přitahován něčím, o čem věděl, že nemůže přemoci. Na konci uličky, kterou lemovaly kameny, byl prázdný prostor, nad kterým se mlha točila a vířila, a za ním...

Za ním stály další tři náhrobky, ale zdály se mu ještě o něco zlověstnější než všechny ostatní dohromady. Harry přešel prázdný prostor, který mezi ním a těmi třemi kameny ležel, a jak přicházel blíže k místu, kde se tyčily ze země, opustila ho najednou síla, která ho sem proti jeho vůli přivedla, a jemu se opět vrátila jeho vlastní vůle. Pohlédl na náhrobky a mlha, která je až do této chvíle zahalovala a bránila mu spatřit, co je na nich napsáno, se pomalu rozestoupila. Harry si mohl přečíst výstrahu, kterou pro něj ‘přátelé’ jeho matky zanechali vytesanou hlubokým, hranatým a přísným písmem na jejich povrchu.

Na prvním kameni stálo:
BRENDA COWELLOVÁ
NAROZENA ROKU 1958
BRZY ZEMŘE PŘI PORODU
MILOVALA A BYLA MILOVÁNA

Na druhém kameni stálo:
SIR KEENAN GORMLEY
NAROZEN ROKU 1915
BRZY ZEMŘE V BOLESTECH
V PRVNÍ ŘADĚ VLASTENEC

A na třetím bylo napsáno:
HARRY KEOGH
NAROZEN ROKU 1957
MRTVÍ HO BUDOU OPLAKÁVAT

Harry otevřel ústa a vzdorovitě vykřikl: „Ne!“ Ucouvl klopýtavě od přízračných náhrobních kamenů, zakopl, rozpřáhl ruce, aby

zmírnil svůj pád – a spadl z postele a udeřil se do nočního stolku. Dlouhou dobu tam nehybně ležel, šokovaný, se srdcem bušícím do žeber, až konečně vyskočil na nohy – když se ozvalo zvonění telefonu. Byl to Keenan Gormley. Harry se zachvěním dopadl do křesla se sluchátkem v ruce. „Ach," řekl. „Vy."

„Je to pro tebe takové zklamání, Harry?" ozvalo se ze sluchátka bez jakékoli stopy humoru.

„To ne, ale spal jsem. Trochu jste mě vyděsil."

„Ach, to je mi opravdu líto. Ale čas běží, takže –"

„Ano," řekl Harry prudce.

„Prosím?" Gormleyho hlas zněl překvapeně. „Říkal jsi ano?"

„Chci tím říct: ano, připojím se k vám. Myslím, že se za vámi v nejbližší době rozjedu, Musíme si o tom pohovořit."

Harry sice už o Gormleyho nabídce nějakou dobu uvažoval, jak mu to slíbil. Ale ve skutečnosti to byl právě jeho sen, který byl něčím více než jen snem, co ho nakonec přesvědčilo. Jeho matka mu přece říkala, že je tu člověk, kterému chce věřit, člověk, který ho požádal o pomoc. Kdo by to mohl být jiný než Gormley? Až dosud byly pro a proti vyrovnány – mohl se ke Gormleyovým ESPerům připojit a nemusel. Ale teď, pokud vůbec existoval nějaký způsob, jak změnit to, co Mary Keoghová nazvala jeho 'možnou' budoucností, budoucností jeho, Brendy a Gormleyho, musel –

„Ale to je výborné, Harry!" Nadšení v Gormleyho hlase se nedalo přeslechnout. Kdy k nám přijedeš? Je tady spousta lidí, se kterými se musíš seznámit. Musíme ti toho spoustu ukázat – a ještě víc s tebou uskutečnit!"

„Ale ještě ne," pokoušel se ho Harry zabrzdit. „Chci říct, přijedu brzy. Hned, jakmile budu moci..."

„A kdy to bude?" Zeptal se Gormley zklamaně.

„Brzy," řekl Harry znovu. „Hned, jakmile dokončím... to, co musím."

„Dobrá tedy," řekl ten druhý. „Ale Harry – neodkládej to příliš dlouho, rozumíš?"

„Ne, nebudu," řekl a položil sluchátko do vidlice. Ještě se ani nestačil od telefonu obrátit a už zvonil znovu. Zvedl ho.

„Harry?" Byla to Brenda a její hlas by slabý a tichý.

„Brendo? Poslyš, lásko,“ řekl dříve, něž stačila promluvit. „Myslím... chci říct, rád bych... chtěl bych ti říct... ale k čertu! Chci si tě vzít!“

„Ach, Harry!“ oddechla si na svém konci a zvuk a pocit úlevy v jejím hlase zazněl velice silně. „Jsem tak ráda, že to říkáš, ještě něž – něž –“

„Udělejme to rychle,“ přerušil ji a snažil se, aby jeho slova nezněla příliš zdušeně, když si vzpomněl, co stálo v jeho snu napsáno na jejím náhrobku.

„Ale právě proto ti volám,“ řekla. „A proto jsem tak ráda, že jsi mi to řekl první. Víš, Harry, Zdá se, že bychom se stejně brát museli...” Harryho Koegha to vlastně ani moc nepřekvapilo.

Dvanáctá kapitola

Byla polovina prosince roku 1976. Příroda se snažila vyrovnat skóre tím, že po dlouhém a horkém létě, jedním z nejteplejších, jaké kdy byly zaznamenány, začalo mrznout. Vypadalo to na drsnou zimu.

Boris Dragosani a Max Batu přilétali do Anglie z místa daleko chladnějšího, ale počasí v jejich úkolu nehrálo žádnou roli. Nebylo důležité, jaké bylo. Ve skutečnosti jim zima docela vyhovovala. Dokonale doplňovala naprostou necitelnost jejich srdcí, mrazivost jejich úkolu. Jímž byla, stručně řečeno, vražda.

Po celou dobu letu, kdy seděl v nepohodlném a nepoddajném sedadle letadla Aeroflotu, se Borisi Dragosanimu honily hlavou chorobné myšlenky. Některé z nich byly plné zlosti a některé zase strachu, nebo alespoň obavami, ale jedny jako druhé byly chorobné. Ty, ve kterých byla zlost, se týkaly Grigorije Borowitze, jenž ho vyslal na tuto cestu, a v těch, které byly plné strachu, hrál hlavní roli Tibor Ferenczy, Věc pod zemí.

Ukolébán tichým, ale neustávajícím hukotem tryskových motorů a šuměním klimatizace, ponořil se trochu hlouběji do svého sedadla a znovu vzpomínal na svou poslední návštěvu náhorní planiny ve tvaru kříže...

Přemýšlel o věci, kterou mu řekl Tibor: o symbiotické přirozenosti skutečných upírů a vzpomněl si přitom na své utrpení a na to, jak v panice prchal, něž ho v půli cesty k úpatí kopce pohltilo milosrdné bezvědomí. Tam alespoň ležel, když opět za svítání nabyl vědomí: ležel pod příkrovem stromů na kraji zarostlého průseku. A znovu byla jeho dovolená v rodném kraji krátká, protože vzápětí poté se vrátil zpátky do Moskvy a podrobil se pečlivé lékařské prohlídce u nejlepšího lékaře, jakého jen mohl najít. Byla to ale zbytečná ztráta času. Podle výsledků všech testů byl naprosto zdráv.

Rentgenové snímky nic neukázaly. Vzorky krve a moče byly stoprocentně v pořádku, puls a dýchání byly takové, jaké měly být. Nastaly nějaké změny, kterých by si byl Dragosani vědom? Nenastaly. Trpěl někdy migrénou nebo astmatem? Nikdy. Mohlo by to být vysokým tlakem. Měl nějaké potíže vyvolané zdravotním

stavem? Neměl. Možná byl jen přepracovaný? To těžko! Má on sám nějaký nápad, z jakého zdroje by mohly jeho potíže pocházet? Nemá.

Ano, ale týkal se věci, o které by se za žádných okolností ani nezmínil!

Lékař mu dal přípravek proti bolestem, ačkoli možnost jejich návratu byla malá, a při tom také zůstalo. Dragosani by s tímto výsledkem mohl být spokojen, ale nebyl. Ani zdaleka...

Pokoušel se na tu vzdálenost spojit se s Tiborem. Možná by stařý ďábel znal odpověď. Dokonce i jeho lži mohly obsahovat střípek něčeho, čeho by se mohl chytit. Ale – marně. Pokud ho Tibor slyšel, neodpověděl mu.

Pokoušel se vybavit si nejméně stokrát události, které předcházely hrozné bolesti, kterou cítil, jeho útěku, jeho zhroucení. Něco mu ukáplo z výšky na krk. Déšť? Ne – tehdy byla klidná a naprosto bezmračná noc. List, kousek kůry? Ne, protože *cítil,* že to je vlhké. Nebo byl příčinou nějaký pták? Ne, protože ruku, kterou si na krk sáhl, měl suchou.

Něco se dotklo jeho těla na úpatí šíje a o okamžik později měl pocit, jako by se jeho páteř a mozek ocitly ve svěráku! A svíralo je něco neznámého. Ale... co? Dragosani věřil, že to ví, a neustále se pokoušel přimět svůj mozek k odpovědi. Ta věc napadla jeho spánek, přinesla mu nekonečné noci, naplněné zlými sny – opakujícími se nočními můrami, které vždy po probuzení zapomínal, ale které byly nevýslovně strašné v okamžicích, kdy je prožíval.

Celá ta záležitost se pro něj pomalu, ale jistě stávala posedlostí, ale byly chvíle, kdy si myslel, že je něčím jiným. Nemělo to co do činění jen s tím, co se stalo, ale i s tím, co mu upír říkal, když se to stalo. A mělo to jistě i určitou souvislost se změnami, které na sobě začal pozorovat od doby, kdy k tomu došlo...

Tělesné změny, nevysvětlitelné změny. I kdyby tu bylo jednoduché vysvětlení, Dragosani nebyl schopen postavit se mu tváří v tvář. „Dragosani, chlapče," řekl mu Borowitz před necelým týdnem, „ty mi stárneš před očima! Copak tě tak příliš zaměstnávám? Možná tě nezaměstnávám dostatečně! Ano, tím to nejspíš bude: nepracuješ tolik, aby tě to naplno vytížilo. Kdy sis

vlastně naposledy umazal ruce od krve, co? Před měsícem, že? To byl ten francouzský agent, který to hrál na obě strany, nemám pravdu? Podívej se na sebe, člověče! Vlasy ti ustupují – a skoro bych řekl, že rty taky! S tou svou bledou pletí a vpadlými tvářemi vypadáš, jako bys byl chudokrevný! Možná ti ten výlet do Anglie udělá trochu dobře...“

Borowitz si ho – jako vždycky – dobíral, to bylo Dragosanimu jasné, ale protentokrát ho to ani nerozlobilo. To by jen vzbudilo Borowitzovu pozomost, což byla poslední věc, po které toužil. Ne, ve skutečnosti se Borowitz trefil daleko blíže k černému, než sám tušil.

Jeho vlasy sice vypadaly, jako by mu ustupovaly z čela, to byla pravda, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo. Malé mateřské znaménko na Dragosaniho čele, na místě, kde mu začínaly vlasy, to potvrzovalo. Vzdálenost mezi ním a vlasy se za posledních deset let nezměnila ani o milimetr. To znamenalo, že mu vlasy nevypadávají ani neustupují. Změnou procházela jeho lebka, která se směrem dozadu prodlužovala. Tatáž změna se týkala i jeho rtů: neustupovaly, jak tvrdil Borowitz, ale jeho zuby se prodlužovaly! Hlavně se to týkalo řezáků, spodních i horních.

A jeho chudokrevnost? To bylo naprosto směšné. Možná byl bledý, ale rozhodně ne slabý. Cítil se dokonce silnější a daleko živější než kdykoli předtím. Alespoň fyzicky. Jeho bledost byla nejspíše způsobena jeho rychle postupující světloplachostí, protože teď se doslova stranil slunečního svitu a nevycházel ani na slabé světlo bez silných slunečních brýli.

Fyzicky byl v pořádku, to ano – ale ty jeho sny, ty jeho bezejmenné děsy a posedlost – jeho neurózy...

Jednoduše – byl neurotik!

Dragosaniho to šokovalo, ale odmítal si to připustit, dokonce i sám před sebou.

Jedna věc byla jistá: jakýkoli bude výsledek této výpravy do Anglie, až skončí, Dragosani se bezodkladně vydá na cestu do Rumunska. Byla tu spousta otázek a záležitostí, které se musely vyřešit. A čím dříve k tomu dojde, tím lépe. Tibor Ferenczy vedl věci po svém už příliš dlouho.

Ze stísněného prostoru trojice spojených sedadel, které stály přes uličku vedle Dragosaniho a jejichž opěradla sklopil, aby měl více pohodlí, se ozval zdušený smích Maxe Batua.

„Soudruhu Dragosani," zašeptal malý Mongol, „myslel jsem, že z nás dvou jsem to já, kdo má uhrančivé oči. Nebo by sis se mnou chtěl vyměnit úlohy?"

„Cože?" řekl Dragosani a trhl sebou na sedadle, jakmile Batu promluvil. Podíval se na svého společníka, který se usmíval. „Co jsi to říkal?"

„Sice nevím, o čem jsi zrovna teď uvažoval, příteli, ale je mi jasné, že to pro někoho nevěštilo nic dobrého," vysvětloval Batu. „Výraz ve tvé tváři byl skutečně strašný!"

„Ach!" řekl Dragosani a trochu se uvolnil. „Byl bych rád, Maxi, kdyby sis uvědomil, že moje myšlenky patří jenom mně a tobě do nich nic není."

„Jsi hrozně studený, soudruhu," řekl Batu. „Myslím, že jsme studení oba, ale ten chlad, který z tebe čiší, skoro cítím na kůži, a to nesedím ani moc blízko u tebe." Pak úsměv z jeho tváře zmizel. „Možná jsem tě nějak urazil?"

„Jenom tím svým přihlouplým řečněním," zabručel Dragosani. „Tak to je v pořádku," pokrčil ten druhý rameny. „Ale 'řečnit' musíme. Myslím, že bys mi měl všechno vysvětlit a svázat všechny ty otevřené konce, které v tom Borowitz nechal. A nebylo by špatné, kdybys to udělal teď. Jsme tady sami – a ani KGB ještě neodposlouchává letadla Aeroflotu! Kromě toho máme ještě hodinu čas, než přistaneme v Londýně. Na velvyslanectví už by mohl být nějaký otevřený hovor obtížný."

„Myslím, že máš pravdu," přisvědčil Dragosani váhavě. „Dobrá tedy, ukážu ti, jak do sebe jednotlivé kousky zapadají. Je to nutné k tomu, abys byl úplně v obraze.

O založení oddělení E začal Borowitz uvažovat před nějakými pětadvaceti lety. Bylo to právě v době, kdy se o parapsychologii začala zajímat i velká skupina takzvaných 'radikálních vědců'. V tehdejších dobách nebyly tyto myšlenky v Sovětském Svazu příliš populární. Borowitz se o jejich práci zajímal – vždycky měl o mentální schopnosti zájem – přestože by se mohlo zdát, že mu v

tom bránilo jeho přízemní vojenské vychování a světské přesvědčení. Neobvykle nadaní lidé ho vždycky přitahovali a zajímali: vlastně byl sám ‘vyhledávačem’, aniž by o tom věděl. Když si nakonec tuto svou zvláštní vlastnost uvědomil, usiloval s úspěchem o to, aby se stal zakladatelem naší ESPerské špionážní školy. Ve skutečnosti to nebyla zpočátku nic než škola, protože jsme neměli žádné zkušenosti s praktickým využitím. KGB se o to nezajímala: měli své svaly a neprůstřelné vesty a mentální vlastnosti pro ně byly příliš duchovní záležitostí.

A protože jeho služba v armádě právě končila a protože měl dobré styky – pokud už bychom se nezmiňovali o jeho neoddiskutovatelném nadání – našel si novou práci.

O několik let později objevil jiného vyhledávače, ale za velice zvláštních okolností. Stalo se to takhle:

Jedna z mála žen z jeho týmu, telepatka, byla brutálně zavražděna. Ze zločinu byl obžalován její přítel, jistý Viktor Šukšin. Bránil se tvrzením, že dívka byla posedlá ďáblem a on to v ní vycítil. To přirozeně Borowitze velice zaujalo. Vyzkoušel Šukšina a zjistil, že je vyhledávač. Ale jeho nadání na něj mělo zvláštní účinek. Mentální aura ESPerů ho rušila, vyváděla ho z rovnováhy a dohánělа k násilným činům, namířeným proti těmto osobám. Na jedné straně byl Šukšin k ESPerům přitahován a na druhé straně je nenáviděl.

Borowitz zachránil Šukšina před solnými doly – stejným způsobem, jakým zachránil i tebe, Maxi – a vzal ho pod svou ochranu. Myslel, že se mu povede odstranit jeho násilnické sklony a přitom ho získat pro ESPerskou práci. V Šukšinově případě by jednoduché vymytí mozku ničemu nepomohlo. Pokud by vůbec bylo k něčemu dobré, pak jenom k rozjitření celé záležitosti. Ale Borowitz nenáviděl zbytečné plýtvání. Hledal způsob, jakým by mohl Šukšinovu agresivitu využít pro svůj prospěch.

V té době se začali Američané zajímat o využití mentálních schopností jako zbraně. Přesněji řečeno, vyzdvihli jenom tuto stránku věci, i když se nedostali tak daleko jako my. Ale hlavní nebezpečí hrozilo z Británie, kde už dávno mentální skupina byla a kde kladli daleko větší důraz na seriózní studium a výzkum paranormálních jevů. Takže Šukšina poslali na nějakou dobu do

špionážní školy v Moskvě a nakonec ho pustili k Britům. Jeho krycí historka byla, že je ‘přeběhlík’.“

„Poslali ho, aby zabíjel britské ESPery?“ zašeptal Batu.

„Taková byla původní myšlenka. Vyhledat je, zjistit co nejvíce o jejich práci a v okamžiku, kdy jeho psychický stres přesáhne snesitelnou hranici, je zabít. Ale poté, co v Anglii strávil pouhých několik měsíců, Viktor Šukšin skutečně přeběhl!“

„K Britům?“

„Ne, ne tak docela – jenom k jejich politickému systému – do bezpečí! Šukšin už si na Matku Rus ani nevzpomněl. Teď už měl nový domov a takřka i novou identitu. Nechtěl udělat stejnou chybu podruhé, rozumíš? V Rusku se málem dostal na zbytek života do vězení za vraždu. Mohl si něco takového dovolit i v Anglii? Mohl si tu zařídit pohodlný život, začít úplně znovu. Byl to jazykovědec se špičkovými znalostmi v ruštině, němčině, angličtině a uspokojivě ovládal více než půl tuctu dalších jazyků. Ne, nepřeběhl k nikomu, on přeběhl od Sovětského svazu. Utekl, přeběhl – za svobodou!“

„To zní skoro, jako bys schvaloval britský systém,“ ušklíbl se Mongol.

„Neznevažuj mou věrnost, Maxi,“ ohradil se Dragosani. „Nenašel bys oddanějšího člověka, než jsem já.“ *Rumunsku! Valašsku!*

„Je dobré to vědět,“ přikývl ten druhý. „A bylo by hezké, kdybych to mohl tvrdit o sobě. Ale jsem Mongol a má věrnost je trochu jiného druhu. Ve skutečnosti jsem věrný pouze Maxi Batuovi.“

„Pak jsi z velké míry podobný Viktoru Šukšinovi. Představují si, že právě totéž musel cítit on. V každém případě byly jeho hlášení měsíc od měsíce vzácnější, až nakonec přestaly docházet úplně. Borowitze to sice mrzelo, ale nemohl s tím nic udělat. Jako ‘přeběhlík’ měl už Šukšin dávno politický azyl a proto si ho nemohl jen tak vyžádat zpátky. Nezbývalo mu tedy než dávat na něj pozor a čekat, jak se věci vyvinou.“

„Bál se, že se přidá k britské pobočce, že?“

„Ne, to ani ne. Šukšin byl psychotik, vzpomínáš si? Borowitz ale nechtěl nic ponechat náhodě a pro všechny případy ho nechal vypátrat. Šukšinův plán byl jednoduchý: našel si práci v

Edinburghu, koupil si rybářskou chalupu v místě, které se jmenuje Dunbar, a požádal obvyklou cestou o britské občanství. Žil jen sám pro sebe, usadil se a vedl normální život. Nebo se o to alespoň pokoušel...“

„Nevyšlo to?“ zajímal se Batu.

„Jenom na chvíli. Ale pak se oženil s dívkou ze starého ruského rodu. Byla médiem – jedním z nejlepších – a její nadání ho přirozeně přitahovalo jako magnet. Možná se jí pokoušel odolat, ale bez výsledku. Oženil se s ní a zabil ji. Takhle to alespoň vidí Borowitz. A potom – už nic.

„Vyklouzl z toho?“

„Oficiální zpráva zněla: nešťastná náhoda. Utonutí. Borowitz o tom ví víc než já. Ale to není důležité. Mnohem důležitější je, že Šukšin zdědil po své ženě veškeré peníze a dům. Ještě pořád v něm žije...“

„A my ho tam jedeme zabít...“ Batu vypadal zadumaně. „Víš proč?“ Dragosani přikývl.

„Pokud by i nadále vedl život, jaký vedl předtím, bylo by všechno v pořádku. Jistě, Borowitz by ho dříve nebo později skřípl, ale ne tak narychlo, jak to musí udělat teď. Ale od Šukšina se odvrátilo štěstí, Maxi. Přišel o spoustu peněz a je skoro na dně. Postihl ho úpadek, jako mnohé před ním. Takže se z něj teď, po všech těch letech, nakonec stal vyděrač. Vyhrožuje Borowitzovi, pobočce a vůbec všem.“

„Copak toho ví tolik, aby si mohl dovolit vyhrožovat?“ zvedl Batu udiveně obočí.

Dragosani znovu přikývl. „Britský protějšek naší pobočky je teď velice výkonná organizace. Jak moc, tím si nejsme jisti, ale v této chvíli už mohou být lepší, než my. Víme toho o nich velice málo, což samo o sobě je dost špatné znamení. Může to být tím, že jsou tak chytří a schopní, aby se mohli úplně skrýt naším očím a dovolit si naprosto dokonalou, stoprocentní mentální ochranu. A pokud jsou natolik chytří –“

„Kolik toho pak ví oni o nás, že?“

„Přesně tak,“ Dragosani se podíval na svého společníka s trochu větším uznáním. „Mohou dokonce vědět i o tom, že my dva jsme na palubě tohoto letadla a o tom, jaké je naše poslání. Chraňbůh!“

Batu se usmál svým zasněným, chladným úsměvem. „Nevěřím v žádného boha," řekl. „Jenom v ďábla. Takže soudruh generál se obává, že pokud nebude Šukšin umlčen, vyzvoní nakonec všechno Britům?"

„Tím mu alespoň Šukšin vyhrožoval, ano. Chce peníze, jinak řekne britské pobočce všechno, co ví. Koneckonců, pro Brity to už dnes žádné velké noviny nebudou, ale i sebemenší zmínka o naší pobočce je víc, než by se Borowitzovi líbilo!"

Max Batu se zatvářil zamyšleně. „Ale pokud bude Šukšin mluvit, uškodí přece sám sobě, ne? V tom případě musí přece přiznat, že přišel do Anglie jako sovětský ESPerský agent?"

Dragosani zavrtěl hlavou. „To není nutné. Dopis může být dokonale anonymní, Maxi. Nebo telefonát. A i když už přešlo dvanáct let od doby, kdy odešel, stále ještě ví spoustu věcí, které by chtěl Borowitz uchovat v tajnosti. Hlavně dvě z nich by Britům hodně pomohly. Za prvé: poloha Bronického zámku. A za druhé: skutečnost, že v čele sovětské ESP rozvědky stojí soudruh generál Grigorij Borowitz. To jsou věci, kterými Šukšin vyhrožuje. A to jsou také věcí, kvůli kterým zemře."

„A přitom jeho smrt není naším hlavním úkolem."

Dragosani chvíli mlčel a pak řekl: „Ne, naším hlavním úkolem je smrt někoho jiného, někoho, kdo je daleko důležitější. Je to sir Keenan Gormley, šéf britské pobočky. Jeho smrt – a také jeho vědění – jsou hlavním úkolem, který před námi leží. Borowitz je chce oba mrtvé a zbavené tajemství. Zabiješ Gormleyho – svou zvláštní metodou – a ji ho pak vyslechnu tou svou. Ještě předtím ale musíme vyřídit tu věc s Viktorem Šukšinem, kterého také vyslechnu. Ale to by neměl být ve skutečnosti příliš velký problém: místo, na kterém žije, je dost odlehlé, vzdálené od používaných cest. Uděláme to tam."

„A dokážeš z nich opravdu dostat všechna jejich tajemství? Myslím, když jsou mrtví?" Zdálo se, že Batu má pochybnosti.

„Ano, samozřejmě že ano. Je to daleko jistější, než kdyby je někdo mučil zaživa. Mohu se dozvědět všechny jejích nejtajnější myšlenky přímo z jejich krve, z morku, z jejich chladných a oddělených kostí."

Do kabiny vešla zavalitá letuška. „Připoutejte se, prosím," řekla mechanicky. Její cestující, stejně mechanicky, poslechli.

„Jaká jsou tvoje omezení?" zeptal se Batu. „Čistě jenom z mého morbidního zájmu, samozřejmě."

„Omezení? Jak to myslíš?"

„Co když je člověk mrtvý týden, například?"

Dragosani pokrčil rameny. „To pro mne nic neznamená."

„A co když byl mrtvý už celých sto let?"

„Myslíš vysušenou mumii? Borowitze zajímalo totéž. Zkusili jsme to. Ve všech případech byly výsledky stejné. Mrtví nemohou před nekromantem skrývat žádná tajemství."

„Ale hnijící mrtvola," naléhal Batu, „která je stará dejme tomu měsíc nebo dva. To musí být pěkně odporné..."

„To je," souhlasil Dragosani. „Ale zvykl jsem si na to. Není to ani tak strašné jako to riziko. Mrtví v sobě mohou mít zárodky různých chorob, rozumíš. Musím být velice opatrný. Není to příliš zdravá práce."

„Ugh!" vyrazil ze sebe Batu a Dragosani si koutkem oka všiml, jak se otřásl.

Na obzoru začaly probleskovat světla nočního Londýna. Město se chladně třpytilo za malými, oválnými okénky.

„A co ty?" zeptal se Dragosani. „Má tvé nadání nějaká 'omezení', Maxi?"

Mongol lehce pokrčil rameny. „Samozřejmě, že s sebou přináší jistá nebezpečí. Spotřebuje strašné množství energie. Vysává mou sílu. Je to vyčerpávající. A jak už víš, účinkuje pouze na slabé nebo nemocné lidi. Říká se, že je tu ještě jedna malá nevýhoda, ale slyšel jsem to jenom jako legendu a ve skutečnosti jsem se nikdy nepokoušel na vlastní kůži přesvědčit, kolik je na ní pravdy."

„Legenda?"

„Ano. Je to příběh, který se v mé zemi vypráví o muži, který měl také uhrančivé oči. Je to velice starý příběh, už nějakých tisíc let. Ten muž měl opravdu velice uhrančivý pohled a svého nadání využíval k vlastnímu prospěchu – terorizoval celou zemi. Jezdil se svou bandou rabiátů z vesnice do vesnice, zabíjel, znásilňoval, loupil a vždycky odjel nezraněn. A nikdo proti němu nebyl schopen ani pozvednout ruku a zastavit ho. Ale v jedné malé vesničce žil

starý muž, který tvrdil, že zná způsob, jak se s ním vypořádat. Když ta banda vyjela směrem k nim, vytáhli vesničané z hrobů všechny své mrtvé, dali jim do rukou kopí a postavili je ke zdem kolem vesnice. Lupiči přijeli za soumraku, uviděli je a jejich vůdce si myslel, že to jsou obránci. Tak upřel svůj uhrančivý zrak na pozorovatele, které viděl u zdí. Ale mrtví nemohou zemřít dvakrát. Kouzlo se od nich odrazilo, vrátilo se k němu a zničilo ho. Byl vyschlý jako pečené sele!“

Dragosani rád poslouchal lidové příběhy. „A ponaučení?“ zeptal se. Batu se zamračil a pokrčil znovu rameny. „Copak ten příběh nemluví sám za sebe? Myslím, že by se dalo shrnout takto: nikdy neproklínej mrtvé, protože ti už nemají co ztratit. Jinak řečeno, nakonec vždycky zvítězí oni...“

Dragosani si vzpoměl na Tibora Ferenczyho. A *co nemrtví?* pomyslel *si. Také vždycky zvítězí? Pokud je tomu tak, pak je na čase trochu změnit pravidla hry...*

Pasovou kontrolou prošli neuvěřitelně rychle jako ‘muži z ambasády’ a jejich zavazadla byla ihned naložena do velkého černého mercedesu s diplomatickými značkami. Jeho řidič byl stejně mlčenlivý jako jejich doprovod, muž se studenýma očima. Cestou na velvyslanectví seděl vedle řidiče a byl napůl obrácen k nim s rukou opřenou o zadní část řidičova sedadla. Mluvil rádoby srdečně, jako by chtěl nastolit zdání přátelského zájmu. Jeho chladný výraz a mechanicky pronášená slova Dragosaniho neošálily ani na minutu.

„Poprvé v Londýně, soudruzi? Určitě se vám bude líbit, o tom jsem přesvědčen. Je to trochu přecivilizované město, to je pravda, a plné bláznů, ale přesto zajímavé. Mimochodem, neměl jsem ani čas zjistit si, proč jste sem přijeli. Jak dlouho tu s námi zůstanete?“

„Dokud neodjedeme,“ řekl Dragosani.

„Ach!“ usmál se muž mírně a trpělivě. „Výborně! Nesmíš se na mě zlobit, soudruhu, ale pro některé z nás je to – abych tak řekl – způsob života. Chápeš?“

Dragosani přikývl. „Chápu. Jsi z KGB.“

Mužova hubená tvář náhle ochladla. „Mimo velvyslanectví toto označení příliš často nepoužíváme.“

„A jaké používáte místo toho?“ usmál se Max Batu. „Sračky?“

„*Cože?*“ tvář jejich průvodce pomalu zbělela vzteky.

„Mám tu se svým přítelem práci, která se tě vůbec netýká,“ řekl Dragosani bezvýrazným hlasem. „Máme ty nejvyšší pravomoci. Aby bylo mezi námi jasno: Nejvyšší Pravomoci. Jakékoli vměšování se do našich záležitostí by pro tebe neznamenalo nic dobrého. Pokud budeme tvou pomoc potřebovat, řekneme si o ni. Do té doby bude nejlepší, když nám dáš pokoj a nebudeš nás otravovat.“

Průvodce se kousl do rtu a zhluboka se nadechl. „Lidé se mnou obvykle takhle nemluví,“ řekl vyslovuje pečlivě každé slovo. „Samozřejmě, pokud bys nás nepřestal obtěžovat,“ pokračoval Dragosani stejným nevzrušeným hlasem, „mohl bych ti třeba zlomit ruku. Tím bychom se tě na nějaké dva tři týdny mohli zbavit.“

„To má být vyhrožování?“ zasípal ten druhý.

„Ne, to je slib,“ ale Dragosani věděl, že by to nebylo řešení. Měl před sebou typického robota z KGB. Zhluboka si povzdechl a řekl: „Poslyš, pokud nám budeš chtít dělat problémy, je mi tě líto. Nezvládneš to. Kromě toho by to pro tebe mohlo být nebezpečné. Řeknu ti to jednou, jenom jednou a víckrát už ne. Jsme tu proto, abychom vyzkoušeli tajnou zbraň. A teď už se přestaň vyptávat.“

„Tajnou zbraň?“ zeptal se ten druhý a jeho oči se rozšířily. „Ach!“ podíval se z Dragosaniho na Batua a zpátky. „Jakou zbraň?“ Dragosani se pochmurně usmál. Dobře, on toho blázna varoval. „Maxi,“ řekl a opatrně odvrátil tvář. „Možná bys mohl tady soudruhovi předvést malou ukázku...?“

Krátce poté vjeli na pozemek velvyslanectví. Na dvoře budovy Dragosani a Batu vystoupili a vzali si z kufru vozu svá zavazadla. Starali se jen o sebe.

Mezitím řidič věnoval pozornost jejich průvodci. Když ho spatřili naposledy, potácel se pryč, opíraje se o řidičovu paži. Jenom jednou se na ně ohlédl – podíval se rozšířenýma očima na Maxe Batua – a pak nejistím krokem zmizel v útrobách tmavé velké budovy. Pak už ho nikdy neviděli.

A také už je nikdy nikdo neobtěžoval.

Byla druhá středa po Novém roce 1977. Viktor Šukšin už prožíval čtrnáct dní období, kdy cítil pronikavý stres, psychickou depresi, těžkou jako olovo, která se dostavila vždycky, když očekával doporučený dopis od Grigorije Borowitze, přicházející jednou za čtyři měsíce a obsahující tisíc liber v použitých bankovkách. Největší starosti mu působila skutečnost, že se Borowitz vzdal tak rychle a že se ani neuchýlil k vlastním hrozbám.

Dnešek byl obzvláště špatný: obloha byla zatažená a skoro se prohýbala pod tíhou sněhu. Řeka byla zamrzlá tlustým šedým příkrovem ledu. Velký dům byl studený a zdál se být naplněný mrazivým průvanem, který se táhl za Šukšinem, kamkoli se hnul. A poprvé po dlouhé době – nebo spíš poprvé, co si toho všiml – bylo všude kolem podivné a zlověstné ticho, takže se mu zdálo, jako by byly všechny zvuky zvenčí ztlumeny tlustou pokrývkou sněhu, i když ho zatím nenapadalo příliš mnoho. Tikání dědečkových hodin znělo těžce a hluše – dokonce i dřevěná podlaha jako by vrzala o něco méně ostře – a tohle všechno působilo na Šukšinovy nervy velice špatně. Vypadalo to, jako by starý dům zadržoval dech a čekal na něco, co mělo přijít.

To ‘něco’ přišlo o půl třetí odpoledne, zrovna v okamžiku, kdy si Šukšin nalil sklenici ledové vodky, posadil se ve své pracovně k elektrickému krbu a hleděl chmurně špinavými okny, plnými mrtvých much na zahradu, zamrzlou jako velký krystal. Ozvalo se to jako nervy drásající řinčení jeho telefonu.

S bušícím srdcem odložil sklenici, ze které sotva usrkl, zvedl sluchátko a řekl: „Šukšin.“

„Otčíme?“ Hlas Harryho Keogha zněl, jako by volal zblízka. „Tady je Harry. Jsem v Edinburghu s několika přáteli. Jak se máš?“

Šukšin spolkl svůj vztek, který náhle vyplaval na hladinu. Takhle to bylo: ten zatracený ESPerský parchant je někde poblíž a svou psychickou aurou ničí Šukšinovy nervy! Zatnul zuby, zlostně se zadíval na telefonní sluchátko ve své ruce a pokoušel se ve svém hlase potlačit chuť po klení a hněvu.

„Harry? Jsi to opravdu ty? A v Edinburghu? Je od tebe hezké, že sis na mne vzpomněl!“ Ty *parchante! Tvoje mentální aura mne bolí, zraňuje mne!*

„Jsem rád, že už jsi v pořádku!“ zněl hlas na druhém konci překvapeně. „Když jsme se viděli naposledy, byl jsi –“

„Ano, já vím,“ Šukšin se musel přemáhat, aby nevrčel. „Nebylo mi tenkrát zrovna nejlépe, Harry, ale už jsem v pořádku. chtěls mi něco?“ *Chtěl bych žrát tvoje černé srdce, ty malá nepřirozená svině!*

„Vlastně ano. Myslel jsem, že bych za tebou možná mohl přijet. Možná bychom si spolu mohli povyprávět o mé matce. Kromě toho tu s sebou mám své brusle. Jestli už řeka zamrzla, mohli bychom si spolu vyjet. Víš, jsem tu jenom na pár dní, a tak jsem myslel –“

„Ne!“ vyštěkl Šukšin, ale pak se najednou vzpamatoval. Proč se s ním nevypořádat rovnou? Proč nevymazat ten stín minulosti, který nad ním visí, jednou provždy? Cokoli Keogh věděl nebo tušil – jakkoli přišel k jeho prstenu, který jak dobře věděl, ztratil v řece, a jakékoli spojení bylo mezi tím mladíkem a jeho matkou, což je spojovalo očividně až dodnes – proč by to nemohl ukončit tady a teď? Touha po pomstě a krvi překryla všechnu Šukšinovu opatrnost.

„Otčíme?“

„Chci říct jenom – Harry, moje nervy už za moc nestojí. Je mi to líto. Víš, žiju tady sám a už jsem si odvykl mít společnost. *Samozřejmě,* že bych tě rád viděl, a řeka je dokonale zamrzlá pro bruslení, ale opravdu nevím, jak bych snesl ve svém domě všechny tvé přátele, Harry.“

„Ale kdepak, otčíme, nemyslel jsem, že bych přijel i s nimi. Nikdy by mne nenapadlo tě takhle obtěžovat. Vždyť moji přátelé vlastně ani nevědí, že tu mám nějaké příbuzné! Ne, jenom bych tě chtěl navštívit a jít si zabruslit na řeku. Myslel jsem, že bychom si mohli spolu vyjet, jako jste to dělali s mou matkou, to je všechno.“

Už zase! Ten parchant něco věděl – nebo alespoň měl podezření – určitě! Takže si chtěl zabruslit, ano? Na řece, kde bruslila jeho matka. Šukšinova tvář dostala potměšilý výraz.

„Dobrá, takže... kdy tě mohu očekávat?“

„Dejme tomu za takové dvě hodiny?“ navrhl Harry.

„Dobrá,“ souhlasil Šukšin. „Takže někdy mezi čtvrtou a půl pátou. Budu se těšit, Harry.“

A položil telefon těsně před tím, než se z jeho rtů vydralo doslova zvířecí zavytí nenávisti, které prozradilo jeho skutečné myšlenky: *Ano, opravdu – se – na – to – moc – těším!*

Harry Keogh nebyl ani zdaleka v Edinburghu. Ve skutečnosti stál v hale hotelu v Bonnyriggu, kde přespal už několik předešlých nocí. Poté, co ukončil rozhovor se Šukšinem, vklouzl do kabátu a nasedl do svého auta, otlučeného starého morrise, kterého koupil z druhé ruky zvlášť pro tuto příležitost. Řidičské zkoušky udělal hned napoprvé – nebo by se dalo říct, že je za něj udělal napoprvé bývalý učitel autoškoly ze hřbitova v Seaton Carew.

Teď přijel po ledovaté cestě na vrcholek kopce, nějakého čtvrt kilometru vzdáleného od starého domu a trochu výše položeného. Tam zaparkoval a vysedl z vozu. Nikdo jiný nebyl v dohledu. Kraj byl holý a promrzlý na kost. Chvěl se chladem, když přešel s dalekohledem ke skupince stromů, které vztahovaly své holé větve k nebi. Zpoza kmene jednoho z nich zaostřil čočky na dům a čekal – ne déle než minutu nebo dvě.

Šukšin vyšel ze dveří, vedoucích na zahradu od jeho pracovny a spěchal dolů, k malým vrátkám ve zdi, která se takřka dotýkala řeky. V ruce držel krumpáč...

Harry prudce zadržel dech a pozvolna vydechoval malé obláčky, které v mrazivém vzduchu stoupaly vzhůru. Sukšin se prodral přes pás křovisek a ostružiníků a sestoupil na zamrzlou hladinu řeky. Na led vešel velice opatrně, vyzkoušel předtím jeho pevnost a chvíli po něm poskakoval, aby zjistil, jestli ho udrží. Pak se otočil a pátravýma očima přejížděl okolí. Celé místo bylo naprosto opuštěné.

Přešel do středu šedé masy ledu a znovu zkusil, jak je silná, a znovu byl očividně spokojen. Harryho oči byly doslova přilepeny na tuto scénu, k tomuto černobílému obrazu, při jehož sledování takřka jasně cítil, že už jej viděl jednou, že Šukšin už tuto práci dělal kdysi dávno, naprosto stejně jako dnes.

Protože postava, zachycená a zvětšená čočkami jeho dalekohledu, se sehnula, pozvedla krumpáč a udělala kolem sebe velký kruh, hranici na tlusté ledové kůře řeky. A pak začala po obvodu vyznačeného kruhu sekat a zarážel krumpáč v pravidelných úderech do ledu silou a vášní šílence tak dlouho, dokud nezačala

stříkat při každém dopadu krumpáče voda. Takto vytvořil v několika minutách kruh vody, pokryté tříští, který měl v průměru asi dva a půl až tři metry. Tím byly přípravy hotovy.

Ještě jednou se Šukšin pátravě rozhlédl po okolí a nakonec se prošel po obvodu kruhu a nohama skopával úlomky ledu, které zůstaly na povrchu, zpátky do díry. Voda samozřejmě zase zamrzne, ale povrch nebude ještě celé hodiny bezpečný, určitě ne dříve než zítra ráno. Šukšin připravil svou past – aniž by tušil, že ho přitom jeho oběť pozoruje!

Harry mohl jen stěží opanovat divoké chvění, které mu probíhalo tělem, chvění, které zachvátilo všechny jeho údy a nemělo naprosto nic společného s teplotou, která panovala kolem. Ne, protože jeho chvění mělo svůj původ v myšlenkovém stavu té přikrčené postavy dole, na ledě. Dalekohled nebyl dostatečně výkonný k tomu, aby mu přiblížil její podobu, ale Harry byl přesvědčen, že v její tváři spatřil odpuzující výraz. Byla to tvář šílence, který z nějakého neznámého důvodu toužil po jeho životě stejně, jako kdysi toužil – a úspěšně – po životě jeho matky.

Harry chtěl znát důvod a nehodlal s úkolem, který si vytyčil, přestat dříve, než bude znát odpověď. A byl jenom jeden způsob, jak ji zjistit...

Viktor Šukšin se vrátil do domu tělesně i psychicky unavený, a přitom dobře věděl, že jeho práce ještě neskončila. Když procházel dvorkem ke dveřím do své studovny, upustil krumpáč, který se zařinčením dopadl na zem. Pak vešel do své pracovny, udělal dva kroky ke stolu – a ztuhl!

Cože? Byl už snad Keogh tady? Cítil, že celý dům je naplněn podivnými silami. Překypoval mentální aurou a vzduch uvnitř jako by se chvěl tajemnými proudy.

Nervově vypjatý Šukšin zaznamenal pohyb: dveře do dvora se za ním zavřely! Otočil se a z toho, co spatřil, mu poklesla čelist.

„Co...? Kdo...?“ zachraptěl.

Po stranách dveří stáli dva muži a jeden z nich držel v ruce pistoli, namířenou přímo na Šukšinovo srdce. Poznal, že jde o sovětskou služební zbraň, a rozpoznal také chladný pohled obou mužů a uvědomil si, že ho osud sevřel v hrsti. Svým způsobem to nebylo ani tak nečekané. Věděl, že jednoho dne taková návštěva

přijde. Ale že to bude zrovna teď, by ho nenapadlo ani v tom nejdivočejším snu.

„Posaď se – soudruhu," řekl ten vyšší a jeho hlas se ostře zařízl do Šukšinových obnažených nervů. Max Batu mu přistrčil křeslo a Šukšin se do něj doslova zhroutil. Seděl teď přímo naproti Dragosanimu a Batu stál za jeho zády. Jejich mentální aura Šukšina zalévala ze všech stran, jako by jeho mysl plavala ve žluči. Ach ano, tihle dva jsou určitě z Bronického zámku!

Vyděračova tvář byla zkřivena strachem a nenávistí, oči měl hluboko zapadlé v tmavých důlcích. Batu si ho chvíli prohlížel, pak se podíval na Dragosaniho a jeho ústa se roztáhla do divokého úšklebku.

„Soudruhu Dragosani," řekl, „až do této chvíle jsem si myslel, že nejvíc na umření se tváříš ty!"

„Vy jste od Borowitze!" Šukšin to jméno doslova vyplivl. „Co ode mne chcete?"

„Má všechny důvody k tomu, aby se tvářil na umření, Maxi." Dragosaniho hlas byl hluboký jako hrob. „Zrádce, vyděrač, nejspíš i vrah..."

Šukšin vypadal, jako by chtěl vyskočit z křesla. Na jeho ramena dopadly Batuovy těžké ruce. „Ptal jsem se," opakoval znovu, „co po mně chcete?"

„Tvůj život," řekl Dragosani. Vytáhl z kapsy tlumič a nasadil ho beze spěchu na hlaveň své pistole. Pak přistoupil blíže a přitiskl hlaveň na Šukšinovo čelo. „Jenom tvůj život."

Šukšin ucítil, jak za jeho zády ustoupil Batu opatrně stranou z dráhy výstřelu. A uvědomil si, že ho opravdu chtějí zabít.

„Počkejte!" vykřikl. „Děláte chybu. Borowitz vám za to nepoděkuje. Vím toho hodně – o Britech. Kousek po kousku jsem to Borowitzovi posílal ve svých dopisech. Ale je tu ještě něco, co Borowitz neví. Stále ještě pro vás pracuji – po svém. A mám teď úkol! Ano, zrovna teď."

„Jaký úkol?" zeptal se Dragosani. Ve skutečnosti nechtěl Šukšina zastřelit, tím ho chtěl jen postrašit. To, že Max ustoupil stranou z dráhy střely, byla jen jeho přirozená reakce. Smrt zastřelením nebyla právě nejčistší a jemu se jako nekromantovi vůbec nehodila. Způsob, jakým hodlal Dragosani tuto záležitost

vyřídit, byl daleko zajímavější: Ve chvíli, kdy by vyčerpal normální způsoby, vzali by Šukšina do koupelny a svázali by ho. Pak by ho položili do vany, zpola naplněné studenou vodou a Dragosani by použil jeden ze svých skalpelů, aby mu prořízl žíly na zápěstí. Jak by ležel ve vodě, která by se pomalu barvila doruda, Dragosani by mu znovu pokládal další a další otázky. Slíbil by mu, že pokud jim řekne všechno, co ví, ošetří mu jeho rány a rozvážou jeho pouta. Dragosani by mu dokonce ukázal obvazy a náplasti. Jenže Šukšin by měl čas pouze na to, aby jim odpovídal. A po celou dobu výslechu by se voda barvila jeho krví čím dál víc, až by nakonec ležel v tmavěrudé lázni. Stále by věřil, že jde jen o varování; že pokud by jim chtěl dělat další problémy, vrátili by se – oni nebo někdo jiný – a skončili to s ním. To mu chtěli říct, ale ve skutečnosti měli v plánu skončit to s ním hned teď.

Protože Šukšin si přece jen mohl nechat něco pro sebe. Něco, o čem by si třeba mohl myslet, že není vůbec důležité, nebo něco, co zapomněl, nebo něco, co by nechtěl říct. Třeba to, že ve skutečnosti už dávno pracuje pro Brity...

Ale nic, co by jim řekl, by nijak neovlivnilo jeho osud. Poté, co by zemřel, omyli by jeho tělo čistou vodou, pak by ho vytáhli z vany ven, a pak... pak by se Dragosani ptal znovu.

Teď Dragosani odtáhl hlaveň pistole od jeho čela a usedl proti němu. „Čekám," řekl. „Jaký úkol?"

Šukšin těžce polkl a pokoušel se opanovat strach, který měl z těch mužů – a nenávist, kterou k nim díky jejich mentální auře cítil. Byla tam a nechtěla zmizet, ale pro tuto chvíli na ni musel zapomenout. Jeho život visel na vlásku a on to věděl. Musí si všechno dobře promyslet a lhát tak, jako ještě nikdy nelhal. Něco z toho musí být pravda a zbytek musí tvrdit s naprostým přesvědčením.

„To, že jsem vyhledávač, víte?"

„Samozřejmě, právě proto tě sem Borowitz poslal: abys je našel a zabil. Zdá se, že v tom jsi moc úspěšný nebyl," řekl Dragosani sarkasticky.

Šukšin to ignoroval. „Když jsem vešel dovnitř – hned, jak jsem vešel do místnosti – věděl jsem, že jste tady. Jasně jsem vaši přítomnost cítil. Máte velice silnou mentální auru, oba dva. Zvlášť

ty,“ kývl na Dragosaniho. „Je to hrozné, obrovské nadání, které v sobě máš. Ubližuje mi!“

„Ano, Borowitz nám o tom říkal,“ odpověděl Dragosani suše. „Ale o vyhledávačích víme, Šukšine, takže se přestaň vykrucovat a začni mluvit.“

„Nevykrucuji se. Mluvím o muži, kterého chci zabít – dnes!“ Dragosani s Batuem se na sebe podívali. Batu se podíval dolů na vrcholek Šukšinovy hlavy a zeptal se: „Cože jsi chtěl udělat? A proč? Kdo to je?“

„Chtěl jsem se tak vrátit mezi Borowitzovy lidi,“ lhal Šukšin. „Ten člověk se jmenuje Harry Keogh. Je to můj nevlastní syn. Zdědil své nadání – ať už se týká čehokoliv – po své matce. Před šestnácti lety jsem ji zabil...“ Šukšin se znovu podíval na Dragosaniho. „Okouzlovala mě – a přiváděla k šílenství! Byla to ona, o které ses zmiňoval, když jsi říkal, že jsem ‘nejspíš’ vrah, že? Ne, žádné ‘nejspíš’. Zabil jsem ji, ano. Ubližovala mi stejně jako všichni ESPeři. Její nadání mne zraňovalo!“

„O ni teď nejde,“ přerušil ho Dragosani. „Co je s tím Keoghem?“

„Právě jsem se vám to snažil říct. Když jste tu přišli vy dva, jakkoli je vaše aura silná, musel jsem vejít do domu, abych ji ucítil. Ale co se týká Harryho Keogha –“

„Ano?“ Šukšin potřásl hlavou.

„On je jiný. Jeho nadání je... obrovské! Vím to. Rozumějte, čím větší je, tím více mi ubližuje. Takže ho chci zabít nejen kvůli Borowitzovi, ale hlavně kvůli sobě.“

Dragosaniho to zaujalo. Se Šukšinem mohl skoncovat prakticky kdykoli. Ale pokud byl Harry Keogh tak mocný, mohl by se o něm pokusit dozvědět něco víc. A v každém případě, pokud pracoval pro britskou pobočku E, bylo by to zabití dvou much jednou ranou. Jak jeho zájem vzrůstal, zapomněl se Šukšina zeptat, jestli Keogh pro britskou pobočku pracuje. A sám Šukšin se o tom nezmínil.

„Myslím, že bychom ti s tím mohli pomoci,“ řekl Dragosani nakonec.

„Je vždycky dobré, když si staří přátelé porozumí.“

Odložil pistoli. „Kdy přesně chceš toho muže zabít a jak to chceš provést?“

A Šukšin jim to řekl.

Poté, co Šukšin odešel zpátky do domu, vrátil se Harry do auta a rozjel se dolů, směrem k Bonnyriggu. Na úpatí kopce znovu zaparkoval a vydal se po poli pěšky k řece. Všechno kolem bylo zmrzlé, působilo na něj cize a tento dojem ještě zesilovaly první vločky sněhu, které začaly tiše padat z olověné oblohy. Celý kraj na sebe začal brát jemné, mlhavé přítmí, obvyklé v zimě.

Harry vykročil proti proudu řeky. Místo, kde odpočívala jeho matka, bylo někde tím směrem, sám ale nemohl přesně říct, kde. To byl také jeden z důvodů, proč se sem znovu vydal: aby se ujistil o tom, kde ve skutečnosti leží, aby ji dokázal najít za všech okolností. Jak kráčel po ledě, zavolal na ni svou myslí: „Mami, slyšíš mne?“

Odpověděla okamžitě. „Harry, jsi to ty? Tak blízko!“ a najednou si všechno uvědomila a v jejím hlase se ozvaly zase ty obavy, to utrpení, které pro ni znamenal strach o něj. „Harry! Stane se to... teď?“

„Ano, už to nebude dlouho trvat, mami. Ale nepřidávej mi další starosti k těm, které už mám. Potřebuji tvou pomoc a ne abys mne znovu přemlouvala. Nemohu si dovolit nic, co by sužovalo mou mysl.“

„Ach, Harry, Harry! Co ti na to mám říct? Jak bych se o tebe mohla přestat bát? Jsem přece tvoje matka...“

„Tak mi pomoz. Neříkej nic a buď připravena. Chtěl bych mít jistotu, že tě najdu poslepu.“

„Poslepu? Ale –“

„Mami, prosím tě!“

Už nic neřekla, ale její obavy dál hlodaly v jeho hlavě, podobné netrpělivému přecházení milence v malém pokoji. Zavřel oči a šel dál, blíže k ní. Asi po třiceti metrech nabyl jistoty, že je přímo nad ní. Zastavil se a otevřel oči. Stál v zátočině pod převislým břehem na tlustém bílém ledě, který tvořil náhrobní kámen jeho matky. Teď už nebude mít žádné problémy s jejím nalezením.

„Jsem tady, mami.“ Sklonil se k ledu, odhrnul nohou tenký poprašek sněhu, který na něm ležel a pak pozvedl těžké kladivo, které si s sebou přinesl. To byl druhý důvod, proč sem přišel.

Jak začal rozbíjet led, jeho matka řekla: „Teď už to všechno chápu, Harry. Obelhal jsi mě, lhal jsi mi," obviňovala ho. „Počítáš s tím, že budou potíže."

„Ne, to si nemyslím, mami. Jsem už v mnoha věcech daleko silnější. Ale kdyby se náhodou něco nepředvídatelného stalo... no, byl bych blázen, kdybych nepamatoval na všechno."

Tady, blíže ke břehu, byl led daleko silnější. Harry se začal potit, ale netrvalo to dlouho a udělal do ledu díru zhruba metr v průměru. Vyčistil ji, jak nejlépe uměl, od kousků ledu a pak se narovnal. Dole vířila černá voda. A pod ní, pod vrstvou chladného jílu a černého bahna...

Všechno bylo hotovo a Harry musel rychle jít. Nebylo by dobře, kdyby na něm zmrzl pot. Mimoto začalo sněžit hustěji. Začalo se stmívat; společně se sněhem začal padat i brzký zimní soumrak. Měl už čas jen na jedno brandy v hotelu a pak se musí vydat za Viktorem Šukšinem a ukončit celou záležitost.

„Harry," zavolala za ním ještě naposled jeho matka, jak spěchal zpátky k autu přes pole. „Harry, miluji tě! Hodně štěstí, synku!"

O hodinu později stáli Dragosani a Batu schováni v přítmí několika jehličnatých stromů na břehu řeky, asi třicet metrů proti proudu od Šukšinova domu. Byli tu sice jenom asi půl hodiny, ale už cítili, jak se jim mráz dostává hluboko pod šaty. Batu si začal rytmicky plácat rukama po hrudníku a Dragosani si právě zapálil další cigaretu, když se nakonec malé světlo nad dveřmi, vedoucími z domu na dvorek, probudilo k životu – to byl jeho signál, kterým je upozorňoval, že scéna pro vraždu je připravena – a od domu se odpoutaly dvě postavy a vyšly do večera.

Podle hodin ještě sice nebyla noc, ale zimní soumrak byl temnější než noc sama. I když na obloze svítily hvězdy a měsíc, viditelnost byla velice malá. Těžké mraky, které se na obloze kupily už dobrou hodinu, odvál vítr a už nesněžilo. Na východě oblohy se však černala další vlna, přestože vál jenom slabý vítr, a neúprosně se blížila. Sněžit bude ještě dnes, a hodně. Ale v tomto okamžiku osvětlovaly celou krajinu svým chladným, jemným světlem hvězdy a přibývající měsíc proměňoval zamrzlou řeku v stříbrný pás.

Jak se postavy blížily po zahradní pěšině, Dragosani si ještě naposledy potáhl ze své cigarety, ukryté v dlani, a pak ji hodil na

zem a zašlápl podpatkem do sněhu. Batu přestal se svým cvičením. Oba stáli jako zkamenělí a pozorovali to, co se před jejich očima odehrávalo.

Na břehu řeky si mezitím oba muži sundali kabáty a položili si je na břeh a pak usedli, aby si na nohy připevnili brusle. Tiše spolu hovořili, ale pro Dragosaniho uši to bylo příliš potichu a kromě toho vál nepříznivý vítr a tak k němu dolehly jen občasné úryvky hovoru. Šukšinův hlas, hluboký a temný, mu zněl otevřeně agresívně a jako vrčení velkého psa a Dragosani se divil, jak je možné, že se Keogh ničeho neobává a Šukšina z ničeho nepodezírá. Hlas mladého muže byl klidný, zněl skoro bezstarostně i ve chvílí, kdy vyběhli na led a začali bruslit.

Zpočátku jen tak jezdili dokola, od břehu ke břehu, ale pak se menší postava začala odpoutávat. A s jistou dávkou bruslařské dovednosti se vydala nahoru proti proudu, až zamířila skoro přesně k místu, kde se ukrývali pozorovatelé. Dragosani s Batuem trochu ucouvli, ale v posledním okamžiku, než by je mohl zahlédnout, se Harry Keogh otočil v širokém obratu, kterým obkroužil skoro celou šířku ledové plochy, a vydal se zpátky.

V okamžiku, kdy se tak divoce rozjel, Šukšin se skoro zastavil. Starší muž působil na ledě daleko nejistěji, vypadal vystrašeně a v porovnání s Keoghem dokonce neohrabaně. Ale v okamžiku, kdy se Keogh obrátil a rozejel se zpátky k němu, otočil se i on a vyjel stejným směrem, tak, aby mladšímu muži překřížil dráhu. Keogh kolem něj proklouzl obratem, při němž od jeho bruslí odlétl vějíř sněhu a ledu a minul svého otčíma jen o několik centimetrů. Pak přenesl váhu na druhou nohu, aby nabyl ztracenou rovnováhu. A jeho brusle přitom vyrývaly do ledu rýhu necelých třicet centimetrů od okraje vysekaného ledu, kde už tekoucí vodu nahradil tenký led, který nastraženou léčku dokonale maskoval.

Zato Šukšin se dostal tak blízko, že musel divoce brzdit a mávat rukama, aby nespadl do své vlasní pasti!

„Opatrně, otčíme!“ zavolal na něj Keogh, jak ujížděl pryč. „Málem jsme se srazili!“

Dragosani s Batuem to zaslechli a Batu řekl: „Má štěstí, ten mladík – alespoň prozatím.“

„Opravdu?“ Dragosani si nebyl jistý, jestli s tím má co do činění štěstí. Šukšin přece sám nevěděl, jakého druhu je Keoghovo nadání: co když byl telepat? V tom případě by si mohl zrádné myšlenky svého otčíma přečíst přímo z jeho hlavy jako z otevřené knihy. Řekl: „Pokud jde o mne, myslím si, že to náš vyděrač nebude mít tak jednoduché, jak si představoval.“

Šukšin se znovu zastavil a zůstal stát nehybně na ledě v podivně shrbeném postojí a pozoroval Keogha, který bruslil dál. Rusova ramena a hrudník se divoce zdvíhaly a klesaly a jeho tělo se viditelně třáslo, jako by prožíval nějakou bolest nebo utrpěl silný duševní otřes.

„Pojeď ke mně, Harry!“ zavolal drsně. „Pojeď sem! Jsi lepší než já, je to tak. Dokonce snad kolem mne dokážeš kroužit!“

Keogh se k němu přiblížil a začal objíždět kolem jeho shrbené postavy, znovu a znovu. A s každým dalším zakroužením se ocital o několik centimetrů blíže ke katastrofě. Šukšin vztáhl paže a Keogh ho chytil za ruce a roztočil ho, takže kroužili spolu.

„A teď,“ zašeptal Batu k Dragosanimu, jak je sledovali ze svého místa, „přijde coup de glace!“

Náhle Šukšin přestal jezdit v kruhu a vrhl se na Keogha. Ten se přikrčil a pokusil se mu vyhnout. Jejich ruce byly stále spojeny. Jedna z Keoghových bruslí prorazila tenký povlak ledu a ponořila se do vody v místech, která Šukšin prosekal. Škubl sebou a jen pevný stisk Šukšinových rukou na zápěstích ho zadržel, aby do jeho pasti nespadl celým tělem.

Vtom se Šukšin zasmál šíleným štěkavým smíchem a odstrčil Keogha od sebe – vstříc smrti!

Ale Keogh se pevně držel rukávů Šukšinova svetru, a na otčímův tlak odpověděl tahem. Šukšin ztratil rovnováhu a přepadl dopředu; Keogh uhnul a přehodil si ho přes bok – ale když Rusa pustil, on se ho stále držel. S výkřikem nenávistí dopadl starší muž do vlastní pastí a stáhl Keogha za sebou.

Dopadli a do výšky se vymrštily úlomky ledu, který pod nimi povolil. Kruh tenkého ledu u okrajů zapraskal a zaznělo to jako tiché výstřely. Voda se přelila přes jeho okraj, jak se pod ni kruh ponořil a začal se lámat napůl. Šukšin zařval hrůzou – podivným,

šíleným výkřikem raněného zvířete – a pak se půlkruh, na kterém s Keoghem leželi, překlopil a shodil je do černé, vířící vody.

„Rychle, Maxi!“ vyštěkl Dragosani. „Nemůžeme si dovolit ztratit je oba,“ a vyběhl z úkrytu za skupinou stromků s Batuem v patách. „Kterého chceš zachránit?“ vyhekl Mongol, jak seskočili na led. „Keogha,“ odpověděl okamžitě Dragosani. „Pokud to bude možné. Ví toho o britské organizaci daleko více než Šukšin. A kromě toho má to svoje nadání – ať je to, co chce.“

Sotva vyslovil tato slova, napadla ho fantastická myšlenka, o níž nikdy dříve neuvažoval. Pokud se mohl ‘naučit’ nekromancii od nemrtvé Věci, a mohl díky ní krást myšlenky a tajemství mrtvých, nemohl by jim také ukrást jejich nadání? Na Bronickém zámku byli všichni spojenci, pracující na stejné straně a táhnoucí za stejný konec lana, ale tady v Anglii byli všichni ESPerové jeho nepřáteli! Proč by nemohl ukrást Keoghovo zatím ještě neznámé nadání – a používat ho k vlastnímu prospěchu?

Z díry v ledu, kde v tmavé vířící vodě plavaly velké a ostré úlomky, se ozývalo divoké vrčení a sípání. Ale v okamžiku, kdy se Dragosani s Batuem opatrně přiblížili tak blízko, že mohli rozeznat, co se v kruhu odehrává, viděli už jen bublání a šumění vody, která tekla pod ledem. Na okamžik se vynořila ruka, která se snažila zachytit okraje, ale než se ji mohli pokusit chytit, zmizela, vtažená pod led.

„Tudy!“ zasípal Dragosani. „Po proudu řeky!“

„Myslíš, že je tu ještě nějaká šance?“ Batu o tom očividně pochyboval.

„Velice malá,“ řekl Dragosani. Pod chladným a tichým světlem měsíce se po ledě rozběhli opatrně a při tom tak rychle, jak jen dokázali. Pod ledem, zmítaný a sevřený proudem, si Harry Keogh sundal svetr a odhodil ho. Pod košilí měl sice neoprenovou vestu, ale i přesto ho chlad vodního živlu ochromoval. Šukšina, který byl na rozdíl od něj naprosto nechráněný, to určitě muselo zabít.

Harry začal plavat hlavou vytočenou jednou tváří nahoru, jak hledal vzduchové kapsy pod ledem. Plaval směrem ke své matce, veden nepřetržitým proudem jejích ustaraných myšlenek, stejný proud, jaký sledoval před necelými dvěma hodinami se zavřenýma

očima. Tam bylo dost vzduchu na dýchání a díra, kterou se dostane ven z vody.

Na okamžik ho přepadl záchvat paniky, ale zapudil jej ze své mysli. Jeho maminka nebyla daleko – přímo tímto směrem! Začal plavat ještě silněji – a zjistil, že mu něco svírá nohu. Něco se k němu tisklo a tahalo ho za kalhoty. Šukšin! Řeka s nimi houpala v závěsu, jako se dvěma klacíky v kanálu a vázala je k sobě gravitační silou.

Harry začal plavat mnohem zoufaleji, oběma pažemi a jednou nohou. Plaval tak, jako nikdy předtím, plíce v jednom ohni a se srdcem jako s velkým gongem, bušícím do hrudníku. A Šukšin lezl po jeho těle výš a výš a jeho ruce připomínaly klepeta obrovského kraba, který jako by Harryho trhal na kusy.

To byl konec. Dál už plavat nemohl. Voda byla jako černá krev nějakého podivného obra, do jehož žíly byl Harry vstříknut a kde byl Šukšin protilátkou, která ho měla zničit.

„Mami! Mami! Pomoz mi!“ vykřikl Harry ve své mysli, jak se z posledních sil snažil nabrat dech, ale vdechl jen ledovou vodu, která vnikla hluboko do jeho úst a nosu.

„Harry!“ odpověděla hned, nahlas, jako by byla vedle něj. „Ty jsi tady!“

Vykopl oběma nohama proti Šukšinovi, škubl rameny a hlavou a vyrazil proti ledovému příkrovu – který se okamžitě a milosrdně roztříštil na kousky a jeho hlava a ramena se vynořily nad hladinu!

A náhle cítil, že se voda uklidňuje a v hloubce sotva půldruhého metru se jeho nohy dotkly bahnitého dna, a ještě než se jeho zrak zaostřil a jeho otřesené smysly uklidnily, věděl, že to dokázal. Teď sebral poslední zbytky svých sil, vztáhl ruce nahoru a zachytil se zkroucených kořenů, které vyrážely z převislého břehu. Pomalu se začal vytahovat ven z vody.

Voda za ním zavířila a rozčeřila se. Harry se napůl pootočil a hrůza mu odtáhla rty od zubů – a v příštím okamžiku se za ním nad vodu vynořila Šukšinova zběsilá tvář, kašlající a lapající po dechu! Šílenec ho spatřil, vrhl se k němu a s děsivým výkřikem zuřivosti mu do krku zaťal prsty v ocelovém sevření.

Harry vykopl oběma nohama proti jeho rozkroku a uslyšel, jak mu zlomil nějakou kost, ale Šukšin ho nepustil. Neúprosně Harryho

stahoval zpátky a sliny mu přitom stékaly po bradě na Harryho tvář. Na okamžik si Harry pomyslel, že ho chce kousnout, že mu chce prokousnout hrdlo jako vzteklý pes! Začal se bránit, vyrážel znovu a znovu sevřenými pěstmi proti jeho rozšklebené tváři, ale nepomáhalo to. Šílenec nad ním získával vrch. Harry se začal potápět zpátky pod vodu...

Vztáhl znovu paže po kořenech, které nad ním visely z říčního břehu, ale Šukšinovy ruce, svírající jeho hrdlo, z něho vteřinu za vteřinou vyháněly život.

„Mami!“ zavolal tiše Harry. „Měla jsi pravdu. Měl jsem tě poslechnout. Je mi to líto.“

„Ne!“ vykřikla své odmítnutí jeho prohrou. „Ne!“ Šukšin mohl zabít ji, ale nesměl ublížit jejímu synovi.

A znovu ledová voda zavířila a zabublala – ale tentokrát navíc ještě zčernala!

Dragosani doklouzal do vzdálenosti asi čtyř metrů, chytil se Batua a společně s ním se zastavil. Těžce oddechovali a jejich dech se v chladném vzduchu srážel do malých obláčků. Dívali se a nad tím, co spatřili, otevřeli ústa dokořán. Nedaleko odtud se pod led probořili dva muži, byli zaneseni proudem k této díře a ještě před okamžikem spolu pod tímto převislým břehem v klidné vodě bojovaly dvě postavy. Ale teď bylo ve vodě vidět postavy tři, a ta třetí byla daleko hrůznější než jakákoli věc, jakou kdy Dragosani viděl nebo o jaké se mu kdy zdálo v těch nejdivočejších nočních můrách!

Nebylo to živé, a přitom to v sobě mělo pohyblivost živého člověka a jeho sílu. A mělo to svůj cíl. Zavěsilo se to na Šukšina, přitisklo se to k němu, ovinulo ho to svýma rukama, které jako by se skládaly z bláta a bílých kostí, a obrátilo to svou řasami pokrytou hlavu proti jeho. Nemělo to oči, ale v prázdných očních důlcích jako by světélkovala hnilobná záře zdáním pohledu. A pokud před chvílí Šukšin jenom vrčel, vyl a smál se jako šílenec, teď se zdálo, že zešílel doopravdy.

Vyrážel ze sebe jedno nelidské zavřeštění za druhým, snaže se s tou věcí bojovat, a pro Dragosaniho s Batuem to byly ty nejhorší zvuky, jaké kdy v životě slyšeli. A nakonec, těsně předtím, než ho ta hrůza stáhla pod led, vyrazil ze sebe jediná slova, kterým jeho

zkamenělí pozorovatelé porozuměli: „Ne, ty ne!“ zavyl Šukšin. „Ach Bože, ne, ne, ty ne!“

A potom zmizel pod ledem a ta věc z bláta, kostí a smrti zmizela s ním... a Harry Keogh se namáhavě vyškrábal na říční břeh.

Batu by se na něj možná poslepu vrhl, kdyby ho Dragosani nechytil za paži a nezastavil. Musel se ho chytit už proto, aby se o něj opřel. Batu začal na mladíka soustředit svůj smrtící pohled, ale Dragosani ho znovu zadržel.

„Ne, Maxi,“ zašeptal drsným hlasem. „Nezkoušej to. Viděli jsme jen část z toho, co dokáže, a kdo vlastně ví, kolik toho v něm ještě je?“ Batu pochopil a uvolnil se. Nahoře na břehu si Harry Keogh poprvé za celou dobu uvědomil jejich přítomnost. Obrátil se k nim a zahleděl se na ně. Jeho oči se na nich zaostřily a na okamžik vypadal, jako by chtěl něco říct, ale nakonec neřekl nic. Dlouhou chvíli se na sebe mlčky dívali, všichni tři, a pak se Keogh znovu podíval na zubatou skvrnu černé vody dole.

„Děkuji, mami,“ řekl.

Dragosani a Batu se dívali, jak se otočil, zapotácel, zaklopýtal a pak se nejistě rozběhl k Šukšinovu domu. Dívali se, jak odchází a nepokusili se ho následovat. Zatím ne. Když jim zmizel z očí, Batu zašeptal: „Ale co to bylo, soudruhu Dragosani? To nebyl – nemohl být – člověk. Tak co to vlastně bylo?“

Dragosani potřásl hlavou. Věřil, že pochopil pravdu, ale nechtěl se mu s tím svěřit. „Nevím,“ řekl nakonec, „ale kdysi to určitě člověk byl. Jedna věc je ale jistá: kdykoli Keogh potřebuje pomoc, přijde to za ním. Takové je jeho nadání, Maxi: mrtví přicházejí, když je zavolá.“ a otočil se ke svému společníkovi. Jeho oči byly hluboko zapadlé a velice, velice temné. „Přicházejí, když je zavolá, Maxi. A na světě je daleko více mrtvých, než živých.“

Třináctá kapitola

V úterý ráno se Harry vrátil zpátky k řece, kde ležela jeho matka znovu uvězněná v nánosu bláta a vodních řas. Ale teď už tam neležela sama a on nepřišel proto, aby si pohovořil s ní, ale s Viktorem Šukšinem. Vzal si z vozu deku a odnesl ji s sebou na říční břeh, kde ji položil na dvaceticentimetrovou vrstvu sněhu, posadil se na ni s koleny přitaženými k tělu. Pod místem, kde seděl, se led už dávno zacelil a sníh zakryl jeho únikovou cestu, takže byl nyní vidět jen její nejasný obrys. Chvíli mlčky seděl a pak řekl: „Otčíme, slyšíš mě?“

„...Ano,“ zaslechl po chvilce odpověď. „Ano, slyším tě, Harry Keoghu. Slyším tě a cítím tvou přítomnost! Proč neodejdeš pryč a nenecháš mne v klidu odpočívat?“

„Dej si pozor na to, co říkáš, otčíme. Může to být poslední hlas, který kdy uslyšíš. Pokud ‘odejdu pryč a nechám tě odpočívat’, kdo se s tebou bude bavit?“

„Takže tohle je tvé nadání, je to tak, Harry? Mluvíš k mrtvým. Bojuješ za jejich práva! Ale to na situaci vůbec nic nemění. Ubližuješ mi stejně, jako mi ubližovali všichni ESPeři. Ale včera v noci, poprvé po mnoha letech, jsem ležel ve svém mrazivém lůžku, klidně jsem spal a necítil jsem žádnou bolest. Kdo se bude se mnou bavit? Nechci, aby se se mnou kdokoli bavil! Chci klid!“

„Co tím chceš říct, že ti ubližuji?“ naléhal Harry. „Jak ti může pouhá moje přítomnost ubližovat?“

Šukšin mu to řekl.

„Tak to byl důvod, proč jsi zabil mou matku?“

„Ano, a ze stejného důvodu jsem se pokusil zabít i tebe. Ale v tvém případě by mi to navíc pomohlo zachránit si život,“ a řekl Harrymu o Dragosanim a Batuovi, dvou mužích, které poslal Borowitz, aby ho zabili.

Harry však nebyl spokojený. Chtěl vědět všechno, od začátku až do dnešního dne.

„Vyprávěj mi o tom,“ řekl. „O všem – a přísahám, že už tě nikdy nebudu rušit.“

Šukšin mu to všechno řekl.

O Borowitzovi a Bronickém zámku. O ruských ESPerech, kteří tam pracovali na úkolu dobytí světa pomocí mentální špionáže, řízené ze srdce Sovětského svazu. Řekl mu o tom, jak ho Borowitz vyslal ze Sovětského svazu do Anglie, aby vyhledával místní ESPery a zabíjel je, o tom, jak přeběhl a stal se britským občanem. A znovu mu vyprávěl o prokletí, jehož byl obětí: o tom, jak mu ESPeři ničili nervy a přiváděli ho k šílenství. Harry ho nakonec začal chápat, a snad by ho začal i litovat – kdyby se nejednalo o jeho matku.

A jak Šukšin mluvil, vzpomněl si Harry na sira Keenana Gormleyho a na britskou pobočku E. A vzpomněl si na svůj slib, který mu dal, že za ním přijede, a až vyřídí své záležitosti, možná se k jeho skupině přidá. Teď už vyřídil všechno, co potřeboval. A Harry náhle pochopil, že musí odjet a s setkat se s Gormleym. Protože Viktor Šukšin nebyl jediný, kdo nesl vinu. Byli tu ještě další a daleko horší, než on kdy mohl být. Například ten, který ho sem vyslal s jeho vražedným posláním. Protože kdyby sem Šukšin nepřijel, Harryho matka mohla dodnes žít.

Nakonec byl Harry spokojený. Dosud neměl v životě žádný cíl a nevěděl, co s ním dělat – jeho jedinou touhou bylo zabít Šukšina – ale teď věděl, že toho musí udělat daleko více a náhle se cítil maličký proti úkolu, který na něj čekal. „Dobrá, otčíme," řekl nakonec. „Odejdu a nechám tě odpočívat v míru. Ale je to mír, jaký si vůbec nezasloužíš. Nemohu a nikdy ti neodpustím."

„Nestojím o tvé odpuštění, Harry Keoghu, jenom o tvůj slib, že už mne tady necháš samotného," řekl mu Šukšin. „A ten jsi mi dal. Takže teď už běž, nech se sám zabít a mne nech být..."

Harry pomalu vstal. Bolela ho každá kost v těle – hlava také – a cítil, že je naprosto vyčerpán. Zčásti tělesně, ale daleko, daleko více psychicky. Bylo to jako ticho, které následuje po bouři, a ačkoli to ještě nevěděl, bylo to ticho, které předchází bouři daleko silnější.

Ale teď se shrbeně otočil, deku nechal ležet na zemi a vykročil zpátky k autu. Za ním a přitom v jeho mysli řekl hlas: „Sbohem, Harry." Ale nebyl to hlas Šukšinův.

„Sbohem, mami," odpověděl. „A děkuji. Vždycky tě budu milovat."

„A já budu milovat tebe, Harry."

„Cože?“ ozval se v jeho mysli Šukšinův výkřik naplněný hrůzou. „Cože! Keoghu, co to má znamenat? Viděl jsem, jak jsi ji přivolal z hrobu, ale –“

Harry neodpověděl. Nechal Mary Keoghovou, ať to udělá za něj. „Ahoj, Viktore. Ne, pleteš se. Harry mne nevyvolal. Přišla jsem sama. Pro všechnu tu lásku, která mezi námi je, ale to je něco, co ty nikdy nepochopíš. Teď už je to pryč a už to nikdy nebudu muset udělat znovu. Můj Harry má jiné lidi na to, aby se o něj postarali. Takže tady mohu dál klidně ležet v bahně. Až na to, že už nebudu tak osamělá...“

„Keoghu!“ zařval Šukšin zuřivě na Harryho. „Keoghu – slíbil jsi mi – říkal jsi, že jsi jediný člověk, který se mnou může mluvit. Ale teď se mnou mluví ona – a *ubližuje mi tím ještě více než ty!“*

Harry se nezastavil.

„Ale no tak, no tak, Viktore,“ zaslechl, jak říká jeho matka, jako by konejšila malé dítě. „Takhle se spolu nikam nedostaneme. Říkal jsi, že chceš klid a mír? Ach, ale to by tě brzy omrzelo, Viktore.“

„Keoghu!“ Šukšinův hlas pomalu slábl, ale přesto v něm byla slyšet nelidská hrůza. „Keoghu, musíš mne odtud dostat. Vytáhni mě – řekni jim, kde najdou mé tělo. *Jenom mě tu s ní nenechávej!“*

„Vlastně jsem docela ráda, že si s tebou můžu povídat, Viktore,“ pokračovala nemilosrdně Mary Keoghová, „Jsme si teď daleko bližší než kdy předtím!“

„Keoghu, ty parchante! Pojď zpátky! Ach... *prosím*... pojď... zpátky... prosím!“

Ale Harry už byl pryč.

O půl druhé odpoledne byl Harry zpátky v Hartlepoolu. Cesty byly v hrozném stavu, nejméně polovinu jízdy strávil probíjením se navátým sněhem, takže musel být neustále ve střehu. To ještě více vyčerpalo jeho nervy, takže když konečně přijel domů, stěží se vyškrábal po schodech nahoru.

Brendu našel veselou a bezstarostnou v jejich bytě, který za osm týdnů jejich manželství prošel mnoha neočekávanými, fantastickými a nevysvětlitelnými změnami. Byla ve třetím měsíci a jen kvetla. Když Harryho viděla naposledy, vypadal také celkem spokojeně a zdravě. Ale teď naopak –

Stěží se zmohl na to, aby ji lehce políbil na tvář, a usnul dříve, než dopadl na postel.

Odjel na tři dny, aby – jak jí řekl – sbíral materiál pro svou novou knihu. O co konkrétně šlo a kde vlastně byl, nevěděla. Byl už prostě takový a zřejmě se v tom hned tak nezmění – ale nebyla zvyklá na to, aby se vracel domů a vypadal přitom, jako by strávil uplynulé tři dny v koncentračním táboře!

Spal celé odpoledne a zdálo se, že dostal horečku. Zavolala lékaře a ten přišel něco kolem osmé večer. Harry se ani nevzbudil, když ho prohlížel. Lékař měl podezření na zápal plic, ale nebyl si tím dokonale jist. Nechal Brendě léky, rady a své telefonní číslo. Kdyby se Harryho stav během noci zhoršil, zvláště kdyby začal nepravidelně dýchat nebo kašlat, nebo kdyby mu nečekaně stoupla teplota, měla mu Brenda zavolat.

Ale Harryho stav se přes noc nijak nezhoršil a ráno se dokonce lehce nasnídal, načež zatáhl Brendu do zvláštního, opatrného hovoru, který ji naplňoval hrůzou. Zjistila, že je stejně deprimovaný a zasmušilý jako ve svých nejstísněnějších náladách, které na něj kdysi, v méně šťastných dobách, čas od času přicházely. Chvíli ho poslouchala, ale když začal mluvit o tom, že se rozhodl sepsat poslední vůli, ve které by všechno odkázal jí nebo jejich dítěti v případě, že se sama nebude schopna jeho majetku ujmout, otočila se k němu a nahlas se rozesmála.

„Harry," řekla a uchopila svého manžela, který seděl se svěšenou hlavou na kraji postele, za ruce, „co má zase tohle znamenat? Vím, že jsi byl nemocný nebo něco takového a ještě teď ti je zle, a vím, že když jsi v depresi, tak ti všechno hned připadá jako konec světa, ale vždyť jsme se vzali teprve před osmi týdny a ty mluvíš, jako bys měl příští jaro umřít! A já taky! V životě jsem neslyšela nic tak směšného! Pouhý týden potom, co jsi plaval, trénoval judo, bruslil a sršel životní energií – co ti tak najednou vlezlo do hlavy?"

Harry se rozhodl, že už před ní nebude nic tajit. Vždyť to byla koneckonců jeho žena a měla právo vědět, co se děje. A tak ji posadil vedle sebe a řekl jí všechno, s výjimkou snu o náhrobních kamenech a – samozřejmě – smrti Viktora Šukšina. Zdůvodnil své bojové 'cvičení', které prováděl během několika posledních měsíců jako přípravu na své budoucí nové povolání, povolání, které může

být dost nebezpečné. To ho dovedlo k britské ESPerské organizaci, ovšem nezacházel přitom do žádných detailů. Chtěl jen, aby věděla, že není jediným neobvykle nadaným člověkem – že je takových lidí mnoho – a že existují cizí mocnosti, které jsou zaměřeny proti svobodnému světu, které se nerozpakují použít právě takové nadané lidi k tomu, aby ohrozili Británii. Harryho úkolem v organizaci bude postarat se, aby se snahy těchto zemí nenaplnily. Jeho nadání nekroskopa bude použito proti nim. Jeho budoucnost vypadala přinejmenším... nejistě. Všechny ty řeči o poslední vůli a podobných věcech byly jednoduše důsledkem jeho nejistoty: chtěl být připraven na nejhorší.

Když jí to říkal – a podrobnostem se záměrně vyhýbal – pořád ještě uvažoval, jestli náhodou nedělá chybu a jestli by nebylo lepší, kdyby žila i nadále v nevědomosti. Zvažoval důvody, kvůli kterým se vlastně odhodlal jí to říct: Opravdu jí důvěřoval, takže ji chtěl připravit na... na co vlastně? Nebo to bylo tím, že měla pravdu a on se opravdu cítil tak mizerně, že potřeboval někoho, s kým by se o své starosti podělil? Nebo to bylo nakonec proto, že měl pocit viny? Našel svou cestu a musel po ní jít. Hon nebyl ani zdaleka u konce. Šukšin byl pouze prvním krokem správným směrem. Cítil se snad vinen, protože věděl, že když se vydá touto cestou, vsadí tím do hry Brendin život? Ten nápis na náhrobku v jeho snu – varování, které dostal od své matky – neříkal nic o příčinách Brendiny smrti. On ji přivedl do jiného stavu, to ano, takže je zodpovědný za to, že bude rodit; ale jak by mohlo cokoliv, co teď udělá, ovlivnit fyzický průběh porodu? A přesto neodbytný hlas ozývající se v jeho hlavě tvrdil, že ano.

A tak měl pocit, že hlavním důvodem, proč jí to všechno řekl, byl přece jen jeho pocit viny, ale také to, že se potřeboval někomu svěřit – nějakému příteli. Potíž byla v tom, že věděl, že ten, komu se svěřuje, je ten nejvíce ohrožený člověk vůbec, což jeho pocit viny ještě zvětšovalo a zhoršovalo.

Bylo to všechno tak matoucí a nepochopitelné, že když to ze sebe nakonec všechno dostal, byl naprosto vyčerpán, takže byl rád, že sedí, a nechal ji, ať se s tím vypořádá sama.

Kupodivu všechno, co jí řekl, vyslechla bez jediného projevu nedůvěry – a skoro s jistým ulehčením – což mu hned poté vysvět-

lila: „Harry, já vím, že nejsem tak chytrá jako ty, ale to neznamená, že jsem hloupá. Věděla jsem, že se něco děje, už tenkrát, kdy jsi mi vyprávěl o té své povídce – o nekroskopovi. Nějak jsem vycítila, žes mí chtěl říct ještě něco, ale sám jsi z toho měl strach. A kromě toho jsem kdysi potkala v Hardenu pana Hannanta, který se na tebe ptal. Podle toho, jak mluvil, jsem měla pocit, že si také myslí, že je v tobě něco podivného...“

„Hannant?“ zamračil se podezřívavě. „Co by ten mohl...“

„Ach, nic, s čím by sis musel dělat starosti. Ve skutečnosti si myslím, že z tebe má tak trochu strach. Harry, slyšela jsem tě, jak mluvíš se svou mrtvou maminkou ze spaní, a věděla jsem, že si s ní opravdu povídáš! A to se týká mnoha jiných věcí. Například tvého psaní. Chci tím říct, jak je možné, že se z tebe jen tak zničehonic stal tak úspěšný spisovatel? Četla jsem tvoje povídky, Harry, a bylo mi jasné, že v nich nejsi ty. Ach, jsou to nádherné povídky, to ano, ale ty ve skutečnosti takový nejsi! Jako by je psal někdo docela jiný. Ach, samozřejmě, že tě miluji, ale nesmíš si ze mne dělat blázny. A co to tvoje plavání, bruslení, tvoje judo? Copak sis opravdu myslel, že uvěřím tomu, že jsi Superman? Přísahám, že mnohem radši věřím tomu, že jsi nekroskop!

Je to pro mě velké ulehčení znát pravdu, Harry. Jsem ráda, žes mi nakonec všechno řekl...“

Harry potřásl hlavou, naprosto vyvedený z míry. A to si myslel, jak je nenápadný...! Nakonec řekl: „Jenže já ti ještě neřekl všechno, miláčku.“

„Ach, já vím,“ odpověděla. „Samozřejmě, že ne! Pokud budeš pracovat ve státních službách, vždycky tu budou věci, které budeš muset držet v tajnosti – dokonce i přede mnou. Ale já to chápu, Harry.“

Měl pocit, jako by mu někdo sundal z ramen obrovské závaží. Zhluboka se nadechl, znovu si lehl a položil hlavu na polštář. „Brendo, jsem ještě hrozně unavený,“ vzdychl. „Buď prosím tě tak hodná a nech mě ještě chvíli spát. Zítra musím jet do Londýna.“

„Dobře, miláčku,“ naklonila se nad ním a políbila ho na čelo. „A nedělej si už starosti, nebudu už po tobě chtít, abys mi cokoli říkal.“

Harry spal až do večera, pak vstal a najedl se. V osm hodin odešli ven a asi hodinu se procházeli na chladném nočním vzduchu,

dokud nezačala být Brendě zima. Pak spěchali domů, dali si horkou sprchu, milovali se a pak oba prospali celou noc.

A tak strávil Harry poslední volný den svého života. Když na něj později vzpomínal, mluvil o něm jako o nejpromarněnějším dni svého života.

Když sir Keenan Gormley vyšel z ústředí pobočky, vypadal zamyšleně. Zavolal si výtah, sjel dolů do malé haly a vyšel ven do chladné londýnské noci. V poslední době mu dělalo několik věcí starosti a jedna z nich se týkala Harryho Keogha. Ještě se s ním nespojil a s každým dalším dnem, který uběhl, cítil Gormley, jak na něj doléhá čas jak olověné závaží. Bylo něco po deváté hodině, když se Gormley vydal po ulicí směrem k westminsterské stanici metra a o dvě stě dvacet pět kilometrů dál se právě Harry Keogh před spaním miloval se svou ženou.

Co se týkalo toho ostatního, co Gormleymu dělalo starosti, byly to dvě věci. Za prvé to byl způsob, jakým jeho zástupce projevoval starost o jeho zdraví. Zdálo by se to pošetilé, nebýt toho, že jeho zástupcem byl Alec Kyle a že právě Alec Kyle byl velice nadaný jasnovidec, člověk, jehož nadání se týkalo právě předvídání budoucnosti! Kyleova starost o šéfa byla během posledního týdne nebo deseti dnů očividná, přestože se ji snažil všemožně zakrýt. Gormleyovi bylo jasné, že kdyby věděl něco konkrétnějšího, řekl by mu to Kyle sám. Proto na něj také nijak nenaléhal, ale starost mu to dělalo stejně jako Kyleovi.

A konečně tu byla ještě jedna věc, velká věc. V posledních sedmi týdnech cítil nejméně tucetkrát, že se v jeho blízkosti pohybují ESPeři. Nikdy se s žádným z nich nesetkal tváří v tvář a nebyl schopen ani žádného z nich označit, ale věděl, že ho sledují. Nejméně dva.

Rozeznal je stejně dobře, jako dokázal rozeznat své lidi, ale tohle jeho lidé nebyli. Jejich aury byly podivné. A vždycky ho pozorovali z bezpečí davu venku na ulici, aby je nemohl svým cítěním vyhledat. Nevěděl, jak dlouho ho ještě budou sledovat a jestli to je všechno, o co jim jde.

Zamířil ke vchodu do metra a pak pokračoval dolů k připraveným vagónům. Při tom se popleskal po bouli, kterou mu na kabátě a saku tvořila pistole Browning ráže 9 mm. Alespoň nějaká

jistota, pomyslel si. Nebyl na světě ESPer, který by se mohl odmyslet z dráhy jeho střely – alespoň Gormley žádného neznal...

Na nástupišti bylo jen několik lidí a ještě méně v kupé vozu, kde si Gormley otevřel pokrčený výtisk *Daily Mail,* který si koupil na cestu. Trochu ho vylekalo, když zjistil, že mu titulky vůbec nic neříkají. Byl snad opravdu tak dlouho mimo? Ano, nejspíš ano! Práce ho skutečně velice zatěžovala a zabírala mu příliš mnoho času. Dnes to bylo už po třetí za sebou, kdy odešel z kanceláře tak pozdě. Už si ani nevzpomínal, kdy opravdu přečetl celou knihu nebo kdy se pobavil se svými přáteli. Možná má Kyle pravdu, když si o něj dělá starosti – třeba jen z normálního pohledu na věc, nejen jako o ESPera. Možná by si měl vzít dovolenou a nechat svého zástupce, ať se nějakou dobu o všechno stará sám. Bůh ví, že to jednoho dne, dříve nebo později, musí zkusit. A slíbil si, že si brzy dovolenou opravdu vezme... jenom co uvede mladého Harryho Keogha do služby.

Keogh...

Od doby, kdy ho poznal, myslel Gormley na Keogha často. Uvažoval o různých možnostech využití jeho nadání. Byly to fantastické možnosti. Všechny si je nechával zatím pro sebe, ale stejně byly fantastické. Chtěl si je nechat znovu projít hlavou, ale jakmile ho to napadlo, vlak sebou trhl kupředu a Gormley zjistil, že je ze svých úvah vyrušen pohledem na neuvěřitelně pěkný pár nohou, které přecházely přímo před jeho očima a mířily k východu ze stanice. Byl to zázrak, že to krásné stvoření v tomhle počasí nezmrzlo – a to by rozhodně byla ztráta!

Gormley se svým myšlenkám usmál. Jeho žena, Bůh jí žehnej, vždycky tvrdila, že má na dívky oko. Dnes ho sice zlobilo srdce, ale zdálo se, že by zbytek mohl být v pořádku. Pro tuhle mladou dámu by neměl jen oko, kdyby byl tak o třicet let mladší!

Nahlas si odkašlal, vrátil se k novinám a pokusil se znovu zjistit, co se děje ve světě. Byla to odvážný pokus, ale vzdal ho v polovině druhého sloupce. Ve srovnání s jeho světem mu všechny zprávy připadaly zatraceně nudné. Se světem jasnovidců, telepatů a teď dokonce i nekroskopa.

Zase ten Harry Keogh.

Gormley občas s Kylem hrával zvláštní hru. Bylo to něco na způsob slovních asociací. Někdy to vyburcovalo Kyleovu mysl k akci, otevřelo před ní okno. Okno do zítřka. Obvykle pracovalo Kyleovo nadání nezávisle na jeho vědomých myšlenkách. Většinou se mu jeho předpovědi prostě ‘zdály’. Pokud se pokoušel dosáhnout nějakých výsledků vědomě, nepřišly. Ale když ho člověk zastihl nepřipraveného...

Tuto hru hráli naposledy právě před několika dny. Gormley, který zase myslel na Keogha, náhodou zašel za Kylem do kanceláře. Když ho tam uviděl sedět, usmál se a řekl: „Zahrajeme si?’

Kyle pochopil. „Jděte na to.“

„Je to jméno,“ upozornil ho Gormley a Kyle přikývl.

„Jsem připraven,“ řekl a pohodlně se uvelebil. Ať už předtím dělal cokoliv, teď to nechal stranou.

Gormley chvilku přecházel po kanceláři, pak se rychle obrátil, podíval se ESPerovi do tváře a řekl ostře: „Harry Keogh!“

„Matematika?“ odpověděl okamžitě Kyle.

„Matematika?“ zamračil se Gormley. „Č[a]soprostor!“

Kyle zbledl, zatvářil se vyděšeně a Gormley věděl, že to mají. Naposledy vypálil: „Nekroskop!“

„Nekromant!“ řekl okamžitě Kyle.

„Cože? Nekromant?“ zopakoval Gormley. Ale Kyle ještě stále pracoval.

„Upír!“ vykřikl a vyskočil z křesla. Pak se naklonil, rozechvěl, potřásl hlavou a řekl: „To... je všechno, pane. Ať už to bylo, co chtělo, je... je to pryč.“

A bylo to všechno...

Gormley se vytrhl ze svých úvah. Vzhlédl a zjistil, že mezitím projeli Victorií a vlak se skoro vyprázdnil. Teď byli v půli cesty do Sloan Square. A právě v té chvíli ucítil ten zvláštní pocit. .

Už se mu to stalo mnohokrát, ale vždycky to zvládl. Snad to způsobila ta prázdnota ve vlaku (což byla v této době dost neobvyklá věc sama o sobě) nebo jen vypadl ze svého rytmu a ztratil kontakt s lidmi kolem sebe, ale moc tomu nevěřil. A pak, když vlak vjel do stanice, pochopil, co se děje: to se aktivovalo jeho nadání.

Dveře se se zasyčením otevřely, manželé středního věku vystoupili a zanechali Gormleyho ve vagónu samotného, ale ještě dříve, než se zase se vzdychnutím zavřely, vstoupili jimi dva muži – a jejich mentální aura ho zaplavila jako ledový příboj! Ano, teď mohl ke svým pocitům připojit i obličeje.

Dragosani s Batuem se posadili přímo proti Gormleyovi a dívali se na něj chladnými, bezvýraznými tvářemi. Tvořili spolu zvláštní dvojici, pomyslel si, neměli prakticky nic společného. Alespoň pokud se týkalo vnějšku. Ten vyšší z nich se naklonil dopředu a při pohledu do jeho zapadlých očí si Gormley opět vzpomněl na Harryho Keogha. Ano, svým způsobem byly jeho oči Keoghovým podobné, možná to bylo jejich barvou nebo inteligencí, která se za nimi skrývala. A co na tom bylo nejpodivnější, při pohledu do nich člověk nabýval dojem, že patří divokému zvířeti a že inteligence, která se v nich odráží, není lidská, ale spíše zvířecí.

„Víte, kdo jsme, sire Keenane," řekl cizinec hlubokým temným hlasem, jehož ruský přízvuk nemohl nechat nikoho na pochybách, „pokud už nevíte, čím jsme. A my zase víme, kdo a čím jste vy. Proto bude velice jednoduché sedět a předstírat, že se navzájem neznáme. Chápete?"

„Vaše logika mi nenechává mnoho prostoru pro argumenty," přikývl Gormley a začal mít pocit, jako by mu mrzla krev v žilách. „Pak určitě dovolíte, abych byl logický i nadále," řekl Dragosani. „Jestliže budeme chtít, abyste zemřel, zemřete. Příležitosti nám k tomu nescházejí, jak si jistě uvědomujete. A tak, až dojedeme do Jižního Kensingtonu a vystoupíme z vlaku, nebudete se pokoušet nám utéct, nebudete panikařit nebo jinak upoutávat pozornost na sebe nebo na nás. Pokud ano, budeme nuceni vás zabít, což bude ale velice nebezpečné a nikdo z nás z toho nebude mít užitek. Pochopil jste a souhlasíte?" Gormley se násilím přinutil ke klidu, zvedl obočí a řekl: „Jste si velice jistý sám sebou, pane-?'

„Dragosani," odpověděl druhý. „Boris Dragosani. Ano, jsem si velice jistý sám sebou. Stejně jako můj přítel, Max Batu."

„Na cizince v této zemi, chtěl jsem říct," pokračoval Gormley. „Zdá se, že se pokoušíte o únos. Ale jste si opravdu tak jistí tím, že znáte mé zvyky? Nemůže tu být něco, co jste přehlédli? Něco, s čím vaše logika nepočítala?" Nervózně vytáhl z kapsy kabátu

zapalovač, položil si ho do klína a pak se začal poplácávat po kapsách, jako by hledal cigarety. Nakonec zamířil rukou pod sako.

„Ne, řekl Dragosani varovně. Jako kouzlem vytáhl svou pistoli a namířil ji na něj. Mířil na jeho obličej, takže starý muž hleděl přímo do hlavně, na níž byl našroubován masivní černý tlumič. „Ne, nepřehlédli jsme nic. Maxi, mohl by ses na to, prosím, podívat?“

Batu vstal, přesedl si na sedadlo vedle Gormleyho, vytáhl jeho ruku pomalu ven a vzal Browning z jeho roztřesených prstů. Ještě ani nebyl odjištěný. Batu vytáhl zásobník, strčil ho do kapsy a prázdnou pistoli vrátil Gormleymu.

„Vůbec nic,“ pokračoval Dragosani. „Naneštěstí pro vás. Mimoto vás musím upozornit, že tohle byl poslední chybný krok, ke kterému jsme vám dali příležitost.“ Schoval svou pistoli a položil ruce se štíhlými prsty do klína. Jeho obličej vypadal nepřirozeně, pomyslel si Gormley: byl velice protáhlý, jakoby kočičí, vypadal skoro jako dívčí. Nevěděl, co si o Dragosanim má myslet.

„Jakékoli další hrdinství,“ pokračoval Dragosani, „skončí vaší smrtí – okamžitou!“ a Gormley věděl, že neblufuje.

Pomalu zastrčil nepoužitelnou pistoli zpátky do pouzdra a zeptal se: „Co ode mě chcete?“

„Chceme si s vámi popovídat,“ řekl Dragosani. „Rád bych vám... položil několik otázek.“

„To už jsem zažil dříve,“ odpověděl Gormley s upjatým úsměvem. „Dovedu si představit, že to budou velice zvědavé otázky, že?“

„Ach,“ řekl Dragosani. Teď se usmál zase on a to bylo hrozné. Gormley se od něj odtáhl. Měl pocit, jako by se na něj usmál pes, protože se mu v ústech objevila řada dlouhých, ostrých a bílých zubů. „Ale kdepak. Nebude žádné ostré světlo do očí, sire Keenane, pokud vám jde o tohle,“ řekl Dragosani. „Žádné drogy. Žádné kleště. Žádný trychtýř, kterým bychom vám lili do břicha vodu. Ne, ne, nic takového. Ale mohu vás ujistit, že mi řeknete úplně všechno, co víte...“ Vlak zpomaloval, jak vjížděl do stanice v Jižním Kensingtonu. Gormleymu se sevřelo srdce v hrudi. Tak blízko domů, a přece tak daleko. Dragosani měl přes ruku přehozený

světlý svrchník. Ukázal Gormleymu na okamžik tlumič své pistole, pak ho opět přikryl látkou a připomněl mu: „Žádné hrdinství.“

Na nástupišti bylo jenom několik lidí. Většina z nich byla mládež a dvojice ztroskotanců, kteří seděli s lahví v papírovém pytlíku mezi sebou. I kdyby Gormley začal volat o pomoc, od nich by se mu jí nedostalo.

„Prostě odejděte ze stanice stejnou cestou jako obvykle,“ řekl Dragosani za jeho zády. Gormleyho srdce se divoce rozbušilo. Věděl dobře, že pokud s těmito muži někam půjde, bude to jeho konec.

V téhle hře byl mnohem zkušenější než oba cizí agenti dohromady. Když mu Dragosani řekl, jak se jmenuje on a jeho malý zavalitý společník, bylo to stejné, jako by řekl: „Na tom vůbec nezáleží, protože stejně nebudete mít příležitost někomu o nás vyprávět!“ Takže jim musí utéct – ale jak?

Vyšli z metra poblíž Pelham Street a vydali se po Brompton Road ke Queen’s Gate.

„Přecházím tady na křižovatce,“ řekl Gormley.

Ale když došli k rozlehlému parkovišti, na kterém se tísnily řady aut, ucítil na paži Dragosaniho pevný stisk. „Máme tady vůz,“ řekl a vedl Gormleyho doprava a podél řady zaparkovaných vozidel k tuctově vypadající fordce. Dragosani ji koupil z druhé ruky (i když říkal, že vypadá jako z desáté ruky) a platil hotově, takže nemusel odporvídat na žádné otázky. Potřeboval ji jen po dobu své a Batuovy návštěvy země. Jakmile odjedou, najde ji někdo ohořelou v nějaké postranní uličce. Když se blížili k vozu, vycítil náhle Gormley svou příležitost.

O necelých dvacet pět metrů dál se na prázdné ploše parkoviště zastavil policejní vůz a strážník, který z něj vystoupil, se vydal podél řady automobilů a zkoušel, jestli jsou uzamčené. Byl to běžná rutinní záležitost, ale vzhledem k situaci, v níž se Gormley nacházel, mu připadala jako učiněný zázrak!

Dragosani zaznamenal náhlé Gormleyho napětí a vycítil, co chce udělat, ještě dřív, než se stačil třeba jen pohnout. Batu zrovna otevřel zadní a přední dvířka na bližší straně vozu, když jeho partner zasyčel: „Maxi, teď!“

Batu zaměřil svůj smrtící pohled a jeho kulatá tvář začala procházet hrůznou proměnou. Dragosani stiskl Gormleyho ještě silněji a na poslední chvíli odvrátil zrak. Gormley zrovna otevřel ústa, aby začal volat o pomoc, ale to, co vyšlo z jeho hrdla, zaznělo jako pouhé zasípání. Viděl Batuovu tvář, jak se rýsuje proti noční obloze. Jedno jeho oko bylo napůl zavřeno a jeho štěrbina svítila žlutě, zatímco druhé, zelené, bylo otevřené dokořán a pulzovalo, jako by bylo naplněno bobtnajícím hnisem! Něco z té tváře náhle vyrazilo proti Gormleymu jako mentální nůž; zasáhlo to jeho ducha, jeho duši, a roztrhlo ji to napůl. S výjimkou nevelkého dopravního ruchu bylo kolem naprosté ticho, ale Gormley slyšel kakofonii zvuků pocházející z nějakého velkého puklého zvonu, který se houpal uvnitř jeho hrudi, a věděl, že slyší své vlastní srdce.

Tím to mělo všechno skončit, ale neskončilo. Šok z Batuovy smrtící síly Gormleyho oslabil natolik, že se zapotácel a upadl na zadní část vozu, který stál vedle fordky. O několik desítek metrů dále vzhlédl strážník, kontrolující vozy, zatímco řidič policejního vozu vystoupil ven. Co bylo ještě horší, vedle nich se zaskřípěním brzd zastavil jiný vůz, modré porsche a jeho přední světla přímo ozářila tři postavy, které tam stály. V příštím okamžiku z auta doslova vyskočil vysoký mladý muž a jeho tvář byla plná starosti, když se chopil Gormleyho, který ztratil rovnováhu.

„Strýčku?“ zvolal, zatímco hleděl do jeho vypoulených očí a promodralé tváře. „Můj Bože! To musí být tím jeho srdcem!“ Oba policisté už k nim spěchali, aby zjistili, co se stalo.

Dragosaniho náhlá změna situace takřka ochromila. Všechno se pokazilo. Rychle se však vzpamatoval a zašeptal Batuovi: „Vlez do auta!“ Pak se obrátil k cizinci. Mezitím na místo doběhli policisté, aby nabídli svou pomoc.

„Co se tady stalo?“ zeptal se jeden z nich.

Dragosani rychle zapřemýšlel. „Viděli jsme, jak se potácí,“ řekl. „Myslel jsem, že je nejspíš opilý. Chtěl jsem mu pomoci, a tak jsem se ho zeptal, jestli pro něj mohu něco udělat. Říkal něco o svém srdci... Zrovna jsem ho chtěl zavézt do nemocnice, když přijel tenhle pán…“

„Jmenuji se Arthur Banks,“ řekl mladík. „A tohle je sir Keenan Gormley, můj strýc. Jel jsem mu naproti na stanici metra, když jsem

ho uviděl s těmito dvěma pány. Ale poslyšte, teď není vhodný ani čas, ani místo na to, abych vám to vysvětloval. Musíme ho odvézt do nemocnice. Hned teď!“

Do policistů jako by vjel život. Jeden z nich se obrátil k Dragosanimu: „Mohl byste nám později zatelefonovat, pane? Čistě pro pořádek? Děkuji vám.“ Pomohl Banksovi naložit jeho strýce do porsche, zatímco jeho kolega se rozběhl ke služebnímu vozu a zapnul modrý maják. Pak, zatímco Banks sjel z obrubníku a otočil se s porschem v ostrém půlkruhu, strážník na něj zakřičel: „Jeďte za námi, pane! Než se nadějete, bude v bezpečí!“ Naskočil ke svému kolegovi do hlídkového vozu a v tomtéž okamžiku se rozječela siréna, která zastavila veškerou dopravu.

S pocitem strnulé nevěřícnosti sledoval Dragosani, jak oba vozy odjely v těsném závěsu pryč. Sledoval je, dokud mu nezmizely z dohledu, pak nejistě přešel k fordce a posadil se vedle Batua. Třásl se vzteky. Dvířka byla stále otevřena. Dragosani sáhl po klice a zabouchl je tak silně, že málem vypadly ze závěsů.

„K čertu!“ vyštěkl vztekle. „K čertu s Brity, sirem Keenanem Gormleyem jeho synovcem, i s tou jejich prokletou ach-jak-civilizovanou-policií – k čertu s tím vším!“

„Moc dobře se to nevyvinulo,“ souhlasil opatrně Batu.

„A k čertu s tebou!“ zaječel Dragosani. „S tebou a s tím tvým zatraceným ďábelským okem! Nezabil jsi ho!“

„Neuč mne mé povolání,“ odpověděl tiše Batu. „Zabil jsem ho, tím si můžeš být jist. Cítil jsem to. Bylo to, jako bych zašlápl štěnici.“ Dragosani nastartoval motor a začal couvat. „Povídám ti, že jsem ho viděl, jak se na mě dívá! Bude mluvit...“

„Ne,“ potřásl Batu hlavou. „K mluvení už nebude mít sílu. Je mrtvý, soudruhu, na to ti dávám slovo. Už v této chvíli je mrtvý.“

A v tu chvíli ze sebe v porschi vyrazil Gormley jediné slovo – ‘Dragosani!’, což však jeho vyděšenému synovci vůbec nic neřeklo – zhroutil se na svém sedadle a z koutku úst mu vytekl tenký pramínek slin.

Max Batu měl pravdu – než dorazili do nemocnice, zemřel.

Harry Keogh přijel ke Gormleyho domu v Jižním Kensingtonu následujícího dne kolem třetí hodiny odpoledne. Arthur Banks byl tou dobou velice zaměstnán. Připadalo mu to jako celý rok a přitom

tomu nebylo ani dvacet čtyři hodin, co přijel se svou ženou, Gormleyho dcerou, z Chichesteru na krátkou návštěvu. Pak ale přišel ten jeho srdeční záchvat a od té chvíle se zdálo, jako by celý svět zešílel! Strašným způsobem.

Nejprve měl tu nepříjemnou povinnost zavolat z nemocnice své tetě, Jacquelině Gormleyové, a oznámit jí, co se stalo. Okamžitě přijela do nemocnice a tam se nervově zhroutila. Její dcera ji utěšovala celou noc, zatímco ona chodila se zlomeným srdcem po celém domě a hledala svého muže. Vydrželo jí to až do chvíle, kdy přivezli sira Keenana z márnice. Zaměstnanci pohřebního ústavu odvedli bezpochyby dobrou práci, ale přesto zůstávala jeho tvář sevřená do hrůzyplné grimasy. Přípravy k pohřbu byly jednoduché a rychlé – vše proběhlo tak, jak si vždycky Gormley přál: už zítra mělo být jeho tělo zpopelněno – a do té doby měl ležet ve svém domě. Jackie tam zůstat nemohla, rozhodně ne když vypadal tak, jak vypadal. Vždyť si přece vůbec nebyl podobný! A tak musela odjet ke svému bratrovi na druhý konec Londýna. Odvezl ji tam Banks, který nakonec ještě zavezl svou ženu na nádraží Waterloo, aby se mohla vrátit do Chichesteru k dětem. Vrátí se až k obřadu. Do té doby bude on sedět v domě sám, nebo lépe řečeno ve společnosti svého mrtvého strýce. Teta Jackie ho donutila přísahat, že nenechá sira Keenana o samotě, a to jí nemohl odmítnout. Ale když se z nádraží vrátil zpátky do domu –

Ty chvíle byly ze všeho nejhorší. Bylo to – šílené! Ďábelské! Neuvěřitelné! A i když od jeho návratu uběhlo už čtvrt hodiny, stále se ještě třásl, žaludek se mu obracel a jeho mozek byl hrůzou a šokem naprosto otupělý. Právě v té chvíli zazvonil zvonek u dveří a on se k nim dopotácel.

„Jsem Harry Keogh," řekl mladý muž na prahu. „Sir Keenan Gormley mě požádal, abych přišel a –"

„P-pomoc!" zašeptal Banks a to slovo vydechl, jako by nemohl popadnou dech, jako by měl hrdlo vyschlé na troud. „Bože, Ježíši Kriste – kdokoli jste – p-pomozte mi!"

Harry na něj pohlédl s údivem a zachytil ho, jak se zapotácel. „Co je? Co se stalo? Je to přece dům sira Keenana Gormleyho, nebo snad ne?"

Vyděšený muž přikývl. Pomalu zezelenal, jako by měl každou chvíli začít zvracet. „P-pojďte dál. Je... je tam. V obývacím pokoji, zatraceně – ale nechoďte tam. Musím... musím zavolat na policii. Někdo by to měl udělat!“

Začala se mu podlamovat kolena, takže se Harry začal obávat, že upadne. Spěšně ho zatlačil dovnitř a posadil ho do křesla v předsíni. Pak se k němu sklonil a zatřásl jím. „Co je siru Keenanovi? Co se mu stalo?“

Ale ještě než mu to vyslovil, Harry znal odpověď. *Brzy zemře v bolestech. V první řadě vlastenec.*

Banks vzhlédl a podíval se na Harryho. „Vy jste... vy jste pro něj pracoval?“

„Měl jsem začít.“

Banks se zarazil, pomalu vstal z křesla a zamířil do malé místnosti vedle předsíně. „Srdeční záchvat. Zemřel včera v noci. Zítra ráno má být zpopelněn. Ale teď –“ proklouzl dveřmi a ven se vyvalil zápach čerstvých zvratků. Byla to koupelna, a jak se zdálo, právě tu potřeboval ze všeho nejvíce.

Harry odvrátil tvář a nadechl se čerstvého vzduchu, který proudil dovnitř otevřenými vchodovými dveřmi. Pak je tiše zavřel. Nechal Bankse v koupelně a sám zamířil do obývacího pokoje – a pochopil, co se stalo s Banksem.

A také co se stalo se sirem Keenanem Gormleym.

Srdeční záchvat, řekl Banks. Jediný pohled do místnosti řekl Harrymu, že se tu odehrálo ještě něco jiného, ale co, to si nedokázal představit. Do krku mu vystoupila žlučovitá pachuť a na okamžik se zdálo, že už to nevydrží a bude následovat Bankse do koupelny. Vyšel z pokoje a zamířil za Gormleyho synovcem, který se krčil u mísy na toaletě.

„Zavolejte policii okamžitě, jakmile budete moci,“ řekl. „A také do jeho kanceláře, jestli tam teď někdo vůbec bude. Myslím, že budou chtít vědět o... tomhle. Zůstanu tu s vámi... s ním... na chvíli.“

„D-děkuji,“ řekl Banks, aniž vzhlédl. „Omlouvám se, že vám nemohu být nijak užitečný. Ale když jsem se vrátil a takhle ho našel...“

„Chápu,“ řekl Harry.

„Za chvilku už budu v pořádku. Nebude to dlouho trvat.“

„Samozřejmě.“ Harry se vrátil zpátky do obývacího pokoje. Viděl vše a mohl o celé té hrůze začít uvažovat, ale najednou se zastavil. Co ho zarazilo, bylo křeslo z doby královny Anny s nohama ve tvaru drápů, které leželo na podlaze, převržené na boku. Jedna z dřevěných nohou byla ulomena u samého sedadla. Ve dřevě nohy, očividně použité jako páčidlo, byl zub. Další vytrhané a zpřelámané zuby ležely na podlaze. Ústa mrtvoly byla násilím otevřena dokořán a nyní tvořila černou díru v její divoce zkřivené a hrůzou jakoby zmražené tváři!

Harry si tápavě našel druhé křeslo, které uniklo rozbití, a klesl do něj. Zavřel oči a představil si celou místnost, jak musela vypadat předtím. Sira Keenana v rakvi, která ležela na dubovém stole, celého v černém, a svíce s vůní růží, hořící u jeho hlavy a nohou. A pak, jak tu ležel sám, přišel... vetřelec.

Ale proč?

„Proč, Keenane?“ zeptal se.

„*Neeeee! Ne, nech mě* být!“ ozvala se okamžitě odpověď, která Harryho svou intenzitou, zoufalstvím a děsem ohromila. „Dragosani, ty nestvůro! Už ne – pro slitování Boží, měj přece soucit, člověče!“

„Dragosani?“ Harry vztáhl ve své mysli uklidňující ruku. „Tady není Dragosani, Keenane. To jsem já, Harry Keogh.“

„Cože?“ zaznělo v jeno mysli. „Keogh? Harry?“ A pak vzdech, plný úlevy. „Díky Bohu! Díky Bohu, že jsi to ty, Harry, a ne... ne on!“

„Udělal to Dragosani?“ stiskl Harry zuby. „Ale proč? Je šílený? Musí být naprosto –“

„Ne,“ přerušil no Gormley energickým odmítnutím. „Ach, on je šílený, samozřejmě, že ano – asi tak, jako liška! A jeho nadání je... obludné!“

V tu chvíli Harry pochopil – nebo si alespoň myslel, že pochopil. Cítil, jak se mu z tváře ztratila krev. „Přišel k vám potom, co jste zemřel!“ vydechl. „On je stejný jako já, je nekroskop.“

„Ne, vůbec ne!“ namítl znovu Gormley. „Vůbec není jako ty, Harry. Mluvím s tebou, protože chci. Všichni z... nás s tebou proto mluví. Jsi ten, kdo nám přináší teplo, mír. Jsi naše spojení s našimi sny o tom, co jsme chtěli udělat a co už nikdy neuskutečníme. Jsi

naše možnost – naše poslední možnost – že snad přece jen něco z našich plánů může pokračovat dál, že alespoň něco může být uskutečněno. Světlo v temnotách, Harry, to jsi ty. Ale Dragosani –“

„Jaké je jeho nadání?“

„Je nekromant – a to je něco úplně jiného.“

Harry otevřel oči a zachytil další útržky toho, co bylo kolem. Znovu na něj dolehla hrůza z toho, co spatřil, a rychle je zase zavřel. Pak řekl: „Ale tohle připomíná řádění ghúla!“

„Skutečnost je ještě horší,“ zachvěl se Gormley a Harry to cítil – cítil zachvění mrtvého muže, které zaplavilo jeno duši pocitem naprosté hrůzy. „On... on s námi nemluví, Harry, on se neptá. Ani se o to nepokouší. Prostě sahá a bere, krade. Není věc, kterou bys před ním mohl ukrýt. Najde odpovědi na své otázky v tvé krvi, ve tvých vnitřnostech, v samém morku tvých kostí. Mrtví nemohou cítit bolest, Harry, nebo by alespoň neměli. Ale to patří k jeho nadání. Když Boris Dragosani pracuje, my tu bolest cítíme. Cítím jeno nože, jeho ruce, jeho drásající nehty. Cítím všechno, co dělá, a všechno z toho je strašné! Po jediné minutě toho mučení bych mu řekl cokoli, ale takhle nepracuje, tohle není jeho způsob. Jak by si mohl být jistý, že mluvím pravdu? Jen když to dělá po svém, ví, že se pravdu dozví! Je vepsána v kůži a ve svalech, v páteři, ve šlachách, v krvinkách. Může ji vyčíst z mozkové tekutiny, ze slizu oka a ucha, z veškeré mrtvé tkáně!“

Harry s očima stále zavřenýma pokýval hlavou. Cítil se otřesený a naprosto zmatený, jako by se toto všechno dělo někomu jinému. Nakonec řekl: „Tohle už se nemůže – nesmí – opakovat. Někdo ho musí zastavit. Udělám to já. Ale nemohu to udělat sám.“

„Ano, někdo ho musí zastavit, Harry. Zvlášť teď. Pochop, vzal si všechno. Všechno teď ví. Zná naše silné i slabé body a to všechno by proti nám mohl použít. On a jeho nadřízený, Grigorij Borowitz. A ty jsi jediný, kdo ho může zastavit.“

Částí svého vědomí Harry zaslechl, jak Banks mluví do telefonu v předsíni. Čas utíkal a bylo toho tolik, co mu Gormley musel říct. „Poslyšte, Keenane. Musíme si pospíšit. Myslel jsem, že tu s vámi zůstanu a pak si najdu pokoj někde v hotelu. Ale za chvíli přijede policie a budou se mnou chtít mluvit. Radši teď odejdu, najdu si

nějaký hotel a pak, ještě než –“ uvědomil si, co málem řekl a nedořekl to, co si ten druhý domyslel.

„Než mě zpopelní, jistě,“ řekl Gormley a Harry si dokázal představit, jak přitom chápavě přikývl. „Mělo to být brzy a teď to, myslím, ještě více urychlí.“

„Zůstanu s vámi ve spojení,“ řekl Harry. „Je toho ještě spousta, co nevím. O naší organizaci, o té jejich, o tom, jak je vystopovat a tak dále. Spousta věcí.“

„Víš o Batuovi?“ Gormleyho strach znovu vyplul na povrch. „O tom malém Mongolovi – víš o něm, Harry?“

„Vím, že je jedním z nich, ale –“

„Má uhrančivé oko – může zabíjet pohledem! Můj srdeční záchvat má na svědomí on. Max Batu mě zabil, Harry. Ta jeho tvář, jeho uhrančivý zrak... je to mentální jed! Jeho moc pálí jako kyselina, taví mozek a srdce. On mě zabil...“

„Pak je dalším, s kým se musím vypořádat,“ odpověděl Harry a v hlase se mu ozvala chladná rozhodnost.

„Ale buď opatrný, Harry.“

„Budu.“

„Myslím, že rozřešení je v tobě, chlapče, a Bůh sám ví, jak se modlím, abys ho našel. Ale musím tě upozornit na jedno: když byl Dragosani... se mnou, cítil jsem v něm něco podivného. Nebyla to jen jeho nekromancie. Harry, v tom člověku je něco zlého, co je starší, než sám svět! Nic mu neunikne, nic na světě před ním není bezpečné. Dokonce ani lidé, kteří si myslí, že pro ně pracuje.“

Harry přikývl. „Budu si na něj dávat pozor,“ řekl. „A najdu všechna řešení, Keenane, všechny odpovědi. S vaší pomocí. Alespoň doufám, že mi budete ještě nějakou chvíli moci pomáhat.“

„Přemýšlel jsem o tom, Harry,“ řekl ten druhý. „Víš, nemyslím si, že by to měl být konec. Chci říct, že tohle nejsem já. To, co tady vidíš ležet, sice bylo mnou, ale stejně tak tím bylo i malé dítě, které se narodilo v Jižní Africe a také mladík, který v sedmnácti letech vstoupil do britské armády a nakonec ten, který byl celých třináct let vedoucím pobočky E. Všichni už jsou pryč a po mém spálení zmizí i ta poslední podoba. Ale já, já tu budu pořád. Někde.“

„Doufám, že máte pravdu,“ řekl Harry, otevřel oči, vstal a vyhýbal se pohledu na to, co bylo v místnosti.

„Takže si najdi hotel," řekl Gormley, „a vrať se ke mně, jakmile to jen bude možné. Čím dříve začneme, tím lépe. A potom – chci říct, až bude po všem, pokud se to podaří –"

„Ano?"

„Tedy, bylo by od tebe pěkné, kdyby sis na mne občas vzpomněl. Víš, pokud se nemýlím, budeš jediný člověk na světě, který to dokáže. A kromě toho víš, že si s tebou vždycky rád popovídám."

O hodinu později se Harry zamkl v pokoji laciného hotelu a znovu se s Gormleym spojil. Jako vždy, když byl dotyčné osobě nablízku, bylo to jednoduché. Bývalý šéf pobočky E na něj čekal a rozhodoval se, co mu řekne a v jakém pořadí mu všechny informace předá. Začali pobočkou samotnou – hlubším pohledem na ni a na lidi, kteří v ní pracovali – a pokračovali tím, proč by se Harry neměl spojit raději s Gormeyho zástupcem nebo se jinak pokusit do pobočky dostat.

„Zabralo by to hodně času," vysvětlil mu Gormley. „Ano, mělo by to samozřejmě své výhody. Na jednu stranu by tě to finančně zajistilo – jakékoli mimořádné výdaje pro nás nejsou žádný problém – ale na druhou stranu by si tě pořádně prověřili. Zvlášť by je zajímalo tvé nadání. Hlavně teď, když jsem odešel a po tom, co se stalo s mým tělem..."

„Myslíte, že bych byl podezřelý?"

„Když jsi nekroskop? Samozřejmě, že by tě podezřívali! Vedu o tobě spis, jistě, ale je dost neurčitý a hodně neúplný – a ve skutečnosti jsem jediný člověk, který se za tebe může zaručit! Takže je ti doufám jasné, že než by si tě naši lidé prověřili, druhá strana by nám dávno utekla. Čas je pro nás cenný, Harry, a nemůžeme s ním plýtvat. Navrhuji toto: nebudeš se pokoušet připojit v této chvíli k naší pobočce E, ale budeš pracovat na vlastní pěst. Koneckonců, jediní, kteří o tobě v této chvíli vědí, jsou Dragosani a Batu. Problém je v tom, že Dragosani o tobě ví naprosto všechno, protože mi to přímo ukradl! Otázek, na které si musíme odpovědět, je několik: proč je sem Borowitz poslal? Proč zrovna teď? Chystá snad něco? Nebo jenom rozšiřuje své území? Ano, jistěže tu měl své agenty už dříve, ale to byli jenom vyzvědači. Byli to nepřátelé a šli po informacích – ale nebyli to

zabijáci! Takže co se stalo, že se Borowitz rozhodl udělat ze studené mentální války otevřený boj?“

Harry mu vyprávěl o Šukšinovi, podal mu krátký přehled toho, jak se věci měly z jeho pohledu a jak jim rozuměl on. Gormleyho odpověď zněla skoro ironicky: „Takže jsi pro nás vlastně už nějakou dobu pracoval! Škoda, že jsem tohle všechno nevěděl, když jsme se setkali poprvé. Mohli jsme celou záležitost vyřídit daleko rychleji. Šukšin byl pro tebe možná důležitý, Harry, ale ve skutečnosti to byla jenom malá ryba. Mohli bychom ho dokonce využít.“

„Chtěl jsem to vyřídit sám,“ řekl Harry útočně. „Chtěl jsem ho zabít! A kromě toho jsem vůbec netušil, že by tu mohlo být nějaké spojení. Zjistil jsem to až po jeho smrti. Ale to už je pryč a my musíme přemýšlet o tom, co bude. Takže... říkáte, že chcete, abych pracoval na vlastní pěst. Ale má to háček: víte, já nemám ve skutečnosti ani ponětí o tom, jak pracuje agent! Vím, co chci: chci zabít Dragosaniho, Batua a Borowitze. To chci udělat v první řadě – ale nevím, jak přijít na to, jak na to jít.“

Gormley jeho potížím, jak se zdálo, rozuměl. „V tom právě spočívá rozdíl mezi obyčejnou a mentální špionáží, Harry. Všichni víme, oč jde v té první. Víme všechno o ‘plášti a dýce’, o ‘zadupání a chybách z paniky’, o PŠT – Právu špinavých triků – to všechno už je stará vesta. Ale nikdo z nás si ve skutečnosti nedokáže představit, co znamená ta druhá. Musíš se spolehnout na své nadání. Musíš sám zjistit, jak ho nejlépe využít. To je jediné, čím jsme se vždycky řídili.

Pro některé z nás to bylo jednoduché: neměli jsme takové nadání, kterého jsme se mohli obávat, natož se ho pokoušet nějak rozšiřovat. Například já. Dokázal jsem vycítit ESPera na míle daleko. Ale tím to také končilo, nic víc. Ovšem, ve tvém případě –“

Harry začal ztrácet naději. Jeho úkol vypadal najednou strašně obrovský, nezvládnutelný. Byl jen pouhý člověk, jedna mysl, jedno ještě nedozrálé nadání. Co mohl dělat? V tom okamžiku však Gormley jeho úvahy přerušil: „Vůbec mě neposloucháš, Harry. Říkal jsem ti, že musíš nejdřív zjistit způsob, jakým bys mohl nejlépe využít své nadání. Až do té chvíle jsi to nedělal. Odpověz mi: v čem jsi dosáhl úspěchu?“

„Mluvil jsem s mrtvými!“ řekl Harry. „To je to, co dokážu. Jsem nekroskop.“

Gormley byl trpělivý. „Pohyboval ses jenom po povrchu, Harry, to je všechno, co jsi zatím dokázal. Podívej, napsal jsi povídky, které nemohl dokončit mrtvý člověk. Použil jsi vzorec, na jehož definování a aplikaci neměl matematik za svého života čas. Mrtví lidé tě naučili řídit vůz, mluvit rusky a německy. Pomohli ti zdokonalit se v plavání a v sebeobraně a v dalších několika věcech. Ale co jsi tímhle vším získal sám pro sebe?“

„Nic!“ odpověděl Harry po chvilce uvažování.

„Správně, nic. Protože jsi mluvil se špatnými lidmi. Nechal ses vést svým nadáním, místo toho, abys řídil své nadání sám. Vím, že to není nejlepší přirovnání, ale je to jako bys byl hypnotizérem, který chce zhypnotizovat sám sebe, nebo věštcem, který předpovídá svou vlastní smrt – na zítřek! Tvé nadání je průkopnické, ale ve skutečnosti ses ještě vůbec nikam nedostal. Problém spočívá v tom, že jsi samouk. Takže jsi ve skutečnosti amatér – jako divoch, který se ocitne na slavnostní večeři, přecpává se vším, na co mu padne zrak, ale ve skutečnosti nic z toho nevychutná. A neuvědomuje si, že by to vychutnat měl, protože tak nebyl vychován. Jestliže mám pravdu a ty ses až dosud choval jako dítě, unikaly ti možnosti využití tvého nadání. Ale teď

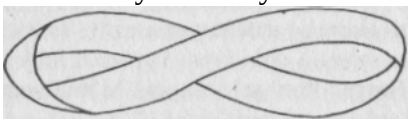
už jsi muž a měl bys je začít vidět. Ne já, ale ty! Musíš se prostě naučit, jak s nimi naložit, to je všechno...“

To, co Gormley říkal, dávalo smysl a Harry tomu rozuměl. „Ale kde mám začít?“ zeptal se zoufale.

„Myslím, že mám něco, čeho by ses mohl chytit,“ Gormley se snažil, aby to neznělo příliš optimisticky. „Je to výsledek jedné hry, kterou jsme s použitím mimosmyslového vnímání hráli s Alekem Kylem, mým zástupcem. Nezmínil jsem se o tom dříve, protože to nemuselo nic znamenat, ale pokud se nemáme čeho chytit –“

„O co jde?“ zeptal se Harry.

A Gormley mu v mysli namaloval tento obrázek:

„Co to k čertu je?“ zeptal se Harry rozpačitě.

„To je Möbiova páska," řekl Gormley. „Pojmenovaná po vynálezci, Augustu Ferdinandu Möbiovi, německém matematikovi. Vznikne tak, že vezmeš tenký proužek papíru, ohneš ho a konce spojíš. Tím dostaneš z dvourozměrné plochy plochu o jednom rozměru. Má to určitě spoustu použití, řekl bych, ale o tom nic nevím, protože nejsem matematik."

Harry byl stále ještě zmaten, ani ne tak věcí samou, jako spíš jejím využitím. „A předpokládáte, že to se mnou má mít nějakou souvislost?"

„Možná to je něco s tvou budoucností – s jednou ze tvých možných budoucností," odpověděl Gormley úmyslně nejistě. „Říkal jsem ti, že z toho možná nic nemusí být. V každém případě, povím ti alespoň, jak jsme k tomu přišli."

A pak vyprávěl Harrymu o jeho a Kyleově hře se slovními asociacemi. „Nejdřív jsem mu řekl tvé jméno, Harry Keogh, a K$_y$le odpověděl 'Möbius'. Zeptal jsem se 'Matematika?' a on na to řekl 'Časoprostor'!"

„Časoprostor?" Harryho to začalo zajímat. „To by se docela hodilo k té pásce. Myslím, že je to jenom vyjádření ohnutého prostoru a že čas a prostor jsou pevně spojeny."

„Opravdu?" řekl Gormley a Harry si dokázal představit jeho udivený výraz. „A na to jsi přišel sám, Harry, nebo ti... pomohl někdo zvenčí?"

Harryho něco napadlo. „Počkejte," řekl. „Neznám Möbia, ale znám někoho jiného."

Spojil se Jamesem Gordonem Hannantem na hardenském hřbitově a ukázal mu pásku. „Je mi líto, Harry, ale v tomhle ti asi nepomohu," řekl Hannant a jeho myšlenky byly přesné a precizní jako vždycky. „Pracoval jsem v úplně jiných oblastech. O křivky jsem se nikdy moc nezajímal. Tím chci říct, že moje matematika byla – je – spíše praktická. Velice praktická. Odlišná, ale praktická. Ale samozřejmě, že to znám. Pokud to je možné udělat na papíře, dokázal bych to. Byl jsem zvyklý pracovat spíš vizuálně, zatímco většina Möbiovy práce byla jen myšlenková, abstraktní, teoretická. Kdyby se tak mohl dát dohromady s Einsteinem, dočkali bychom se opravdu zajímavých věcí!"

„Ale já se musím dozvědět, o co v tom jde!“ Harry byl zoufalý. „Nemůžete mi alespoň něco naznačit?“

Hannant vycítil Harryho naléhavost a v myšlenkách pozvedl obočí. A s tímto bezvýrazným a chladným výrazem řekl: „Ale copak není odpověď jasná, Harry? Proč se nezeptáš Möbia samotného? Koneckonců, jsi jediný, kdo to může dokázat...“

Harry se vzrušeně vrátil zpět ke Gormleymu. „Dobrá,“ řekl mu, „takže teď alespoň vím, odkud mám začít. Dozvěděl jste se ještě něco z té vaší hry s Alekem Kylem?“

„Poté, co přišel s ‘časoprostorem’, zkusil jsem ‘nekroskopa’,“ řekl Gormley. „Okamžitě odpověděl ‘nekromant’.“

Harry chvilku mlčel a pak řekl: „Takže se zdá, že četl vaši budoucnost, stejně jako mou...“

„Možná, že ano,“ odpověděl Gormley. „Ale pak řekl něco, co mne zaráží ještě teď. Chci tím říct – i když připustíme, že to všechno, o čem jsme spolu mluvili, nějakým způsobem souviselo, co mám pro všechno na světě společného s nějakým ‘upírem’, co?“

Po Harryho páteři přeběhlo zamrazení. Co to má znamenat? Pak řekl: „Keenane, mohli bychom prozatím skončit? Vrátím se k vám hned, jakmile to bude možné, ale zrovna teď bych měl vyřídit několik záležitostí. Chtěl bych zavolat své ženě a zajít si do knihovny zjistit několik věcí. A protože budu muset promluvit s panem Möbiem, chtěl bych si zajistit letenku do Německa. A kromě toho mám hlad! A... musím o tom všem přemýšlet. Sám, chápete?“

„Chápu, Harry, a až budeš chtít začít znovu, budu připraven. Ale v první řadě se postarej o své věci. Pusť se do toho, protože tvé potřeby jsou větší než moje. Věnuj se teď živým. Mrtví mají spoustu času.“

„A kromě toho,“ řekl Harry, „je tu ještě někdo, s kým si musím promluvit – ale to si zatím nechám pro sebe.“

Gormleyho hlas zněl najednou, jako by si o něj dělal starosti. „Nedělej nic ukvapeného, Harry. Chci říct –“

„Říkal jste, že na to mám jít po svém, svým způsobem,“ připomněl mu Harry.

Zachytil Gormleyho rezignované přikývnutí. „Dobře, synu. Jenom doufám, že víš, co děláš.“

Což byla myšlenka, nad kterou přemýšlel i Harry.

Téhož večera o něco později končili právě na sovětském velvyslanectví Dragosani a Batu s balením svých věcí. Připravovali se na ranní odlet. Dragosani ještě ani nezačal sestavovat zprávu pro Borowitze. Tohle bylo to poslední místo, které se pro takovou práci hodilo. To by mohl všechno rovnou napsat Juriji Andropovovi sám!

Oba agenti měli pokoje, které spolu sousedily a které byly odděleny spojovacími dveřmi. Byl v nich jen jeden telefon, který se nacházel v místnosti, ve které přespával Batu. Nekromant se zrovna natáhl na lůžko, ztracený ve svých vlastních, cizích a temných úvahách, když zaslechl, jak se telefon v Batuově pokoji rozezvonil. O chvilku později zabouchal malý, podsaditý Mongol na spojovací dveře.

„To je pro tebe," slyšel jeho hlas, ztlumený panely starého zčernalého dubového dřeva. „Centrála. Říká, že ti volá někdo zvenčí." Dragosani vstal a přešel do Batuova pokoje. Ten seděl na posteli a usmíval se na něj. „Oho, soudruhu! Takže máš přece jenom v Londýně přátele? Jak se zdá, někdo tě tu zná."

Dragosani se na něj zamračil a popadl sluchátko. „Centrálo? Tady je Dragosani. O co jde?"

„Máte hovor zvenčí, soudruhu," odpověděl chladný, nosový ženský hlas.

„To je nesmysl. Určitě jde o omyl. Nikoho tady neznám."

„Říkal, že s ním budete chtít mluvit," řekla spojovatelka. „Prý se jmenuje Harry Keogh."

„Keogh?" podíval se Dragosani na Batua a zvedl překvapeně obočí. „Ale ano! Ano, toho znám. Přepoj mi ho."

„Dobrá. A pamatuj si, soudruhu: hovor není zabezpečen proti odposlechu."

Ozvalo se cvaknutí, zabzučení a pak: „Dragosani, jsi to ty?" Hlas byl mladý, ale překvapivě tvrdý. Dragosani si ho nemohl spojit s hubeným, skoro až bezvýrazným obličejem mladíka, kterého viděl na zmrzlém říčním břehu ve Skotsku.

„Ano, tady je Dragosani. Co chceš, Harry Keoghu?"

„Chci tebe, nekromante," řekl chladný, tvrdý hlas. „A taky tě dostanu."

Dragosaniho rty se odtáhly od zubů v tichém úšklebku. Ten mladík byl mazaný, troufalý, drzý – a nebezpečný! „Nevím, co jsi

zač,“ zasyčel, „ale nejspíš jsi blázen! Vysvětli mi, o co ti jde, nebo polož telefon.“

„Vysvětlení je jednoduché, ‘soudruhu’,“ ztvrdl hlas ještě více. „Vím, co jsi udělal siru Keenanu Gormleymu. Byl to můj přítel. Oko za oko, Dragosani, a zub za zub. Tak to udělám, jak brzy zjistíš. Jsi mrtvý člověk.“

„Opravdu?“ zasmál se Dragosani výsměšně. „Jsem mrtvý člověk, říkáš. Ty jsi s mrtvými celkem zadobře, co, Harry?“

„To, co jsi viděl tam u Šukšina, to ještě nebylo nic, ‘soudruhu’,“ řekl ledový hlas. „Nevíš o mně vůbec nic. Dokonce ani Gormley o mně nevěděl všechno.“

„Blufuješ, Harry!“ řekl Dragosani. „Viděl jsem, co dokážeš, a vůbec mě to nevyděsilo. Smrt je moje přítelkyně. Všechno mi říká.“

„To je dobře,“ ozvalo se ze sluchátka, „protože s ní budeš zakrátko mluvit znovu – ale tentokrát tváří v tvář. Tak ty tvrdíš, že víš, co dokážu, mám pravdu? Pak si tedy zapamatuj: příště to předvedu na tobě!“

„Vyzýváš mne na souboj, Harry?“ Dragosaniho hlas byl teď nebezpečně tichý a plný hrozby.

„Vyzývám tě,“ souhlasil ten druhý. „A vítěz bere všechno.“ Dragosaniho valašská krev začala vřít. Zeptal se opatrně: „Ale kde? Už jsem skoro mimo tvůj dosah. A zítra mezi námi bude ležet půlka světa.“

„Ach, já vím, že utíkáš,“ řekl ten druhý opovržlivě. „Ale najdu si tě, už brzy. Tebe, Batua a Borowitze...“

Dragosaniho rty se znovu stáhly v zasyčení: „Opravdu se musíme setkat, Harry, ale kdy, kde a jak?“

„To se dozvíš, až přijde správný čas,“ odpověděl hlas ve sluchátku. „A chci, abys věděl ještě jedno: bude to pro tebe horší, než jaké to bylo pro Gormleyho.“

Náhle jako by led v Harryho hlase naplnil Dragosaniho žíly. Zachvěl se a řekl: „Dobrá tedy, Harry Keoghu. Kdykoli a kdekoli, budu na tebe čekat.“

„A vítěz bere všechno,“ opakoval znovu hlas. Pak se ozvalo slabé cvaknutí, jak přerušil spojení a ve sluchátku začal bzučet oznamovací tón.

Ještě chvíli stál Dragosani u telefonu se sluchátkem v ruce, než ho hodil do vidlice. „Ale jistěže ano,“ zašeptal. „O tom nepochybuj, že si vezmu všechno, Harry Keoghu!“

Čtrnáctá kapitola

Když přijel dopoledne následujícího dne Dragosani na Bronický zámek, zjistil, že tam Borowitz není. Jeho tajemník mu řekl, že před dvěma dny zemřela Nataša Borowitzová a generál truchlí na své dači. Bude jí tam dělat společnost ještě pár dní a nepřeje si být v žádném případě rušen. Přesto mu Dragosani zavolal.

„Ach, to jsi ty, Borisi," řekl starý muž a jeho hlas byl překvapivě měkký a prázdný. „Takže ses vrátil."

„Grigoriji, je mi to moc líto," řekl Dragosani, poslušen rituálu, kterému ve skutečnosti nerozuměl. „Ale myslel jsem, že byste možná rád věděl, že jsme dosáhli toho, co jste chtěl. A dokonce něčeho více. Šukšin je mrtvý. Gormley také. A já vím všechno."

„Dobrá," řekl ten druhý bezvýrazně. „Ale nemluv se mnou o smrti, Borisi. Alespoň ne teď. Zdržím se tady ještě příští týden. Potom... no, déle to nejspíš nevydržím. Měl jsem tu starou uštěkanou čubku rád. Řekli mi, že měla nádor v hlavě. Najednou se začal rozrůstat. Odešla velice klidně. Schází mi. Nikdy v životě si nedělala hlavu z tajemství! To na ní bylo nejkrásnější."

„Je mi to líto," řekl Dragosani znovu.

V tom okamžiku jako by se Borowitz vzpamatoval. „Vezmi si dovolenou," řekl. „Všechno mi sepiš a hlas se do služby asi za týden, za deset dní. Odvedl jsi dobrou práci!"

Dragosaniho ruka stiskla pevně sluchátko telefonu. „Dovolená se mi bude hodit," řekl. „Pojedu se podívat za svým starým přítelem. Grigoriji, mohu s sebou vzít Maxe Batua? I on odvedl dobrou práci."

„Ano, ano, ale už mi konečně dej pokoj. Sbohem, Dragosani." A zavěsil.

Dragosani neměl Batua rád, ale počítal s ním ve svých plánech. V každém případě byl alespoň ideálním společníkem na dlouhé cesty: moc toho nenamluvil, byl víceméně soběstačný a nenáročný. Měl zálibu ve slivovici, ale to nebyl žádný problém. Malý Mongol jí mohl vypít tolik, až mu vytékala ušima, a stále se zdál být naprosto střízlivý. A na vnějším zdání záleželo nejvíc.

Byli právě uprostřed pravé ruské zimy, a tak jeli raději vlakem, který je kvůli častým zastávkám dovezl do Galace asi o den a půl

později. Tam si Dragosani pronajal auto se sněhovými řetězy, které mu vrátilo něco z nezávislosti, kterou tolik potřeboval. Nakonec, když se přiblížil večer druhého dne, kdy byli na cestě, a když se ubytovali v pokojích, které Dragosani pronajal v malé vesničce poblíž Valeni, měl už dost mlčení svého společníka a zeptal se ho: „Maxi, copak tě vůbec nezajímá, proč tu jsme? Copak bys nechtěl vědět, proč jsem tě sem zavlekl?“

„Ne, vlastně ani ne,“ odpověděl Mongol. „Myslím, že se to dozvím, až mi to budeš chtít sám říct. Ale stejně na tom nezáleží. Zjišťuji, že mám cestování docela rád. Možná by mi soudruh generál mohl najít práci někde v cizině.“

Dragosani si pomyslel: *Ne, Maxi, ty už nedostaneš žádnou práci – kromě té ode mne.* Ale nahlas řekl jenom: „Možná.“

Než dojedli, snesla se na kraj noc a právě tehdy naznačil Dragosani Batuovi něco o tom, proč sem vlastně přijeli. „Dnes je příjemná noc, Maxi,“ řekl. „Hvězdy jsou jasné a v dohledu není ani mráček. To je dobře, protože si uděláme malou procházku. Musíme navštívit někoho, s kým si chci pohovořit.“

Cestou k náhorní plošině ve tvaru kříže míjeli pastvinu, na které se k sobě tisklo malé stádo ovcí v koutě, kde měli nasypáno něco trávy. Na zemi už ležel tenký poprašek sněhu, ale teplota byla ještě docela snesitelná. Dragosani zastavil.

„Můj přítel bude mít žízeň,“ vysvětlil, „ale na slivovici si moc nepotrpí. Myslím, že by od nás bylo pěkné, kdybychom mu přinesli něco, čím by si mohl svlažit hrdlo.“

Vystoupili z vozu a Dragosani vykročil k pastvině, mezi ovce. „Tuhle, Maxi,“ řekl, když se jedna z nich přiblížila k Mongolovi, který se opíral o ohradu. „Ale nezabíjej ji. Jenom ji omrač, pokud to dokážeš.“

Dokázal to. Max se nahrbil a jeho tvář se zkroutila, jak namířil svůj pohled mezi příčlemi ohrady. Dragosani odvrátil tvář a vzápětí uslyšel, jak ovce zabečela hrůzou. Podíval se na ni znovu ve chvíli, kdy se skácela jako zastřelená a schoulila se na zemi jako chvějící se chomáček husté vlny.

Společně zavlekli zvíře do kufru vozu a vyjeli dál. Po chvíli se Batu ozval: „Tvůj přítel musí mít hodně zvláštní chutě, soudruhu.“

„Má, Maxi, to má.“ A nato mu Dragosani vyprávěl něco z toho, co je čeká.

Batu o tom chvilku přemýšlel a nakonec řekl: „Soudruhu Dragosani, věděl jsem vždycky, že jsi podivný člověk – oba jsme podivní – ale teď jsem v pokušení myslet si, že ses zbláznil!“

Dragosani zavyl jako pes a chvilku trvalo, než svůj divoký záchvat smíchu zvládl. „To znamená, že nevěříš v upíry, Maxi?“

„Ach, samozřejmě, že v ně věřím!“ řekl ten druhý. „Pokud to tvrdíš. Nemyslel jsem, že ses zbláznil proto, že v ně věříš, ale proto, že chceš jednoho z nich vyhrabat!“

„Uvidíme, co uvidíme,“ zabručel Dragosani, teď už trochu klidněji. „Chci po tobě jedinou věc, Maxi. Cokoli uslyšíš nebo uvidíš – bez ohledu na to, co se stane – nesmíš se do toho míchat. Nechci, aby věděl, že tu vůbec jsi. Alespoň zatím ještě ne. Rozumíš tomu, co jsem ti řekl? Musíš zůstat mimo hru. Budeš tak tichý a klidný, že na tebe zapomenu dokonce i já!“

„Jak chceš,“ pokrčil Batu rameny. „Ale říkal jsi, že ti čte myšlenky. Možná se stejně dozví, že jsem tu s tebou.“

„Ne,“ řekl Dragosani, „protože já poznám, že se do mne chce dostat, a vím, jak mu v tom zabránit. Mimoto bude teď velice slabý, než aby se mnou zkoušel bojovat, alespoň mentálně. Ne, Tibor Ferenczy ani netuší, že jsem tady, a bude mít takovou radost, že ho ani nenapadne, aby mne podezříval ze zrady.“

„Když to říkáš,“ pokrčil Batu znovu rameny.

„Takže,“ pokračoval Dragosani, „říkal jsi, že jsem se nejspíš zbláznil. Ani zdaleka ne, Maxi. Ale pochop, že ten upír zná tajemství, která znají pouze nemrtví. Já je chci znát také. A dosáhnu jich, ať tak nebo tak. Zvláště teď, když mám před sebou tu záležitost s Harrym Keoghem. Zatím jsem byl proti Tiborovi bezmocný, ale tentokrát tomu bude jinak. I kdybych ho měl vyhrabat z jeho hrobu vlastníma rukama... tak to udělám!“

„A víš, jak na to? Myslím, jak ho dostat ven?“

„Ne, zatím ještě ne. Ale on mi to řekne, Maxi. Tím si buď jist.“ Byli na místě. Dragosani sjel s vozem z cesty do úkrytu pod převislými větvemi stromů a pod chladným, jasným světlem hvězd se společně prodírali zarostlým průsekem, tělo omáčené ovce vlekli mezi sebou. Když se přiblížili k tajnému místu, přehodil si

Dragosani ovci přes rameno a zašeptal: „Tak, Maxi, zůstaň tady. Pokud budeš chtít, můžeš přijít ještě trochu blíže a dívat se – ale pamatuj si, nepleť se do toho!“

Batu přikývl, udělal ještě několik kroků, schoulil se u kmene stromu a přitáhl si kabát ještě víc k tělu. A Dragosani sám pokračoval pod stromy a vzhůru k hrobce Věci pod zemí.

Na okraji kruhu se zastavil – ale trochu dál než posledně. „Tak co, starý draku?“ zeptal se tiše, zatímco shodil z ramen polomrtvou, třesoucí se ovci. „Tak co, Tibore Ferenczy, ty, který jsi ze mne udělal upíra?“ Mluvil tiše, aby ho nezaslechl Max Batu, protože pro něj bylo vždycky jednodušší, když s upírem mluvil, než když s ním komunikoval jen v myšlenkách.

Áááách! ozval se v jeho mysli povzdech připomínající zívnutí někoho, kdo se právě budí z nejhlubšího snu. *To jsi ty, Dragosani? Oho! – takže jsi to nakonec uhádl, co?*

„Nebylo třeba dlouho háďat, Tibore. Je to sice jenom pár měsíců, ale je ze mne úplně jiný člověk. Vlastně ani ne člověk...“

A žádný hněv, Dragosani? Žádný vztek? Dokonce se mi zdá, jako bys sem dnes přišel skoro pokorně! Pročpak? Nech mi hádat...

„Víš moc dobře, proč, starý draku. Chci se té věci zbavit.“

Ach, ne (myšlenkové potřesení příšerné hlavy), to *bohužel není možné To je vyloučeno. Ty a on jste teď jedno, Dragosani. Copak jsem ti od samého začátku neříkal, že jsi můj syn? Nezdá se ti snad případné, že jsi teď spojen s mým skutečným synem?* A stařec v Dragosaniho mysli se rozchechtal.

Ale Dragosani si nemohl dopřát přepych zlosti. Zatím ještě ne. „Syn?“ zeptal se. „Ta věc, kterou jsi do mne dostal? Syn? Další lež, co, starý ďáble? Kdo to byl, kdo mi říkal, že tvůj druh nemá pohlaví?“

Myslím, žes mě nikdy neposlouchal, Dragosani, vzdychl upír. Ty, jeho hostitel, určuješ jeho pohlaví! Jak bude růst a stávat se čím dál větší částí tebe samotného, tak se budeš stávat i ty jím. Nakonec budete jedna bytost, jedno tělo.

„Ale s jeho myslí?“

S tvou myslí – ale mírně změněnou. Bude to tvá mysl a tvé tělo, ale obojí projde změnou. Tvé smysly budou... ostřejší? Tvé

potřeby... odlišnější. Poslyš: jestliže jsi člověk, jsou tvé touhy, záliby a nálady omezovány lidskou silou, lidskými možnostmi. Ale jako jeden z Vampýrů... Jaký by mělo smysl, kdybys měl v sobě ten velký motor s tím, že by mohl pohánět jenom skořápku měkkého masa a křehkých kostí? Představ si tygra – ale se srdcem myši!

Všechny tyto argumenty Dragosani od upíra očekával už předem. Ale ještě než mělo dojít k poslednímu, možná nezvratnému rozhodnutí, zkusil to znovu s výhrůžkou: „V tom případě půjdu a odevzdám se do rukou lékařů. Dnes existují úplně jiné postupy než za tvých časů, Tibore. Řeknu jim, že mám v sobě upíra. Budou ho hledat, najdou ho a vyndají ho ven. Mají přístroje a možnosti, o jakých se ti ani nesnilo. Až ho najdou, vyříznou ho, prostudují a zjistí jeho podstatu.

A budou chtít vědět, jak a proč. A já jim to všechno řeknu. O Vampýrech. Jistě, budou se mi smát a budou mi brát míru na svěrací kazajku – ale nebudou schopni to jinak vysvětlit. A tak je sem přivedu a ukážu jim tebe. A to bude konec. Tvůj, tvého ‘syna’, a celého příběhu. A kdekoli Vampýři budou, lidé je najdou a zničí je...“

Hezky jsi to pověděl, Dragosani! Tiborův hlas překypoval výsměchem. *Bravo!*

Dragosani chvíli čekal a pak se zeptal: „To je všechno, co mi k tomu řekneš?“

Ano. S hlupáky se nebavím.

„Vysvětli mi to.“ Teď byl hlas v jeho mysli neuvěřitelně chladný a chvěl se stěží zvládaným hněvem, nepředstíraným a hrozivým.

Jsi jen prázdný, sobecký a hloupý člověk, Borisi Dragosani, řekl Tibor Ferenczy. *Jediné, co od tebe slyším, je ‘řekni mi tohleto’ a ‘ukaž mi támhleto’ a ‘vysvětli mi’! Vládl jsem své zemi staletí předtím, než jsi byl vůbec počat, a ani k tomu by nedošlo, nebýt mne! A teď tu musím ležet a nechat se takhle využívat. Dobře, tím to končí. Ano, vysvětlím ti to, jak mi přikazuješ, ale dělám to už opravdu naposledy. Protože pak... už bude čas na skutečný rozhovor a skutečný obchod. Sám víš, že ležet jen tak bez pohybu mne zmáhá, Dragosani, a jenom ty mne odtud můžeš dostat. To je jediný důvod, proč jsem s tebou měl tolik*

trpělivosti! Ale s tím je konec. Nejdříve ti objasním, v jaké situaci se nacházíš.

Říkáš, že se odevzdáš do rukou lékařů. Dobrá, připusťme, že v tobě upíra najdou. Je tam, tělesně i hmotně, živý organismus, který s tebou žije v jistém druhu symbiózy – výraz, který jsem se naučil od tebe, Dragosani. Ale vyříznout ho? Odstranit? Možná jsou tví doktoři dostatečně obratní, ale ne tolik! Dovedli by ho vyříznout ze závitů tvého mozku? Ze šťáv ve tvé páteři? Z tvých vnitřností a z tvého srdce? Dokázali by ho odstranit z tvé krve? Kdybys byl takový blázen, že bys jim to snad dovolil, upír by nejdřív zabil tebe! Prožral by se ti páteří a do mozku by vstříkl svůj jed. Teď už možná rozumíš, v čem spočívá naše houževnatost? Nebo si snad ještě stále myslíš, že pud sebezáchovy je pouze lidskou vlastností? Pud sebezáchovy – cha! – ty vlastně ani nevíš, co to slovo znamená!

Dragosani mlčel.

Něco jsme si slíbili, ty a já, pokračovala Věc pod zemí. *Já svou část úmluvy dodržel. A co bude s tou tvou? Není vhodná chvíle k tomu, abys zaplatil, Dragosani?*

„Úmluva?“ Dragosani byl zmatený. „Co to má být za vtip? Jaká úmluva?“

Copak už jsi zapomněl? Chtěl jsi znát tajemství Vampýrů. Dobrá, jsou tvoje. Protože teď už jsi Vampýrem! Jak v tobě bude růst, vidění přijde. Zná velké věci, které se postupem času společně naučíte.

„Cože?“ To Dragosaniho rozzuřilo. „To, že jsem byl oplodněn upírem, byla součást naší úmluvy? Co to bylo k čertu za dohodu? Chtěl jsem vědění, Tibore, a toužím po něm stále! Ale chtěl jsem ho sám – a ne jako černé, shnilé ovoce nepřirozeného a nechtěného vztahu s nějakým proklatým parazitem!“

Pohrdáš snad mým plodem? Každý Vampýr může něco takového udělat jen jednou za celý život, jenom jednou za celá staletí může předat někomu nový život. A já jsem dal svůj tobě...

„Nehrej si přede mnou na hrdého otce, Tibore Ferenczy!“ běsnil Dragosani. „Nepokoušej se mi namluvit, jak moc jsem zranil tvou pýchu. Chci se toho bastarda, který ve mně je, zbavit. Říkal jsi, že se o to postaráš? Ale já přece vím, že vy upíři nenávidíte jeden druhého daleko více, než vás nenávidí lidé!“

Věc pod zemí poznala, že ji Dragosani prohlédl. *Skutečný rozhovor, skutečný obchod,* řekl chladně.

„Jdi k čertu s úmluvami – chci se toho zbavit!“ zavrčel Dragosani. „Řekni mi jak... a pak tě vytáhnu ven.“

Nějakou chvíli bylo ticho. A pak –

Nedokážeš to. Ani tví lékaři to nedokážou. Jen já dokážu vykořenit, co jsem zasadil.

„Tak to udělej.“

Jak? Z hloubi země, kde teď ležím? To je nemožné! Vytáhni mne ven... a já to udělám.

Teď byla zase řada na Dragosanim, aby uvažoval o upírově návrhu – nebo aby alespoň předstíral, že o něm uvažuje. Nakonec se zeptal: „Dobře. Co mám udělat?“

Tibor byl nedočkavý: Za prvé – děláš to ze své vlastní svobodné vůle?

„Sám nejlíp víš, že ne!“ vykřikl Dragosani pohrdavě. „Dělám to proto, abych se zbavil té odporné pijavice, kterou v sobě mám.“

Ale ze své vlastní svobodné vůle? trval na svém Tibor. „Ano, k čertu!“

Dobrá. Tak nejdříve jsou tu řetězy, zakopané v zemi. Použili je k tomu, aby mě jimi spoutali, ale už dávno leží volně na mém těle. Víš, Dragosani, jsou určité chemické prvky, které Vampýři nesnášejí. Stříbro a železo použité ve správném poměru nás mohou znehybnit. I když už většina železa dávno podlehla rzi, jeho částice v hlíně přetrvávají. A kromě něj je tady ještě stříbro. Takže nejdříve musíš vykopat ty stříbrné řetězy.

„Nemám žádné nářadí!“

Máš své ruce.

„Chceš, abych kopal v zemi rukama? Jak hluboko?“

Ne moc hluboko. Celá staletí jsem ty řetězy vytlačoval nahoru k povrchu země a doufal, že na ně někdo narazí a odnese si je jako poklad. Má dnes ještě stříbro nějakou hodnotu, Dragosani?

„Větší než kdy jindy.“

Pak si je vezmi s mým požehnáním. Kopej.

„Ale –“ (Dragosani nechtěl, aby se zdálo, že se vytáčí, ale na druhou stravu tu byly ještě jisté přípravy, které chtěl vykonat.) „-jak

dlouho to bude trvat? Myslím, celý ten proces? A co všechno to bude vyžadovat?“

Začneme dnes, řekl upír, *a skončíme to zítra v noci.*

„Nemohl bych tě vykopat ze země dříve než zítra?“ Dragosani se snažil, aby v jeho hlase neznělo příliš úlevy.

Ne, tak rychle to nejde. Jsem příliš slabý, Dragosani. Ale všiml jsem si, žes mi přinesl dar. To je dobře. Z tvé oběti načerpám alespoň trochu síly... a pak, až ze mne sundáš ty řetězy –

„Dobře,“ řekl nekromant. „Kde mám začít kopat?“

Pojď blíž, synu. Pojď přímo do středu tohoto místa. Ještě – ještě! Ták, teď začni kopat...

Dragosaniho zamrazilo, když klesl na kolena a na ruce a začal odhazovat hlínu a zetlelé listí. Na čelo mu vystoupil studený pot, ale ne z fyzické námahy – vzpomněl si na noc, kdy tu byl naposledy, a na to, co se tenkrát stalo. Upír vycítil jeho obavy a temně se v jeho mysli ušklíbl: *Tak co, pořád se mne bojíš, Dragosani? Přes všechno své chvástání a vychloubání? Je to tak? Takový odvážný mladý muž jako jsi ty a bojíš se Tibora Ferenczyho, který je jen ubohou nemrtvou Věcí, zakopanou pod zemí? Pche! Stydím se za tebe, synu!*

Dragosani už odházel většinu hlíny a trosek z povrchu země a narazil na tvrdou, promrzlou vrstvu zeminy samotného hrobu. Když zabořil prsty do podivně mrtvé hlíny, narazil na něco ještě tvrdšího, na něco, co tlumeně zacinkalo. Začal hrabat ještě usilovněji a brzy držel v ruce první články řetězu, vyrobené z pevného stříbra – byly masivní, kolem šesti centimetrů dlouhé a byly vykovány ze stříbrných prutů, nejméně dva centimetry silných!

„Kolik... kolik toho tam je?“ zasípěl.

Dost na to, aby mě to udrželo pod zemí, Dragosani, ozval se hlas. *Alespoň prozatím.*

Upírova odpověď, jakkoli byla jednoduchá a upřímná, obsahovala jistou hrozbu, z níž se Dragosanimu na okamžik zježily vlasy v týle. Tiborův hlas, který se ozýval v jeho mysli, bublal jako vařící se klíh a byl naplněn veškerým zlem hrobu samotného. Dragosani byl nekromant – a pokládal sám sebe za netvora – ale proti tomu starému ďáblovi pod zemí byl nevinný jako malé dítě!

Popadl do ruky velký kus stříbrného řetězu, postavil se a silou, která ho samotného překvapila, jej začal vytahovat ven ze země. Vynořovaly se další a další články, trhaly zmrzlou zem, ze které vyletovaly malé hrudky hlíny a slepené kusy zetlelého listí. Dokonce i kořeny stromu, které dlouhá léta chránily toto místo před vniknutím cizích lidí a obklopovaly jej stínem, jako by se začaly třást. Jak odtahoval řetěz ve třech pramenech směrem k okraji kruhu kořenů, rozbitých plochých kamenů a černé země, uvědomil si Dragosani, že tu musí být něco kolem dvou až tří set kilogramů stříbra! Na západě by z něj byl boháč. Ale v Moskvě... kdyby se jen pokusil z tohoto pokladu něco získat, stálo by ho to nejméně deset let v sibiřských solných dolech. V Sovětském svazu neexistovalo nalezení pokladu – jenom krádež!

Ale na druhou stranu, k čemu by mu takový poklad vůbec byl? K ničemu, kromě toho, co jeho vykopáním získá teď. Nemohl by si užít ovoce své práce tak jako ostatní lidé. Ale jednoho dne toho bude schopen, až se lidé – všichni lidé – budou plazit u jeho nohou a až se mu budou mocní tohoto světa přijíždět klanět do jeho paláce v srdci Velkého Valašského Superstátu. To mu probíhalo hlavou, když odklidil řetězy na stranu a zůstal stát, těžce oddechující a hledící na roztrhanou zem ve středu tajného místa.

A vyrazil ze sebe posměšné odfrknutí, když si vzpomněl na doby, kdy v tomto temném místě stěží rozeznával obrysy předmětů, dokonce i on se svým kočičím zrakem. Teď mu připadalo, že tu je světlo jako ve dne! To byl další důkaz toho, že v něm žil upír a prospíval v jeho těle stejně tak, jako by jednoho dne prospíval v jeho mysli. A co se týkalo Tiborova slibu, že z něj upíra odstraní: Dragosani věděl, že nemá cenu ani hrsti hlíny z jeho hrobu. Pokud bude muset s tou pijavicí žít, budiž. Ale rozhodně bude on pánem a ne poslušným tažným zvířetem. Však už zjistí, jak na to.

Ale tyto myšlenky si nechával pro sebe...

Nakonec byl s prací hotov a stříbrné řetězy ležely ve velkém kruhu kolem celého místa.

„Tak," řekl Věci pod zemí. „Je to hotovo. Teď už tě pod zemí nic nedrží, Tibore Ferenczy."

Pracoval jsi dobře, Dragosani. Mám z toho opravdu radost. Ale teď se musím nakrmit a pak budu odpočívat. Není to nic lehkého,

vrátit se ze záhrobí. Takže teď, jestli dovolíš, bych tě požádal o tvou oběť a pak bych byl rád, kdybys mě tu nechal odpočívat o samotě. Zítra v noci budu potřebovat ještě jednu oběť a pak se s tebou setkám tváří v tvář tady, pod hvězdami. A tehdy, jedině tehdy budeme oba konečně svobodní...

Dragosani kopl do ovce, která se pozvolna začala probouzet z bezvědomí. Sevřel chvějící se zvíře svými stehny, jak se snažilo vyškrábat na nohy, a zvrátil mu hlavu dozadu. Lesklá čepel nože, který vytáhl z kapsy, projela bez sebemenšího odporu jeho krkem a na druhé straně se vynořila ještě čistá. Až pak se vyřinul na tmavou, nesvatou hlínu první proud krve. Dragosani ovci zvedl – asi tak, jako člověk zvedá kočku, za kůži na krku a na zadku – a odhodil ji, mrštil s ní přímo doprostřed kruhu. Zhroutila se na zem, pak se postavila – jako by si až teď uvědomila, co se jí stalo a že umírá. Zalité krví, spadlo zvíře na bok a křečovitě sebou házelo a kopalo, jak z něj vytékal poslední zbytek jeho života.

Dragosani ustoupil o krok a pak ještě dál a v jeho mysli si upír zhluboka vzdychl radostí a nezkrotnou žádostivostí. *Ááách! Není to sice přesně podle mé chuti, Dragosani, ale bezpochyby mě to uspokojuje. Dlužím ti své díky, synu, ale to počká do zítřka. Téď už odejdi, protože jsem unavený a hladový a samota je droga, od které si budu těžko odvykat...*

Dragosani nepotřeboval další výzvu. Odešel od zhroucené hrobky a od chvějící se, schoulené mrtvoly ve středu kruhu. I když odcházel, pátraly jeho oči pozorně po jakékoli známce upírovy znovu nabyté svobody a toho, že měl opět možnost pohybu. Ano! – Tibor Ferenczy měl totiž možnost pohybu – nekromant cítil pod svýma nohama, jak se protahuje, a takřka slyšel zvuky vydávané starými ztuhlými svaly a skřípění kostí, které do sebe nasávaly zvířecí krev, a přitom z nich mizela jejich někdejší ztuhlost.

A pak –

Mrtvé ovčí tělo se zachvělo, pokleslo trochu níže, jakoby se ponořilo do krví nasáklé země. Bylo to, jako by ho do země vtahovala nějaká seizmická porucha, jako by sama země měla ústa, který mi ho vysávala. Pod podřezaným zvířetem se něco pohnulo, ale Dragosani si sám nebyl jist tím, co to bylo.

Ustoupil o krok, pak o další, narazil na strom a rychle jej obešel, takže se mezi něj a to, co se dělo v kruhu, přehoupla velká větev. Ale stále nespouštěl zrak z ovčí mrtvoly.

Ovce byla velká a měla hustý chundelatý kožich, ale jak ji Dragosani sledoval, vypadalo to, že se opět o něco více vnořila do země, jako by se v ní zahrabávala – a stále se zmenšovala! Nekromant chtěl vyslat ke Věci pod zemí otázku, ale setkal se s takovým náporem kruté touhy, že si to raději rozmyslel. A ovce stále klesala, otřásala se a mizela z dohledu.

A jak byla ovce pomalu hltána, z chladné země začal stoupat smrdutý dým, který zahalil zbytek toho, co se tam dělo. Bylo to, jako by se sama země potila – nebo jako by pod ní začalo dýchat něco, co už dlouho, dlouho nedýchalo.

To stačilo. Dragosani se otočil a rychle spěchal k místu, kde na něj čekal Max Batu. S prstem na rtech ho odtáhl pryč a pak spolu rychle odešli průsekem a vrátili se do vozu.

O něco dříve téhož dne a o nějakých sedm set kilometrů dál stál Harry Keogh nad hrobem Augusta Ferdinanda Möbia (narozen 1790, zemřel 26. září 1868) a přemýšlel o tom, že to byl velice špatný den pro matematiku, velice špatný den. Nebo ještě přesněji, špatný den pro topologii a také mimo jiné i pro astronomii. Tyto úvahy se týkaly samozřejmě data Möbiovy smrti.

Ještě před chvílí tu byli studenti – většinou východoněmečtí, ale koneckonců studenti jsou stejní na celém světě – dlouhovlasí a nedbale oblečení. Ale opravdu uctiví a slušní, jak si Harry pomyslel. Tak to mělo být. On také cítil úctu. Byl naplněn respektem, protože stál u hrobu velkého učence. Ale byl opatrný, a aby se nezdál bláznivý, počkal, až bude na hřbitově sám. Kromě toho si potřeboval promyslet, jak se nejlépe k Möbiovi přiblížit. Tady neležel jen tak někdo, ale myslitel, který otevřel vědě mnoho do té doby nepoznaných odboček z hlavního proudu.

Nakonec se Harry rozhodl, že se do toho pustí přímo. Posadil se a nechal své myšlenky sáhnout do prostoru a dotknout se těch, které patřily mrtvému. Zahalilo ho ticho. Jeho oči dostaly zvláštní, skelný výraz. Přestože bylo mrazivé počasí, jeho čelo pokryla slabá vrstva potu. Najednou si uvědomil, že Möbius – nebo alespoň to, co z něj zbylo – je tu také. A v plné práci!

Vzorce, číselné tabulky, astronomické vzdálenosti a neeuklidovské, riemannovské sestavy se vzdouvaly proti Harryho vědomí jako záchvěvy obrovského živoucího počítače. Ale... tohle všechno v jediné mysli? V mysli, která produkovala všechny tyto myšlenky skoro souběžně? A náhle Harrymu došlo, že Möbius na něčem zrovna pracuje a probírá se stránkami své paměti a učení a hledá, jak by mohl dát dohromady všechny ty prvky, které byly pro Harryho představivost příliš spletité – stejně jako pro představivost jakéhokoli jiného žijícího člověka. Bylo to úchvatné, ale klidně to mohlo trvat celé dny. A Harry tolik času neměl.

„Pane? Promiňte, pane? Jmenuji se Harry Keogh. Přijel jsem z velké dálky, abych se s vámi setkal."

Přízračný proud číslic a vzorců se okamžitě zastavil, jako by někdo počítač vypnul. „Eh? Kdo? Co?"

„Harry Keogh, pane. Jsem Angličan."

Následovala chvilka ticha, načež ten druhý odsekl: „Angličan? Nezajímalo by mne to, ani kdybys byl Arab! Řeknu ti, co jsi zač: jsi vetřelec! No dobře, co má být? O co jde? Nejsem na něco takového zvyklý."

„Jsem nekroskop," vysvětloval Harry, jak nejlépe mohl. „Mohu mluvit s mrtvými."

„Mrtví? Mluvit s mrtvými? Uvažoval jsem o tom a už dávno jsem došel k závěru, že i já jsem mrtvý. Takže, jak se zdá, to opravdu umíš. No, čeká nás to všechny – myslím tím smrt. Ale přinejmenším to s sebou nese některé výhody. Například soukromí – jak jsem si až donedávna myslel! Nekroskop, říkáš? To je nějaká nová věda?"

„Možná byste tomu tak mohl říkat," usmál se Harry. „S tou výjimkou, že já jsem jediný člověk, který ji ovládá. Je to něco jiného než to, co dělají spiritisté."

„To bych řekl! Je to banda podvodníků – slušně řečeno. Dobrá, v čem ti tedy mohu pomoci, Harry Keoghu? Chci říct, určitě jsi měl nějaký důvod k tomu, abys mě vyrušil? Dobrý důvod, předpoklá –

„Ten nejlepší na světě," řekl Harry. „Víte, jsem na stopě jednomu lumpovi, vrahovi. Vím, kdo to je, ale nevím, jak bych ho odevzdal spravedlnosti. Všechno, co vím, je jen vodítko, jak bych to mohl udělat, a to je věc, ve které bych potřeboval vaši radu."

„Jsi na stopě vrahovi? Člověk s tvým nadáním honí po světě vrahy? Chlapče, měl bys radši mluvit s Euklidem, Aristotelem, Pythagorem! Ne, toho posledního si vyškrtni. Nic bys z něj nedostal. On a to jeho Pythagorejské bratrstvo! Je zázrak, že se vůbec dopracoval k teorémům! Ale co jsi to říkal o vodítku?“

Harry mu v duchu ukázal obrázek Möbiovy pásky. „To je ono,“ řekl. „To je to, co může spojit budoucnost mé kořisti s mou vlastní.“

To začalo toho druhého zajímat. „Topologie v časovém rozměru? To vede ke spoustě zajímavých otázek. Mluvil jsi o své aktuální budoucnosti, nebo o těch pravděpodobných? Už jsi mluvil s Gaussem?

Přes pravděpodobnost je nejlepší z těch, co jsem kdy znal – a také přes topologii. Gauss byl mistrem v době, kdy já jsem byl ještě studentem – třebaže jsem byl vynikající student!“

„Aktuální,“ odpověděl Harry. „Aktuální budoucnost.“

„Ale to předpokládá, že už něco o své budoucnosti znáš. Je snad jasnovidectví tvým dalším nadáním, Harry?“ V hlase se teď ozvala neskrývaná jízlivost.

„Ne, o své ne, ale mám přátele, kteří dokáží zachytit záblesky budoucnosti stejně dobře, jako já –“

„Žvásty!“ přerušil ho Möbius. „Jsou to všechno Zöllneristé!“

„– mluvím s mrtvými,“ dokončil Harry.

Muž pod zemí chvíli mlčel. Pak: „Nejspíš jsem blázen... ale myslím si, že bych ti měl věřit. Koneckonců věřím, že ty věříš, ale byl jsi sveden. Ale pořád ještě nechápu, jak by ti moje víra v tvé schopnosti mohla pomoci při tvém hledání.“

„Nechápu to ani já,“ řekl Harry sklesle. „Ale... má to co dělat s tou páskou. Chci říct, je to všechno, co mám. Nemohl byste mi alespoň vysvětlit, o co jde? Koneckonců, kdo jiný by mi o ní mohl něco říct? Vy jste ji vymyslel!“

„Ne,“ (mentální potřesení hlavou) „jenom k ní připsali mé jméno. Vymyslet ji? Směšné! Já ji jenom definoval, to je všechno. A co se týká toho vysvětlení: byly doby, kdy by to pro mě byla ta nejjednodušší věc. Ale teď –“

Harry čekal.

„Jaký se píše rok?“

Náhlá změna tématu Harryho udivila. „Tisící devítistý sedmdesátý sedmý,“ odpověděl.

„Opravdu?“ (Údiv.) „Už tak dlouho? No tohle, no tohle! Takže vidíš sám, Harry, že už tady ležím více než sto let. Myslíš si snad, že jsem lenošil? Vůbec ne! Čísla, chlapče, jsou tou jedinou odpovědí na hádanky vesmíru. Vesmír a jeho zakřivení, jeho rysy a vlastnosti – vlastnosti, které jsou dosud stále ještě nepředstavitelné ve světě živých, v čemž se určitě nepletu. Jenže já si je představovat nemusím, já je znám! Ale vysvětlit je? Jsi matematik, Harry?“

„Něco znám.“

„Astronom?“ Harry váhavě potřásl hlavou.

„Co znáš z vědy – z VĚDY, aby bylo jasno? Co víš o fyzikálních, materiálních a domnělých vlastnostech vesmíru?“

Harry znovu potřásl hlavou. „Rozumíš něčemu... z tohohle –“ a na tabuli Harryho mysli se vyhrnul proud symbolů, kalkulací a rovnic, jeden za druhým obtížnější a komplikovanější než ten předešlý. Na některé z nich si vzpomínal z rozhovorů, které vedl s Janiesem Gordonern Hannantern a některým rozuměl intuicí, ale většina z nich mu byla naprosto cizí.

„To už je pro mne... dost složité,“ řekl nakonec.

„Hmmm!“ (Pomalé pokývání duchovy hlavy.) „Ale na druhou stranu... máš jistou intuici. Ano, a věřím, že dostatečně silnou! Myslím, že bych tě mohl ledacos naučit, Harry.“

„Učit mne? Matematiku? Něco, na čem jste pracoval celý svůj život a ještě další stovku let potom, co jste už nežil? Kdo tady plácá žvásty? Zabralo by mi to nejméně tak dlouhou dobu jako vám! A mimochodem, kdo to jsou Zöllneristé?“

„J. K. F. Zöllner byl matematik a astronom – Bůh nás ochraňuj! – který mě přežil. Kromě toho byl také cvok a spiritista. Pro něj byla všechna čísla ‘kouzelná’! Řekl jsem, že jsi Zöllnerista? To ode mne bylo neomalené! Musíš mi to odpustit. Ve skutečnosti se ani příliš nemýlil. Jenom si špatně vykládal topologii, to je všechno. Chtěl sloučit nefyzikální – jinak řečeno mentální – vesmír s fyzikálním. To nemohlo fungovat. Časoprostor je konstantní, pevný a neměnný stejně tak jako pí.“

„To ale nenechává příliš mnoho prostoru pro metafyziku," řekl Harry, který měl najednou pocit, že nemluví s tím pravým člověkem. „Vůbec žádný prostor," souhlasil Möbius.

„Telepatie?"

„Žvást!"

„A co je tohle? Co teď zrovna dělám?"

Möbius se zarazil. Řekl: „Nekroskopii, pokud vím."

„To je hra se slovy," řekl Harry. „A co věštectví nebo vidění na dálku: schopnost sledovat události na dálku pouze prostřednictvím mysli media?"

„Ve hmotném světě to je nemožné. Opakuješ jen Zöllnerovy chyby."

„Ale já vím, že tyto věci jsou možné," odporoval mu Harry. „Vím, kde jsou lidé, kteří tyto věci dělají. Ne bez přestání ani nijak jednoduše a přesně, ale dělají je. To je nová věda a je založena pouze na intuici."

Po další přestávce Möbius řekl: „Znovu jsem v pokušení ti uvěřit. Jaký by mělo smysl, kdybys sem za mnou přišel, abys mi lhal? Lidské vědění – všech věcí – se časem rozvíjí. A koneckonců, já to dovedu! I když je pravda, že už dávno nepatřím do hmotného světa..."

Harrymu se zatočila hlava. „Vy že to dovedete? Chcete říct, že můžete sledovat vzdáleně události?"

„Sleduji je, ano," řekl Möbius, „ale ne díky nějaké křišťálové koulí. A na vzdáleností mi přitom vůbec nesejde. Vzdálenost je relativní. Já tam chodím. Chodím tam, kde se odehrává něco, co mne zajímá."

„Ale kam chodíte? A jak?"

„'Jak' je trochu obtížná otázka," řekl Möbius. „Kam už je jednodušší. Harry, za svého života jsem nebyl jenom matematikem, ale také astronomem. Poté, co jsem zemřel, jsem byl přirozeně omezen pouze na matematiku. Ale zájem o astronomii ve mně zůstal. Byla to součást mého já. Nedala mí klidu. A ten, kdo si počká, dostane všechno. Jak šel čas, začal jsem cítit světlo hvězd, které na mne svítilo, ve dne stejně jako v noci. Uvědomoval jsem si jejich váhu – jejich hmotnost, pokud chceš – to, jak jsou mi vzdálené, a to, jak jsou vzdálené od sebe navzájem. Brzy jsem o nich věděl daleko

více, než kolik jsem o nich věděl za svého života, a pak jsem se rozhodl, že půjdu a podívám se na ně zblízka. Zrovna, když jsi přišel, počítal jsem magnitudu novy, která se zanedlouho objeví v Andromedě a já budu u toho, až k tomu dojde! Proč ne? Nemám přece tělo. Zákony fyzikálního vesmíru pro mne už dávno ztratily platnost.“

„Ale vy sám jste před chvílí odmítl metafyziku,“ namítl Harry. „A teď říkáte, že se můžete teleportovat ke hvězdám!“

„Teleportovat? Ne, protože nic hmotného se nepohybuje. Jak už jsem tí řekl, Harry, nejsem hmotná věc. Možná jsou takzvané ‘metafyzické’ vesmíry, ale ani skutečný, ani neskutečný se nemůže sloučit s tím druhým.“

„O tom jste byl přesvědčen, dokud jste nepotkal mne!“ řekl Harry a jeho oči se otevřely ještě šířeji a jeho hlas byl naplněn novou úctou. Protože se mu náhle v mysli rozzářila jasná hvězda, jasnější než jakákoli nova v mysli Möbiově.

„Co? Co s tím?“

„Říkáte,“ pokračoval Harry neoblomně, „že není žádný styčný bod mezí fyzičnem a metafyzičnem? To je vaše tvrzení?“

„Přesně tak!“

„Já jsem živý a vy jste jenom myšlenka – *a přesto spolu mluvíme!*“

Ucítil ohromení toho druhého. „Udivující! Zdá se, že jsem přehlédl očividné!“

Harry pokračoval v tlaku: „Používáte pásku, když se vydáváte ke hvězdám, nebo snad ne?“

„Pásku? Používám její alternativu, to ano, ale –“

„A to chcete tvrdit, že já jsem Zöllnerista?“

Na okamžik byl Möbius zaskočen a beze slova. Pak řekl: „Zdá se, že... mé důkazy neplatí!“

„Vy se *teleportujete!*“ řekl Harry. „Teleportujete svou mysl. Jste jasnovidec. To je vaše nadání, pane! Měl jste ho vždycky. Dokonce už za svého života jste mohl vidět věci, ke kterým byli ostatní slepí. Páska je skvělý důkaz. Věštectví jako takové může být dokonalou zbraní, ale já chci zajít ještě dál. Chci sloučit – myslím *pevně* sloučit – své fyzické já s metafyzickým vesmírem.“

„Prosím, Harry, ne tak rychle!“ protestoval Möbius. „Potřebuji – “

„Pane, nabídl jste mi, že mne budete učit,“ nenechal se přerušit Harry. „Dobrá, přijímám. Ale naučíte mne jenom to, co je bezpodmínečně nutné. Můj instinkt, má intuice, mne povede dál. Moje mysl je vaše tabule a křídu máte v ruce. Tak dobře, naučte mne...

Naučte mne, jak cestovat pomocí Möbiovy pásky!“

Byla znovu noc a Dragosani se vracel do kopců ve tvaru kříže. Přes rameno měl přehozenou další ovcí, kterou tentokrát omráčil velkým kamenem. Dnešní den byl dost rušný, ale veškerá vynaložená námaha se určitě vyplatí. Max Batu dostal další možnost, aby využil smrtící sílu svého uhrančivého zraku, tentokrát na Ladislaua Giresciho. Až zanedlouho najdou starého muže v jeho domě mrtvého, bude bezpochyby pokládán za další ‘oběť srdečního záchvatu’.

Ale Maxova práce tímto neskončila – před necelou hodinou ho Dragosani vyslal za dalším velice důležitým úkolem. Což znamenalo, že v této chvíli byl nekromant sám – jen se svými úmysly a plány – a stoupal do kopce k hrobce. Ještě dřív, než mohl jeho zrak proniknout chladným šerem pod tmavými a nehybnými stromy, vyslal před sebou svůj hlas a své myšlenky.

„Tibore, spíš? Přišel jsem, jak jsme se dohodli. Hvězdy jsou chladné, noc mrazivá a měsíc tančí vysoko nad vrcholky kopců. Toto je ta správná hodina, Tibore – pro nás oba.“

A po chvíli: *Áááách!... Dragosaaaniii? Jestli spím? Ano, myslím, že jsem spal. Ale spal jsem nádherným spánkem, Dragosani. Spánkem nemrtvých. A zdál se mi nádherný sen – o dobývání a o velké říši! A poprvé za celou tu dobu bylo mé lůžko měkké jako ňadra milenky a mé staré, prastaré kosti nebyly ničím zatíženy, ale byly lehké jako kroky mladíka, který spěchá na schůzku se svou milou. Nádherný sen to byl, ano, ale... zatím jenom sen.*

Dragosani vycítil z jeho hlasu... malomyslnost? Lekl se, že jsou jeho plány ohroženy a zeptal se: „Něco není v pořádku?“

Právě naopak. Všechno je v pořádku, synu – jenom se obávám, že to nejspíš zabere trochu více času, než jsem si myslel. Vzal jsem si sílu z oběti, kterou jsi mi donesl včera v noci, ano! – a myslím, že mi to hodně pomohlo. Ale ještě stále jsem ve tvrdém sevření země a mé staré tělo je ztuhlé solí, která v zemi je... A pak, mnohem dychtivěji: Nezapomněl jsi, Dragosani, a donesl jsi mi dnes večer další trvalý dárek? Ale ne příliš malý, že ne? Něco, co by se dalo srovnat s mým posledním pokrmem?

V odpověď přešel nekromant k okraji kruhu a shodil si z ramene *k nohám* nehybné *tělo ovce. „Nezapomněl jsem," řekl. „Ale vysvětli mi, starý draku, cos tím myslel. Proč by to mělo zabrat více času, než jsi myslel?" Zklamání v* jeho *hlase nebylo možné přeslechnout. Ve* svých plánech *počítal s tím, že dostane upíra ven dnes v noci.*

Copak nemáš ani trochu pochopení, Dragosani? ozvala se Tiborova odpověď. Mezi muži, kteří mě následovali, když jsem byl válečník, bylo mnoho těch, kteří se vrátili z boje s ranami, jež je nadlouho upoutaly na lůžko. Někteří to přežili. Ještě po mnoha měsících ležení byli plní bolesti, slabí a bezmocní. A představ si mne, který má ze svého lože vstát po pěti stech letech! Ale... uvidíme, co se dá dělat. Dokonce za tu dobu, kdy jsem s tebou mluvil, jsem trochu zesílil – a co teprve po malém osvěžení-?

Dragosani pochopil *a krátce přikývl. Z pouzdra ve své kapse vytáhl břitvu,* nabroušenou *a naleštěnou do jasného lesku, a přistoupil k ležící ovci.*

Zadrž! řekl upír. Jak jsi se správně domýšlel, Dragosani, toto je velká hodina – pro nás oba. Hodina velkých událostí! Pro nás oba. Co se mě týče, myslím si, že bychom se měli zachovat podle obyčejů.

Nekromant se zamračil a nachýlil hlavu na stranu. „Jak to myslíš?"

Můj synu, až do dneška jsem si myslel, že si na obřady nijak nepotrpím. Byl jsem zvyklý, že se mi má potrava házela, jako bych byl nějaké prase, ryjící v bahně, a mně to bylo jedno. Ale chci, abys věděl, Dragosani, že i já jsem byl zvyklý jíst u stolu. Co víc, byl jsem zvyklý večeřet v komnatách vládců! – ano, a zvyknu si znovu a možná, že ty mi budeš sedět po pravici. Neměl

bych tedy vyžadovat trochu jemnější zacházeni? Nebo si tě mám zapamatovat jako někoho, kdo mi házel jídlo jako splašky prasatům?

„Je trochu pozdě na legrácky, ne, Tibore?“ Dragosani uvažoval, co si na něj upír tentokrát vymyslel. „Co přesně bys chtěl?“

Tibor v jeho *hlase zaslechl potlačovanou netrpělivost. Cože? Ty mi stále ještě nedůvěřuješ? Dobrá, máš na to právo. Dělal jsem vše, abych přežil. Ale copak jsme se nedohodli na tom, že až budu venku ze země a budu stát na vlastních nohou, vytáhnu sémě svého těla* z *tvého masa? Nebudeš snad v té chvíli plně v mé moci? Vypadá to dost bláznivě. Dragosani, že bys mi mohl důvěřovat, už budu chodit opět po zemi, a nejsi k tomu ochotný, zatímco ležím pod ní! Copak bych ti nemohl daleko víc ublížit pak než teď, kdybych to měl v úmyslu? A kdo by byl mým průvodcem po světě, do kterého chci právě vstoupit, když ne ty? Musíš mne učit, Dragosani, stejně jako já tebe.*

„Stále jsi ještě neřekl, o co ti jde.“

Upír vzdychl. Dragosani, musím připustit, že mám jednu povahovou vadu. V minulosti jsem tě obviňoval z jisté marnivosti, a teď musím přiznat, že i já jsem svým způsobem marnivý. Ano, a právě proto bych chtěl oslavit své znovuzrození způsobem, který se mi zdá pro tuto chvíli vhodný. Proto mi přines tu ovci, synu, a polož ji přede mne. Děláš to naposledy, takže bychom to mohli vykonat způsobem opravdové oběti – jako rituální oběť někomu opravdu mocnému – a ne jako vylévání pomyjí a odpadků do koryta chrochtajícím sviním. Dovol mi, ať se zase jednou najím z *talíře, Dragosani, a ne ze země!*

„Ty starý bastarde!“ pomyslel si Dragosani, zatímco si své pravé myšlenky stále nechával pro sebe. Takže měl upírovi dělat sluhu? Jako nějaký pitomý cikánský otrok, který poskakuje okolo a plazí se *za ním jako kňučící* pes? *Ach, ale mám pro tebe špatné zprávy, můj starý, příliš starý příteli! a Dragosani znovu ukryl své tajne myšlenky. Poslož si, Tibore Ferenczy, protože tohle je naposledy co zneužíváš lidi k tomu, aby ti sloužili! Nahlas řekl: „Takže po mně chceš, abych před tebe, to zvíře položil – jako skutečnou obětinu?“*

Žádám snad příliš mnoho?

Nekromant *pokrčil rameny. K tomu se nedalo říct nic. Brzy vyplní i svou 'žádost', velice brzy. Schoval svůj ostrý nůž a popadl ovci. Donesl ji do středu kruhu, sklonil se a položil ji na místo,* kde *ležela včerejší oběť. Pak znovu vytáhl břitvu.*

Až do té chvíle bylo všude ticho a klid jako obvykle, ale nyní Dragosani vycítil náhlý pohyb. Bylo to, jakoby se náhle napjaly něčí svaly, nehlučný *pohyb, jako když kočka vysune drápy z tlapek vrhajíc se na myš, a* stejně nezvratný, *jako když* se *na dlouhém* chameleónově *jazyku utvoří kapka lepkavé tekutiny a on jej namíří na svou kořist.* Rychle, naplněn *hrůzou z neznámého – kterou cítil i takový netvor, jako byl Dragosani – zvrátil hlavu zvířete* vzhůru *a* jedním *krátkým řezem otevřel jeho hrdlo. A pak –*

Tohle už není potřeba, synu, řekl Tibor Ferenczy.

Dragosani se pokusil uskočit nazad, protože v tom okamžiku náhle poznal – příliš pozdě – že Věc pod zemí už má dost selat a ovcí. Nestačil se však ani narovnat ze své skloněné pozice, když pod ním vyrazilo z půdy dlouhé, tenké chapadlo, projelo jeho oblečením jako nůž a vjelo do něj. Bylo pozdě. Chtěl uskočit – ale nemohl. Ostny chapadla se v něm rozevřely a chapadlo se roztáhlo ve všech trubicích a střevech, do kterých se dostalo, naplnilo ho a stáhlo ho k zemi jako velkou bezmocnou rybu, vytaženou z vody na háčku!

Bezmocně vykopl nohama do stran, jak byl mrštěn na tmavou a zmrzlou zem. A pak už neměl na útěk ani pomyšlení. Protože všechno, co cítil, byla jen bolest, muka a nejhorší utrpení, jaké si jen mohl představit...

Jeho střeva zaplavil oheň, vnitřnosti měl v jednom plameni, jako by seděl přímo na vodotrysku kyseliny! A přes všechnu tu nesnesitelnou bolest slyšel Tibora Ferenczyho, jak se mu vysmívá a předhazuje mu pravdu – skutečnou pravdu – odpověď na otázku, kterou si Dragosani za celá ta léta nepoložil: *Ptal ses, proč mne nenáviděli, Synu? Moje vlastní rodina, má vlastní krev? Proč všichni upíři nenávidí jiné upíry! Odpověď' na tuto otázku je tak prostá! Krev je život, Dragosani! Krev svině postačí, pokud není nic jiného k zakousnutí, stejně jako krev kuřete nebo ovce. Daleko lépe chutná krev člověka, jak se brzy sám přesvědčíš. Ale*

nade všechno je opravdový nektar života, který může být vysáván pouze ze žil jiného upíra!

Dragosani cítil, jako by ho spalovaly dva ohně. Cítil uvnitř svého těla divoký pohyb. Jeho parazit prožíval své utrpení, jak se ho dotklo Tiborovo hrůzné chapadlo a začalo z něj vysávat jeho šťávu. A přitom ho to chapadlo, které bylo zaraženo do jeho těla, nijak nezraňovalo, neubližovalo mu. Bylo měkké a přizpůsobilo svůj tvar orgánům, do kterých se dostalo, pronikalo bez toho, aby je ničilo. Dokonce ani ostny ho nijak netrhaly, byly uzpůsobeny jen k tomu, aby držely. Utrpení spočívalo pouze v tom, že tam byly, v tom, že se dotýkaly obnažených nervů, svalů a orgánů, v jejich postupu skrze Dragosaniho znásilňované tělo. Nemohlo by bolet více ani to, kdyby mu nějaký šílený lékař stříkl do tepny roztok kyseliny – ale nezabíjelo to. Mohlo to zabít, jistě, ale ne teď, ne dnes. To však Dragosani ve svém utrpení nevěděl. V nesnesitelných mukách vykřikl: „Skonči... s... tím, proklínám... tě! Proklínám tvé... černé srdce... ty lháři všech lhářů! Zabij mě... Tibore! Udělej to! Skonči... to... prosím tě!“

Ležel v temnotě pod stromy, které se tyčily kolem rozbitých kamenů a zbořených trosek staré hrobky a hrůza se zakusovala do jeho mysli jako krysa, která se prokousává na svobodu. Cítil, jako by ho někdo strčil do mlýnku na maso a jako by se jeho střeva změnila v klubko kroutících se žhavých červů. Trhl sebou a převalil se na druhý bok. Agonie ho strhla zase zpátky. A tak sebou házel, trhal, ječel a válel se ze strany na stranu, zatímco Tibor Ferenczy se krmil.

Dával jsi mi sílu, Dragosani, ano. Sílu a železo v krvi zvířat. Ale opravdový život se nachází v krvi příbuzného tvora – i když je to jen řídká, nedospělá krev mého dítěte, které se v tobě teď svíjí a slábne tím, co jsem z něj vysál, stejně jako ty ztrácíš čím dál více síly bolestí. Ale zabít ho! Zabít tebe? Ne, kdepak! Proč? Abych se připravil o ty stovky hostin, které mi připravíš! Vejdeme do světa spolu, Dragosani, a ty budeš mým poddaným až do chvíle, kdy ti dovolím odejít. A po celou tu dobu už se nebudeš muset ptát, proč v sobě všichni Vampýři nesou sémě nenávisti!

Upír byl nasycen. Chapadlo vyklouzlo z Dragosaniho ven a zmizelo zpět do země. Jeho ústup byl ještě horší než jeho útok, pokud

to vůbec bylo možné. Bylo to, jako by krutá ruka vytáhla z Dragosaniho těla doběla rozžhavený meč.

Vydal ze sebe zběsilé zaječení, které zaznělo jako jekot divokého zvířete nad vrcholky chladných krutých kopců ve tvaru kříže, a převalil se na bok. Copak mu Tibor neřekl, že pojmenovali Vlada ‘Narážeče’ podle něho? Řekl, a teprve teď Dragosani plně chápal, proč!

Nekromant se pokoušel postavit, ale nemohl. Nohy měl jako kusy gumy a mozek v jeho hlavě byl jako hrnec vařící kyseliny. Odvalil se z kruhu ven a znovu se pokusil vstát. Neuvěřitelné. Neměl k tomu dost vůle. Zůstal tedy ležet, vzlykal v temné noci a pokoušel se sebrat zbytky síly a rozumu. Upír mluvil o nenávisti a měl pravdu. Jenom nenávist sama udržovala Dragosaniho při vědomí. Nenávist a nic než nenávist. Jeho, stejně jako nenávist, kterou cítilo to stvoření uvnitř něj. Oběma bylo ublíženo.

Nakonec se opatrně a pomalu posadil a nenávist mu sršela z očí, když se podíval na černou zem v kruhu, ze které nyní začal stoupat kouř a která se otřásala, jako by se otevíraly průduchy samotného pekla. Na místě, ze kterého před okamžikem Dragosani uprchl, se objevily pukliny. Země se vyboulila a její kůra začala praskat. Něco se odtamtud prodíralo ven. A pak –

To něco se posadilo – a bylo to něco neuvěřitelného!

Dragosaniho rty se roztáhly v nevěřícím úšklebku, plném odporu a hrůzy! Tak tohle byla Věc pod zemí. To byl ten, s kým hovořil, s kým se přel, koho proklínal a komu znovu a znovu zlořečil. Toto byl Tibor Ferenczy, nemrtvé ztělesnění svého praporu s netopýrem, drakem a ďáblem! Co více, to bylo to, co chtěl Dragosani jednoho dne zničit!

Úzké uši té věci byly přitisknuty k její hlavě a byly tak dlouhé, že takřka převyšovaly protáhlou lebku a vypadaly trochu jako rohy. Nos té věci byl pokrčený a zkroucený jako čenich velkých netopýrů, a byl rozpláclý na jejím obličeji. Kůži měla tvořenou šupinami a oči měla šarlatové, jakoby dračí. A byla... velká! Ruce, které se teď objevily nad povrchem půdy a na jejichž zápěstích stále ulpívala hlína, byly obrovské a zakončené drápy, které přesahovaly konečky prstů nejméně o tři centimetry.

Dragosani se násilím vytrhl ze své hrůzy a vyskočil na nohy – a právě v té chvíli otočil upír svou příšernou, vlčí hlavu a podíval se na něj odporným a, kupodivu, i trochu překvapeným pohledem. V tom okamžiku se jeho oči rozšířily a jejich šarlatový přísvit ho přimrazil na místě, kde vrávoral. „JÁ... JÁ TĚ... VlDÍM!“ řekl Tibor a jeho hluboký hlas byl prosycen zlem a působil stejně cize jako cokoli, co od něj do této chvíle Dragosani zaslechl. Ale z jeho slov nezněl výhružný tón. Bylo to, jako by upír jen konstatoval skutečnost, že vidí – a zvláště, že vidí Dragosaniho – a zazněla v tom úleva, smíšená s nevěřícností. Ať už to bylo jakkoliv, nekromant se vrhl stranou a na zem. A v tomtéž okamžiku se ozvalo:

„Ohó, Věci ze země!“ To řekl Max Batu, který vystoupil ze svého úkrytu.

Hlava Tibora Ferenczyho se otočila směrem, odkud zazněl Mongolův hlas. Když Batua spatřil, jeho velká, slintající vlčí tlama se otevřela a mezi zuby, ostrými jako břitvy, se mu ven vydralo zasyčení. Bez sebemenšího zaváhání Batu zamířil a stiskl spoušť kuše, která kdysi patřila Ladislauovi Girescimu.

Dřevěná střela byla skoro dva centimetry silná a zakončená ocelovým hrotem. Vyletěla ze zbraně, bleskově překonala vzdálenost, která je dělila, vnořila se do upírovy rozložité hrudi a připíchla ho k zemi.

Tibor syčivě zaječel a pokusil se uprchnout zpátky do díry v zemi, ale hrot střely se mu v ráně vzpříčil a zabránil mu v tom, trhaje jeho šedé maso. Vydal ze sebe druhé nervy drásající zaječení a začal se zmítat ze strany na stranu se střelou stále v těle, proklínal je a z chňapající a rozšklebené tlamy mu tryskal proud slin.

Batu přiskočil ke Dragosanimu, podepřel ho a strčil mu do ruky velký srp, jehož ostří bylo pečlivým broušením vyleštěno skoro do stříbrného lesku. Nekromant ho uchopil, setřásl Batua a potácivým krokem přistoupil ke zmítající se nestvůře, která byla uvězněna zčásti venku a zčásti ve svém hrobě.

„Když tě posledně pohřbili,“ zasípal, „udělali jednu velkou chybu, Tibore Ferenczy.“ Svaly na jeho paži a zádech se napjaly, když pozvedl srp. „Nechali ti na krku tu tvou zkurvenou hlavu!“

Nestvůra, která se pokoušela vytáhnout střelu ze své hrudi, se na Dragosaniho zahleděla s výrazem, kterému nerozuměl. Ano, byl v

něm strach, ale téměř úplně ho zakrývalo zmatené překvapení, jako by bestie nemohla pochopit, co se to s ní děje.

„POČKEJ!“ vykřikla a její hluboký hlas zněl jako zvuk stromů, lámaných lavinou. „COPAK MĚ NEPOZNÁVÁŠ? TO JSEM JÁ!!!“ Ale Dragosani nečekal. Věděl, kdo a co je nestvůra zač, a věděl také, že jediný způsob, jak jí vyrvat všechna tajemství a získat její moc, spočívá v jeho umění nekromanta. Ach ano, jaká to ironie, že právě tak využije daru, který mu Tibor věnoval! „Chcípni, parchante!“ zavrčel a srp v jeho ruce zasvištěl vzduchem a usekl upírovi hlavu od těla.

Ohyzdná hlava dopadla na zem, kutálela se a převalovala. A v pádu ještě křičela: „BLÁZNE! PROKLATÝ BLÁZNE!“ než se zastavila opodál. Pak se její šarlatové oči zavřely. Ústa se ještě naposledy otevřela a vyrazil z nich ohavný rozeklaný jazyk a s ním poslední slovo, téměř zašeptání: *„Blázne!“*

Dragosani k ní přikročil, máchl srpem ještě jednou a rozpoltil ji jako nějaký nestvůrný, přezrálý meloun. V lebce se svíjela odporná šedá hmota; ve skutečnosti tam byly dva mozky, jeden lidský, zvrásněný a druhý – cizí! Mozek upíra. Bez otálení a strachu, s jistotou, týkající se toho, co má dělat, ponořil Dragosani prsty do obou polovin lebky a ohmatával svými chvějícími se prsty zapáchající tekutiny a kaši. Všechna tajemství a vědění Vampýrů byla tady, tady, a čekala jen na něj, až je najde.

Ano! Ano!

Mozky naráz začaly hnít, jak je dostihl přirozený rozklad a zkáza staletí... ale Dragosaniho nadání nekromanta už zkoumalo tajemství nemrtvé (nyní konečně mrtvé) nestvůry ve šťávách jejího rozkládajícího se mozku. Zešedl jako kámen a s očima, obscénně vypoulenýma, pozvedl hmotu ve svých dlaních k tváři – ale bylo už příliš pozdě!

Před jeho šílenýma očima všechno hnilo, měnilo se v kouř a mizelo v proužcích dýmu mezi jeho třesoucími se prsty. Protáhlá lebka se mu rozpadla v dlaních.

S výkřikem, naplněným mučivou úzkostí a s rukama divoce mávajícíma ve vzduchu jako větrný mlýn, který náhle propadl amoku, Dragosani vyskočil a vrhl se k tělu upíra, které ještě stále napůl sedělo v hrobě. Také už se začalo rozpadat, krk jakoby se zhroutil do

širokého hrudníku, který se pomalu měnil v prach, klesající do hrobu. A když nekromant ponořil paži do temné díry, mezi hnilobu a odporný smrad, vyvrhla země velký hřibovitý oblak jedovatých výparů a začala zakrývat upírovo nyní již zpráchnivělé tělo.

Dragosani zaječel jako siréna a škubnutím vyprostil ruku z hlíny, pak se odplazil o kus dál od třesoucí, uzavírající se díry. Konečně se země znovu uklidnila. Na okraji kruhu se zastavil, hlavu skloněnou a ramena schýlená, dlouze a zmučeně vzlykal zklamáním.

Max Batu, otřesený tím, co viděl, a přimrazený k místu, na kterém stál, pozoroval dlouho nekromanta, než se k němu odvážil přistoupit. Poklekl k němu na jedno koleno a položil mu ruku na rameno. „Soudruhu Dragosani," řekl zdušeným hlasem, který zněl skoro jako chraptivé zašeptání. „Už je po všem?"

Dragosani přestal vzlykat. Nechal hlavu skloněnou, zatímco uvažoval o Batuově otázce. Bylo skutečně po všem? Pro Tibora Ferenczyho určitě ano, ale na druhé straně to byl pouze začátek pro nového upíra, který stále sdílel s Dragosanim jedno tělo. Budou zabezpečovat navzájem své potřeby (jakkoli zdráhavě), budou se navzájem učit, stanou se jednou bytostí. Otázkou však stále zůstávalo, kdo z nich bude mít v jejich vztahu vedoucí postavení.

Ve vztahu s obyčejným člověkem by byl, přirozeně, vítězem upír. Vždycky. Ale Dragosani nebyl obyčejný člověk. Měl moc, která mu pomohla nashromáždit jeho vlastní moudrost, svá vlastní nadání. A proč ne? Možná v průběhu svého učení, při hromadění tajemství a podivných nových sil přijde také na vyřešení otázky, jak vyzrát na svého parazita. Ale do té doby...

„Ne, Maxi Batu," řekl. „Ještě to neskončilo. Zatím ještě ne."

„Co mám tedy teď udělat?" Malý podsaditý Mongol byl dychtivý pomáhat. „Jak ti mohu pomoci? Co potřebuješ?"

Dragosani stále hleděl na tmavou zem. Jak mu může Batu pomoci? Jaké byly nekromantovy potřeby? Zajímavé otázky.

Bolest a zklamání zmizely. Musel toho ještě spoustu udělat a čas utíkal. Přišel sem, aby do sebe nasál novou moc, která by mu pomohla postavit se tváří v tvář čemukoli, čím by ho mohl ohrozit Harry Keogh a celá britská pobočka E, a tento úkol ještě nesplnil. Tiborova tajemství mu unikla, byla mrtvá a ztracená, jako byl upír

sám, ale tím nutně celá záležitost skončit nemusela. Jakkoli slabý a otlučený se teď cítil, věděl, že mu Tibor nijak vážně neublížil. Bolest, kterou prošel, mu mohla klidně udělat jizvy na těle a na duši (pokud ještě nějakou duši měl), ale to všechno byly jizvy, které se daly uzdravit. Ne, žádné skutečné nebo trvalé zranění neměl. Byl prostě jen – vyčerpaný. Vyčerpaný, ano. Ta věc v jeho těle něco potřebovala a Dragosani věděl, co to je. Cítil na rameni Batuovu ruku a měl pocit, jakoby slyšel šumění krve v jeho žilách. Dragosani trochu pozvedl hlavu a spatřil na zemi ležící ostrý, zakřivený chirurgický nůž, kterým prořízl hrdlo ovci. Ležel hned vedle jeho ruky, stříbrný proti temné zemi. Ano, takhle nějak myslel, že to dopadne. Jenom to přišlo o něco dříve, to bylo všechno.

„Potřeboval bych po tobě dvě věci, Maxi," řekl Dragosani a zvedl hlavu.

Max Batu se ostře nadechl a jeho ústa se otevřela. Nekromantovy oči byly šarlatové jako oči toho upíra, kterého právě zabil! Mongol je viděl – viděl ještě něco jiného, co se stříbrně zalesklo v nočním šeru – a... pak už neviděl nic.

Nikdy...

Druhé přerušení:

„Musím si trochu odpočinout," řekl Alec Kyle svému tajuplnému návštěvníkovi. Položil tužku na stůl a začal si třít křečí postižené zápěstí. Stůl byl pokryt odřezky z pěti tužek, z nichž každou vypsal až na samý konec. Teď psal šestou a celá ruka ho bolela od zuřivého psaní.

Před Kylem se hromadil malý sloupek papírů, na nichž byly shora až dolů a z obou stran naškrábány poznámky. Když si je začal zapisovat (jak už je to dlouho? Čtyři a půl, pět hodin?), byly psány úhledným písmem a velice podrobné. Hodinu po hodině se však čím dál víc měnily v kusé črty, naškrábané a stěží čitelné. I Kyle by je teď sám po sobě přečetl jen s velkou námahou a byly omezeny jen na nejnutnější data, k nimž byly připojeny krátké komentáře.

Teď, zatímco nechal odpočívat své zápěstí, stejně jako svou mysl, se Kyle na své poznámky zahleděl a potřásl hlavou. Věděl – nebo alespoň instinktivně věřil – že všechno z toho je naprostá

pravda, ale byla tu jedna obrovská nesrovnalost. Nejasnost, kterou nemohl přehlížet. Kyle se zamračil, podíval se na zjevení, které se vznášelo na druhé straně stolu, zamrkal a řekl: „Je tu něco, čemu tak docela nerozumím.“ Pak se trochu hystericky zasmál. „Totiž, je tu hodně věcí, které nechápu vůbec – ale jsem ochoten jim věřit. Ale tohle je daleko těžší.“

„Opravdu?“ zeptalo se zjevení.

Kyle přikývnul. „Dnes je pondělí,“ řekl. „Sir Keenan měl být zpopelněn zítra. Policie ještě na nic nepřišla, a přitom se zdá skoro bezbožné nechat jeho tělo v takovém stavu.“

„Ano,“ přikývl souhlasně přízrak.

„Takže,“ pokračoval Kyle, „abyste mi rozuměl, vím, že spousta z toho, co jste mi vyprávěl, je pravda, a věřím, že je pravdivý i zbytek. Vyprávěl jste mi o věcech, o kterých nikdo mimo mne a sira Keenana nevěděl. Ale –“

„Ale?“

„Ale váš příběh,“ vyhrkl náhle Kyle, „už předbíhá náš čas! Snažil jsem si udělat časové schéma toho, co jste mi říkal, a zrovna teď jste se zmiňoval o tom, co se stane ve středu, za dva dny. Podle toho ale ještě není Tibor Ferenczy mrtev a nebude až do středeční noci!“

Po chvíli druhý muž řekl: „Chápu, že ti to musí připadat podivné. Ale Čas je relativní, Aleku, stejně jako prostor. Lépe řečeno, jdou spolu ruku v ruce. Abych to vyjádřil úplně přesně: *všechno* je relativní. To je právě Velké schéma věcí...“

Něco z toho Kyleovi uniklo. Na okamžik viděl jenom to, co vidět chtěl. „Vy dokážete číst budoucnost? Tak přesně?“ jeho tvář se změnila v masku ohromení. „A to jsem si myslel, že mám nadání! Ale to, že jste schopen číst budoucnost do takových podrobností, je skoro až neuvě –“ náhle zmlkl a prudce se nadechl. Jako by všechno nebylo dostatečně neuvěřitelné, hlavou se mu nyní mihla myšlenka ještě neuvěřitelnější. Jeho návštěvník si ji nejspíš přečetl v ohromeném výrazu jeho tváře. V každém případě se usmál úsměvem, průsvitným jako kouř cigarety, úsměvem, který nezachycoval ani paprsek světla, které sem dopadalo okny, ale propouštěl je svým tělem. „Něco se stalo, Aleku?“ zeptal se.

„Kde... jste?“ zeptal se Kyle. „Myslím, kde jste vy – vaše skutečné fyzické já – zrovna teď? Odkud mluvíte? Nebo spíše, *odkdy* mluvíte?“

„Čas je relativní,“ řekl přízrak, ještě stále s úsměvem.

„Mluvíte ke mně z budoucnosti, je to tak?“ vydechl Kyle. To byla jediná možná odpověď. To byl jediný možný způsob, jak by tohle mohl přízrak vědět, jediná možnost, jak to všechno mohl dokázat.

„Budeš pro mne nepostradatelný,“ řekl ten druhý a pomalu pokyvoval hlavou. „Zdá se, že máš výbornou intuitivní schopnost vyrovnat se se svými předtuchami, Aleku Kyle. Nebo je to možná součást tvého nadání. Ale teď už bychom snad mohli pokračovat, ne?“

Kyle na něho stále ještě hleděl, když popadl tužku. „Myslím, že byste měl raději pokračovat,“ zašeptal. „Radši mi to všechno řekněte, až do konce...“

Patnáctá kapitola

Moskva, páteční večer, Dragosaniho byt na Puškinově třídě.

Už se stmívalo, když se Dragosani vrátil do svého bytu a nalil si sklenku vodky. Vlak, kterým se vrátil z Rumunska, ho svou pomalostí dohánět k zuřivosti a to, že se vracel bez Maxe Batua, celou cestu jako by ještě prodlužovalo. Batuova nepřítomnost, ano, a spolu s tím jeho vlastní vzrůstající pocit naléhavosti, pocit, že jede vstříc nějakému obrovskému, nepředstavitelnému konfliktu. Čas utíkal rychle a jemu toho ještě zbývalo tolik udělat. Celé tělo ho bolelo únavou, ale nemohl odpočívat. Nějaký instinkt ho poháněl stále dál a nedovoloval mu zastavit se.

Vypil druhou sklenku a začal se cítit mnohem lépe, takže zavolal na Bronický zámek a ujistil se o tom, že Borowitz stále ještě truchlí ve své dači na Žukovce. Pak se pokusil sehnat Igora Vladyho, ale bylo mu řečeno, že odjel domů. Dragosani mu tam zavolal a zeptal se, jestli ho může navštívit. Vlady okamžitě souhlasil.

Vlady žil sám v malé garsonce nedaleko, ale Dragosani si přesto vzal vůz. Za necelých deset minut už seděl ve Vladyově malém pokoji a pohrával si se skleničkou vodky na uvítanou.

„Takže, soudruhu?“ zeptal se nakonec Vlady, když se vypořádali se všemi obvyklými formalitami a úvody. „V čem ti mohu pomoci?“ Díval se zvědavě a přemítavě na Dragosaniho černé brýle proti slunci a na jeho šedou, ostře řezanou tvář.

Dragosani přikývl, jako by potvrzoval jeho nevyřčenou otázku a řekl: „Vidím, žes mě očekával.“

„Ano, tušil jsem, že přijdeš,“ odpověděl Vlady opatrně.

Dragosani se rozhodl, že nebude chodit kolem horké kaše. Jestliže mu Vlady odepře pravdivé odpovědi na všechny jeho otázky, vždycky ho může zabít. Stejně to jednoho dne udělá. „Dobrá, takže jsem tady,“ řekl. „A teď mi řekni: jak to bude?“

Vlady byl malý snědý muž, ve kterém se dalo obvykle číst jako v otevřené knize. Takový dojem alespoň budil. Teď ale zvedl obočí a na jeho tváři se objevil výraz lehkého překvapení.

„Jak bude co?“ zeptal se nevinně.

„Podívej, nebudeme si nic předstírat,“ řekl Dragosani. „Nejspíš víš úplně přesně, proč jsem k tobě dneska přišel. Za to jsi přece

placený: že dokážeš věci vidět v předstihu. Takže se tě ptám znovu: jak to bude?“

Vlady se opřel a zamračil: „S Borowitzem, myslíš?“

„Pro začátek mi řekni o něm.“

Z Vladyho tváře zmizel jakýkoli výraz a zatvářil se chladně. „Zemře,“ řekl prázdným hlasem. „Zítra, v poledne nebo tak nějak. Srdeční záchvat. Až na to –“ utichl a znovu se zamračil.

„Až na to?“

Vlady pokrčil rameny. „Srdeční záchvat,“ opakoval.

Dragosani přikývl, vzdychl a trochu se uvolnil. „Ano,“ řekl. „Tak to bude. A co já – a ty?“

„Nedívám se na vlastní budoucnost,“ řekl Vlady. „Je to velké pokušení, to ano, ale příliš zdrcující. Znát svou budoucnost a nemoci ji změnit... A také je to nebezpečné. Co se týče tebe... je to trochu divné.“

Dragosanimu se to nelíbilo. Položil svou sklenku na stůl a naklonil se dopředu. „Co je divné?“ zeptal se. Tohle pro něj mohlo být důležité.

Vlady vzal jejich sklenky a dolil je vodkou. „Nejdříve bych chtěl, aby mezi námi bylo jasno,“ řekl. Já nejsem tvůj soupeř, soudruhu. Nemám žádné ambice ohledně naší pobočky E. Vůbec žádné. Vím, že o mně Borowitz uvažoval jako o svém nástupci – spolu s tebou – ale mne to prostě nezajímá. Myslím, že bys to měl vědět.“

„Chceš říct, že mi ustupuješ?“

„Neustupuji nikomu,“ potřásl ten druhý hlavou. „Prostě to nechci dělat, to je všechno. Nikomu tu práci nezávidím. Jurij Andropov to nevzdá, dokud většina z nás nebude mimo hru – i kdyby mu to mělo zabrat zbytek života! Mezi námi, přál bych si, abych z toho vlaku mohl vystoupit. Víš, že jsem diplomovaný architekt, Dragosani? Ano, je to tak. Číst v budoucnosti? Raději bych četl v plánech nějaké stavby.“

„Proč mi to všechno říkáš?“ zeptal se Dragosani. „Se mnou to nemá nic společného.“

„Ale má. Má to co dělat se životem. A já chci žít. Víš, Dragosani, je mi jasné, že máš něco společného s Borowitzovou smrtí. S jeho ‘srdečním záchvatem’. A jestliže si můžeš dovolit ho

zabít a já vím, že se to stane, jakou šanci bych proti tobě měl já? Nejsem žádný hrdina, Dragosani, a také nejsem hloupý. Pobočka E je tvoje...“

Dragosani se znovu opřel do křesla. Jeho oči žhnuly jako uhlíky za tlustými skly slunečních brýli. „Ale tvoje povinnost je o takových věcech Borowitze informovat,“ řekl ostře. „Zvláště o takových věcech. Chceš mi říct, že o tom neví? Nebo snad už ví, že já... v tom budu mít prsty?“ Vlady se otřásl a narovnal se v křesle. Na okamžik měl pocit, jako by ho Dragosani zhypnotizoval. Jeho pohled byl jako pohled hada. Nebo vlka? V každém v případě v něm bylo něco nelidského. „Opravdu nevím, proč ti to vlastně povídám,“ řekl nakonec. „Chci říct, nemohu ani tušit, jestli tě sem neposlal sám šéf!“

„Copak bys to nevěděl, kdyby se k tomu rozhodl?“ zeptal se Dragosani. „Je snad něco, co bys mohl při svém nadání přehlédnout?“

„Nemohu vědět všechno!“ odsekl Vlady.

Dragosani přikývl. „Hmmm! Dobrá, ujišťuji tě o tom, že mne sem neposlal. Ale teď mi řekni upřímně: ví o tom, že zítra zemře? A pokud ano, ví o tom, že v tom budu mít prsty? Čekám...“

Vlady se kousl do rtu. „Neví o tom,“ zamumlal a potřásl hlavou.

„Proč jsi mu o tom neřekl?“

„Ze dvou důvodů. Za prvé, nemohl by na tom nic změnit, ani kdyby to věděl. A za druhé, já toho starého parchanta nenávidím! Měl jsem snoubenku a chtěl jsem se oženit. Plánovali jsme si to deset let. Ale Borowitz řekl ne. Potřebuje prý, abych měl smysly ostré. Nechce, aby mé nadání cokoli tlumilo. Příliš mnoho sexu by mne mohlo zničit, říkal! Proklatý starý parchant – chtěl mi mou snoubenku dávat na příděl!“

Dragosani zvrátil hlavu a začal se smát nahlas. Vlady se podíval na jeho ústa a na ostré zuby, které se v nich nyní objevily, a znovu měl dojem, že mluví s něčím, co je spíše zvířecí než lidské.

„Ano, tomu bych věřil!“ ztichl nakonec Dragosaniho smích. „To je pro něj typické. No, Igore,“ přikývl, „myslím, že můžeš začít s přípravami na svou svatbu tak rychle, jak jen budeš chtít.“

„Ale budeš chtít, abych v pobočce zůstal, že?“ Vladyho hlas zůstával hořký.

„Samozřejmě, že ano," přikývl Dragosani. „Jsi příliš cenný na to, aby z tebe byl obyčejný architekt, Igore Vlady – a příliš nadaný! Ale pobočka? Tohle je jenom začátek. Není v ní vůbec žádný život. Až tohle všechno skončí, chci zamířit dál a výš. A ty půjdeš se mnou."

Vladyho odpovědí byl jen klidný pohled. Náhle Dragosani pochopil, že před ním něco skrývá. „A teď bys mi měl také říct něco o mé budoucnosti," připomněl mu. „Připadá mi to jako dobrý nápad, když už jsme se vypořádali s Borowitzem. Myslím, že jsi říkal, že je na ní něco... divného?"

„Divného, ano," souhlasil Vlady. „Ale samozřejmě se mohu mýlit.

V každém případě budeš vědět na čem jsi – už zítra," a nervózně se podíval na Dragosaniho, kterého to zaujalo.

„Cože? Co je se zítřkem?" Nekromant vstal pomalu ze svého křesla. „Chtěl jsi mne snad zdržovat a otravovat s maličkostmi, když jsi celou dobu věděl, že se mi zítra něco stane? Kdy zítra? A kde?"

„Zítra v noci – na zámku," řekl Vlady. „Bude to něco velkého, ale nevím přesně, co."

Dragosani začal přecházet po pokoji a uvažoval nahlas. „KGB? Bude to snad tím, že najdou Borowitzovo tělo tak rychle? Pochybuji. I kdyby ano, proč by podezřívali pobočku? Nebo mne? Koneckonců, bude to přece 'srdeční záchvat'. To se může stát každému. Nebo je to snad někdo zevnitř z pobočky? Možná, že máš nějaké postranní myšlenky ty, Igore?" (Vlady chvatně zavrtěl hlavou.) „Bude to snad sabotáž?" Znovu přešel místnost. „A pokud ano, jaký způsobem?" Zuřivě potřásl hlavou. „Ne, ne, to se mi nezdá. Ksakru, Igore, musíš vědět víc, než jsi mi řekl! Co to bylo *přesně*, co jsi viděl?"

„Ty mi nerozumíš!" vykřikl Vlady. „Člověče, já nemám nadlidské schopnosti. Není to nic exaktního!" To byla pravda a Dragosani to věděl. Ve Vladyho hlase znělo jeho vlastní zklamání a zoufalství. On by si také přál znát odpověď. „Některé události vidím nejasně – třeba jako tenkrát, když se stala ta věc s Andrejem Ustinovem. Věděl jsem, že se něco stane, a řekl jsem to Borowitzovi, ale ani zanic jsem nemohl říct, kdo do toho bude zapleten! A stejně tak je

tomu i v téhle věci. Zítra nastanou velké potíže a ty budeš přímo v jejich středu. Přijde to zvenčí a budou to... opravdu *velké* potíže! Tím jsem si naprosto jistý, ale to je také všechno.“

„Ne tak docela,“ řekl Dragosani zlověstně. „Ještě pořád jsi mi neřekl, co jsi myslel tím ‘divným’. Proč se tomu vyhýbáš? Budu snad v nebezpečí?“

„Ano,“ řekl Vlady. „Ve velkém nebezpečí. A s tebou i všichni ostatní, kteří budou na zámku.“

„Zatraceně, člověče!“ udeřil Dragosani pěstí do stolu. „Říkáš to tak, jako bychom tam měli všichni zemřít!“

Vladyko tvář pomalu zbledla. Napůl se odvrátil, ale Dragosani se k němu naklonil, sevřel jeho líce mezi prsty a otočil jeho obličej s potevřenými ústy k sobě. Podíval se do jeho ustrašených očí. „Jsi si naprosto jist, žes mi řekl všechno?“ zeptal se a snažil se vyslovovat slova pečlivě a opatrně. „Nemohl by ses mi přece jen pokusit vysvětlit, proč jsi použil slovo ‘divný’? Není například možné, že bys mohl předpovědět na zítřek mou smrt?“

Vlady vytrhl svou tvář z jeho rukou a odtáhl se ve svém křesle od Dragosaniho. Na lících mu pomalu mizela bílá místa, která tam zanechal stisk Dragosaniho prstů, a místo nich se tam objevily tmavočervené modřiny. Dragosani ho byl bezpochyby schopen zabít. Bude se mu muset alespoň pokusit objasnit, co viděl.

„Poslouchej,“ řekl, „a já se ti to vynasnažím vysvětlit, jak to půjde nejlépe. Potom... můžeš udělat všechno, co budeš chtít.

Když se podívám na člověka – když se snažím zjistit jeho budoucnost – obvykle vidím přímou modrou čáru, která míří dopředu. Vypadá jako linka na listu papíru. Můžeš jí říkat čára života, pokud chceš. Podle délky čáry mohu odhadnout délku života toho kterého člověka. Podle zauzlení a zákrutů, které na ní vidím, mohu odhadnout něco z budoucích událostí, které ho postihnou, a také to, jak ovlivní jeho život. Borowitzova čára končí zítra a na svém konci má zauzlení, které ukazuje na selhání tělesné funkce, tedy na srdeční záchvat. A podle čeho jsem poznal, že v tom budeš mít prsty: jednoduše tak, že v místě, kde končí, se kříží s tvou čárou, která pokračuje dál sama!“

„Ale na jak dlouho?“ chtěl vědět Dragosani. „Co se stane zítra v noci, Igore? Je to místo, kde moje čára končí?“

Vlady se zachvěl. „Tvoje čára je naprosto odlišná," odpověděl nakonec. „Sám nevím, jak ji mám číst. Před nějakými šesti měsíci mi Borowitz přikázal, abych mu o tobě podával každý týden přísně tajné hlášení. Zkoušel jsem to... ale nešlo to! Tvá čára obsahovala příliš mnoho zákrutů, kterým jsem nerozuměl a které jsem nemohl přesně identifikovat! Obsahovala zauzlení a zákruty, na které jsem nikdy dříve nenarazil! A kromě toho se postupem času začala tvoje čára rozdvojovat, rozštěpila se do dvou souběžných pramenů. Ten nový nebyl modrý, ale červený, což byla další věc, se kterou jsem se setkal poprvé. A co se týkalo původní, staré čáry: také začala červenat. Jsi jako... jako dvojčata, Dragosani. Jinak to nedovedu vysvětlit. A zítra –"

„Ano?"

„Zítra v noci jedna z čar končí..."

Polovina ze mě zemře! pomyslel si Dragosani. *Ale která?* A nahlas se zeptal: „Červená nebo modrá?"

„Končí červená čára," řekl Vlady.

Upír zemře! Dragosani se okamžitě začal cítit lépe, ale nechal si to pro sebe. „A co ta druhá čára?"

Vlady potřásl hlavou a viditelně neměl žádné vysvětlení. Nakonec řekl: „To je ta nepodivnější věc vůbec. Je to něco, co prostě nedokážu pochopit. Druhá čára v tom místě ztrácí své červené zbarvení, tvoří smyčku, která míří zpět a spojuje se s tou červenou v místě, kde se poprvé rozdělily!"

Dragosani si znovu sedl a napil se. To, co mu Vlady řekl, ho sice úplně neuspokojilo, ale bylo to lepší než nic. „Choval jsem se zbytečně hrubě, Igore," řekl, „a musím se ti za to omluvit. Vím, že ses snažil nejlépe, jak jsi mohl, a děkuji ti za to. Ale říkal jsi, že ta věc, která se přihodí zítra, bude velká, takže vidím, že sis přečetl budoucnost těch, kteří zítra na zámku budou. Chci vědět, jak vážné to bude."

Vlady se kousl do rtů. „Odpověď se ti nebude líbit, soudruhu," varoval ho.

„Odpověz mi stejně."

„Bude to skoro naprostá zkáza! Síla – moc – která navštíví zítra v noci zámek, způsobí jeho téměř naprostou zkázu!"

Keogh! To může být jenom Harry Keogh! Neexistuje žádná větší hrozba... Dragosani vstal, popadl kabát a zamířil ke dveřím.

„Musím už jít, Igore," řekl. „Ale rád bych ti ještě jednou poděkoval. Věř mi, nezapomenu ti, co jsi pro mne udělal dnes v noci. A pokud bys zjistil něco nového, byl bych..."

„Samozřejmě," řekl Vlady a úlevně si oddechl. Následoval ho ke dveřím, a jak Dragosani odcházel, ještě se zeptal: „Soudruhu... jak zemřel Max Batu?" Byla to nebezpečná otázka, ale musel se zeptat. Dragosani se zastavil na prahu a otočil se.

„Max? Ach, ty o něm víš? No, byla to nehoda."

„Nehoda," přikývl Vlady. „Samozřejmě..."

Když se zase octl sám, dopil Vlady láhev vodky a pak zůstal sedět tiše ve tmě, zahloubaný do svých myšlenek. Ale jak vzdálené věžní hodiny odbily půlnoc, začal se třást a nakonec se rozhodl, že poruší svou zásadu. Rychle zaměřil svou mysl do budoucnosti a sledoval svou čáru života až k místu, kde končila. Místo bylo vzdáleno pouhé tři dny a bylo poznamenáno násilným, bolestivým a nezvratným uzlem!

Okamžitě poté se začal Vlady připravovat k útěku. Jeho mozkem probleskla myšlenka, že pokud Borowitz zemře, bude Dragosani šéfem pobočky, nebo alespoň šéfem toho, co z ní zůstane. Jakýkoli Grigorij Borowitz byl, byl to alespoň člověk! Ale Dragosani...? Vlady věděl, že by nikdy nemohl pracovat pod jeho vedením. Ano, Dragosani mohl zítra zemřít – ale co když nezemře? Jeho čára byla tak podivná, tak cizí. Ne, pro Vladyho existovalo jen jedno řešení. Musí se pokusit – alespoň pokusit – vyhnout nevyhnutelnému.

A o nějakých tisíc kilometrů dál na strážní věži, která se tyčila na hranici Východního Berlína, už na něj čekal lehký kulomet Kalašnikov. Nevěděl o tom, ale od této chvíle byla jeho budoucnost pevně svázána s budoucností této zbraně. Překříží se přesně ve 23:32 – za necelé tři dny.

Dragosani se vrátil zpátky do svého bytu. Odtamtud zavolal na Bronický zámek a spojil se s dozorčím důstojníkem. Nadiktoval mu Keoghovo jméno a popis, který měl být okamžitě rozeslán na všechny hraniční přechody a letiště na území Sovětského Svazu spolu s informací, podle níž byl Harry Keogh západním agentem, který měl být okamžité zatčen nebo, pokud to bude nutné, zastřelen.

Samozřejmě, že se o tom KGB dozví, ale s tím si Dragosani hlavu nelámal. Pokud Keogha dostanou, nebudou vědět, co s ním dělat, a tak či tak se stejně dostane nakonec do rukou Dragosanimu. A pokud ho zabijí... tím to všechno skončí.

Co se týkalo Vladyho předpovědí: Dragosani jim důvěřoval, to ano, ale ne slepě. Vlady byl přesvědčen, že budoucnost není možné změnit, ale Dragosani si myslel pravý opak. Jeden z nich má určitě pravdu, ale na rozhodnutí, kdo to je, si bude muset počkat do zítřejší noci. V každém případě, předpovězené ‘potíže’, o kterých se Vlady zmiňoval a které se odehrají na Bronickém zámku, nemusí mít ve skutečnosti s Keoghem vůbec nic společného; a tak, až na další, musí věci pokračovat podle jeho planu.

Když Dragosani domluvil s dozorčím důstojníkem na zámku, nalil si další sklenku – větší, než bylo jeho zvykem – a pak odešel do postele. Byl vyčerpaný, a tak spal až do následujícího dopoledne...

V 11:40 zaparkoval svou volhu v hájku mimo hlavní cestu půl kilometru před nejbližší dačou, vyhrnul si límec kabátu a přešel zbytek cesty na Žukovku pěšky. Těsně před polednem sešel z hlavní cesty a odbočil na pěšinu, zapadanou sněhem, která procházela pásem lesa souběžně s řekou a po ní dorazil k Borowitzově dači. Pochmurně se usmál, přešel rychle po zameteném chodníčku ke dveřím a lehce zaklepal na staré borové dřevo. Zatímco čekal, cítil kouř hořícího dřeva, který visel v mrazivém vzduchu. Jemné chloupky v jeho nose mrzly, ale jediný pohled na rampouchy, které visely z okrajů střechy mu řekl, že teplota stoupa. Sníh na cestě brzy roztaje a jeho stopy tak zmizí. Nebude nic, co by naznačovalo, že tu vůbec byl.

Z domu se ozvaly tiché kroky a dveře se otevřely. Grigorij Borowitz vyhlédl ven, bledý, zarostlý a zarudlýma očima mžoural do šedého denního světla.

„Dragosani?“ zamračil se. „Říkal jsem přece, že si nepřeji, aby mě kdokoli vyrušoval. Já –“

„Soudruhu generále,“ přerušil ho Dragosani, „kdyby to nebyla tak naléhavá záležitost...“ Borowitz ustoupil stranou a otevřel dveře více. „Pojď dál, pojď dál,“ zavrčel, ale bez obvyklé vitality. Byl tu sám déle než týden. Už nevypadal mohutně. Jeho zármutek byl

opravdový a Borowitz teď vypadal starý a unavený. To všechno se Dragosanimu hodilo.

Vešel a následoval toho druhého krátkou chodbou a dveřmi, zakrytými závěsem, do malé, borovým dřevem vyložené místnosti, kde ve svém rubáši tiše ležela Nataša Borowitzová. Byla to venkovanka, za svého života plná energie, ale ve smrti byla ošklivá a stará. Ležela tam jako ztuhlá, špatně vytvarovaná svíce, vosk její tváře byl zvrásněný a její vlasy byly hrubé a řídké. Borowitz její chladnou tvář pohladil a odvrátil se. Ale slzu, která se mu zaleskla v koutku oka, před Dragosanim neukryl.

Pak ho zavedl do jídelny spojené s obývacím pokojem, kde mu nabídl židli poblíž okna. Ostatní okna dači byly zakryty závěsy, ale na tomto byly závěsy roztaženy a nechaly dovnitř proudit světlo. Dragosani se váhavě posadil a sledoval, jak Borowitz těžce klesl na čalouněnou pohovku.

„Raději bych postál," řekl nekromant, „nezabere to příliš mnoho času."

„Krátká návštěva?" zabručel Borowitz, kterého to stěží zaujalo. „S tím jsi mohl počkat, Dragosani. Zítra už ode mne Natašu odvezou a pak se vrátím do Moskvy a na zámek. Ale co tě sem tak naléhavě přivedlo? Říkal jsi přece, že vaše výprava do Anglie byla úspěšná."

„To byla," přikývl Dragosani. „Ale od té doby se přihodilo něco jiného."

„A co?"

„Soudruhu generále," řekl Dragosani, „Grigoriji, nechci, abyste se mne na něco ptal, jenom chci znát odpověď na jedinou otázku. Pamatujete si ještě na to, jak jsme spolu mluvili, vy a já, o budoucnosti pobočky? Říkal jste, že se jednoho dne rozhodnete, kdo po vás převezme vedení, až... odejdete do ústraní. A také jste říkal, že se budete rozhodovat mezi mnou a Igorem Vladym."

Borowitz se zamračil, až se mu obočí skoro spojilo, a změřil si Dragosaniho nevěřícným pohledem. „Takže proto jsi přišel!" zavrčel. „Naléhavá záležitost, co? Myslíš si, že je nejvyšší čas, abych vypadl, co? Nebo si myslíš, že já sám chci odejít! Teď, když mě opustila Nataša, bych mohl začít uvažovat o tom, že se stáhnu do ústraní, co?"

Narovnal se a jeho oči se rozhořely dávným ohněm, který v nich byl Dragosani zvyklý vidět.

Jenže nekromant se toho muže už dávno nebál. „Říkal jsem vám, že nechci, abyste se mne na něco ptal," připomněl mu s hlubokým, temným zahřměním v hlase. „Já jsem ten, kdo se tady ptá, Grigoriji. Řekněte mi: o kom jste rozhodl, že vás nahradí? A rozhodl jste se už vůbec? A pokud ano, zaznamenal jste to někam?"

Borowitz byl ohromen, rozzuřen. „Ty se opovažuješ...?" Oči mu vylezly z důlků. „Ty se *opovažuješ...?* Zapomínáš, s kým mluvíš, Dragosani. zapomínáš, kdo jsem a kde jsi. A očividně jsi zapomněl – nebo úmyslně přehlédl – že ještě stále držím smutek! Táhni k čertu, Dragosani! Ale na tvé otázky ti odpovím: ne, nesvěřil jsem nic papíru – není co sepisovat, protože ve své práci vedoucího pobočky budu pokračovat ještě dlouho, o tom tě ujišťuji. A mimochodem, i kdybych si už vybral svého nástupce, můžeš se rovnou v tomto okamžiku vzdát všech nadějí, že bys to mohl být ty!" Vstal a třásl se vztekem. Teď zvedni ten svůj zatracený zadek a vypadni odtud! Zmiz, než –"

Dragosani si sejmul z očí své velké brýle proti slunci. Borowitz se podíval do jeho tváře a strnul náhlou změnou, kterou prodělala. To, co viděl, se jen vzdáleně podobalo Dragosanimu, jako by před ním stál někdo docela jiný. A ty oči – ty neuvěřitelně šarlatové oči!

„Uvolňuji tě ze služby, Grigoriji," zaburácel Dragosani. „Ale neopustíš ji s prázdnýma rukama. Ne po všech těch letech věrné služby." Trochu se nahrbil a jeho ramena a záda jako by ožila svým vlastním životem.

„Ty mne uvolňuješ?" Borowitz se pokoušel před Dragosanim couvnout, ale stál přímo před pohovkou. „Ty uvolňuješ mne?" Dragosani přikývl, otevřel ústa, a jak se usmál, objevily se tesáky, ostré jako kosy. „Máme pro tebe malý dárek na rozloučenou, Grigoriji."

„My? '° zasípal Borowitz.

„Já a Max Batu," řekl Dragosani.

A v následující chvíli měl Borowitz pocit, že se dívá do otevřených bran samotného pekla. Bylo to – bylo to, jako by ho do prsou kopl kůň. Zapotácel se a jeho široce roztažené paže udeřily do stěny, jak se chtěl něčeho zachytit. Obrázky a malé poličky, které

na ní visely, spadly dolů a rozbily se na podlaze. Borowitz upadl a napůl ležel na pohovce. Chytil se za srdce a pokusil se znovu ovládnout své ochromené údy, postavit se na nohy a vdechnout trochu čerstvého vzduchu do zmučených plic. Cítil, že mu srdce puká – a i kdyby nevěděl proč, teď už alespoň pochopil, co s ním nekromant dělá. Nakonec se trochu předklonil. „Dragosani!“ vztáhl k němu své chvějící se ruce. „Drago –“ A Dragosani do něj znovu vrazil svůj psychický kůl – a znovu. Borowitze první úder odfoukl jako mouchu a mrštil jím proti pohovce. Právě sebral síly k tomu, aby se pokusil vstát a dokončit poslední slovo, které měl v životě vyřknout, když ho zasáhl druhý úder: „-sani!“

A to byl konec. Bývalý šéf pobočky E tu seděl mrtvý a všechno ukazovalo na to, že zemřel na srdeční záchvat.

„Dokonalé!“ zabručel Dragosani spokojeně. Rozhlédl se po místnosti. Dveře rohové skříně byly otevřeny a odhalovaly omlácený psací stroj, sloupek papírů, obálky a jiné psací potřeby. Rychle odnesl psací stroj na stůl, vložil do něj list papíru a začal namáhavě vyťukávat:

Necítím se dobře. Myslím, že je to srdce. Smrt mé Nataši mě těžce postihla. Můj konec se blíží. Protože jsem až do této chvíle nevybral svého nástupce, dělám to nyní. Jediný člověk, kterému jsem schopen důvěřovat, že povede pobočku směrem, kterým jsem ji vedl já, je Boris Dragosani. Je naprosto věrný Sovětskému svazu a zvláště cílům a vůli prvního tajemníka.

Bojím se, že konec je neodvratný. Prosím, odevzdejte mé tělo do Dragosaniho péče. Zná má přání v tomto ohledu...

Dragosani se zašklebil, jak vytáčel list ze stroje. Přečetl si slova, která napsal, vzal pero a naškrábal na poslední linku papíru iniciály ‘G.B.’ tak nejlépe, jak mohl napodobit Borowitzovo písmo. Pak vytáhl kapesník, otřel klávesy stroje v místech, kde se jich dotýkal a odnesl ho k pohovce. Tam se posadil k mrtvému muži, vzal jeho ruce do svých a jeho prsty se krátce dotýkal kláves stroje. Celou dobu ho Borowitz pozoroval svými skelnýma, vypoulenýma očima.

„A je to, Grigoriji,“ řekl Dragosani, když odnesl psací stroj zpátky na stůl. Teď odejdu, ale zatím se s tebou ještě nerozloučím. Až tě najdou, setkáme se spolu zase, na Bronickém zámku. A jak

pak přede mnou skryješ svá největší tajemství, Grigoriji Borowitzi?“

Bylo 12:25, když odešel z tiché chaty a vrátil se ke svému vozu.

Protože byla sobota, nacházelo se na zámku méně lidí než obvykle. Jakmile Dragosani minul stráž u vnější zdi, poslala o jeho příjezdu zprávu, takže když dorazil k hlavnímu shluku budov, dozorčí důstojník už ho očekával. Přišel Dragosaniho uvítat k místu, kde zaparko –

val svou volhu, oblečený v obvyklé uniformě pracovníků, v šedé kombinéze s jediným příčným žlutým pruhem přes srdce.

„Dobrá zpráva, soudruhu!“ oznámil mu, zatímco procházeli dovnitř a on před ním držel úslužně dveře. „Máme zprávu o tom britském agentovi, o tom Harrym Keoghovi, jak jsi chtěl.“

Dragosani ho popadl za rameno a jeho prsty bylo pevné jako svěrák.

Muž se z jeho sevření opatrně vyprostil a zvědavě na něj pohlédl. „Něco je špatně, soudruhu?“

Teď, když máme Keogha, vůbec nic.“ zabručel Dragosani. „Ne, vůbec nic. Ale ty nejsi ten člověk, se kterým jsem mluvil včera v noci, že?“

„Ne, soudruhu. Ten má dnes volno. Četl jsem hlášení, to je všechno. A samozřejmě jsem tu byl dnes ráno, když přišla ta zpráva.“ Dragosani se na něj podíval trochu pozorněji. Už ho kdysi viděl. Byl hubený a se shrbenými rameny, typický příklad podřízeného, na němž nebylo nic zvláštního – a přesto se jen nadouval svou vlastní důležitostí. Nebyl to žádný ESPer – dozorčí důstojníci patřili k civilnímu pozemnímu personálu. Dobrý pracovník, výkonný, ale tvářil se příliš důležitě, samolibě a sebevědomě, než aby se Dragosanimu líbil. „Pojď se mnou,“ řekl chladně. „Povíš mi o tom cestou.“

S dozorčím za zády procházel Dragosani rychle chodbami zámku a po schodech zamířil k Borowitzově soukromé pracovně. Muž mu stěží stačil a řekl: „Zpomal trochu, soudruhu, nebo mi nezbude dech k tomu, abych ti mohl něco říct!“

Dragosani šel dál. „Co se týká Keogha,“ prohodil přes rameno. „Kde je? Kdo ho dostal? Vezou ho sem?“

„Nikdo ho ‘nedostal’, soudruhu,“ řekl udýchaně ten druhý. „Jenom víme, kde je, to je všechno. Je ve východním Německu, v Lipsku. Prošel v Berlíně přes Checkpoint Charlie – jako turista! Jak se zdá, vůbec se nesnaží ukrývat svou identitu. Je to velice podivné. Do Lipska přijel před nějakými třemi nebo čtyřmi dny. Zdá se, že většinu času tráví na hřbitově! Očividně čeká na kontakt.“

„Opravdu?“ zastavil se Dragosani na okamžik a krátce po tom druhém blýsknul zrakem. „Očividně, říkáš? Rád bych, aby ste pochopil, soudruhu, že u tohoto člověka není očividné vůbec nic! Teď půjdeš se mnou do mé kanceláře a já ti dám další pokyny.“

O chvíli později už dozorčí vcházel za Dragosanim do předpokoje Borowitzovy kanceláře. „To je vaše kancelář?“ vydechl.

Za svým stolem v předpokoji k nim vzhlédl Borowitzův tajemník, mladý muž v brýlích s tlustými skly, s dlouhými řasami a hnízdem rozcuchaných vlasů a vyskočil. Dragosani namířil prstem na otevřené dveře. „Ty, vypadni! Počkej venku! Až tě budu potřebovat, zavolám tě.“

„Cože?“ Muž s údivem vstal. „Soudruhu Dragosani, budu si stěžovat! Já –“

Dragosani se natáhl přes desku stolu, chytil muže za jeho levou tvář a odhodil ho na stůl, takže se po podlaze rozletěly tužky, pera a papíry. Za doprovodu výkřiků bolesti a kňučení ho Dragosani dovlekl ke dveřím a vykopl ven.

„Protestuj si Grigoriji Borowitzovi, až ho příště uvidíš!“ vyštěkl. „Do té doby budeš poslouchat mé rozkazy, nebo tě zastřelím!“ Pak pokračoval přímo do Borowitzovy staré pracovny a dozorčí ho roztřeseně následoval. Bez zastávky se Dragosani posadil do Borowitzova křesla a přes stůl ho pozoroval. „Takže za prvé: kdo Keogha sleduje?“

Dozorčí byl naprosto vystrašený a málem upadl, když si sedal. „Já... já... my... GREPO,“ vykoktal nakonec. „Grenzpolizei, východoněmecká pohraniční policie.“

„Ano, ano – vím, co to je GREPO,“ zamračil se Dragosani. Pak přikývl. „Dobrá! Jsou docela dobří, řekl bych. Takže toto jsou mé rozkazy – v zastoupení Grigorije Borowitze. Keogh musí být zatčen, pokud možno živý. To je to, co jsem řekl včera, a opakuji ti to osobně!

„Ale oni k jeho zatčení nemají žádný důvod, soudruhu Dragosani," vysvětloval dozorčí. „Doposud na něj nebyl vydán zatykač, a pokud víme, nedopustil se žádného zločinu."

„Je obviněn z... vraždy," řekl Dragosani. „Zavraždil jednoho našeho agenta, spáče, v Anglii. Musí být bezodkladně zatčen. Pokud by dělal problémy, rozkaz zní zastřelit ho! I to jsem rozkázal včera!"

Dozorčí měl pocit, že je nespravedlivě nařčen. Začal se bránit: „Ale to je Německo, soudruhu," řekl. „Oni si tam pořád ještě myslí, že si vládnou sami, jestli rozumíš, jak to myslím."

„Ne," řekl Dragosani. „Nerozumím. Telefon je ve vedlejší místnosti. Spoj mě s velitelstvím Grenzpolizei v Berlíně. Promluvím si s nimi sám."

Dozorčí vstal a vytřeštil na něj oči.

„Hned!" vyštěkl Dragosani. A když muž ustupoval ven, zavolal: „A pošli sem toho pitomce, co čeká venku."

Když Borowitzův tajemník vešel, Dragosani řekl: „Posaď se. A poslouchej. Než se vrátí soudruh generál, velím tady já. Co víš o práci na zámku?"

„Skoro všechno," odpověděl muž, který se stále držel za tvář, byl bledý a roztřesený. „Soudruh generál na mně nechával spoustu věcí."

„Pracovní síly?"

„Ale co to má znamenat, soudruhu Drag –"

„Vynech to!" vyštěkl Dragosani. „Žádné soudruhování. Zbytečně nás to zdržuje. Říkej mi prostě Dragosani."

„Ano, Dragosani."

„Pracovní síly," opakoval Dragosani. „Koho tu máme k dispozici?"

„Tady na zámku? V této chvíli? Základní sestavu ESPerů plus možná tucet pracovníků bezpečnosti."

„Jsme se všemi ve spojení?"

„Ano, jistě, Dragosani."

„Dobrá! Chci, aby tu bylo nejméně třicet lidí. Chci je tu mít kolem páté hodiny – nejpozději. Chci naše nejlepší telepaty a jasnovidce, včetně Igora Vladyho. Můžeš to zařídit? Dokážeš je sem svolat do pěti?" Tajemník přikývl.

„Za více než tři hodiny? Samozřejmě, Dragosani. Budou tady.“

„Tak se do toho pusť.“

Když osaměl, opřel se Dragosani pohodlně v křesle a položil nohy na stůl. Přemýšlel o tom, co udělal. Pokud Grenzpolizei zatkne Keogha, zvláště pokud ho přitom zabijí (v tom případě musí zajistit to, aby se osobně dostal k jeho tělu), vyřeší to jakoukoli možnost Keoghovy účasti na problémech, které mají dnes v noci nastat. Nebo snad ne? V každém případě bylo nepochopitelné, jak by do toho mohl být dnes Keogh zapletený, když byl v Lipsku. Možná by se měl Dragosani zaměřit na jiné možnosti – ale na jaké vlastně? Sabotáž? Copak se skutečně studená mentální válka měnila v přímý boj? Zahájilo jeho zabití sira Keenana Gormleyho nějaký pomalý proces, který se už dávno připravoval? Ale jak by se to mohlo týkat zámku? Tohle místo bylo chráněno jako hrad. Ani padesát Keoghů by se nedokázalo dostat za vnější zeď!

Dragosani nakonec vyhnal Keogha ze své mysli, nervózní narůstajícím napětím. Ne, hrozba musí přicházet odněkud odjinud. Začal přemýšlet o opevnění zámku..

Dragosani nikdy nechápal, proč k opevňování vlastně došlo, ale teď byl rád, že ho Borowitz uskutečnil. Samozřejmě, starý Borowitz byl vojákem dlouho předtím, než vůbec začal uvažovat o založení pobočky E. Byl znamenitý stratég a bezpochyby měl své vlastní důvody pro to, aby trval na bezpečnostních opatřeních. Ale tady, hned vedle Moskvy? Čeho se vlastně bál? Vzpoury? Nebo možná potíží ze strany KGB? Nebo to byl jen vrtoch starého pána, jenž měl své kořeny v dobách jeho vojančení a politikaření? Tohle nebylo jediné opevněné místo v Sovětském svazu, ani zdaleka ne. Kosmická střediska, nukleární a plazmatické výzkumné ústavy nebo laboratoře pro výzkum chemických a biologických zbraní u Berezova, to všechno byly přísně chráněné body, opevněné jako královské paláce.

Dragosani se zamračil. Jak by si teď přál mít Borowitze tady, dole v operačním sále, nataženého na ocelovém stole s vnitřnostmi vyvrženými ven a se všemi jeho tajemstvími obnaženými. Ano, nakonec k tomu také dojde – až toho starého parchanta najdou!

„Soudruhu Dragosani!“ ozval se z vedlejších dveří hlas dozorčího a vytrhl ho z myšlenek. „Mám na lince velitelství Grenzpolizei v Berlíně. Mám je přepojit do tvé pracovny?“

„Ano,“ zavolal. „A zatímco budu mluvit, můžeš udělat něco jiného. Chci, aby tví lidé prohledali zámek od střechy po sklep. Zvlášť sklepy. Pokud vím, je tam dole spousta místností, kam nikdo nechodí. Chci, abyste to tam obrátili naruby. Dívejte se po bombách, po zápalných látkách, po čemkoli, co bude vypadat podezřele. Chci, aby se do toho pustilo co nejvíce lidí – včetně ESPerů. Jasné?“

„Ano, samozřejmě, soudruhu.“

„Dobrá, tak mi sem přepojte ty zatracené Němce.“

Bylo 15:15 a na hřbitově v Lipsku byl mráz jako v Arktidě.

Harry Keogh s límcem vyhrnutým přes uši a s termoskou na kávu (už dávno prázdnou) v klíně, seděl promrzlý u hrobu Augusta Ferdinanda Möbia a byl zoufalý. Pokoušel se použít své mentální nadání – svůj ‘metafyzikální’ talent – ke zvládnutí základních teorií proměnného časoprostoru a čtyřrozměrné topolgie a zklamal. Intuice mu říkala, že to možné je, že ve skutečnosti může použít Möbiovu pásku k tomu, aby se někam vydal, ale praktické zvládnutí teorie bylo skálou z hladkých kamenů, kterou nemohl zdolat. Jeho instinktivní nebo intuitivní chápání matematiky a neeuklidovské geometrie nestačilo. Cítil se jako člověk, kterému dali rovnici E = mc2 a potom mu řekli, aby její platnost dokázal tím, že provede atomový výbuch – pouze ve své mysli! Jak lze vůbec převést pouhá čísla, abstraktní matematiku do fyzického prostředí? Nestačí vědět, že dům je sestaven z deseti tisíc cihel. Člověk nemůže postavit dům z čísel, potřebuje cihly! Něco jiného bylo, když Möbius vysílal svou mysl ke vzdáleným hvězdám, ale Harry Keogh byl člověk z masa a krve, žijící ve trojrozměrném světě. Nemohl předpokládat, že uspěje a opravdu zjistí, jak se teleportovat z ‘A’ do hypotetického ‘B’ bez toho, že by fyzicky neztroskotal na prostoru mezi nimi. Co s tím? I kdyby to dokázal, kam by se měl teleportovat – jak by zjistil, že se dostal tam, kam chtěl? Pokoušet se o něco takového mohlo být stejně nebezpečné jako skokem ze skály vyzkoušet, jestli pro něj platí zákony gravitace!

Celé dny se zabýval tímto problémem na úkor všeho ostatního. Jedl a spal, samozřejmě, v souladu se svými obvyklými tělesnými potřebami, ale to bylo také všechno. A problém zůstával stále nevyřešený, časoprostor mu zůstával stále uzavřený a rovnice byly stále jen temnými symboly, naškrábanými na špinavých a ohmatanýchstránkách jeho mysli. Byla to velice krásná ctižádost – chtít sloučit své fyzično s metafyzikální podstatou věci – ale jak na to?

„Potřebuješ do toho prostě spadnout, Harry," řekl Möbius, který vstoupil do jeho myšlenek aby mu to připomněl dnes už nejméně po padesáté. „Osobně si myslím, že to je jediná možnost, která ti zbývá. Koneckonců víš přece, že v nouzi poznáš nejlépe, co máš dělat. Ber to tak, že víš, co máš udělat, aby to vyšlo – a věřím, že ty to intuitivně víš, že na to máš – ale nemáš *důvod* se o to pokusit! To je to, co teď potřebuješ ze všeho nejvíc, ten pravý popud. Něco, co tě přinutí udělat poslední krok."

Harry chápavě přikývl. „Nejspíš máte pravdu," řekl. „Vím, že jednou to udělám. Je to všechno tím, že jsem to ještě... nezkusil? Je to něco podobného jako přestat kouřit: vím, že mohu, a ve skutečnosti nemohu. Nejspíš se k tomu rozhodnu, až už bude pozdě a já budu umírat na rakovinu. Ale já přece nemohu čekat tak dlouho! Chci říct, že znám všechny výpočty, celou teorii – mám to v sobě, opravdu, intuici – ale nemám k tomu důvod, ještě ne. Vysvětlím vám, jak mi to připadá:

Je to jako bych seděl v dobře osvětlené místnosti, ve které je okno a dveře. Dívám se z okna a vidím, že venku je tma. Vím, že tomu tak bude vždycky. Není to obyčejná tma, ale něco víc. Je to temnota, která nikdy nezmizí. Temnota prostoru mezi prostory. Vím, že někde v ní jsou i jiné místnosti. Potíž spočívá v tom, že nevím, kde přesně jsou. Pokud vyjdu z těch dveří, obklopí mne temnota a stanu se její součástí. Možná už se nebudu nikdy schopen vrátit, sem nebo kamkoli jinam. Není to ani tak tím, že bych nechtěl jít ven, ale spíš tím, že nechci ani myslet na to, jak to tam venku vypadá. Ve skutečnosti to, že vím, že tam venku něco je, znamená, že tam mohu jít. Vím, že to, že půjdu ven, bude rozvinutím věcí, které udělám, ale rozvinutím bez zkušeností. Jsem jako kuře ve

vejci, ale nechci prorazit skořápku, dokud nebudu vědět, co to udělá!“

„S kýmpak to mluvíte, pane Keoghu!“ zeptal se hlas, který nepatřil Möbiovi, monotónní, chladný hlas, který svou prázdnotou až zarážel.

„Cože?“ vzhlédl polekaně Harry.

Byli dva a bylo jasné, kdo a čím jsou. I kdyby nevěděl vůbec nic o špionáži a o vztazích východu a západu, dokázal by je poznat. Byli mrazivější než ledový vítr, který teď začal profukovat prázdným hřbitovem a který zvedal uschlé listí a honil útržky papíru po pěšinách mezi hroby.

Jeden byl vysoký a druhý malý, ale jejich tmavošedé převlečníky, jejich klobouky, stažené do čela a jejich brýle s úzkými obroučkami byly natolik stejné, až budili dojem, že jsou bratři. A určitě byli bratry ve své přirozenosti, ve svých myšlenkách a ve svých ctižádostech. Nikdo by se v nich nemohl zmýlit – byli to policisté, nejspíše státní.

„Cože?“ zeptal se znovu Harry a ztuhle vstal. „Už jsem si zase povídal? Je mi líto, ale, stává se mi to často. Je to prostě takový můj zlozvyk.“

„Povídal jste si?“ opakoval po něm ten vysoký a potřásl hlavou. „Ne, myslím, že ne.“ Měl těžký přízvuk a jeho rty byly tenké, stejně jako jeho neveselý úsměv. „Myslím, že jste mluvil s někým jiným – nejspíš s jiným špiónem, Harry Keoghu.“

Harry udělal krok zpátky, jako by před nimi chtěl utéct. „Opravdu nevím, o čem –“ začal.

„Kde je vaše rádio, pane Keoghu?“ řekl ten malý. Postoupil o krok dopředu a kopl do hlíny na hrobě, na kterém Harry předtím seděl. „Je snad tady, zakopané v hlíně? A vy sem den co den přicházíte, sedíte tady a povídáte si sám se sebou? Myslíte si o nás snad, že jsme blázni?“

„Poslyšte,“ bránil se Harry a znovu ustoupil, „nejsem ten, za koho mě máte. Špión? To je směšné. Jsem tu prostě na dovolené.“

„Opravdu?“ zeptal se ten vysoký. „Na dovolené? Uprostřed zimy? Jste tu na dovolené, abyste si chodil každý den trochu posedět na hřbitov a přitom si povídal sám se sebou? Mohl byste si vymyslet něco lepšího, pane Keoghu. A my také. Ale dozvěděli

jsme se z důvěryhodného pramene, že jste britský špión a kromě toho i vrah. Takže bychom byli velice rádi, kdybyste nás teď doprovodil."

Nechoď s nimi, Harry! ozval se v Harryho mysli hlas Keenana Gormleyho, přicházející náhle odnikud. *Utíkej, člověče, utíkej!* „Cože?" zasípal Harry. „Keenane? Ale jak...?"

Ach Harry, můj Harry! zvolala jeho matka. *Buď prosím opatrný!*

„Cože?" zeptal se znovu a potřásl hlavou, zatímco stále couval. Ten malý vytáhl pouta a řekl: „Musím vás varovat, pane Keoghu, abyste se o nic nepokoušel. Jsme úředníci protišpionážního oddělení Grenzpolizei a –"

Jdi po něm, Harry! naléhal Graham 'Seržant' Lane v Harryho mysli. *Máš na to, abys je zvládl oba. Víš, jak na to. Vyřiď je, než oni vyřídí tebe. Ale opatrně – jsou ozbrojeni!*

Když k němu ten malý udělal několik rychlých kroků a zvedl pouta, zaujal Harry obranné postavení. Ten velký, který se k němu také blížil, vykřikl: „Co to má znamenat? Chcete nás donutit k použití násilí? Měl byste vědět, Harry Keoghu, že naše instrukce zní: zatknout živého nebo mrtvého!"

Menší muž se pokusil nasadit pouta na Harryho zápěstí. V poslední chvíli s nimi Harry uhnul, napolo se otočil a vykopl proti němu patou, která byla ukončením nohy, tvrdé jako kus kamene. Úder zasáhl malého muže do hrudi, vyrazil mu dech a mrštil jím dozadu do náruče jeho vysokého kolegy. Vykřikl bolestí a padl na zem.

Takhle nemůžeš vyhrát, Harry! naléhal Gormley. *Takhle určitě ne. Má pravdu, řekl* James Gordon Hannant. *Máš poslední příležitost, Harry, a měl bys ji využít. I kdybys zastavil tyhle dva, určitě jich tady bude víc. Takhle bys nic nevyřešil. Musíš využít svého nadání, Harry. Tvé nadání je větší, než tušíš. Nikdy jsem tě o matematice nemusel nic učit – jenom jsem ti ukázal, jak využít to, co v tobě je. Ale ty ještě ani netušíš, kolik toho v tobě je. Chlapče, znáš přece vzorce, o kterých se mi ani nesnilo! Ty sám jsi to kdysi řekl mému synu, vzpomínáš si?*

Harry si vzpomněl.

Na tabuli jeho mysli náhle vyskočily podivné vzorce. V místě, kde žádné neměly být, se náhle otevřely dveře. Jeho metafyzická

mysl vztáhla ruce a sevřela fyzický svět, připravená ho ohnout podle jeho vůle. Slyšel muže, ležícího na zemi, jak řve vztekem a bolestí, a viděl toho vysokého, jak sahá pod kabát a vytahuje ven ošklivou zbraň s krátkou hlavní. Ale dveře v Möbiově časoprostoru, které překrývaly skutečný svět, byly na dosah, jejich práh jakoby ho lákal dovnitř.

A je to, Harry! ozval se Möbius. *Dokázals to!* „Ale já nevím, kam vedou!“ vykřikl Harry nahlas.

Hodně štěstí, Harry! zavolali Gormley, Hannant a Lane skoro jednohlasně.

Pistole v ruce vysokého agenta vyplivla oheň a olovo. Harry se sklonil a cítil, jak mu něco horce dýchlo na krk a jak mu něco zuřivě škublo límcem kabátu. Vyskočil, zaklonil se, vykopl proti vysokému muži a ucítil divoké uspokojení, když ho zasáhl do tváře a do ramene. Muž upadl a jeho zbraň zarachotila na tvrdé zemi. Klel, plival krev a zuby a pak po ní skočil, sevřel ji oběma rukama a shrbeně se narovnal.

Harryho pohled padl na dveře do Möbiova časoprostoru. Byly tak blízko, že kdyby vztáhl ruku, mohl by se jich dotknout. Vysoký agent ze sebe vyrazil něco nesrozumitelného a namířil zbraň na Harryho. Ten ji znovu odkopl, pak uchopil muže za límec, a když ztratil rovnováhu, postrčil ho –

-Přímo do otevřených dveří.

Německý agent... najednou zmizel! Odněkud jakoby z velké dálky, se ozvala ozvěna hrůzou naplněného, dlouhého a jen pomalu utichajícího řevu. Byl to křik prokleté, ztracené duše, odsouzené k utrpení v naprosté temnotě.

Harry ten výkřik zaslechl a zachvěl se – ale jen na okamžik. Jak pomalu utichalo, zaslechl křik rozkazů, zvuk nohou, běžících po pěšině. Přibíhala spousta lidí, proplétali se mezi náhrobky a mířili k němu. Věděl, že pokud měl někdy použít dveře, nejlepší okamžik nastal. Zraněný agent na zemi držel svou pistoli v obou rukách, třesoucích se jako aspik. Jeho oči byly neuvěřitelně rozšířené, protože viděl... něco! Nebyl si vůbec jistý, jestli by se odvážil zmáčknout spoušť a tohoto muže zastřelit.

Harry mu ani nedal čas, aby si to mohl rozmyslet. Vykopl mu zbraň z ruky a na jediný zlomek vteřiny se zastavil, aby si ještě

jednou přečetl ty neuvěřitelné vzorce, které se mu vynořily v mysli. Muži k němu přibíhali každým okamžikem blíž a blíže. Střely hvízdaly a vykřesávaly z mramoru jiskry.

Dveře, které se otevíraly na Möbiově náhrobku, vedly do nikam. To bylo docela přiměřené, pomyslel si Harry – a po hlavě do nich skočil. Ochromený německý agent, který ležel na zemi viděl, jak skáče a mizí v kameni!

Muži doběhli a zůstali stát v hloučku. Všichni před sebou drželi namířené a odjištěné pistole. Rozhlíželi se kolem a prohlíželi okolí ostrýma, chladnýma očima. Ochromený agent ukazoval. Ležel na zemi se zlomenými žebry, s bledým obličejem a ukazoval třesoucím se prstem na Möbiův náhrobek. V tomto okamžiku byl příliš otřesen, aby se zmohl na jediné slovo.

Ostrý vítr nepřestával foukat.

* * *

V 16:45 už Dragosani věděl to nejhorší. Harry Keogh žil. Nebyl zatčen, ale díky někomu, kdo mu pomohl, unikl. Okolnosti týkající se jeho úniku byly neznámé, nebo lépe řečeno, všechny dohady byly nepravděpodobné a nedůvěryhodné. Jeden agent zmizel a byl patrně mrtvý a druhý byl vážně zraněn. Východní Němci byli velmi rozzuřeni a chtěli vědět, s kým nebo s čím to vlastně měli co do činění. Jen ať se klidně ptají – Dragosani by byl jen rád, kdyby věděl, s čím má co do činění on.

V každém případě spočívala celá tíha problému pouze na něm a čas ubíhal. Už nemohl déle pochybovat o tom, že Keogh sem přijde, ale kdy? Už dnes v noci? A jak? Kdo to věděl? Kdy přesně? To byla také věc, kterou by rád věděl. Ale alespoň jednou věcí si mohl být Dragosani úplně jistý: přijde. Jeden člověk, který půjde sám proti malé armádě! Jeho vítězství bylo nemožné – ale Dragosani věděl o mnoha věcech, které by každý normální člověk prohlásil za nemožné...

Mezitím, protože bezpečnostní systém na zámku pracoval dokonale, měl Dragosani všechny muže, o které žádal, a ještě další půltucet navíc. Zaplnili kulometná hnízda na vnějších zdech, opevnění v přístavbách a také zbrojnice, vybudované v opěrných zdech zám-

ku. ESPeři byli shromážděni ve svých laboratořích odpovídajících jejich různým schopnostem a nadáním a Dragosani se vrátil do Borowitzovy pracovny ve věži, kde si zřídil své taktické velitelství.

Zámek byl podle jeho rozkazu prohledáván od střechy po sklepy. Ale jakmile se dozvěděl o Keoghově útěku, prohledávání zastavil. Veděl už, odkud přijdou problémy. V té chvíli už byly podzemní prostory zámku dokonale propátrány, byly vytrhány podlahy a několik věkovitých kamenů bylo odstraněno a základy, na nichž zámek stál, byly obnaženy skoro až na zem samotnou. Pracovalo na tom skoro padesát mužů, kteří věděli, že na tom může záviset jejich život.

Ale co rozzuřovalo Dragosaniho ze všeho nejvíce, bylo pomyšlení na to, že to způsobil jeden jediný člověk, Harry Keogh, a to, co se dělo, se dělo díky němu. Což mohlo jednoduše znamenat, že Keogh vládl neuvěřitelně ničivou silou. Ale jakou? Dragosani věděl, že je nekroskopem – no a co? Sám viděl mrtvou věc, která vstala kvůli Keoghovi ze dna řeky, aby mu pomohla. Ale to byla jeho matka a odehrálo se to ve Skotsku, tisíce kilometrů odtud. Tady nebyl nikdo, kdo by Koeghovi v jeho boji pomohl.

Samozřejmě, kdyby z toho všeho Dragosani dostal strach, vždycky ještě mohl utéct (celá událost se měla týkat pouze Bronického zámku a ničeho jiného), ale to neodpovídalo jeho zájmům. Nejen proto, že by to vypadalo jako zbabělost, ale také proto, že na dnešek předpověděl Vlady smrt upíra, který byl v Dragosanim. A to byla předpověď, po jejímž naplnění Dragosani toužil především. Byl to jeho cíl, a zatím mu ještě jeho mysl patřila natolik, že si jeho naplnění dokázal přát!

Co se týkalo Vladyho – telefonem nebyl k zastižení, a když pro něj přijela bezpečnostní jednotka, svážející pracovníky pobočky do zámku, objevili v jeho bytě dopis, který jeho nepřítomnost vysvětloval. Byl adresován jeho snoubence a Vlady v něm psal, že se s ní brzy spojí ze západu. Dragosani s radostí předal zrádcův dopis na všechna zainteresovaná místa. Nevsadil by teď na jeho život ani zlámaný pětník: jakmile se někde objeví, bude zastřelen ve jménu vnitřní bezpečnosti Sovětského svazu.

Tím s Vladym skončil, i když... mohlo to snad dopadnout jinak? Dragosani se nad tím zamyslel. Vyděsil snad on, Dragosani, Vladyho natolik, nebo tu byl ještě jiný důvod pro jeho útěk?

Možná že zahlédl v budoucnosti něco, co se blížilo...

Šestnáctá kapitola

Bylo tomu tak, jak se Harry obával: za Möbiovými dveřmi se ponořil do Prvotní temnoty, do temnoty, která existovala ještě předtím, než vznikl vesmír.

Nechybělo tu jenom světlo, chybělo tu naprosto všechno. Klidně by se mohl nacházet ve středu černé díry, s tím rozdílem, že v černé díře působilo nadměrné množství gravitace, zatímco tady nebyla žádná. V jistém smyslu slova to byla metafyzická úroveň bytí, ale ve skutečnosti tomu tak nebylo – protože tady nebylo vůbec nic. Bylo to prostě ‘místo’, ale místo, ve kterém žádný Bůh nevyřkl ta zázračná slova příkazu ‘Budiž světlo!’.

Bylo nikde a přitom bylo všude. Bylo uvnitř stejně jako vně. Odsud mohl člověk jít kamkoli nebo také nikam. A *mohlo být* věčné, protože v jeho prostředí, kde nebyl čas, nic nestárlo, ani se neměnilo, pokud ho k tomu nedonutila vůle. Harry Keogh tu byl cizorodým prvkem, nechtěným návštěvníkem Möbiova časoprostorového kontinua a to se ho muselo zbavit. Cítil, jak se ho dotýkají nehmotné síly, strkají do něj a pokoušejí se ho vypudit z nereálného prostředí, ve kterém se nacházel, zpátky. Ale věděl, že do sebe nemusí nechat strkat.

Byly tam dveře, do kterých mohl vstoupit, jistě, milióny miliónů dveří, které vedly do všech časů a všech míst, ale věděl, že většina těchto míst a časů je pro něj smrtící. Nemělo by smysl, kdyby stejně jako Möbius zamířil do nějaké vzdálené galaxie v hloubi vesmíru. Harry nebyl stvoření mysli, ale měl také tělo. Nepřál si zmrznout, usmažit se, roztát nebo vybuchnout.

Otázkou tedy zůstávalo: které dveře použít?

Harryho skok do Möbiova náhrobku ho mohl zanést do vzdálenosti několika metrů stejně jako několika světelných let, mohl tu být minutu nebo měsíc, když ucítil první záchvěv síly, odlišné od sil, vytlačujících ho z časoprostorového rozměru. Nebyl to ani tlak, jako spíš jemné postrčení, které vypadalo, jako by ho někdo chtěl vést. Kdysi už něco takového poznal, když hledal místo, na kterém ležela jeho matka a přišel nad tůň, ležící pod převislým břehem. V každém případě z toho postrčení zatím necítil žádnou hrozbu.

Harry se nechal unášet, následoval to, cítil, že je to silné a směřoval k tomu stejně tak, jako slepec směřuje k přátelskému hlasu. Nebo spíš jako můra ke světlu? Ne, protože mu jeho intuice řekla, že ať už je to cokoli, rozhodně mu to nechce ublížit. Každým okamžikem byla ta síla větší a určitější jak ho unášela proudem časoprostorového kontinua jako říčním korytem. Jako by spatřil světlo na konci tunelu, vycítil směr, kterým plynul, a pustil se jím.

„Dobře!“ ozval se v Harryho hlavě vzdálený hlas. „Velmi dobře! Pojď ke mně, Harry Keoghu, pojď ke mně...“

Byl to ženský hlas, ale bylo v něm jen málo vřelosti. Byl tenký a ostrý jako vítr na hřbitově v Lipsku a stejně jako vítr byl starý jako čas sám.

„Kdo jste?“ zeptal se Harry.

„Přítel,“ ozvala se odpověď, tentokrát už silněji.

Harry pokračoval v pohybu směrem za tím hlasem. Plul... tím směrem. A před ním se objevily další Möbiovy dveře. Těsně před nimi se zastavil. „Jak mohu vědět, že jste můj přítel? Jak mohu vědět, jestli vám mohu důvěřovat?“

„Ptala jsem se na totéž,“ řekl hlas velice blízko jeho ucha. „Protože jsem to také nevěděla. Ale důvěřovala jsem.“

Harry otevřel dveře a vešel dovnitř.

Natažený stejně jako ve chvíli, kdy skočil, zjistil, že se vznáší asi půl metru nad povrchem a spadl – pak se schoulil a přitiskl se k zemi. Hlas v jeho hlavě se zachichotal a řekl: „No tak,“ řekl. „Už chápeš? Jsem přítel...“

Harry uvolnil prsty, bezděčně zaťaté do vyschlé půdy. Cítil se otřesený, měl závrať a bylo mu špatně. Zvedl trochu hlavu a rozhlédl se kolem. Světlo a barva ho udeřily takřka fyzickou silou. Světlo a horko. To byl první dojem, který skutečně cítil. Bylo tu horko. Půda pod jeho nataženým tělem byla horká a slunce nezvykle hřálo, jak mu dopadalo na krk a ruce. Na kterém místě světa se nacházel? Byl vůbec ještě na Zemi?

Pomalu se posadil, stále ještě oslabený závratí. A postupně, jak se jeho tělo začalo znovu podrobovat přitažlivosti, přestaly věci kolem něj kroužit a on si úlevně vydechl.

Harry nikdy moc necestoval, ale kdyby o tom přemýšlel, řekl by, že se ocitl někde ve Středomoří. Půda byla žlutohnědá s žilami

písku, rostliny zakrslé a slunce, příliš horké na leden, mu řeklo, že se nachází v blízkosti rovníku. Docela určitě k němu byl o tisíce kilometrů blíže, než když byl v Lipsku. O něco dál se zvedaly nízké kopce. Kolem stály trosky rozpadlých starých zdí a hromady suti. A nad ním –

Dvojice proudových stíhaček, letící po čisté modři oblohy jako dva šípy zanechávající za seboumi pruhy spalin, jak mířily k obzoru. Hřmění jejich motoru se k němu tlumeně snášelo.

Harry se trochu uklidnil a podíval se na trosky. Střední východ? Nejspíš. Nějaká stará vesnice, která se stala obětí přirozeného přírodního postupu. A znovu uvažoval, kam se to vlastně dostal.

„Do Endoru," řekl hlas v jeho hlavě. „Tak se to tu jmenovalo, když to ještě mělo jméno. Tady jsem žila."

Endor? To mu něco říkalo. Biblický Endor? Místo, kam přišel Saul v noci předtím, než zemřel v pohoří Gilbóa? Kam přišel, aby vyhledal – čarodějnici?

„Ano, tak mi říkali," usmál se suše hlas v jeho hlavě. „Čarodějnice z Endoru. Ale to už je velice dávno a už tenkrát byly čarodějnice a čarodějnice. Měla jsem velké nadání, ale teď se ve světě objevil ještě větší. Spala jsem, když jsem o něm slyšela poprvé, o tom velkém čaroději, a zvěsti o něm byly takové, že mě probudily. Mrtví o něm tvrdí, že je jejich přítelem a mezi živými jsou takoví, kteří se ho velice obávají. Ano, přála jsem si hovořit s tím, kdo se stal legendou mezi těmi, jež odpočívají v hrobech. A hle! Zavolala jsem a on přišel. A jeho jméno je Harry Keogh..."

Harry se zahleděl na zem, na které seděl, přiložil na ni ruce a zatlačil. Když je opět zvedl, byly zaprášené a suché. „Jsi... tady?" zeptal se opatrně.

„Jsem jedno s prachem tohoto místa," odpověděla. „Můj prach leží zde."

Harry přikývl. Dva tisíce let je dlouhá doba. „Proč jsi mi pomohla?" zeptal se.

„Copak bys chtěl, aby mě ti mrtví prokleli navěky?" odpověděla. „Proč jsem ti pomohla? Protože mě o to žádali! Všichni! Tvá pověst tě předchází, Harry. 'Zachraň ho!' prosili mě, 'protože my ho milujeme!'" Harry znovu přikývl. „Moje matka," řekl.

„Tvoje matka je jenom jedna z mnoha," odpověděla čarodějnice. „Je tvůj největší zastánce, jistě, ale mrtvých je mnoho. Prosili za tebe, ano, byly jich tisíce."

Harry byl překvapen. „Neznám jich tisíce," řekl. „Znám tucet, možná dva tucty."

A znovu se ozval její smích, dlouhý, suchý a neveselý. „Ale oni znají tebe! Jak jsem mohla nevyhovět svým bratrům a sestrám v zemi?"

„Chceš mi pomoci?"

„Ano?"

„Víš, co mám v úmyslu?"

„Ano, ostatní mi to řekli."

„Pak mi pomoz, jakkoliv můžeš – pokud můžeš. Nechci tě urazit, ale upřímně řečeno, nemyslím, že bys pro mne mohla něco udělat."

„Ano? Nezapomeň, že jsem ovládala některé z tvých sil už před dvěma tisíci let. Copak jsou má umění zapomenuta? Sám král si ke mně přišel pro radu, Harry Keoghu!"

„Saul? Nepřineslo mu to nic dobrého," řekl Harry, ale jemně. „Chtěl, abych mu ukázala jeho budoucnost," bránila se. „A tak jsem mu ji ukázala."

„A můžeš mi ukázat mou?"

„Tvou budoucnost?" na chvíli se odmlčela. Pak řekla: „Dívala jsem se do tvé budoucnosti, Harry, ale neptej se mě na ni."

„Je snad tak zlá?"

„Jsou v ní činy, které musí být vykonány," odpověděla, „a křivdy, které musí být napraveny. Pokud ti ukážu, co tě čeká, neposílí tě to pro úkol, který před tebou leží. Spíše by tě to ve tvém konání oslabilo, stejně jako Saula."

„Mám zemřít?" Harryho srdce se sevřelo. „Něco z tebe je odsouzeno k smrti." Harry potřásl hlavou. „To nechápu. Nemůžeš mi povědět víc?"

„Neřeknu nic více."

„V tom případě bys mi mohla možná pomoci s Möbiovým rozměrem. Nevím, jak se v něm mám orientovat. Byl bych ztracen, kdybys mě sem nepřivedla."

„Ale o tom já vůbec nic nevím," řekla, očividně zmatená. „Já jsem tě jen zavolala a tys mě uslyšel. Proč se nechceš nechat vést těmi, kteří tě milují?"

Bylo to možné? Harry usoudil, že nejspíš ano. „Alespoň něco," řekl. „Mohu to alespoň zkusit. A teď mi pověz, jak mi ještě můžeš pomoci?"

„Pro krále Saula," odpověděla, „jsem vyvolala Samuela. Na tebe čeká celá řada těch, kteří si s tebou chtějí promluvit. Jestli chceš, budu tvým médiem."

„Ale já mohu mluvit s mrtvými sám!" řekl.

„Ale ne s těmito třemi," odpověděla, „protože je neznáš."

„Dobrá, nech mě s nimi promluvit."

„Harry Keoghu," zašeptal nový hlas v jeho hlavě – jemný hlas, ve kterém zněla krutost jeho bývalého pána. „Jednou jsem tě už viděl a tys viděl mě. Jmenuji se Max Batu."

Harry sebou trhl a znechuceně si odplivl do písku. „Max Batu? Ty nejsi žádný můj přítel!" zavrčel. „Zabil jsi Keenana Gormleyho!" Pak mu došlo, s kým vlastně mluví. „Ale ty? A mrtvý? Tomu nerozumím."

„Dragosani mě zabil," řekl mu ten druhý. „Udělal to, aby se pomocí nekromancie mohl zmocnit mého nadání. Prořízl mi hrdlo, vykuchtil mě a pak mě nechal hnít. Teď má uhrančivý zrak on. Nedělám si žádné iluze o tom, že bys byl mým přítelem, Harry Keoghu, ale jsi jím rozhodně více než on. Říkám ti to, protože ti to může pomoci k tomu, abys ho zabil – dříve, než zabije on tebe! Taková je má pomsta!"

A jak hlas Maxe Batua slábl, ozval se místo něj jiný: „Byl jsem Tibor Ferenczy," řekl a jeho tón byl smutný a oduševnělý. „Mohl jsem žít věčně. Byl jsem upírem, Harry Keoghu, ale Dragosani mě zničil. Byl jsem nemrtvý. Teď jsem navždy mrtvý."

Upír! Další část skládanky, která se objevila v Gormleyho a Kyleově asociační hře. Kyle zahlédl upíra v Harryho budoucnosti. „Jen stěží mohu Dragosaniho odsuzovat kvůli zabití upíra!" řekl Harry.

„Nechci, abys ho odsuzoval," zdrsněl hlas na okamžik a zanechal za sebou svůj smutek jako had svou kůži. „Chci, abys ho zabil! Chci, aby byl ten lhář, ten podvodník, ten zatracený nekromantský pes mrtvý, mrtvý, mrtvý! Tak, jako jsem já! A já vím, že bude mrtvý – já vím, že ty ho zabiješ – ale pouze když ti pomohu. Pouze pokud se mnou... uzavřeš obchod?"

„Nedělej to, Harry!“ varovala ho čarodějnice z Endoru. „Sám Satan se ohledně lží a podvodů nemůže měřit s upírem!“

„Žádný obchod,“ souhlasil s ní Harry.

„Ale já po tobě chci takovou maličkost!“ zaprotestoval Tibor a jeho hlas se změnil v kňučení.

„Jak malou?“

„Chci jen, abys mi slíbil, že tu a tam – jednou za čas, na tom nesejde – až budeš mít chvilku – si se mnou přijdeš promluvit. Protože nikdo není tak osamělý, jako jsem teď já, Harry Keoghu.“

„Dobrá. Slibuji.“

Bývalý upír si úlevně vzdychl. „Výborně! Teď už vím i já, proč tě mrtví tak milují. Musíš vědět tohle, Harry: Dragosani má v sobě upíra! To stvoření je ještě malé, ale roste rychle a učí se ještě rychleji. Víš, jak zabít upíra?“

„Dřevěný kůl?“

„To ho jenom ochromí. Pak mu musíš utnout hlavu!“

„Budu si to pamatovat,“ přikývl Harry a nervózně se kousl do rtu. „A pamatuj si také, cos mi slíbil,“ řekl Tibor a jeho hlas slábl do ztracena. Na okamžik se rozhostilo ticho a Harry uvažoval o podstatě té podivné složené bytosti, proti které se chtěl postavit. Ale pak se najednou ozval z temnoty hlas jeho třetího a posledního pomocníka: „Harry Keoghu,“ zabručel jeho majitel, „neznáš mě, ale sir Keenan Gormley ti o mně určitě něco řekl. Byl jsem Grigorijem Borowitzem. Už nejsem. Dragosani mě zavraždil Batuovým uhrančivým zrakem. Zemřel jsem ve svých nejlepších letech díky jeho zradě!“

„Takže vy také toužíte po pomstě,“ řekl Harry. „Copak Dragosani neměl žádné přátele? Ani jednoho?“

„Ano, měl mne. Měl jsem s Dragosanim plány, velké plány. Ech, ale ten parchant měl plány jen sám se sebou! A pro mne v nich nebylo místo. Zabil mne pro mé vědomosti o pobočce E, aby mohl ovládat to, co jsem stvořil. Ale to mu nestačí. Myslím, že chce – všechno! Tím myslím doslova všechno na světě. A pokud bude žít, může toho nakonec i dosáhnout.“

„Nakonec?“

Ucítil silné Borowitzovo zachvění. „Abys mi rozuměl, ještě se mnou neskoncoval. Mé tělo leží na mé dači, kde mě zabil, ale dříve

nebo později se dostane do jeho rukou a pak se mnou udělá totéž, co s Maxem Batuem. Nechci to, Harry. Nechci, aby se ten hajzl prohrabával v mých vnitřnostech a vytahoval z nich má tajemství!“

Harry vycítil něco z jeho hrůzy, ale nedokázal k němu cítit lítost. „Chápu vaše důvody,“ řekl, „ale pokud by vás nezabil on, udělal bych to já. Za mou matku, za Keenana Gormleyho, za všechny lidi, kterým jste ublížil, nebo jste se k tomu chystal.“

„Ano, ano, samozřejmě že bys to udělal,“ řekl Borowitz bez jakéhokoli nepřátelství, „pokud bys mohl. Než jsem se stal vedoucím pobočky, byl jsem vojákem, Harry Keoghu. Dovedu na rozdíl od Dragosaniho pochopit čest. A proto ti také chci pomoci.“

„Přijímám vaše důvody,“ řekl Harry. „Jak mi můžete pomoci?“

„Za prvé ti mohu říct všechno o Bronickém zámku: o jeho uspořádání a vybavení, o lidech, kteří tam pracují. Tady, vezmi si to,“ a rychle předal Harrymu své vědomosti o tom místě a o všech ESPerech, kteří tam byli zaměstnáni. „A mohu ti ještě říct o něčem jiném, o něčem, co s použitím svého nadání určitě dokážeš využít. Jak jsem říkal, kdysi jsem byl vojákem. Je to tak, a moje vědomosti o válčení byly rozsáhlé. Studoval jsem historii všech konfliktů od počátku lidstva. Pátral jsem po všech stopách válek, které se kdy odbývaly na povrchu země, a všechna bitevní pole jsem důvěrně znal. Ptáš se mé, jak ti mohu pomoci? Tak poslouchej a já ti to řeknu.“

Harry poslouchal a jeho oči se pomalu otevíraly víc a více a na jeho tváři se objevil pochmurný úsměv. Až do této chvíle se cítil unavený a bez naděje. Ale teď jakoby z jeho ramenou spadla obrovská zátěž. Přece jen měl nějakou šanci, jak se zdálo. Nakonec Borowitz ztichl. „Byli jsme nepřátelé,“ řekl Harry, „i když jsme se nikdy nesetkali tváří v tvář. Ale přesto vám děkuji. Chápete, že zničím vaši pobočku stejně, jako by to udělal Dragosani?“

„Více než on bys ji zničit nemohl,“ zavrčel ten druhý. „No, už musím jít. Je tu ještě někdo, s kým bych si chtěl promluvit, pokud to bude možné...“ A jeho hlas zmizel v dálce.

Harry se rozhlédl po pobořeném okolí a všiml si, jak se slunce sklonilo k západu. Po navátých dunách tančily malé písečné víry. Jak přicházel večer, začali na obloze kroužit luňáci. Stíny se

prodlužovaly a on seděl v písku a na oblázcích s bradou v dlaních a přemýšlel.

„Všichni mi chtějí pomoci," řekl nakonec.

„Protože jim přinášíš naději," řekla mu čarodějnice z Endoru. „Po celá staletí, od chvíle kdy začal čas, mrtví pouze tiše leželi ve svých hrobech a to bylo všechno. Ale teď jsou vzhůru, volají na sebe a hovoří spolu způsobem, který jsi jim ukázal. Našli svého zastánce. Stačí říct, Harry Keoghu, a udělají, co jim rozkážeš..."

Harry se postavil, rozhlédl, pocítil chlad přicházejícího večera a začal se třást.

„Už tu nemám proč zůstat," řekl. „A co se týká tebe, ctihodná dámo, nevím, jak bych ti poděkoval."

„Nepotřebuji tvé díky," odpověděla. „Děkují mi mrtví, kterých je bezpočet."

Přikývl. „Ano, a mezi nimi jsou někteří, se kterými bych si nejdříve rád promluvil."

„Běž tedy," odpověděla. „Budoucnost na tebe čeká stejně jako na všechny ostatní." Harry na to nic neřekl, ale prošel Möbiovými dveřmi, zamířil k jiným a vešel do nich.

Nejdříve se vydal za svou matkou a cestu k ní našel bez problémů. Pak se přesunul k 'Seržantu' – Grahamovi Laneovi do Hardenu a udělal si malou odbočku, aby mohl navštívit Jamese Gordona Hannanta, ležícího o nějakých padesát metrů dále. Pak se odebral do Zahrad klidu, kde byl rozprášen popel Keenana Gormleyho a kde se také starý muž nacházel. A nakonec zamířil ke Grigoriji Borowitzovi, který ležel ve své dači na Žukovce. Na každém místě nestrávil více, než patnáct minut, vyjma posledního. Bylo něco jiného mluvit s mrtvými v jejich hrobech a něco jiného hovořit s mužem, který seděl na pohovce a poulil na něj své skelné oči.

V každém případě byl Harry rád, že ví, co dělá a že se může směle vyrovnat nástrahám, které pro něj obnášela cesta Möbiovým kontinuem. Pak už zůstalo jediné místo, na které se chtěl vydat. Ještě předtím ale sundal ze stěny dvouhlavňovou brokovnici a naplnil si kapsy náboji ze zásuvky.

Bylo 17:30 východoevropského času, když se vydal na cestu Möbiovou páskou ze Žukovky na Bronický zámek. Cestou ale

náhle ucítil, že s ním cestuje někdo cizí, a uvědomil si, že není v Möbiově kontinuu sám.

„Kdo je tam?“ zavolal myslí do naprosté temnoty, kterou cestoval. „Jen další mrtvý člověk,“ ozvala se odpověď, zatrpklá a vážná. „Za svého života jsem dokázal číst v budoucnosti, ale musel jsem zemřít, abych si plně uvědomil plný rozsah svého nadání. Stručně řečeno, ve tvém ‘nyní’ ještě žiji, ale zakrátko zemřu.“

„Tomu nerozumím,“ řekl Harry.

„Neočekával jsem ani, že tomu budeš hned rozumět. Jsem tady proto, abych ti to vysvětlil. Jmenuji se Igor Vlady. Pracoval jsem pro Borowitze. Udělal jsem chybu v tom, že jsem se snažil poznat svou vlastní budoucnost, svou vlastní smrt. Dojde k ní za dva dny od tvého ‘teď’ v důsledku Dragosaniho rozkazu. Ale po smrti teprve objevím šířku svých možností. To, co jsem dělal zaživa, budu ovládat po smrti ještě lépe. Pokud budu chtít, budu se moci podívat zpátky na začátek času nebo dopředu na jeho konec – pokud by čas mohl mít začátek a konec. Samozřejmě, že tomu tak není. Všechno je součástí Möbiova kontinua, nekonečnou uzavřenou křivkou, která obsahuje všechen čas a prostor. Ukážu ti to.“

A ukázal Harrymu dveře vedoucí do budoucnosti a do minulosti a Harry stál na jejich prahu a sledoval čas, který byl, a čas, který teprve přijde. Ale nechápal, co vlastně vidí. Protože za dveřmi, které se otevíraly do budoucího času, viděl jen změť miliónů čar, zářících modrým světlem, a jedna z nich začínala u něj a dveřmi se odvíjela budoucnosti – do jeho budoucnosti. A stejně tomu tak bylo i s dveřmi do času, který už pominul: totéž modré světlo, které se od něj odvíjelo a mizelo v minulosti – v jeho minulosti spolu s milióny čar, patřících jiným lidem. A světlo, které se z těch čar linulo, bylo tak jasné, že ho jejich záře skoro oslepovala.

„Ale z tebe žádné světlo nesvítí,“ řekl Igoru Vladymu. „Proč?“

„Protože mé světlo ještě nebylo uhašeno. Jsem jako Möbius: čistá mysl. A jestliže před ním nemá prostor žádná tajemství, přede mnou nemá žádná tajemství čas.“

Harry se nad tím zamyslel a pak řekl: „Chci vidět nit svého života,“ a znovu stál na prahu dveří do budoucnosti. Díval se do jasně modré výhně budoucnosti a viděl, jak se jí jeho nit života vine

jako neonová stuha a jasně pozoroval, jak se v budoucím čase kroutí. Ale jak se na ni díval, zdálo se mu, že vidí její konec. Vypadalo to, jakoby modré světlo nevycházelo z jeho těla ven, ale vracelo se do něj! Jako by se do něj vracela, jak se jeho konec blížil! A teď už byl její konec jasně viditelný a letěl mu vstříc jako modrý meteor! Náhle ho přepadla hrůza z Nepoznaného, takže ustoupil ode dveří zpět do temnoty.

„Mám zemřít?“ zeptal se. „To je to, co jsi mi chtěl říct, co jsi mi chtěl ukázat?“

„Ano –“ řekla mysl Igora Vladyho, cestující časem, „-a ne.“ Tomu Harry nerozuměl. „Chystám se projít Möbiovými dveřmi na Bronický zámek,“ řekl. „Jestli tam mám zemřít, rád bych to věděl. Čarodějnice z Endoru mi řekla, že ‘něco’ ze mě má zemřít. A teď jsem viděl, jak nit mého života dobíhá,“ v mysli pokrčil rameny. „Zdá se, že to je můj konec...“

Vycítil přikývnutí toho druhého. „Ale pokud použiješ dveře vedoucí do budoucího času,“ řekl Vlady, „můžeš přejít za konec své životní niti – tam, kde začíná znovu!“

„Začíná znovu?“ To Harryho zmátlo. „Chceš tím říct, že budu žít znovu?“

„Je tam ještě jedna nit, ve které jsi také ty, Harry. Žije už teď. Jediné, co jí chybí, je vědomí.“ A Vlady mu vysvětlil, co tím myslel. Přečetl Harrymu jeho budoucnost, stejně jako ji dříve přečetl Dragosanimu. S tím rozdílem, že tam, kde začínala Harryho budoucnost, začínala pro Dragosaniho minulost. A tak nakonec znal Harry odpověď na všechny své otázky.

„Dlužím ti své díky,“ řekl Vladymu. „Nedlužíš mi nic,“ odpověděl Vlady.

„Ale přišel jsi v pravý čas,“ trval na svém Harry a jen stěží si uvědomoval význam svých slov.

„Čas je relativní,“ pokrčil rameny ten druhý a pak se usmál. „Co bylo, to bude!“

„V každém případě ti děkuji,“ řekl Harry a prošel dveřmi na Bronický zámek.

Přesně v 18:31 začal telefon zvonit a Dragosani vyskočil z křesla. Venku už se setmělo a tma byla ještě hustší díky sněhu, který padal z černé oblohy. Hledáčky, umístěné na vnějších zdech a

věžích osvětlovaly území zámku a celou plochu mezi ním a obvodovou zdí už od chvíle, kdy padl soumrak, ale teď byly paprsky jejich světel omezeny na pouhé kužely šedého světla, které pronikaly tmou jen s obtížemi nebo vůbec ne.

Dragosaniho znepokojovalo, že se viditelnost tak snížila, ale obrana zámku byta založena na spolehlivějších věcech než na pouhém lidském zraku. Byly tu skryté nástražné dráty, poslední výkřiky techniky, co se týkalo elektronické ochrany a dokonce i pás pěchotních min v půlkruhu těsně kolem vnějších zdí.

Ale přesto nic z toho nedokázalo dát Dragosanimu pocit bezpečnosti. Předpověď Igora Vladyho opomíjela jakoukoli ochranu. Tak či tak, od vnější zdi ani z kulometných hnízd nikdo nevolal. Muži vyčkávající v obranných postaveních byli vybaveni krátkovlnnými vysílačkami. Hovor tedy bude spíš zvenčí nebo mu volá někdo, kdo je na území zámku. Dragosani strhl sluchátko z vidlice a vyštěkl: „Ano, co je?“

„Tady Felix Krakovič,“ odpověděl roztřesený hlas. „Jsem dole ve své laboratoři. Soudruhu Dragosani, něco... přichází!“

Dragosani toho muže znal: byl to předvídač, méně významný jasnovidec. Jeho nadání ani zdaleka nedosahovalo úrovně Igora Vladyho, ale určitě nebylo dobré ho přehlížet – hlavně ne dnes v noci.

„Něco?“ Dragosaniho chřípí se rozšířilo. Krakovič zdůraznil právě toto slovo. „Tomu nerozumím, Krakoviči! Co se děje?“

„Nevím, soudruhu. Je to, jako by se k nám něco blížilo. Něco hrozného. Ne, už je to tady! Už je to tady!“

„Co to je, ‘tady’?“ zavrčel Dragosani do sluchátka. „Kde ‘tady’?“

„Venku, ve sněhu. Bělov to cítí také.“

„Bělov?“ Karel Bělov byl telepat, nejlepší na krátkou vzdálenost. Borowitz ho často posílal na večírky na zahraničních vyslanectvích a pak využíval toho, co si přečetl v myslích hostitelů. „Bělov tam je s tebou? Dej mi ho.“

Bělov trpěl astmatem. Jeho hlas byl vždycky tichý a sípavý a moc toho nenamluvil. Teď byl ale stručnější, než kdy jindy: „Má pravdu, soudruhu,“ zasípal. „Venku je vědomí – silné vědomí!“

Keogh! Nikdo jiný to nemohl být.

„Jenom jedno?“ Dragosaniho bezkrevné rty se stáhly ze zubů, které připomínaly bílé jehly. Jeho rudé oči jako by začaly svítit. Jak se sem Keogh dostal, to mu nebylo jasné, ale pokud přišel sám, byl mrtvý už teď – a předpovědi toho zrádce Vladyho mohly jít k čertu!

Na druhé straně linky náhle Bělov zalapal po dechu, ohromený tím, co ucítil. „Tak co?“ naléhal Dragosani.

„Já... nejsem si jist,“ řekl Bělov. „Myslel jsem, že je jenom jedno, ale –“

„Ano?“ Dragosani skoro křičel. „Zatraceně! – copak jsou tu kolem mě všichni idioti? Co se děje, Bělove? Co tam venku je?“

Bělov zasupěl na svém konci do sluchátka a zasípal: „On... volá. Je něco jako telepat a volá.“

„Tebe?“ Dragosani svraštil obočí ve zklamaném výrazu. Jeho velké chřípí se podezřívavě a zneklidněně stahovalo, jako by chtěl odpověď na své otázky vyčenichat ze vzduchu.

„Ne, mě ne. Volá na... ty druhé. Ach Bože... a oni mu začínají odpovídat!“

„Kdo mu odpovídá?“ zavyl Dragosani. „Co se to s tebou děje, Bělove? Jsou tu zrádci? Na zámku?“

Na druhém konci linky se náhle ozvalo zařinčení – tichý vzlyk a tlumené žuchnutí – a pak se ozval Krakovičův hlas: „Bělov omdlel, soudruhu!“

„Cože?“ Dragosani nevěřil svým uším. „Bělov? Omdlel? Co se ksakru –“

Na spojovacím pultu, který si sem nechal Dragosani přenést z místnosti dozorčího, začaly blikat kontrolky. Ze svých obranných postavení se s ním snažila spojit spousta mužů. Ve vedlejší místnosti seděl za svým stolem Borowitzův tajemník Julij Galenskij a nervózně naslouchal výbuchům Dragosaniho zuřivosti. Teď na něj nekromant zařval: „Galenský, jsi hluchý? Pojď sem. Potřebuji pomoc!“

V tom okamžiku vrazil dovnitř z chodby dozorčí. Nesl zbraně: krátké automatické pistole. Řekl Galenskému, který vstal ze židle: „Zůstaň sedět. Já tam jdu.“ Bez přestávky na zaklepání takřka vběhl do místnosti a ještě zadýchaný zarazil Dragosaniho, který se vydal ke spojovacímu pultu, plnému blikajících světel. Dragosani si

sundal brýle. Tiše se šklebil na vysílačku a vypadal spíš jako shrbené, napůl šílené zvíře, než jako člověk.

Dozorčí, který se udiveně zadíval na nekromantovu tvář a na jeho rozzuřené oči, hodil zbraně na křeslo. Dragosani jenom vyštěkl: „Přestaň na mě čumět!“ Natáhl svou velkou ruku, popadl dozorčího za rameno a mrštil s ním ke spojovacímu pultu. „Umíš pracovat s tou zatracenou věcí?“

„Ano, Dragosani!“ těžce polkl dozorčí. „Pokoušejí se s tebou spojit.“

„To vidím, ty blbče!“ vyštěkl Dragosani. „Tak s nimi promluv. Zjisti, co mi chtějí.“

Dozorčí se posadil na kraj židle, která stála před pultem. Vzal do ruky sluchátko, cvakl vypínačem a řekl: „Tady je Nula. Kontrola spojení, přepínám.“

Odpovědi přicházely okamžitě, v číselné posloupnosti: „Jednička, slyším, přepínám.“

„Dvojka, slyším, přepínám.“

„Trojka, slyším, přepínám.“

A tak se rychle za sebou hlásilo všech patnáct stanovišť. Hlasy zněly plechově a klidně, ale přese všechnu snahu zněly přepjatě a ve všech se ozýval ostrý tón stěží potlačované hysterie.

„Nula Jedničce, hlaste situaci, přepínám,“ řekl dozorčí.

„Jednička Nule: venku na sněhu jsou nějaké věci!“ ozvala se okamžitě odpověď a hlas Jedničky byl zkreslen statickou elektřinou a potlačovaným vzrušením. „Blíží se k mému postavení! Žádám o povolení zahájit palbu, přepínám.“

„Nula Jedničce: počkejte!“ vykřikl dozorčí. Podíval se na Dragosaniho. Nekromantovy rudé oči byly doširoka otevřené a vypadaly jako kaňky červeného inkoustu v jeho nelidské tváři.

„Ne!“ zavrčel. „Nejdřív chci vědět, s čím tady máme co do činění. Řekni jim, ať zatím nestřílejí a hlásí, co vidí.“

Dozorčí s bledou tváří přikývl a předal Dragosaniho rozkazy. Byl rád, že není tam venku, na stanovišti ve sněhu – ale na druhou stranu, mohlo by být něco horšího, než tu být zavřený s tím šílencem Dragosanim?

„Nulo, tady je Jednička!“ zapraskal v rádiu hlas Jedničky, vzrušením skoro hysterický. „Přicházejí v půlkruhu sněhem. Za

chvíli vstoupí do minového pole. Ale pohybují se tak... pomalu! Tam! Jeden z nich šlápl na minu! Roztrhalo ho to na kousky – ale ostatní pokračují! Jsou hubení, oblečení v hadrech – nedělají žádný hluk. Někteří z nich mají – meče?“

„Nula Jedničce: říkáte jim ‘věci’. Copak to nejsou lidé?“

Hlasu Jedničky nebylo skoro rozumět. „Lidé?“ ozvalo se jeho hysterické zaječení. „Možná jsou to lidé, nebo alespoň byli – kdysi. Myslím, že jsem se zbláznil! To je neuvěřitelné!“ Pokoušel se uklidnit. „Nulo, jsme tady úplně sami a jich je... spousta. Žádám o povolení k palbě. Prosím! Musím se přece bránit...“

V koutcích Dragosaniho otevřených úst se objevila bílá pěna, jak se díval z okna na tmavou čáru vnější zdi a snažil se najít místo, kde bylo postavení Jedničky. Bylo to stanoviště umístěné přesně pod věží, ale nějakých padesát metrů od zámku. Chvílemi, jak se víření sněhu trochu uklidnilo, zahlédl jeho nízký, podsaditý obrys, ale zatím ještě neviděl žádný důkaz, že by na ni útočili tajemní útočníci. Podíval se znovu do vířícího sněhu a v tomtéž okamžiku zahlédl záblesk oranžového ohně, který ozářil obrys vnější zdi – a ozvalo se slabé zadunění výbuchu další miny. Dozorčí čekal na jeho rozkazy.

„Řekni jim, ať popíšou ty... věci!“ vyštěkl Dragosani.

Ještě než mohl dozorčí splnit jeho rozkaz, ozval se z rádia jiný hlas: „Nulo, tady Jedenáctka. Sakra! Ti parchanti jsou všude kolem! Pokud nezahájíme palbu teď, proplazí se kolem nás! Chceš vědět, co jsou zač? Já ti to řeknu: jsou to mrtvoly!“

Takhle to tady bylo. Právě toho se Dragosani obával. Keogh byl tady, jistě, a na pomoc si přivolal mrtvé! Ale odkud?

„Řekněte jim, ať zahájí palbu,“ vyprskl se sprškou pěny rozkaz. „Řekni jim, ať ty parchanty postřílí – ať je to cokoli!“

Dozorčí předal jeho rozkaz. A vzápětí se ze všech stran kolem zámku začaly ozývat tlumené výbuchy. Do nich se vmísilo drsné štěkání kulometů. Obránci konečně převzali iniciativu a začali pálit přímo do středu armády oživlých mrtvol, která neúprosně přicházela sněhem.

Grigorij Borowitz nelhal. Velice dobře znal historii válčení, zvláště pak tu, která se týkala jeho země. V roce 1579 byla Moskva vypleněna krymskými Tatary. Existovaly záznamy o odvezení

kořisti z města. Samozvaný Chán se postavil proti moci svých pánů. Byl se třemi stovkami svých jezdců zbaven postavení, kořisti, většiny svých zbraní a vyhnán z města. Byli zbaveni cti a prostředků obživy, a proto se vydali na jih. Hustě pršelo a oni uvízli v bahnitém trojúhelníku lesa, kde se řeky vylily ze svých koryt. K velké úlevě sužovaného města za nimi vyrazil oddíl pěti set dobře ozbrojených mužů, v mlze a dešti je obklíčil a pobil do posledního muže. Jejich těla byla pohřbena v bahně a močálu a nikdo už je nespatřil – až dnes.

Harry je nemusel nijak přesvědčovat, spíše se zdálo, jako by ho už čekali, připraveni osvobodit se na jeho rozkaz ze země, ve které leželi po čtyři staletí. Kost po kosti, cár po koženém cáru vstávali, někteří ještě stále třímající své zrezivělé zbraně z dávných dob a na Harryho pokyn se vydali k Bronickému zámku.

Harry vystoupil z Möbiova kontinua těsně za vnější zdí. Obránci, kteří hleděli na druhou stranu, ho nespatřili, protože s hrůzou bojovali s jeho dávno mrtvým vojskem. Kromě toho, všechna palebná postavení na obvodových zdech byla obrácena směrem ven. Což mu spolu s hlubokou nocí a sněhem poskytovalo výborný úkryt.

Ale předním se rozkládalo území plné nástražných drátů a ostatních obranných prostředků, nehledě k tomu, že stál přímo na kraji dalšího minového pole, za kterým začínal vnitřní pás ukrytých střílen.

Pro Harryho žádná z těchto nástrah neznamenala žádnou potíž: mohl se jim jednoduše vyhnout tím, že na okamžik vystoupil do jiného vesmíru a pak se znovu objeví v místnosti zámku, kterou si zvolí. Ale nejdříve chtěl vědět, jak si povede jeho podpůrná síla.

Chtěl, aby obránci zámku byli plně vytíženi bojem o vlastní život, a neměli čas chránit Borise Dragosaniho.

V tom okamžiku byl sražen na břicho do malé terénní nerovnosti a ukryt pod jednou bezhlavou věcí z kostí a kůže, která před chvílí prošla kolem strážního stanoviště. Uvnitř seděla Jednička se svým zástupcem, vyhlíželi průzorem a pálili dlouhými dávkami do stěny smrti, která se k nim blížila. Velká většina Harryho vojska – asi polovina z počtu tří set – vstala ze země v tomto úseku a výbuchy pěchotních min si mezi nimi vybraly velkou daň. A když se k tomu

přidala kulometná palba, hrozilo, že Harryho vojsko utrpí ztráty, které by ho mohly zničit.

Harry se rozhodl, že na stanoviště zaútočí sám Zlomil Borowitzovu brokovnici a nabil obě hlavně.

„Vezmi mě s sebou," prosil ho Tatar, který ho ochraňoval. „Kdysi jsem vyplenil město a tohle je jen palác." Lebku mu utrhla střepina pěchotní miny, ale nezdálo se, že by mu to nějak zvlášť vadilo. Pořád ještě třímal svůj velký, otlučený Štít ze železa a bronzu, opíral ho okrajem o zem používaje ho, stejně jako své kosti, k tomu, aby poskytl Harrymu co největší ochranu.

„Ne," řekl Harry a potřásl hlavou. „Nebude tam příliš mnoho místa a já se jen potřebuji dostat dovnitř a zase ven. Ale hudu ti velice zavázán, pokud budu moci použít tvůj Štít."

„Vezmi si ho," řekla mrtvola a pustila jeho držadlo prsty z vybělených kostí. „Ať ti poslouží dobře."

Někde napravo od nich vybuchla mina. Její exploze zbarvila padající sníh dooranžova a otřásla zemí. V chvilkovém záblesku světla zahlédl Harry půlkruh kostnatých postav, které se blížily ze všech stran ke tmavému obrysu stanoviště. Stejně tak je viděli i obránci. Ve vzduchu ječely průbojné střely z kulometu a trhaly na kusy Tatary, kteří přicházeli. I když byl Harryho starý štít těžký, byl prožrán rzí a on si uvědomil, že by přímou střelu nezadržel.

„Běž už!" naléhala to mrtvá věc, odtrhla se od něj a vrhla se bezhlavě do největší vřavy. „Zabij jich pár i za mne!"

Harry přimhouřil oči před padajícím sněhem, zahleděl se na místo, odkud vylétaly střely, vryl si je do mysli, vstoupil do Möbiových dveří – a přenesl se dovnitř stanoviště.

Uvnitř neměl čas na přemýšlení a jen velice málo místa k tomu, aby se vůbec mohl pohnout. To, co zvenčí vypadalo jako nízký kravín, byla ve skutečnosti skořepina ocelových plátů a betonových bloků, matně šedého lesku kalených hlavní a svítících nábojových pásů. Střílnami a průhledy dovnitř pronikalo slabé světlo zvenčí a zahalovalo potem a korditem páchnoucí prostor mlhou, ve které se horečnatě pracující Jednička a jeho zástupce dusili a kašlali.

Harry se k nim přiblížil zezadu, odhodil štít a namířil brokovnici. Jakmile zaslechli zazvonění odhozeného štítu o podlahu, otočili se oba ve svých kovových sedačkách. Spatřili mladíka s bledou tváří,

oblečeného v kabátě a držícího brokovnici, s očima svítícíma v jeho tváři nad zúženým chřípím a úzkou, sevřenou čárou úst.

„Kdo-?“ vyrazil ze sebe Jednička. Vypadal jako podivná, vyděšená vosa v uniformě zámku, se sluchátky na uších a s vytřeštěnýma očima.

„Jak –“ zeptal se jeho zástupce, stále ještě držící ve svých rozechvělých prstech pás s náboji, připravený k zasunutí do kulometu. Pak Jednička hrábl po pistoli do pouzdra u pasu, zatímco jeho zástupce s klením vyskočil ze sedačky.

Harry je nelitoval. Musel je zabít, aby oni nezabili jeho. Na místě, kam je pošle, už na ně bude čekat spousta takových, jako jsou oni. Stiskl obě spouště: jednu pro Jedničku, druhou pro jeho zástupce a odpálil je přímo do náruče smrti. Zápach krve se rychle smísil s ostrým pachem korditu, potu a strachu a vehnal mu do očí slzy. Zuřivě zamrkal, zlomil brokovnici, znovu ji nabil a vstoupil do dalších Möbiových dveří.

Na následujícím stanovišti se odehrálo totéž, stejně jako ve třetím. Celkem jich vyřídil šest v necelých třech minutách.

Když skoncoval s posledním, ucítil vyplašené vědomí jednoho z právě zabitých obránců a uklidnil ho.

„Pro tebe už to skončilo,“ řekl. „Ale ten, který to všechno zavinil, stále ještě žije. Nebýt jeho, byl bys dnes doma se svou rodinou. Stejně jako já. Takže kde najdu Dragosaniho?“

„V Borowitzově pracovně, ve věži,“ řekl mrtvý muž. „Udělal si z ní velitelské stanoviště. Jsou tam s ním ještě jiní.“

„Očekával jsem, že tam nebude sám,“ řekl Harry a podíval se do Rusovy otřesené, zakouřené a nepoznatelné tváře. „Díky.“

Uvolnil šrouby, které držely kulomet v jeho pozici u střílny, těžkou zbraň zvedl a udeřil s ním o tvrdou podlahu. Pak ji zvedl a udeřil znovu. Poté, co s ní třískl o betonovou podlahu počtvrté, dřevěná pažba pukla a Harry z ní ulomil ostrou, silnou třísku, která byla na jednom konci zploštělá a na druhém ostrá.

Sáhl do kapsy a vytáhl jediný náboj, který mu ještě zůstal. Zatnul zuby a vsunul ho do jedné hlavně brokovnice. Bude to muset stačit. Pak otevřel vlhké dveře stanoviště a vyšel do zvířeného sněhu.

Jen několik desítek metrů před ním se tyčily osvětlené zdi zámku, ze kterých šlehaly jazyky hledáčků tam a zpátky, jak pátraly

po nějakém cíli. Většina Harryho vojska – nebo alespoň to, co z něho zbylo – stála u vnitřních zdí zámku, od kterých se teď ozývalo pronikavé rachocení kulometů nepřetržitě. Obránci, kteří ještě zůstali naživu, se pokoušeli zabít mrtvoly a zjišťovali, že to není nijak jednoduché. Harry se rozhlédl kolem a spatřil skupinu opozdilců, kteří se bořili do sněhu, jak se vlekli směrem k budově. Byly to postavy nahánějící hrůzu, shrbená monstra, která kolem něj s obludnou živostí procházela. Ale smrt pro Harryho Keogha neznamenala strach. Zastavil dva z nich, vysušené mrtvoly, které se zdály o něco méně zničené než ostatní, a jednomu z nich podal svou třísku z tvrdého dřeva.

„To je pro Dragosaniho," řekl. Druhý Tatar nesl velký zahnutý meč, pokrytý rzí. Harry zpozoroval, že už ho dnes použil. Dobrá, teď ho – ve jménu spravedlnosti – použije znovu. Ukázal na meč, pokývl a řekl: „To je také pro Dragosaniho – pro upíra v něm."

Pak otevřel Möbiovy dveře a v doprovodu svých dvou společníků do nich vstoupil.

Uvnitř Bronického zámku se rozpoutalo peklo hned od začátku. Toto místo bylo postaveno před dvěmi sty třiceti lety na území starého bojiště. Pod budovou samotnou byl pohřbeno nejméně tucet nezuřivějších tatarských válečníků. A stavba ponechala půdu měkkou a suchou, takže těla, která z ní vstala, byly spíše vyschlé mumie než mrtvoly, obalené masem.

Kromě toho nařídil Dragosani vyzvednout velké kameny v prostorech sklepů a vytrhat podlahy v honbě po známkách sabotáže. Takže když znovu oživení Tataři zaslechli Harryho výzvu, neležely nad nimi žádné překážky, které by jim nedovolily uposlechnout jeho volání, zadržely je v jejich staletých hrobech a znemožnily jim, aby vstali a začali se plížit chodbami, laboratořemi a skleníky. A kdekoli narazili na ESPery nebo obránce, zabili je.

Všechno, co teď zůstávalo v provozu, byla kulometná hnízda, umístěná přímo ve zdech zámku, která těm, jenž v nich byli, nedávala žádnou možnost úniku. Do kulometných postavení bylo možné vstoupit pouze z budovy zámku. Nebyly v nich žádné vnější dveře, žádný východ. Hlas muže, jednoho z mnoha, kteří byli uvězněni ve svém opevněném postavení, popisoval Dragosanimu přecházející-

mu rozzuřeně po místnosti všechny události do nejmenších podrobností:

„Soudruhu, to je šílenství, šílenství!“ vyl hlas v Dragosaniho rádiu a přehlušoval všechna ostatní hlášení – pokud vůbec ještě zůstávala některá, která se dala přehlušit! „Jsou to... zombie, oživlé mrtvoly! Jak můžeme zabít mrtvoly? Blíží se – a můj střelec je rozstřeluje na kusy – a dokonce i ty kusy se blíží! Venku leží hromada takových kusů, svíjejí se, kopou a hromadí se u zdi přímo proti zdi zámku! Trupy, nohy, paže, ruce – dokonce i menší kousky a holé vybělené kosti! Brzy se dostanou dovnitř střílnami a co potom?“

Dragosani zavrčel, podoben zvířeti ještě víc než obvykle a pak zahrozil pěstmi do tmy a padajícího sněhu za okny věže. „Keoghu!“ zuřil. „Vím, že jsi tady, Keoghu. Tak pojď, jestli chceš, a skoncujme s tím!“

„Jsou už uvnitř zámku!“ zavyl hlas z rádia. „Jsme tu v pasti. Můj střelec zešílel. Řve dokonce, i když střílí. Zablokoval jsem ocelové dveře, ale pořád do nich něco buší a chce se to dostat dovnitř. Vím, co to je, protože jsem to zahlédl. Strčilo to dovnitř vyschlý dráp, než jsem tomu stačil na zápěstí přibouchnout dveře. A teď se ta ruka – ach Bože, ta ruka! – plazí u mých nohou a snaží se po nich vylézt nahoru. Vždycky ji odkopnu, ale hned se zase vrací. A znovu! A znovu!“ a jeho hlas se na okamžik ztratil v šumění statické elektřiny a zvuku trhaného šíleného smíchu.

Současně se zmatenými zvuky, linoucími se z rádia, se náhle ozval výkřik Julije Galenského, výkřik plný hrůzy, z jeho předpokoje. „Schody! Přicházejí po schodech!“ Jeho hlas byl ječivý, jako by patřil dívce. Neměl žádné zkušenosti s bojem. Byl to úředník, tajemník. Ale byl vůbec někdo, kdo by měl zkušenosti s něčím takovým?

Dozorčí stál do tohoto okamžiku s bledou tváří u okna a třásl se. Ale teď se sebral, popadl automatickou pistoli a vyrazil za Galenským, který couval od otevřených dveří do místnosti. Cestou popadl trhavé granáty, které ležely na Dragosaniho stole. Přinejmenším je to alespoň muž! pomyslel si Dragosani zdrženlivě.

Pak se ozval dozorčího výkřik hrůzy, jeho klení, štěkot jeho automatické pistole a nakonec uši rvoucí výbuchy granátů, které

odjistil a shodil na schodiště. A do toho všeho se za hřmění výbuchů ozvala poslední zpráva z neznámého stanoviště:

Ne! Ne! Matko boží! Můj střelec se právě zabil a oni se začínají prodírat střílnami dovnitř! Ruce bez paží! Hlavy bez těl! myslím, že budu následovat svého střelce, on už tomu všemu aspoň unikl! Ale tyhle... pozůstatky! Plazí se mezi granáty! Ne – přestaňte!“ Potom se ozvalo vzdálené cinknutí odjištěného granátu, další zaječení a drmolení, zmatené zvuky, po kterých následovala obrovská exploze a pak – už nic. Rádio mlčelo a jenom v pozadí se ozýval šum statické elektřiny. Bronický zámek se znenadání zdál velice klidný...

Ale byl to klid, který nemohl trvat věčně. Zatímco se z chodby vracel dozorčí, jemuž se v patách valila oblaka kouře a korditového zápachu, který stoupal z nižších pater a ze schodiště, vystoupil z Möbiova kontinua Harry Keogh se svými Tatary. Vynořili se v předpokoji, jako by je sem někdo zničehonic přivolal.

Dozorčí zaslechl Galenského výkřik nejhlubší hrůzy a nevíry, otočil se – a spatřil to, co před ním Galenskij: hrozivou postavu ožehlého a očazeného mladíka ve společnosti dvou neméně hrozivých, vysušených mumií, složených z černé kůže a vybělených kostí. Už jenom pohled na ně – přímo tady, v místnosti, kde byl i on – byl schopen zmrazit ho na místě a zastavit mu srdce. Ale ne úplně. Jeho pud sebezáchovy byl silný.

Se rty staženými v divokém šklebu zoufalství a strachu vykřikl dozorčí něco nesrozumitelného a zvedl svou pistoli... ale vzápětí byl vymrštěn do vzduchu a sražen na zeď, ze které pomalu sklouzl na podlahu s tváří změněnou v drsnou kaši, jak Harry použil na krátkou vzdálenost poslední náboj ve své brokovnici.

V dalším okamžiku už obrátili Harryho společníci svou pozornost ke Galenskému, který se krčil a breptal v rohu za svým stolem, zatímco Harry vstoupil do místnosti, která byla kdysi nejvnitřnější Borowitzovou svatyní. Dragosani, který se právě chystal smést oněmělé rádio ze stolu, se otočil a spatřil ho. Jeho velké čelisti se otevřely ve výrazu, plném překvapení. Vztáhl k němu svou třesoucí se ruku, zasyčel jako had a jeho rudé oči zaplály. A v tom okamžiku se ti dva poprvé střetli.

Oba muži prošli neuvěřitelnou změnou, ale u Dragosaniho to byla změna tak kompletní, že se dalo mluvit o naprosté proměně. Harry ho poznal, ano, ale v jakékoli jiné situaci by ho ani nenapadlo, že to je on. Co se týkalo Harryho: zbývalo v něm jenom málo z jeho původní lidské osobnosti nebo totožnosti. Zdědil takové množství nadání, že byl něčím víc než homo sapiens. V každém případě byli oba cizími bytostmi a v tomto okamžiku, kdy se setkali, si to uvědomili. A pak –

Dragosani spatřil brokovnici v Harryho rukách, ale nevěděl, že je nepoužitelná. Nenávistně zasyčel a připraven, že v příštím okamžiku zaslechne její zahřmění, se vrhl k Borowitzovu velkému dubovému stolu a natáhl se po automatické pistoli, která na něm ležela. Harry chytil brokovnici za hlaveň, skočil kupředu a udeřil nad stolem nahnutého nekromanta ohromující silou do hlavy a do krku. Dragosaniho úder odhodil ke stěně a pistole spadla na podlahu. Narazil na zeď, na okamžik u ní stál s roztaženýma rukama, a pak se schoulil k zemi. Vtom spatřil, že brokovnice v Harryho rukách praskla v místech, kde se úderník spojuje s hlavněmi, a všiml si, jak Harryho oči zuřivě pátrají po místnosti ve snaze naleznout jinou zbraň, a pochopil, že je ve výhodě, protože on žádnou nepotřeboval.

Galenského zdušené výkřiky, ozývající se z vedlejší místnosti, náhle zmlkly. Harry ucouvl směrem k pootevřeným dveřím. Ale Dragosani mu nechtěl dát možnost k útěku. Skočil k němu, popadl ho za rameno a držel ho bez sebemenší námahy na délku paže před sebou.

Harry zjistil, že nemůže odvrátit pohled od tváře toho člověka před sebou, od tváře, plné čiré hrůzy. Zalapal po dechu a cítil, jak z něj nestvůrná síla tohoto stvoření vysává sílu.

„Jen kňuč," zavrčel Dragosani. „Kňuč jako pes, Harry Keoghu – a chcípni jako pes!" a zavyl smíchem, jaký Harry dosud nikdy neslyšel.

Náhle se nekromant jakoby schoulil sám do sebe a jeho čelisti se rozevřely. Z jeho zubů, ostrých jako jehly, kapaly sliny a v ústech se mu pohnulo něco, co nebyl tak docela jazyk. Zdálo se, že se jeho nos zploštil a přitiskl se ke tváři, jako ploský čenich netopýra a jedno z jeho šarlatových očí se ohavně vypoulilo, zatímco druhé se

zúžilo do štěrbiny. Harry, který stále nemohl odvrátit zrak, se díval přímo do pekla.

Bez sebemenších pochybností o tom, že konečně zvítězil, vrhl pak Dragosani svůj smrtící mentální šíp – a přesně v tomtéž okamžiku se dveře vedle Harryho rozlétly a vytrhly ho z nekromantova sevření. Zatímco padal na podlahu, vstoupil jimi do místnosti někdo jiný, aby zachytil plnou tíhu Dragosaniho úderu. Dragosani si z hrůzou uvědomil, kdo to je, a příliš pozdě si vzpomněl na to, co mu říkal Batu: nikdo nemůže proklít mrtvého, protože mrtví nemohou zemřít dvakrát!

Šíp se odklonil a odrazil se zpět proti Dragosanimu. V Batuově příběhu byl muž vyschlý jako pečené sele, ale v Dragosaniho případě to nebylo tak strašné – nebo to možná bylo ještě horší.

Navenek to vypadalo, jako by byl odmrštěn nějakou gigantickou pěstí a vržen přes celou místnost. Když narazil nohama do stolu, ozvalo se zapraskání jeho kostí. Znovu se svezl po zdi, ale tentokrát zůstal ležet na podlaze. Když se po chvíli namáhavě pokusil posadit, zaječel bolestí. Jeho polámané nohy před ním ležely na podlaze, jako by byly z gumy a rukama křečovitě mával naslepo před ožehlým obličejem.

Naslepo, neboť jeho vlastní úder se vrátil tam, odkud byl vyslán: do jeho očí!

Když se Harry vynořil ze svého úkrytu za dveřmi, spatřil nekromanta, jak sedí u zdi a trhaně dýchá. Vypadalo to, jako by jeho oči vybuchly zevnitř. Jejich důlky teď tvořily díry v jeho tvářích s nitěmi karmínových chrupavek, které z nich visely dolů. Harry pochopil, že už je po všem a najednou na něj dolehla celá hrůza této noci. Přepadla ho náhlá slabost a když se od Dragosaniho odvrátil, spatřil své dva pomocníky, kteří čekali na jeho pokyn.

„Skončete to," řekl jim. A oni přistoupili k poraněné nestvůře. Dragosani byl teď slepý a stejně tak byl oslepen i upír, kterého v sobě nosil a který viděl jeho očima. Ale jakkoli byl ten tvor nezkušený, jeho člověku cizí smysly byly schopné vycítit neodvratnou blízkost černého, věčného zapomění. Vycítil třísku, kterou držel vysušený pařát a věděl, že prorezlý meč už se zvedal k úderu. Rozbitá skořápka, kterou se nyní Dragosani stal, nebyla upírovi nijak užitečná. A jeho duch byl tak zlý, že ho opustil, jako by byl

vyhnán! Dragosani přestal ječet, zakašlal a zaťal si prsty do hrdla. Z úst mu začala vytékat krev a pěna, jak se otevřely do neuvěřitelné šířky, a znetvořená hlava se mu začala zmítat ze strany na stranu. Celé jeho tělo se chvělo v křečích a škubalo sebou bolestí, která byla větší než ta v jeho vypálených očích a zlomených kostech. Obyčejný člověk by na místě zemřel, ale Dragosani nebyl obyčejný ani člověk.

Jeho krk ztloustl, tvář se zbarvila dofialova a nakonec zmodrala. Upír odcházel z jeho mozku, odpoutával se od vnitřností, stahoval se z jeho nervů a míchy. Na těle se mu vytvořily ostny, které mu pomáhaly procházet hlavou napřed tunelem Dragosaniho hrdla a ven z něj. Dragosani zvracel krev a sliz a pomáhal vykašlávat tu věc na svou hruď, kde se také nakonec stočila, velká pijavice, jejíž plochá hlava se kroutila jako hlava kobry, šarlatová krví svého hostitele.

A tam ji také přibodla tříska, jež pronikla jejím pulzujícím tělem i Dragosaniho hrudí, vedená rukama, které se rozpadaly a hnily i ve chvíli, kdy znehybnily tu hrůzu na jejím místě. A jediná rána hvízdajícím mečem, který třímal druhý Tatar, dílo dokončila, když oddělila její ohyzdnou plochou hlavu od cukajícího se těla.

Dragosani tam ležel vyprázdněný, zmučený a takřka připravený o rozum. A v okamžiku, kdy Harry Keogh řekl: „A teď to skončete s ním," ucítil nekromant pod tápajícími prsty automatickou pistoli, ležící na koberci. Něco v jeho vypáleném mozku rozpoznalo Keoghův hlas, a i když věděl, že umírá, jeho divoká a pomstychtivá přirozenost naposledy nabyla vrchu. Ano, byl to jeho konec – ale nepůjde sám. Zbraň v jeho zkroucených prstech vyštěkla, na okamžik se odmlčela a pak chrlila proud střel tak dlouho, dokud nebyly komora a zásobník prázdné – což bylo ani ne půl vteřiny po tom, co starý tatarský meč rozpůlil Dragosaniho ohavnou lebku od ucha k uchu. Bolest! Žhnoucí bolest. A smrt. Pro oba.

Harry, v pase téměř roztržený napůl, našel Möbiovy dveře a skácel se do nich. Ale nebyl schopen vzít své rozstřílené tělo s sebou. Tím to skončilo. Vědomí mu muselo stačit. A jak vstupoval do Möbiova kontinua, vztáhl ruce, zachytil a táhl za sebou nekromantovu mysl. Bolest skončila, pro oba, a první Dragosaniho myšlenka byla: „Kde to jsem?"

„Tam, kde tě chci mít,“ odpověděl mu Harry. Našel dveře do minulosti a otevřel je. Z Dragosaniho mysli se odvíjelo rudé světlo, nezvykle jasné proti modré záři. Byla to stopa jeho upíří minulosti.

„Jdi tudy,“ řekl Harry a vystrčil Dragosaniho ze dveří. Jak padal do minulosti, byl Dragosani lapen svou čárou života a odtažen daleko, daleko. Tuto šarlatovou nit nemohl opustit, ani kdyby chtěl, protože byla jeho.

Harry sledoval, jak se šarlatová nit odvíjí zpátky a bere Dragosaniho s sebou, pak se rozhlédl a našel dveře vedoucí do budoucnosti. Někde za nimi přetržená nit jeho života pokračuje, začíná znovu. Jediné, co mu zbývá, je najít ji.

A tak se ponořil do modrého nekonečna zítřka...

Poslední přerušení

Alec Kyle se podíval na své hodinky. Bylo 16:15 a už o čtvrt hodiny zmeškal své nejdůležitější úřední jednání. Ale čas, jakkoli byl relativní, plynul a Kyle si připadal vyschlý na troud. Papíry před ním už vyrostly do úctyhodné výšky. Bolelo ho celé tělo a svaly jeho pravé ruky, zápěstí a paže jako by byly svázané provazy. Už nemohl napsat ani slovo.

„Zmeškal jsem jednání,“ řekl a stěží poznával svůj hlas. Slova zněla jako zakrákání havrana. Pokusil se zasmát a jediné, na co se zmohl, bylo zakašlání. „Kromě toho si myslím, že jsem shodil pár kilo! Nepohnul jsem se z tohoto křesla celých sedm hodin, ale to bylo nejlepší cvičení, jaké jsem si za posledních pár let dopřál. Oblek na mně jen visí. A pěkně zapáchá!“

Přízrak přikývl. „Já vím,“ řekl. „A je mi to líto. Namáhal jsem jak tvé tělo, tak mysl. Ale nemyslíš, že to za to stálo?“

„Jestli to za to stálo?“ Kyle se znovu pokusil zasmát a tentokrát se mu to povedlo. „Sovětská pobočka E je zničena –“

„Bude,“ opravil ho ten druhý, „ode dneška za týden.“

„-a vy se mě ptáte, jestli to za to stálo? Jistěže ano!“ Náhle úsměv z jeho tváře zmizel. „Ale já zmeškal to jednání. Bylo důležité.“

„Ve skutečnosti nebylo,“ řekl mu přízrak. „V každém případě, nezmeškal jsi ho. Nebo jsi ho spíše zmeškal ty, ale ne já.“

Kyle se zamračil. „Tomu nerozumím," potřásl hlavou. „Čas –" začal ten druhý je relativní," dokončil za něj Kyle s vydechnutím. Přízrak se usmál.

„V Möbiově kontinuu jsou dveře, které vedou do všech časů. Jsem tady – a stejně tak jsem tam. Myslím, že bys u nich nepořídil, ale já to zvládl. Gormleyho práce – tvoje práce, stejně jako moje – pokračuje. Dostane se ti veškeré pomoci, kterou budeš potřebovat a nebudeš mít žádné potíže."

Kyle pomalu zavřel ústa a nechal své rozvířené myšlenky, ať se uklidní. Cítil se unavený a opotřebovaný. „Nejspíš už budete chtít jít," řekl, „ale zůstává tu ještě mnoho věcí, na které bych se vás rád zeptal. Totiž, vím, kdo jste, protože nemůžete být nikdo jiný, ale –"

„Ano?".

„Totiž, kde jste *teď'?* Chci říct ve vašem teď? Kde máte základnu? Kde je? Mluvíte se mnou z Möbiova kontinua, nebo skrz něj? Harry, *kde jste?"*

A znovu se přízrak trpělivě usmál. „Zeptej se spíš 'kdo jste?'" řekl. A hned si i odpověděl: „Jsem stále Harry Keogh. Harry Keogh mladší." Kyleova ústa se znovu otevřela. Bylo to všechno v jeho poznámkách, které před ním ležely, ale až do této chvíle mu to nedošlo. Teď už poslední kousky skládačky zapadly na své místo.

„Ale vždyť přece Brenda – chci říct vaše žena – měla zemřít. Její smrt byla předpovězena. Jak může kdokoli změnit nebo ovlivnit budoucnost? Vy sám jste dokázal, že je to nemožné."

Harry přikývl. „Brenda zemře," řekl. „Stručně řečeno, zemře při porodu – ale mrtví ji odmítnou přijmout."

„Mrtví ji-?" Kyle nechápal.

„Smrt je místo mimo tělo," řekl Harry. „Mrtví mají své vlastní postavení. Někteří o tom věděli, ale většina ne. Teď už to vědí všichni. Ve světě živých se tím nic nezmění, ale pro mrtvé to hodně znamená.

Kromě toho ví, jak je život vzácný. Vědí to, protože ho ztratili. Pokud Brenda zemře, ocitne se v ohrožení také můj život. A to je něco, co oni nepřipustí. Dluží mi to, rozumíš?"

„Takže ji nepřijmou? Chcete tím říct, že jí vrátí život zpátky?"

„Je to poněkud nepřesné – ale ano. V podsvětí jsou úžasně nadaní lidé, Aleku, celé miliardy! Není mnoho věcí, které by

nedokázali, pokud se k nim odhodlají. A co se týká nápisu na mém náhrobku: moje matka byla vždycky přehnaně starostlivá – a pesimistická!“ Jeho obrys jako by se začal chvět a světlo, dopadající do místnosti oknem, jako by jím prosvítalo více. „Myslím, že je nejvyšší čas, abych –“

„Počkejte!“ řekl Kyle a vyskočil z křesla. „Počkejte, prosím. Ještě jednu věc.“

Harryho obraz zvedl obočí. „Myslím, že jsem už všechno vysvětlil. A i kdyby ne, jsem si jistý, že si všechno dokážeš domyslet.“

Kyle rychle přikývl. „Věřím, že ano – myslím. Všechno, kromě toho proč. Proč jste se obtěžoval s tím, že jste se sem vrátil a všechno mi vyprávěl?“

„To je jednoduché,“ řekl Harry. „Můj syn bude mnou. Ale bude mít kromě toho i svou vlastní osobnost, jeho vůle bude patřit jenom jemu. Nevím sám, kolik mého skutečného já do něj přejde, to je všechno. Může přijít čas, kdy bude on-my-potřebovat někoho, kdo by mu připomenul. Ale jednu věc si pamatuj: bude to opravdu nadané dítě!“

A nakonec Kyle pochopil. „Chcete, abych – abychom, celá pobočka – na něj trochu dali pozor, je to tak?“

„Přesně tak,“ řekl Harry Keogh a začal mizet, zářil teď podivným modrým světlem, které jako by se skládalo z miliónu tenkých neónových trubic. „Dávejte na něj pozor – dokud se nebude schopen o sebe postarat sám. Myslíš, že to zvládnete?“

Kyle obešel stůl a vztáhl ruce k chvějící se, rychle mizející přízračné bytosti. „Ano, jistě! Ano, dokážeme to!“

„To je všechno, co jsem chtěl,“ řekl Harry. „A postarejte se také o jeho matku.“

Modré chvění přešlo v lehkou mlhu a zúžilo se do jedné svislé čáry modrého světla, pak se zkrátilo do jednoho oslepujícího modrého ohně – a zhaslo. A Kyle věděl, že se Keogh odešel narodit.

„Dokážeme to, Harry!“ vykřikl chraplavě a cítil, jak mu po tvářích tečou horké slzy, i když nevěděl, proč vlastně pláče.

„Dokážeme to... Harry?“

Epilog

Dragosani padal vstříc své vlastní minulosti podél životní niti upíra, ale jeho cesta skončila brzy. Jakkoli byla krátká, vyděsila ho a oslnila. Ale na jejím konci zjistil, že má kůži. A nejen kůži. Obklopovalo ho tělo, ano, a také mysl byla jiná, než jeho. Byl součástí někoho jiného, a ten druhý byl také slepý – *nebo pohřbený!*

Protože právě v tomto okamžiku se jeho hostitel zvedal z mělkého Hrobu, z temnoty stovky let dlouhé noci, z hořkého sevření půdy.

Neměl čas, aby si uvědomil důsledky, vůbec žádný čas, ve kterém by mohl dát hostiteli najevo svou přítomnost. Dragosani měl pocit, jako by se dusil, jako by nemohl dýchat, jako by ho znovu začínalo obklopovat zapomnění. Poznal už dost bolesti a nechtěl ji zakusit znovu. Pobídl svou vůlí svého hostitele, aby se přiblížil k povrchu. A v tom okamžiku se nad ním země rozestoupila a Dragosaniho hostitel se posadil.

Padaly z nich hrudky hlíny, jak otočili hlavu, aby se rozhlédli kolem. Byla noc, ale nahoře, prosvítající mezi rozhoupanými

větvemi v korunách stromů, se na chladné obloze jasně třpytily hvězdy. Dragosani viděl!

Ale... neznal toto místo odněkud?

Někdo stál nedaleko něj ve tmě a díval se na něj, jak sedí, napůl ještě v zemi a napůl nad jejím povrchem. Dragosaniho vidění se lepšilo současně se zrakem jeho hostitele – a šok, který ucítil, byl stejný, jako kdyby na jeho stále ještě roztřesenou mysl dopadlo kladivo.

„JÁ... JÁ TĚ... VIDÍM!“ zaburácel.

Viděl – *pochopil* – a hrůzná noc pod křížovými kopci se opakovala znovu!

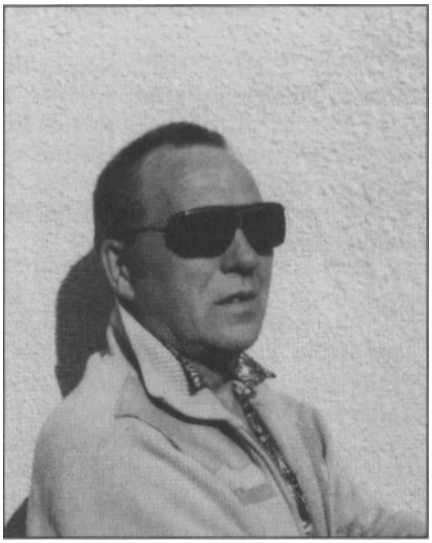
Pak se z temnoty vynořila další postava, podsaditá postava, jejíž hlas byl jemný, když říkala: „Ohó, Věci ze země!“ A v následujícím okamžiku se ozvalo zasyčení jejího šípu z dubového dřeva, když probodl tělo jeho hostitele a zůstal v něm vězet. Pak se Dragosani hlasem přidal k ostrému syčení svého hostitele a zároveň se snažil ukrýt zpátky pod zemí. Ale nebylo úniku a on věděl, že není úniku.

Nemohl tomu uvěřit. Takhle to přece nemohlo skončit! „POČKEJ!“ vykřikl hlasem svého hostitele na postavu, která se k němu blížila a držela v ruce něco, co se v chladném světle hvězd lesklo. „COPAK MĚ NEPOZNÁVÁŠ? TO JSEM JÁ!“

Ale ten druhý Dragosani nevěděl, nerozuměl, nechtěl počkat. Srp v jeho ruce opět zasvištěl vzduchem a zaleskl se, jak s hroznou silou zasáhl svůj cíl.

„BLÁZNE! PROKLETÝ BLÁZNE!“ zavyla Ferenczyho/Dragosaniho hlava, která se kutálela po zemi. A věděl, že toto je pouze jedna z mnoha agónií, mnoha smrtí v nekonečném šarlatovém kruhu Möbiova kontinua. Stalo se to už předtím, děje se to teď a přihodí se to znovu... a znovu... a znovu...

A jeho vlhké, krvavé rty zašeptaly jeho poslední *slovo: „Blázne!“*, jenže to už si spíš šeptal sám pro sebe...

Brian Lumley se narodil na severovýchodním pobřeží Anglie 2. prosince 1937, pouhých devět měsíců po smrti H. P. Lovecrafta (že by převtělení? On sám však bližší podobnost s tímto klasikem hrůzy popírá a tvrdí, že jeho a Lovecraftův svět jsou přímo diametrálně odlišné). Lovecraftův vliv je však možno nade vší pochybnost vysledovat v jeho ranné tvorbě: kolem roku 1968 psal krátké povídky rozvíjející mýtus Ctulhu, zatímco sloužil jako voják Britské královské armády v Berlíně. První z nich vyšly ve vydavatelství Arkham House v horrorových sbírkách sestavených Augustem Derlethem – např. *The Caller of the Black* (Přivolávač černi) nebo *The Horror ať Oakdene* (Hrůza v Oakdene) nebo román *Beneath the Moors* (Pod Maury). Poté, co se v roce 1981 vrátil do civilního života, stal se Brian Lumley spisovatelem ‘na plný úvazek’. Až do dnešního dne napsal kolem pětadvaceti románů, více než stovku krátkých povídek – povídka *Fruiting Bodies* (Plodnice) získaly British Fantasy Award za rok 1989 a sbírku básní. Ve Velké Británii uznávaným autorem, stejně jako na kontinentu a na obou březích Atlantiku. (Některé jeho povídky vyšly v různých sbírkách a časopisech i u nás – např. *Slunce, moře a tichý křik, Hagoppian, Davidův červ* nebo *Tencí lidé).*

Dva jeho nejznámější knižní cykly jsou trilogie PSYCHOMECH a pentalogie NEKROSKOP. Pět svazků Nekroskopu vyšlo v celkem více než milionu exemplářů a v současné době se ve vydavatelství TOR připravují do vydání jako hardback (vázané vydání), což předpokládá jistou autorovu proslulost. Cyklus se dočkal rovněž komiksového zpracování (s obálkami Hugem odměněného Boba Eggeltona) a stal se bestsellerem nejen v Anglii a USA, ale také například ve Španělsku a Polsku. V této chvíli začíná vycházet v Itálii a – samozřejmě – u nás.

Jak je patrné z jeho povídek a románů, Brian Lumley rád a často cestuje, navštěvuje nebo dlouhodobě pobývá v USA, na Kypru, v Berlíně a na Maltě; pravidelně se každý rok vrací do Řecka, kde se věnuje opalování, plavání, podmořskému lovu a – i když samozřejmě ne na prvním místě – popíjení své oblíbené Metaxy. Když zrovna necestuje, žije v Devonu v Anglii, kde dodržuje běžné zvyky spisovatele na volné noze – tedy píše a hledá inspiraci pro další psaní. Podle nejčerstvějších informací v současnosti právě dokončuje třetí knihu své ‘Světové upíři trilogie’ (Vampire World Trilogy: Bloodwars!), píše krátké povídky a v mezičase pracuje na šesté knize NEKROSKOPU (Necroscope: The Lost Years), která prý vydá na dva tlusté svazky.

NEKROSKOP

Z anglického originálu ‘Necroscope’
vydaného nakladatelstvím Grafton
(Harper Collins Publishers), London 1986,

přeložil Robert Čapek,
ilustraci na obálce namaloval Ciruelo Cabral,
vydal POLARIS, Frenštát p.R.
v koprodukci s nakladatelstvím LEONARDO, Ostrava,
v r. 1994 jako svou 14. publikaci.
Vydání první.

Cena 109, Kč

ISBN 80–85911-03–5